
Arhip ArT

Coordonator
Valentina BECART

DINCOLO DE CUVÂNT

(confesiunea poetului, prozatorului)

ARHIP ART
Sibiu, 2012

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Dincolo de cuvânt : confesiunea poetului, prozatorului /
coord.: Valentina Becart. - Sibiu : Arhip Art, 2012
ISBN 978-606-8164-32-8

I. Becart, Valentina (coord.)

821.135.1-32

Dincolo...

Duminică, 21 Octombrie 2012

M-am întrebat și eu cum se întreabă Aerul - „ce-i dincolo de cuvânt?”
Ce-i dincolo de gândul nerostit al cuvântului?
E mâna celui care îl scrie, cum dincolo de ochi e vederea lui încrustată-n lumină și în întunericul ei.
Dincolo de cuvânt e începutul, cel fără de care sfârșit nu există, cum nu există dincoace fără dincolo...
Poetul când scrie tace și ascultă oftatul prietenului filosof: “Dumnezeu a murit!”
Dincolo de aceste cuvinte e marele Nimic.
Și nimicul e un cuvânt.
Ce-i dincolo de el?
E Poezia care ne rostește aducerea aminte de el...

Horia Nicoară

Mihai Cătruna (Eminescu – inspirație nocturnă)

Cuvânt de întâmpinare

Când rănile se transformă în lumină…

„... de multe ori avem nevoie să ne mărturisim cuiva. Marea noastră problemă nu e să fim fericiți, ci să fim mai puțin singuri" (Octavian Paler)

Poetul se află permanent într-o tensiune existențială. O căutare neobosită şi o nostalgie după libertatea sinelui.

Există în fiecare clipă ce trece o pândă a seismelor existențiale, cu zile întunecate, dureri sufleteşti şi trupeşti şi zile senine, luminoase, când sufletul se deschide, devine frenetic în fața frumuseților lumii.

Stările oscilante (când pozitive, când negative) alunecă de multe ori într-un vid afectiv. Edificiul spiritului se surpă de multe ori. Uneori, poetul se izolează de oameni, închizându-se în turnul de fildeş, alteori… aleargă să întâmpine lumea – ca spe o mare şi nesperată bucurie.

Oare îi va oferi lumea, - această lume față de care se duce cu sufletul şi brațele deschise - , mângâierea mult aşteptată???

Să ne spună poetul! Doar el o ştie… o simte… Uneori, - amar, dureros, sfâşietor…

Şi din nou încep căutările… Căutarea drumului interior duce adesea la o suferință profundă, nevăzută, neştiută de cei din jur. Şi pe cine ar interesa un "Don Quijote", luptându-se în van cu morile de vânt? Zile şi nopți la rând, scriitorii îşi încălzesc sufletul la "flacăra "spiritului", departe de zgomot şi alergarea pe treptele relative ale devenirii.

***

Forțele creatoare, rod ale imaginației fecunde, erup asemenea unui vulcan... lava cuvintelor împietrindu-se în poeme remarcabile.

Accederea spre treapta înaltă a cuvântului scris - această cale voluptoasă şi amară în acelaşi timp - îşi pune amprenta asupra poetului, acesta devenind adesea, subjugat de orgoliu, spirit vindicativ, dorința de întâietate.

Toate acestea sunt trăiri omeneşti, aceptate, tolerate… până la un punct… punctul în care "conştiința de sine" poate fi "întunecată" de prea mult zel … sau de prea multă "mărire"…

Nici o zi nu este la fel cu cealaltă. Orice gând care se vrea concurent cu universul poate deschide un abis sufletesc, o spaimă în fața necunoscutului. În aceste zile, fragil şi sensibil în fața realității brute, poetul ajunge să se considere un nefericit, un damnat al sorții, născut sub o zodie nefastă.

Energia transcedentală a poeziei, ca rezultat al arderilor lăuntrice, aduce în lumina portativului o gamă variată de trăiri: de la agonie la extaz, de la iubire la ură, de la nuanțe senine la nuanțe gri-cenuşii, de la clipe sublime, la ore goale de sens. Scrierea, asemenea visului , scoate din străfundurile ființei bogății tăinuite, adevărul interior. Dar nu fără trudă se pot rupe roade din "pomul cunoaşterii".

***

(….) „Să-i iubim pe poeți. Să-i iubim pentru că ei există şi pentru că noi existăm.

Un poet este darul Cuvântului, cu care sunt investiți .Un poet este tot timpul şi oriunde, din simpla pricină că este." (n.s). El (poetul) acceptă să „moară" încă din viață – trăind numai pentru cuvinte – jertfindu-se pe sine, schimbându-se în cuvinte, în speranța de a supraviețui spiritual prin creația sa – care-l va renaşte perpetuu – câtă vreme valoarea operei va rezista judecății estetice a Posterității."

„Cuvântul este partea cea mai solidă, cea mai neperisabilă a trupului uman.”

Nichita Stănescu

***

„Îl aud în această noapte pe Sisif, rostogolindu-şi stânca spre vârful muntelui. Nu mi-l pot imagina fericit, dar simt că nu mai are de ce să se plângă. El ştie că acest munte este tot ce are. În afara lui nu există nimic. Stânca se va rostogoli, e adevarat, dar important e ce simte Sisif câtă vreme urcă muntele. Cât de bogat sau cât de sărac ajunge sus. Deoarece acest munte este chiar viața lui. Iar Sisif are de dovedit nu faptul că poate reține stânca în vârf, ci că o poate sui. Iată, cred, înțelepciunea de care avem nevoie. Ştiind că vom muri, să găsim aici un argument pentru a iubi şi mai mult viața. Şi astfel fiecare lucru îşi va primi prețul său într-o lume unde trebuie să mergem până la capăt în orice instanță. Aici, pe acest munte se întâmplă totul.

Se face noapte şi tot aici vor străluci zorii, tot aici îl vom găsi mâine dimineață pe Sisif urcându-şi stânca. Zeii au crezut că-l condamnă la zădărnicie, dar el a descoperit că ascensiunea însăşi e o aventură minunată. Că soarele care îi încălzeşte brațele lipite de piatră merită să fie iubit, ca şi iarba pe care păşeşte, ca şi păsările care zboară deasupra lui şi uneori, în ceasurile de amiază, când ierburile parfumate le îmbată cu mirosul lor, cântă. Apoi, pe munte coboară toamna, iarba se îngălbeneşte, florile se scutură şi în amurg, Sisif simte că îmbătrâneşte şi devine melancolic. Îşi aduce aminte câte veri au trecut de când a suit prima oară acest munte. Atunci era foarte tânăr, nici nu simțea greutatea stâncii. Îl înfuria numai gândul că efortul său e zadarnic. Pe urmă a învățat să descopere frumusețea muntelui şi, pe măsură ce timpul a trecut, a înțeles că toată bogăția lui se află în aceste urcuşuri, găsind astfel înlăuntrul efortului său o recompensă la care zeii nu s-au gândit deoarece ei n-au priceput niciodată de ce o amiază caldă, când cerul miroase a iarbă dogorită de

soare, e de ajuns uneori pentru a face pe cineva fericit, şi nici de ce, alteori, fără nici un motiv aparent, oamenii simt nevoia să se grăbească…

Sisif işi ia revanşa asupra destinului, iubind muntele pe care urcă. Tot suind stânca, a avut timp să se gândească la muntele său şi la sine şi a învățat să înțeleagă frumusețea dureroasă a unui răsărit de soare. S-au găsit destui care să-i şoptească la ureche că orice efort este inutil, că ar trebui să blesteme muntele. Dar în vreme ce umărul său sângerează sub apăsarea stâncii, Sisif işi aminteşte de toate ceasurile când mirosurile verii i-au îmbătat trupul. Fericirea are uneori culoarea simplă a unui cer spălăcit, iar Sisif ştie că n-are rost să reproşeze acestui cer faptul că va exista într-o zi fără el. În felul ăsta, el şi-a cucerit o înțelepciune anevoioasă. A aflat că nu trebuie să risipească nimic din darurile pe care muntele i le oferă… Nu-l mai aud pe Sisif împingându-şi stânca.

Undeva, la mijocul muntelui, s-a oprit şi priveşte stelele…"

(Scrisori imaginare – Octavian PALER)

***

Scriitorul, acest Sisif îndrăgostit de „urcuşuri" pe cele mai înalte culmi ale spiritului, îşi ia „revanşa", cioplind din stânca dură a gândului cuvinte pregătite a stârni şi invidia zeilor. În condițiile în care criza intelectuală adânceşte tot mai mult prăpastia unde se vor „rostogoli" toate trăirile minunate exprimate prin Cuvânt – este imperios necesar – ca cineva să strângă în „mănunchi" aceste spirite înalte, rafinate, sensibile şi, astfel s-ar putea salva de la „moarte" atâta „concentrare de simțire"....

Valentina Becart

"Sub zenit
Am să fiu fericit
Când cineva,
Descifrându-mi litera şi inima mea,
Va putea fi privit
Râzând, ori rânjind,
Ori plângând". ("Confesiuni")

Scufundat într-un infern al introspecției, poetul năzuie spre necunoscut. Transpare şi o senzație a unei linişti nenaturale, care contravine elanului vital. Trecutul devine mai apăsător, persoana de înstrăinează de sine, moment în care intervine iar copilăria, cea cu sensibilitatea autentică. Răul este atât exterior, social, cât şi interior, cel al imperfecțiunii ființei. Existența este în pericol pentru că se pierde duhul idilic al copilăriei.

"Şi totuşi, ceva mai lipseşte.
Flămând,
Inima încă-mi mai bate, cerând.
Lipseşte o floare, neînflorită
Nici în somnu-mi adânc,
Nici în munca-mi grăbită". ("Lupta cu inerția")

Zbuciumul se caută mântuit, se doreşte liniştea, dar liniştea creatoare, insuflată de vitalitate. Destinul poetului este între élan şi pieire, între vitalism şi tragism. Se resimte o dorință accentuată de înțelegere, de explicare. Versurile, ca şi viața, surprind în mare masură momente şi gânduri consumate şi consumatoare. Funcția terapeutică a reprezentării poetice nu se împlineşte niciodată la modul absolut, pentru că toată această trăire condensată a vieții şi poeziei stă sub semnul unei linişti de suprafață.

Nicolae Labiş, poezie şi zbucium
Autor: ***Irina-Maria Manea***

Florina DINU

Din gând… în realitate

Numele meu este Florina Dinu. Am văzut lumina zilei, pentru prima dată, la 1 aprilie 1993, în oraşul Slatina, jud. Olt, fiind unicul copil al soţilor Alexandru Dinu şi Zoia (născută Popa).

Municipiul Slatina este situat în zona de nord a judeţului Olt, în partea de vest a Munteniei, pe valea râului Olt, la contactul ei cu Câmpia Slatinei.

Cum Ion Creangă, Liviu Rebreanu, Lucian Blaga sau Ion Luca Caragiale nu se revendică din spaţiul oltean, m-am simţit fericită să descopăr miezul oltean al lui Tudor Arghezi, Maiorescu, Eugen Ionescu sau Marin Sorescu. Şi totuşi, absolventă a unui liceu care-i poartă numele, fără a accepta vreodată încadrarea sa ca „poet minor”, l-am simţit mereu aproape pe Ion Minulescu.

I-am urmărit atent biografia şi pot spune, în gura mare, că poetul nu s-a simţit nicăieri mai bine decât la Slatina: nici în Bucureştiul natal, nici la Piteşti, nici măcar la Paris şi cu atât mai puţin în peregrinările sale moldave. Mărturie în acest sens stau câteva cuvinte rostite chiar de fiica sa, Mioara în mai 1972: „E foarte greu să aleg printre amintiri câteva momente din viaţa tatălui meu legate de Slatina. Am închis ochii şi m-am văzut adolescentă cu el împreună coborând şoseaua gării, străbătând oraşul ca să ajungem jos, pe malul Oltului. La

timpul acestor plimbări, îmi vorbea despre vacanțele atât de dragi lui, petrecute la bunici. Cea mai mare bucurie era aceea de a veni la Slatina ca s-o îmbrățişeze pe mama Alexandrina şi să-şi regăsească nucul din vie şi amintirile copilăriei." E adevărat, tot o declarație a Mioarei Minulescu avea să-mi accentueze bănuirea că Slatina e oraşul descris în „Acuarelă" una dintre frumoasele poezii ale lui Minulescu: „În oraşu-n care plouă de trei ori pe săptămână/ Un bătrân şi o bătrână/ Două jucării stricate/ Merg ținându-se de mână..." Se pare că poezia a fost inspirată de perioada scurtă când Minulescu a locuit în casa unor bătrâni simpatici din oraşul Huşi. Însă, incontestabil, Slatina este oraşul pe care-l evocă poetul în poezia "În oraşul cu 300 de biserici" şi tot în gara Slatinei a compus această frumoasă poezie "Nevasta şefului de gară".

Nu trebuie uitate trimiterile clare şi directe la Slatina din romanul autobiografic "**Corigent la limba română":** "S-a înnoptat... Pe şoseaua fierbinte încă şi plină de praf, un grup de fete se întorc din oraş cântând Olteanca din Slatina. În urma lor, alt grup de femei bătrâne grăbesc spre casă. Bărbații probabil au rămas la cârciuma din curtea gării." Astăzi, poetul e unul dintre fiii de onoare ai oraşului şi numele lui îl poartă un colegiu național, o bibliotecă, o librărie şi un festival național de creație literară. Că Minulescu era perceput ca aparținând Slatinei şi nu altui spațiu geografic o demonstrează şi în acelaşi timp o susține, o critică a lui Tudor Arghezi: *"N-aş putea să ascund că Ion Minulescu mă animă şi o simpatie regională. Poetul era oltean din Slatina".*

Pe la vârsta de nouă-zece ani, am început să scriu; de fapt, nu să scriu, ci să aştern gândurile pe hârtie. Nu erau gânduri închegate, conturate ci mai degrabă cuvinte pe pagină aruncate, o combinație de proză şi versuri. Eram o fire timidă şi retrasă. Răutățile din jur, îşi lăsau amprenta pe sufletul meu şi mai târziu în scrierile mele. Aşa eram eu în vremea aceea, în

anii copilăriei... Cu trecerea timpului, acele rânduri din copilărie au prins contur şi au devenit adevărate creații.

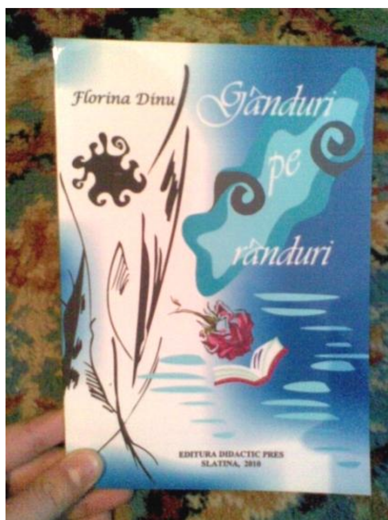
Anii au trecut iar textele mele s-au înmulțit… Într-un târziu, mi-am luat inima în dinți şi am cerut şi părerea unui „specialist", un domn care este membru al Uniunii Scriitorilor din România şi „uns cu toate alifiile", căruia i-am trimis câteva „schițe" şi care m-a sfătuit „prieteneşte" să nu încerc să public aşa ceva, pentru că mă voi face „de râs”!. Cruzimea cuvintelor sale a venit ca o lovitură în moalele capului şi m-a determinat să fac un pas în spate şi să cred că „scrisul” nu este pentru mine. După o perioadă lungă, timp în care doar praful s-a aşternut pe hârtii, m-am hotărât să încep iar a aşterne gânduri pe foi.

Întotdeauna, începutul este cel mai greu, însă, cum în viață nimic nu este întâmplător, iar ce e al meu e pus de-o parte, Bunul Dumnezeu mi-a scos în cale oameni de cultură minunați, care m-au încurajat, susținut, sfătuit şi ajutat şi cărora le sunt profund recunoscătoare. Sfaturile dumnealor, pline de înțelepciune şi căldură, m-au ajutat să acopăr golurile în ale „scrisului” şi astfel să dau viață unor creații adevărate. Am avut minunata şansă s-o întâlnesc pe distinsa doamnă **Anca Spiridon** (secretar de redacție la revista „Cutezătorii”), care de când mi-a citit rândurile, nu a ezitat să mă încurajeze, să mă susțină şi să-mi întindă o mână de ajutor, la împlinirea marelui meu vis.

Destinul mi-a oferit o surprinză plăcută, în calea mea a ieşit distinsa doamnă profesoară **Smedescu Maria Rodica**, o persoană plină de idei, de energie şi credință. Doamna Rodica a crezut în mine, m-a încurajat să scriu în continuare şi să nu ascult de părerea unor răutăcioşi sau invidioşi, să am mai mult curaj, încredere în mine şi în ceea ce îmi propun şi astfel să fac un pas înainte. Păstrez şi acum în minte, sfatul dumneaei plin de credință: *„Dacă chiar îți doreşti, Dumnezeu îşi va întoarce Fața spre tine şi Te va ajuta…”*. Cu ajutorul sfaturilor primite, din

inimile oamenilor de înaltă valoare pentru cultura şi literatura română, am putut să pictez în culori fermecate, încrederea, curajul şi ambiţia, şi astfel să trec mai uşor peste obstacolele vieţii şi să-mi urmez visul.

Dintotdeauna am fost atrasă de poezie... De cea cu rimă sau fără. Am crescut în poezia eminesciană, în ninsoarea florilor de tei, în murmurul izvorului cu apă cristalină şi în farmecul codrului. Apoi, la vârsta de cincisprezece ani m-am orientat spre Nichita Stănescu şi George Bacovia, pe care îi înţelegeam şi îi consideram prietenii mei de suflet! Chiar şi proza mi-a făcut cu ochiul. Îi simpatizam pe Mihail Drumeş (*„Invitaţie la vals”, „Scrisoare de dragoste, „Elevul Dima dintr-a şaptea”*- recitite de zeci de ori) şi Marin Preda.

Debutul în literatură l-am avut în prima lună a anului 2010, cu volumul **„Gânduri pe rânduri”,** Editura Didactic PRES, Slatina, urmat de cartea **„Răzbunarea iubirii”**, Editura Alutus, Slatina, 2010.

Pe lângă poveşti şi povestiri, am strâns în palmares o serie de poezii inspirate de farmecul copilăriei, de visele de tânăr, pline de idealuri, de cutezanţa cu care întâmpin problemele complicate ale vieţii, de primul fior al dragostei, dar şi cu un stil în sonorităţi plăcute. Creaţiile mele au văzut lumina tiparelor, găzduite în publicaţii pentru copii şi tineret, reviste literare şi on-line, cum ar fi: „Cutezătorii”, „Singur”, „Moldova literară”, „Oglinda literară”, „Plumb”, „Tânărul scriitor”, „Armonii culturale”, „Bucovina”, „Murmur”, „Visul” etc. dar şi în antologii ”Artă

sfâşiată"- Antologie de poezii coordonată de poeta Valentina Becart, Editura ARHIP ART, Sibiu, 2011.

Atunci când inima nu-şi mai găseşte linişte în cuşca trupului, când sângele îmi clocoteşte în vene iar gândurile stau ca pe jar, în minte, mă aşez pe scaun, la birou şi-ncep să-mi deschid sufletul, lăsând cale liberă mâinii să scrie după dictarea vocii interioare. În fiecare palmă primită de la destin, în fiecare lacrimă scursă pe obraz, în fiecare durere sau necaz… de fiecare dată când vântul m-a bătut, ploaia m-a scuipat iar timpul m-a urmărit, am găsit un bob de sămânță, din care să prindă viață un vers, o propoziție, o frază. În scris am găsit mijlocul cel mai rapid de a mă descărca şi în acelaşi timp calea cea mai uşoară de a mă „spovedi".

Vă pup, vă îmbrățişez cu drag pe toți şi vă doresc lumină, sinceritate, încredere, iubire şi un gând bun, scris de un maestru literar, Tudor Arghezi: *„Poezia este copilul care rămâne în sufletul adolescentului, al omului matur şi al bătrânilor, peste durere, dezamăgire şi suferință"*.

Ioan BARBU

Am văzut lumina zilei într-o duminică de Florar, pe 15 mai 1938, în localitatea Corbu, jud. Olt, România. De câte ori revin în satul natal, regăsesc acelaşi pitoresc al locurilor şi al casei în care m-am născut, cu neclintiţii nuci sau meri aromitori, cu aceleaşi vechi obiceiuri de pe vremea bunicii Anica, a mamei mele Florica şi a tatălui meu Marin, bărbat falnic şi drept ca bradul din faţa pridvorului. Toţi trei îşi dorm astăzi somnul de veci, sub aceeaşi lespede, în cimitirul din sat. De-a lungul celor peste şapte decenii, viaţa mi-a oferit o mulţime de surprize, unele triste, altele mai puţin triste. Am trăit şi o seamă de succese, care au stârnit, fireşte, admiraţie, dar şi destulă invidie. N-am uitat nimic din anii dureroşi pe care i-am trăit după instaurarea comunismului în ţară, când eram deseori admonestat şi hăituit pentru că eram fiul unui jandarm cu grade, care slujise, cum spuneau politrucii roşii, *„regimul exploatator burghezo-moşieresc"*. Din pricina acestei „vini", tatăl meu a făcut deseori cunoştinţă cu *„mâna de fier a dictaturii proletariatului"*, chiar şi cu beciurile securităţii, unde a fost bătut şi maltratat; dar a păstrat în gene lacrima acelei tăceri solemne şi demne a sfintei mândrii. Am trăit mereu în suflet cu faptele şi curajul unor asemenea oameni minunaţi şi cu încrederea că neamul nostru românesc n-are de ce să se mai teamă de moarte. Cu timpul, am iertat totul; i-am iertat pe toţi cei care mi-au făcut rău sau mi-au dorit răul. Aşa cum am

învățat de la bunica mea, neştiutoare de carte: să iert, dar să nu uit!

În anii de după înlăturarea dictaturii, am împletit munca de jurnalist cu cea de scriitor. La 19 ianuarie 1990, am fondat, împreună cu câțiva colegi, primul cotidian particular din România post-comunistă – „**Curierul de Vâlcea**" – ziar independent, al cărui unic editor sunt în prezent. Am fondat, de asemenea, Editura „**Antim Ivireanul**", astăzi cunoscută nu numai în țară, ci şi peste hotare, prin publicarea unor importante cărți semnate de scriitori români din exil, cum şi publicația lunară „**Curierul literar şi artistic",** revistă a românilor de pretutindeni. Am scris peste douăzeci de cărți, lansate în țară și peste hotare. Cu ocazia lansării unui volum în **Statele Unite,** un reporter de la un săptămânal care apare în Anaheim, în California, m-a întrebat, printre altele, ce anume din cultura de baştină m-a inspirat în profesie, de-a lungul anilor. I-am răspuns ceea ce mi-a dictat sufletul şi voi răspunde la fel ori de câte ori mi se va mai adresa această întrebare: Cultura română mi-a făcut daruri multiple şi tot ce am realizat, ca scriitor şi ca jurnalist, se datorează, în primul rând, limbii şi literaturii române, amândouă de o unică vastitate, de o unică bogăție. Importantă este nu numai (sau nu atât) obârşia unui neam, cât dăinuirea şi perenitatea lui. Dăinuim, iată, prin volburile istoriei, rămânând teferi, rămânând români, latini prin limbă, datini şi grai. Căci *„noi locului ne ținem,/ cum am fost aşa rămânem".*

Dăinuim de mai bine de 2000 de ani şi n-avem de gând să pierim de pe fața pământului, aşa cum şi-au dorit şi încă îşi mai doresc unii. Iar dacă vreo catastrofă (asta, ca să împingem imaginația în imposibil) ne-ar smulge pământul de sub tălpi, am dăinui prin limbă. Am trăi şi am locui în Limba Română, cum zice poetul, în Limba Latină, cu tot ce comportă acest termen ca frumusețe şi duh, ca durabilitate şi ca nemurire. Nu mai puțin m-a inspirat exemplul de trudă şi de abnegație în

slujirea ideii al marilor noştri gazetari şi scriitori, în primul rând l-aș aminti pe **Mihai Eminescu**, poetul și gazetarul, care rămâne, până astăzi, neîntrecut. Am acordat cărții un rol primordial în formarea mea profesională. Eu consider cartea cea mai importantă hrană a unui contemporan, chiar dacă au apărut aceste mijloace moderne: radioul, televiziunea, internetul etc., care îl îndepărtează pe tânăr din fața cărții. Cartea rămâne primordială în pregătirea cultural-generală a oricărui individ. *Fără carte, astăzi, nu poți să faci niciun pas spre cultura universală.*

În călătoriile mele peste hotare din ultimele două decenii, am constatat că mulți dintre români au excelat în profesiile lor odată ce au ajuns în țări străine. Nu este numai cazul românilor. Vechiul nostru proverb, potrivit căruia *„Nimeni nu-i profet în țara lui”*, se aplică şi altor țări ale Europei, care, aflându-se – cum spune cronicarul – *„în calea răutăților”*, n-au putut oferi fiilor lor cele mai bune condiții de afirmare. Dar să ne întoarcem la acei români care au dat literaturii, artelor şi ştiinței universale numeroase nume de referință. Că unii dintre conaționalii noştri reuşesc atât de bine în străinătate, dar nu aşa de bine, poate, şi în patria mamă este, fireşte, un adevăr, aşa cum este un adevăr şi reversul: destui dintre compatrioții noştri care au excelat în țară s-au pierdut, odată ajunşi în străinătate. Să ne ocupăm, totuşi, de românii care au reuşit. Avem de-a face, aici, cu o pleiadă de nume ilustre, de la *Brâncuşi la George Enescu, Mircea Eliade, Eugen Ionescu şi Cioran, de la Tristan Tzara la B. Fundoianu, Ilarie Voronca şi Vintilă Horia, de la vagabondul de geniu Panait Istrati la Paul Celan şi Virgil Gheorghiu, de la Anna de Noailles la Elena Văcărescu şi Elvira Popescu, de la Ştefan Hajdu la George Astaloş, de la filosoful Ştefan Lupaşcu la matematicianul şi scriitorul Matila C. Ghika, de la George Constantinescu, inventatorul sonicității, la Traian Vuia şi Henri Coandă…* şi lista este departe de a se epuiza.

Ce i-a determinat pe cei numiţi mai înainte, ca şi pe atâţia alţii, să apuce calea străinătăţii? Reamintesc cuvintele cronicarului: noi, românii, am fost, de când ne ştim, *„în calea răutăţilor”,* începând cu năvălirile barbarilor, în calea unui complex de împrejurări istorice care ne-au frânat, cum bine se ştie, dezvoltarea. Că, graţie nouă, românilor, care am făcut din piepturile noastre un scut împotriva urgiilor, ţările Apusului şi-au putut clădi în linişte civilizaţia, este un fapt care nu trebuie ignorat şi care constituie obolul nostru major la constituirea respectivei civilizaţii. În cărţile mele am adus nenumărate argumente. Dar, să revin la românii care s-au afirmat în străinătate. Oamenii de ştiinţă în cauză au preferat Occidentul industrializat şi tehnicizat pentru că le oferea condiţii pe care acasă nu le aveau. În ce-i priveşte pe scriitori şi pe artişti, şi ei, fireşte, au căutat nişte condiţii pe care România epocii nu le oferea. ***Brâncuşi,*** bunăoară, a părăsit România la vârsta de 18 ani, ca să înveţe sculptura cu ***Rodin.*** România nu avea, pe vremea aceea, un Rodin, aşa cum, mai târziu, nu avea un ***Matisse,*** cu care să se confrunte şi să dialogheze ***Theodor Pallady***. **Mircea Eliade**, ca şi mulţi alţii, s-a statornicit în Occident fiindcă, dacă ar fi rămas în ţară, ar fi devenit, prin trecutul său politic, o victimă a comuniştilor. Mai trebuie reţinute, aici, două aspecte.

Primul: că şi un **Eliade,** ca şi un **Cioran**, ca şi un **George Enescu** erau, când au părăsit România, nişte nume, consacrarea dobândind-o, în primul rând, în România, Parisul, Berlinul, Viena, Roma sau alte capitale luminate ale Occidentului nefăcând decât să adauge nişte lauri în plus la coroana lor. În cazul oamenilor de litere, al umaniştilor, în general, intervine un *al doilea* aspect al problemei, anume vehiculul limbii. Limba română nu este o limbă universală, ca franceza sau ca engleza. Dacă ar fi fost, cred că Eminescu ar figura astăzi, în conştiinţa lumii, cel puţin alături de *Baudelaire sau Goethe.* Astfel că, rămânând în România, cei citaţi mai sus n-ar

fi izbutit, cu vehiculul limbii materne, să ajungă la piscurile cele mai înalte ale consacrării. Dar, simplul fapt de a te muta în Occident nu-ți aduce, automat, consacrarea. Cei ce-şi pierd, în străinătate, limba de-acasă încetează, practic, de a mai fi români. Patria unui popor este, în primul rând, limba lui, căci, aşa cum s-a spus, *„noi, românii, locuim în limba română”*, adevăr valabil pentru oricare altă națiune. Să nu se uite că Mircea Eliade şi-a scris opera literară, în întregime, în limba română, chiar dacă pendula între ***Chicago şi Paris***. Cei care pierd legătura vie cu țara, cu limba şi cu cultura devin, în cele mai multe cazuri, autorii unor construcții pe nisip, ridicate pe un sol sterp, nicidecum unul fertil. Limba română nu se poate păstra şi nu poate evolua decât în țara ei de baştină, România. Iar cei care-şi pierd limba îşi pierd, aş zice, şi sufletul, înlocuindu-l cu altul de împrumut. La fel, cei care pierd contactul cu cultura română, cultă şi populară, cu izvorul de inspirație al țărânei ce i-a iscat. Brâncuşi, ale cărui izvoare de artă mulți le-au plasat în teritorii străine, s-a revendicat întotdeauna pământului românesc. Singur a spus-o: ***„Nu vom fi niciodată îndeajuns de recunoscători pământului care ne-a dat tot”.***

Demnităţi onorifice şi distincţii

• Membru al Clubului Român de Presă, afiliat la Asociația Mondială a Ziarelor.

• Membru al Federației Internaționale a Jurnaliştilor.

• Membru al Uniunii Scriitorilor din România, Filiala Sibiu.

• Membru de Onoare al Asociației Scriitorilor Români din Canada.

• În 1994, am înființat Fundația *„Curierul de Vâlcea”* (sunt preşedinte – fondator al acesteia).

• În 2012, am înființat Asociația Culturală *„Curierul de Vîlcea"* – ACCV și sunt președinte al Consiliului de Administrație.

• Asociația Română pentru Patrimoniu (preşedinte de onoare - prof. dr. Francis Dessart) mi-a acordat Premiul de Excelență pe anul 2005*, pentru opera literară de inspirație ortodoxă şi pentru activitatea culturală în ansamblu.*

• În august 2006, pentru volumele **„Sub cerul Italiei"** şi **„România. Drumul spre Bruxelles",** mi s-a conferit Premiul internațional *„La Ginestra"* de către Centrul Mondial de Poezie şi Cultură ***„Giacomo Leopardi"***, din Recanati – Italia.

• În septembrie 2007, mi s-a conferit titlul de Cetățean de Onoare al Municipiului Râmnicu Vâlcea.

• În august 2011, mi s-a conferit titlul de Cetățean de Onoare al comunei natale Corbu, județul Olt.

• **În septembrie 2012, mi s-a conferit cea mai înaltă distincţie a Academiei de Ştiinţe a Republicii Moldova, Medalia „Dimitrie Cantemir".**

Activitate editorială

Până în prezent am publicat următoarele volume: Debut în volumul colectiv *„Călătorie spre izvoare"*, Editura Eminescu, 1986; *„Memoria nu arde"* (coautor: Gh. Smeoreanu), Editura Dacia, 1989; *„Franța – Km. 0"*, Editura Conphys, 2000; *„Cazul Mandel" (*coautor: Gh. Smeoreanu*)*, Editura Conphys, 2000; *„Îngerii emigrației"* (I), Editura Conphys, 2005; *„România. Drumul spre Bruxelles*" – ediție bilingvă (în română şi franceză; traducere de Jean-Yves Conrad), Editura Conphis (România) şi Editura Langues et Cultures Européennes (Franța), 2006; *„În drum spre Bruxelles"* (ediție revăzută şi adăugită), Editura Semne, 2006; *„En route pour Bruxelles"*, în limba franceză. Traducere: Jean-Yves Conrad. Editura Langues et Cultures Européennes, Paris - Satrouville, 2006; *„Fericiți să ucidă"*, roman, Editura Fortuna, 2007; am început să scriu cărțile din

seria de romane MOARTEA ROŞIE, care cuprinde *volumele „Duba din noapte"* (romanul a apărut în martie 2008, la Editura „Scrisul Românesc" din *Craiova), „Călugărul de la Sâmbăta"*, „În fața glonțului" și *„Puiul de vultur"* (romanele *vor apărea în 2012 și 2013); „Italia. Pământul de-acasă",* Editura Conphys, ianuarie 2011*; „Italia terra di casa mia"*, în libba italiană – traducere J. R. Cesca; Editura Conphys, decembrie 2010; *„Bazar sentimental",* Editura Conphys, ianuarie 2011; *„Centrul lumii"*, Colecția Prozatori contemporani, Editura Dacia XXI, 2011; *„Bâlciul cu amintiri"*, Editura Antim Ivireanul, 2011; *„Îmblânzitorii de ape",* Editura Antim Ivireanul, Colecția 99 – Reportaj, 2012; *„Nel favoloso mondo leopardiano"*, traducere în italiană de Laura Preda, cu o prefață de **Giuseppe Manitta**, Editura Accademia Il Convivio, Italia (în curs de apariție)

În ciclul *„Lumină Nouă"*, am tipărit următoarele cinci volume, la Editura „Antim Ivireanul": *„Soarele Ortodoxie*i" (Pentru o unitate a diasporei româneşti prin Biserica Ortodoxă şi ierarhii ei; Germania şi Austria, 1997); *„Vatra Românească sub trei episcopi"*, SUA şi Canada,1999; *„Franța Ortodoxă"* (bilingvă; franceză şi română; traducere de Jean-Yves Conrad), 2001; *„O floare cu 21 de petale",* Ungaria, 2002; *„Sub cerul Italiei"* (Ortodoxia românească şi cauza ecumenică), 2004.

Mențiuni despre activitatea mea în plan cultural și literar au apărut în diverse dicționare, enciclopedii, volume de critică etc., între care: Dicționarul *„Vâlcea - oameni de ştiință, cultură şi artă"*; Dicționarul biobibliografic *„Județul Teleorman, personalități"*; *„Mica enciclopedie – oameni cunoscuți ai Râmnicului contemporan"; „Personalități vâlcene din domeniul culturii";* „Who's who în România"; *„Enciclopedia personalităților româneşti"*, vol. 8, apărut la Iaşi, sub egida Filialei Academiei Române; *„Dicționarul scriitorilor şi publiciştilor teleormăneni"*, de Stan V. Cristea, Editura Rocriss, 2005, apărut cu sprijinul Ministerului Culturii şi Cultelor; *„Istoria Literaturii Române de la origini până în prezent"*, de prof. univ. dr. Ion Rotaru, volum

apărut la Editura Daco-România; „*Enciclopedia Personalităților din România*" (2008, editată de Who is Who, Verlag für, Viena)

Câteva referințele despre cărțile mele (fragmente)

„Cine îl cunoaşte bine pe **Ioan Barbu** nu se va mira prea tare când va deschide cartea sa intitulată *Soarele Ortodoxiei*, din ciclul Lumină Nouă. De ani buni, adică de-o viață el asta face: caută lumina, o captează în oglinzile sufletului său şi apoi o revarsă generos peste lume şi peste oameni." (*Conf. univ. dr. Doru Moțoc, dramaturg, poet, jurnalist*)

„Ioan Barbu, autorul volumului «**Franța – Km. 0»,** a izbutit să străbată continentul şi să vină în pământul lui Voltaire spre a dărui cărțile sale celor care, deşi nu au în dicționare cuvântul «dor» trăiesc intensitatea unei puternice iubiri umane. Gestului său i s-a împotrivit o toamnă dură, aproape iernatică; dar cutezanța mesianică a celui care dorea să ducă dorul mai departe, această literă tipărită în graiul lui Eminescu – a învins." *(Ion Andreiță, scriitor şi jurnalist)*

„Ioan Barbu este nu numai un fin scriitor şi jurnalist consacrat prin numeroase publicații, ci înainte de toate un om de credință, un ortodox de mare echilibru sufletesc, iubitor nepătimaş al Bisericii şi Neamului său." *(Î.P.S. dr. Serafim Joantă, Mitropolit – Germania)*

„Cartea e vie (n.n. – O floare cu 21 de petale), pentru că vii sunt toate în ea. Chiar şi isprăvile trecutelor vremi sunt vii, pentru că sunt înfățişate aici aşa cum amintirile celor de azi le-au scos la iveală. Sunt şi lucruri despre care nu a venit timpul a glăsui. De aceea sunt tăinuite şi-acum. Până când vor îmbătrânii vremile şi vor putea fi date în vileag, le vei putea înțelege sau ghici. Şi întru aceasta vei fi poate încântat să-ți cauți locul pe lângă Oedip. E scris mult în carte şi e scris bine." *(P.S. dr. Sofronie Drincec, Episcop al Bisericii Ortodoxe Române din Ungaria, în prezent Episcop de Bihor)*

„Cartea «**O floare cu 21 de petale**», scrisă de domnul Ioan Barbu, vine să acopere un gol dureros în informarea publicului interesat – este vorba de cunoaşterea vieţii religioase a românilor ortodocşi care, în urma stabilirii frontierelor dintre România şi Ungaria, în anul 1920, au rămas în afara teritoriului ţării noastre. Ceea ce impresionează este modul cum autorul îşi exprimă permanent respectul pentru românii din Ungaria, care au rezistat, prin Biserică şi Credinţă, tuturor presiunilor de maghiarizare din perioada interbelică şi după aceea. *(Prof. univ. dr. Mircea Sfârlea)*

„Ioan Barbu este un apreciat scriitor şi publicist. Masivele sale volume din ciclul *«Lumină Nouă»* îl prezintă drept unul dintre cei mai importanţi şi plini de ardoare reporteri şi scriitori ai Ortodoxiei contemporane şi ai civilizaţiei noastre.” *(ÎPS dr. Bartolomeu Valeriu Anania, scriitor, Mitropolit)*

„Ioan Barbu este autorul a cinci volume monumentale dedicate Bisericii Ortodoxe Române, la ea acasă şi în Lume – volume închinate vieţii creştine, precum şi reconcilierii spirituale, europene, după căderea Cortinei de Fier şi a Zidului Berlinului. Sunt acestea opere întemeietoare, dând seama asupra unei Noi Morale Creştine, azi, la românii de pretutindeni.” *(Constantin Zărnescu, scriitor şi jurnalist, Cluj-Napoca)*

„Una dintre dimensiunile esenţiale ale spiritului european este interculturalitatea. Ea mediază respectul alterităţii, valorizarea celuilalt. Sub semnul ei se înscrie şi cartea lui Ioan Barbu **«Sub cerul Italiei»,** subintitulată Ortodoxia românească şi cauza ecumenică, rod al credinţei profunde, al dragostei de ţară şi al cinstirii înaintaşilor. Aparţinând spaţiului oltean, leagăn al romanităţii, autorul evidenţiază cu smerenie firele spirituale care leagă două ţări surori, ca şi paşii spre unirea celor două religii, ortodoxă şi catolică, întru slăvirea Domnului. Tema «odiseică» a călătoriei

prilejuieşte descrierea comorilor Italiei, văzută ca Terra promessa, dar şi invitația la meditație.” *(Maria Tronea, critic literar, Scrisul Românesc)*

„Ioan Barbu face parte din acea specie scriitoricească – rară la noi, acum pe cale de dispariție – animată de ambiția de a se exersa în varii şi multiple genuri literare şi publicistice. A scris şi scrie şi reportaje, şi memoriale de călătorie, şi articole de atitudine în viața cetății, şi poeme în proză, şi eseistică literar-artistică; a cultivat şi cultivă şi reconstituirea istorică; şi critica şi istoria literară (aştept cu nerăbdare o promisă lucrare despre *Gib Mihăescu*), şi scrierile cu subiect religios, ilustrându-se în toate. I-a fost şi îi este aproape de inimă şi interviul, pe care, în cei aproape 40 de ani de gazetărie pe care îi poartă în cârcă, l-a cultivat cu rezultate care nu ne pot scăpa. Şi pe care lectorul cărții de față, cu siguranță, nu le va scăpa.

Într-o epocă în care interviul era – şi, din nefericire, încă este, şi nu doar pe ici, pe acolo, ci, vai!, adesea în proporție de masă – o operație mecanică, birocratică, angajând doi inşi într-un colocviu care, de fapt, era un solilocviu, *Ioan Barbu* a fost printre puținii care s-au încumetat să facă altceva, restituindu-i genului rațiunea sa de a fi.” *(Ilie Purcaru, scriitor şi jurnalist)*

„Lucrare de excelență - «**România în drum spre Bruxelles**» - trasează granița ce poate îmbogăți Europa cu încă un partener în această delicată trecere de la o identitate teritorială la o alta. (…) Cartea lui Ioan Barbu este un florilegiu de dialoguri în care peste 70 de persoane care trăiesc în Europa au fost intervievate asupra perspectivelor, condițiilor şi rolului României în contextul integrării ale în comunitatea europeană. (…) Prin opiniile exprimate şi prin inteligența provocării lansate de Ioan Barbu, cartea este o veritabilă invitație la reflecție profundă asupra Europei şi exigențelor sale.” *(George Astaloş, dramaturg, poet, prozator)*

„Romanul lui Ioan Barbu, **„Duba de noapte”,** care a apărut la Editura Scrisul Românesc (Craiova, 2008) era de

aşteptat să apară; aşa cum bănuite pot fi şi următoarele trei (*„Călugărul de la Sâmbăta”,„În fața glonțului” și „Puiul de vultur”)* ce alcătuiesc ciclul romanesc **„Moartea roşie”.** Autorul adună sub auspiciile generoase ale literaturii de ficțiune un mesaj limpede, în care tocmai această însuşire (ficțiunea) îi îngăduie o mai largă respirație epică, rotunjirea stărilor şi a personajelor (devenite „eroi literari”). Ca în orice carte de ficțiune, sunt, fireşte, destule întâmplări reale, trăite de autor sau auzite de el. Invenția literară este întemeiată pe realitatea românească din anii de început ai comunismului rapace. După cum îl arată şi titlul, acțiunea romanului gravitează în jurul pericolului arestării de către fosta securitate dejistă a celor care se împotriveau comunismului: călăii spintecau nopțile, hoțeşte, cu duba culegătoare de suflete; martirii pândeau din fiecare perete al nopții zgomotul ştiut, cu spaima că duba neagră s-ar putea opri chiar la poarta lor. Pivotul principal îl constituie povestea vieții lui Traian Golea şi a soției sale Nadejdea, *„un lanț de suferințe, purtat cu demnitate”.(Ion Andreiță, scriitor)*

«Trecutul nu e mort. Nu există nimic mort în natură. Totul e organic și viu; întreaga lume pare a fi un organism viu.» „Cu acest epigraf, luat din Paracelso, se deschide volumul lui Ioan Barbu, jurnalist și scriitor român. Expresia este emblematică pentru concepția despre viață și viziunea contemporană a unei societăți, cea română, care vrea să se alăture Europei după ani de izolare, în redescoperirea trecutului și a rădăcinilor romane comune. Acesta este firul logic al întregii lucrări a lui Ioan Barbu, cu titlul **„Italia, terra di casa mia”** – „Italia, pamântul de-acasă” – care, din punct de vedere cultural, leagă două realități, autorul fixându-și mai ales atenția asupra raportului *Giacomo Leopardi – Mihai Eminescu*, cei doi mari poeți din epoca romantică, unul italian și celălalt român. Aceasta pentru a lega de prezent atât trecutul recent, cât și lumea romană.

Celălalt suport al cărții este romanitatea României, văzută prin figura Împăratului Traian, care a cucerit Dacia. *«Suntem și azi, cum am fost atunci, în evul Columnei lui Traian. Păstrăm, în limbă, în datini, în obiceiuri, în port, ceva din ființa noastră dintâi, un „ceva" prețios și inconfundabil, care ne legitimează ca atare în ochii lumii» scrie Ioan Barbu. Împăratul Traian și acțiunile sale, Columna din Roma care îl reprezintă, amintind lumii de marea sa cucerire, apar simbolic ca elemente ale nașterii istorice a României. Scopul cărții este, între altele, acela de a întări o relație culturală cu o națiune care a știut să altoiască civilizația romană asupra celei dacice."* (Giuseppe Manitta, poet, editor și critic literar, din revista „Cultura și Prospettive, nr. 10, Ian. – Martie 2011)

Memoria fotografiei

Împreună cu scriitoarea ***Maryse Conde****, din Guadeloupe, în iunie 2006, la Congresul Mondial de Francofonie, de la Sinaia.*

*Împreună cu contesa **Anna Leopardi** (1918 - 2010), descendentă a familiei marelui poet italian **Giuseppe Leopardi.** Fotografia a fost făcută în iulie 2009, în Palatul Leopardi, când contesa mi-a acordat ultimul ei interviu filmat.*

*La lansarea cărții **„Drumul spre Bruxeles",** în aprilie 2007, la Centrul Român de Informare de la Bruxelles. Lansarea a avut loc în prezența ambasadorului de-atunci al României în Belgia, Excelența sa Ion Jinga (ultimul din dreapta), a scriitorilor Jean-Yves Conrad (Franța) şi Constantin Zărnescu, a unor diplomați de la Ambasada României etc.*

Confesiune de credinţă

Noi, românii, optimişti am fost de când ne ştim, altfel n-am fi putut birui amara şi aspra potrivnicie a vremurilor, salvându-ne ca națiune şi ca țară. Poate că au fost și sunt destui dintre cei care încă mai cred că în Occident umblă câinii cu covrigi în coadă. Dar cei lucizi dintre noi – şi sper ca aceştia să fie cât mai mulți – și-au dat repede și limpede seama că după aderarea la Uniunea Europeană au urmat zile destul de grele, chiar foarte grele, coroborate cu efectele crizei, care au pretins dure privațiuni și eforturi (numai) din partea celor mulți și săraci. Iar covrigul din coada câinelui nu-l vom vedea niciodată, cum nu-l văd nici alții, care se află deja în comunitate cu mulți ani înaintea noastră. Actuala noastră guvernare, mi-aş permite s-o sfătuiesc, să nu se mai bată cu pumnii în piept susținând că deține marele secret al ieșirii României din șocul crizei. Acest „merit”, dacă îl putem numi aşa, va aparține istoriei, stadiului de dezvoltare a societății planetare, care impune cu necesitate alianța eforturilor fiecărei țări şi ale tuturora laolaltă în vederea construirii unei lumi mai bune şi mai drepte. În loc să-şi aroge merite pe care nu le au, parlamentarii, politicienii, guvernanții ar face bine să-şi vadă lungul nasului şi, dacă se poate, să vadă mai limpede ce nevoi au țara şi poporul, ce trebuie întreprins grabnic pentru a stârpi cât de cât sărăcia, care, în ultimii ani, de când președintele Traian Băsescu a lansat sloganul „Să trăiți bine!“, a ajuns „doamnă de serviciu” în casele a milioane și milioane de români. Spunea un istoric – și bine spunea: *„Dacă România profundă se zbate în dificultăți și deznădejde, clasa politică prosperă.“* Iată doar câteva cuvinte care definesc cele două decenii și ceva de tranziție.

Ca scriitor, mi s-au pus de multe ori întrebări în legătură cu tânăra generație. Ce trebuie să facă, înainte de toate, tinerii din România? Să plece din țară, cum i-a sfătuit președintele Traian Băsescu? Avem tineri, mii și mii, foarte

inteligenți, cei mai mulți pe metru patrat, aș zice… Să plece și să studieze în mari și prestigioase universități din lume, *dar să se întoarcă acasă*. Sunt convins că vremurile se vor schimba în bine, impostura, tâlhăria politică și guvernarea prin fraudarea drepturilor poporului vor pieri cât de curând. Îi sfătuiesc pe tinerii noştri să-şi pună în față modele noi de muncă, de comportament, de ideal din cultura universală. **Să nu-şi facă chip cioplit din conducătorii de azi ai țării**! Îmi amintesc, bunăoară, că la deschiderea anului de învățământ 2005 - 2006, preşedintele Traian Băsescu, aflat la începutul primului său mandat, s-a dus la o şcoală din Bucureşti și s-a „lăudat" tinerilor că el n-a fost niciodată premiant şi că, uite, a ajuns omul numărul unu al României! Frumoasă pildă pentru cei ce trebuie să învețe! Îi sfătuiesc pe tineri, totodată, să se apropie cât mai mult de cultura română, fiindcă și aceasta le poate face daruri multiple. Să ia exemplu de trudă şi abnegație întru slujirea țării şi a neamului de la marii noştri conducători, politicieni, oameni de ştiință şi cultură, scriitori şi dascăli a căror consacrare în lume au confirmat-o veacurile. Între aceştia, i-aş aminti *pe Ştefan cel Mare şi Sfânt, Mihai Viteazul, Constantin Brâncoveanu, Dimitrie Cantemir, Nicolae Bălcescu, Mihai Eminescu, Alexandru Ioan Cuza, Carol I, Ferdinand I, Nicolae Titulescu, Spiru Haret, Alexandru Lahovari, Nicolae Iorga, Constantin Brâncuşi, George Enescu, Henri Coandă* şi mulți, mulți alții, care rămân, până astăzi, neîntrecuți. Definiția sau emblema de forță a unui popor o dă, se ştie, cultura sa, întemeiată pe elementele lui de civilizație, de viață spirituală, de religie, de apetență pentru frumos şi bine şi de talentul de a făuri acest frumos şi bine. România are o cultură care poate dialoga de la egal la egal cu toate culturile zise „mari" ale lumii contemporane. Îmi permit să repet ce-am declarat, cu câțiva în urmă, unui jurnalist de la o publicație americană: *„Cultura română este de mult o cultură europeană, decretată ca atare de cele mai luminate capete ale continentului. Un Dimitrie Cantemir*

sau un B. P. Hasdeu, ca exponenți ai culturii române, discutau de la egal la egal cu exponenții marilor culturi apusene, care le recunoşteau cu sinceritate meritele. Cât priveşte creația noastră populară, folclorul, etnografia, ocupăm unul dintre primele locuri din lume atât prin bogăția, diversitatea şi originalitatea acestora, cât şi prin modul în care am ştiut şi am izbutit să le conservăm, aducându-le pure, nealterate, în circuitul de valori ale prezentului. Sunt lucruri care în Europa şi în alte părți ale lumii s-au pierdut, iar Europa şi lumea au nevoie de ele, dovadă interesul acut care există în prezent în multe părți ale globului față de tezaurul cultural şi spiritual al României."

Aş dori să reamintesc tuturor capetelor luminate ale continentului nostru, care diriguiesc soarta sa din toate punctele de vedere (politic, economic, social, juridic etc.), că poporul român, subliniez, poporul român a făcut şi va face tot ce-i stă în putință pentru reaşezarea noastră, sub alte auspicii politice, într-o Europă în care ne aflăm şi ne-am aflat dintotdeauna, nu numai geografic, ci şi istoric. Să nu se ia în seamă prea mult situația deplorabilă în care se află astăzi România, care, sunt convins, este vremelnică. Şi din punctul de vedere al civilizației – cu excepția jumătății de secol în care ne-am aflat sub dictatura comunistă – suntem de mult europeni. O precizare: civilizația, ca şi cultura românilor n-au stagnat în anii dictaturii comunisto-bolşevice, ci, dimpotrivă, au înregistrat varii şi chiar multiple progrese. Aceste progrese, consemnate de istorie, n-au fost opera unei ideologii, ci a eforturilor, adesea dramatice, ale unui întreg popor. După cum se ştie, în decursul zbuciumatei sale istorii, România a fost un scut de apărare a Europei occidentale, a creştinătății ei, în calea distrugătoarei invazii otomane. Europa are, deci, o datorie de conştiință şi de onoare față de România. Vreau să spun că Europa nu şi-a plătit nici pe departe datoriile față de România. Mai are mult, foarte mult până să le achite. E drept, ne-a dat şi ne dă nişte bani, chiar sume importante, dar, n-aveți grijă, o să-şi scoată cu vârf şi îndesat pârleala, chiar şi în ce priveşte

„darurile” nerambursabile. Nu este cazul să vorbesc aici despre racilele care încă ne trag în jos, cum şi despre elementele apte să ne potenţeze ascensiunea pe toate planurile. Mă gândesc la elemente de ordin economic, social, cultural, istoric, nu însă şi la cele ce ţin de spaţiul în care ne-am circumscris existenţa, de geografia noastră. Şi mă mai gândesc, când spun asta, la acele răni care încă mai sângerează, la acele părţi smulse crâncen din trupul României, care se numesc **Basarabia, Bucovina de Nord, Ţinutul Herţei.** Au făcut, oare, tot ce se cuvine şi tot ce trebuie cei care s-au aflat la cârma ţării noastre pentru ca Basarabia, actuala Republică Moldova, să ne urmeze în drumul spre U.E.? Va trebui, cum am spus de nenumărate ori, să abandonăm multe în existenţa noastră „europenistă”, dar nu trebuie să abandonăm, ştergându-le din memorie şi din suflet, ca şi cum n-ar exista şi nici n-ar fi existat vreodată, aceste ţinuturi din răsăritul geografiei şi al fiinţei noastre, în care trăiesc români şi în care bat inimi de români. Dacă îi abandonăm, urmaşii n-o să ne ierte! Îmi amintesc şi azi o întâmplare care m-a cutremurat şi mă cutremură. S-a petrecut în 1992, când, împreună cu câţiva compatrioţi din „linia întâi”, am fost martor la sângeroasele lupte fratricide dintre basarabeni şi aşa-zişii „nistreni”. Acolo, pe câmpul de luptă, s-a petrecut atunci un moment cumplit.

Un lunetist al armatei de la Tiraspol m-a luat la ochi şi, dacă n-ar fi fost gestul providenţial al unui colonel basarabean aflat lângă mine, care m-a smuls de sub ţinta morţii, astăzi n-aş mai fi printre cei vii. Acel colonel român, comandantul unei unităţi de miliţie din Cocieri, raionul Dubăsari, care mi-a salvat viaţa, a scris şi mi-a înmânat, acolo, sub ploaia de gloanţe şi de obuze, un mesaj de suflet pentru ***„fraţii de peste Prut”,*** pe care l-am publicat în ziarul pe care îl editez, **„Curierul de Vâlcea”.** Abia mi-a scris acele câteva cuvinte, pline de adâncă emoţie, rupte din inimă pentru cititorii noştri, pentru noi, cei din Ţară, că obuzul unui *„Brandt”* i-a smuls braţul drept din umăr. Au fost

ultimele cuvinte româneşti, scrise de un român despărțit de ai lui printr-un rapt istoric cu care nu ne vom împăca niciodată. Păstrez și astăzi jumătatea de coală pe care a scris cuvintele sale testament, un vibrant şi însângerat apel la restaurarea ființei neamului între fruntariile ei dintotdeauna. Subliniez, am intrat în Uniunea Europeană, într-un nou cadru de existență, doar cu o parte dintre români, lăsându-i pe ceilalți de izbelişte…

Cineva mă întreba, recent, cum ne proiectăm noi, românii, în conştiința lumii, cu ce ochi ne privesc cetățenii altor țări, ce ştiu şi ce nu ştiu despre noi? Am vizitat Statele Unite ale Americii și Canada, am vizitat aproape toate țările din Europa, cu mici excepții, am stat de vorbă, pretutindeni, cu personalități din diverse domenii, de diverse profesii: savanți, scriitori, artişti, cărturari, oameni politici, parlamentari, oameni de afaceri, fețe bisericeşti, cu nenumărați oameni simpli ş.a. Ce m-a izbit, înainte de orice, a fost interesul tuturor – un interes adesea arzător – față de cele ce se petrec, astăzi, în România de după acel decembrie de foc și însângerat al anului 1989. Nu, țara noastră nu este într-un con de umbră, cum cred şi afirmă unii, ci în prim-planul atenției lumii! Ce ştiu şi ce nu ştiu cei de acolo despre noi? Ştiu multe lucruri – şi adevărate, dar şi false. Din nefericire, ultimele încă predomină.

Nu, nu suntem socotiți antropofagi, nici trăitori în epoca de piatră, dar, vai!, uneori nu prea departe de o astfel de imagine. Valorile şi cuceririle de ieri şi de azi ale României sunt, dacă nu ignorate, privite printr-o optică deformatoare. Pentru mulți, România este țara corupției, a prostituatelor, care fac trotuarul, cu răsmiile, în tot Occidentul, a cerşetorilor şi a hoților, care, la fel, ne-au dus buhul pretutindeni. Niciodată n-o să ne proiectăm onest în ochii şi în conştiința italienilor, de exemplu, atâta timp cât principalele artere ale Romei se află sub ocupația „fetițelor" de consum venite din România sau a cerșetorilor. Nu mai vorbesc de crimele, tâlhăriile, traficul de droguri, de arme, în

care au fost şi încă sunt implicaţi români. Astfel că, pentru unii cetăţeni ai altor naţii, România este o ţară de care e bine să te fereşti. Cum poţi lupta împotriva unei astfel de degradante imagini? O asemenea întrebare provoacă imediat o alta, complementară ei: cine trebuie să ducă această luptă? În mod firesc, reprezentanţii României în aceste ţări, diplomaţii noştri. Aici, însă, sunt obligat – faptele mă obligă! – să constat cu tristeţe că suntem într-un mare şi sumbru impas. Unii diplomaţi de-ai noştri „recompensaţi“ politic sau alţii neclintiţi din posturi de zeci de ani, doar mutaţi dintr-o ţară în alta, fără să cunoască „pe viu” realităţile României, sunt – cu excepţii, desigur! – robi ai unor atitudini pasive, ca să nu zic mai mult, în faţa imaginilor uneori reale, dar deseori strâmbe, contrafăcute, privind România şi pe români. Mari experţi în a organiza recepţii şi primiri ale mai-marilor de la Bucureşti, primiri care înghit zeci şi sute de miliarde de lei, aceşti pseudo-diplomaţi, că altfel nu-i pot numi, sunt cu totul descoperiţi atunci când trebuie să producă argumente în favoarea ţării. Am stat de vorbă cu scriitori, oameni de ştiinţă, cu intelectuali de vază care mi-au vorbit despre cultura unor diplomaţi, despre cunoştinţele lor despre istoria, spiritualitatea şi geniul creator al românilor.

Mi s-a spus, pe şleau:

„Domnule, cunoştinţele unora sunt puţine, rudimentare, uneori chiar false, avem diplomaţi aserviţi unor partide politice şi nicidecum ţării; şi asta, în timp ce atâţia tineri români cu studii de diplomaţie – inteligenţi, energici, absolvenţi de mari şi reputate universităţi ale lumii sau din ţară, buni cunoscători nu numai ai României şi ai valorilor ei, ci şi ai modului în care acestea pot fi re-ceptate de un Occident pândit şi îmbrăţişat de spiritul globalizant, nu totdeauna dispus să recunoască superioritatea altora în diverse domenii – sunt şomeri! Foarte puţin se face şi la Bucureşti, nu numai în reprezentanţele noastre diplomatice, pentru promovarea imaginii corecte a României, a acelei Românii care nu înseamnă nici pe

departe doar scursurile ce năpădesc şi maculează trotuarele Occidentului. Banii destinați acestei imagini se duc, uneori, pe organizarea unor consfătuiri sterile, pe delegații fără vreun folos țării, nu – cum ar fi necesar şi firesc – pe stimularea televiziunilor şi a ziarelor străine să vină aici, în România, ca să ne cunoască la fața locului; sau – cum iarăşi ar fi necesar şi firesc – pe tipărirea unor cărți în limbi străine care să reveleze geniul poporului de la Dunăre şi Carpați. Dacă s-au mai făcut unele traduceri, nu s-a început cu clasicii literaturii noastre, care au ce spune lumii, ci cu scriitoraşi care, cum ies în Europa, cum dispar în tenebrele indiferenței publicului. Dacă n-ar fi parohiile noastre ortodoxe, care se nasc pe an ce trece, singurele care țin aprinsă flacăra culturii şi a spiritualității româneşti, chiar că ne-am merita verdictul de trăitori în bezna ignoranței. Doar Biserica noastră Ortodoxă, prin cele două Arhiepiscopii din America de Nord, ca și prin Mitropoliile Ortodoxe Române din Paris şi Nürnberg, prin episcopiile și parohiile lor, desfăşoară o operă vastă de împrăştiere de cultură şi de duh românesc, de luminare a publicului străin asupra valorilor noastre; operă pe care ar trebui s-o facă împreună cu ambasadele noastre şi cu instituțiile noastre de cultură. Dar ambasadele noastre – cu unele excepții, cum spuneam mai înainte – nu sunt porți de deschidere a României spre lume, ci redute care blochează deschiderea. Sunt puţini diplomați ai noştri care merg la Liturghii, unde pot întâlni, în fiecare duminică sau în zile de sărbători sfinte, români, bărbaţi și femei, vârstici sau tineri aflați la studii în străinătate, care sunt cu miile. Și mai trebuie, ca să putem să ne arătăm fața adevărată în lume, să fie înființate biblioteci şi librării în marile oraşe ale continentului şi ale lumii. Cele, prea puține, care există, etalează rafturi cu poveri sărăcuțe, cu cărți fără valoare, neimportante pentru străini. Cărți care nu-i atrag nici pe românii de acolo, fiindcă nu le spun nimic"

***

Aș dori să închei această confesiune de credință cu un mesaj optimist, fiindcă, în ce mă priveşte sunt un optimist, un încrezător în viitor. Şi îmi sprijin această încredere, în primul rând, pe tinerii români – pe cei de aici şi pe cei din străinătate – care ne dau atâtea puternice şi emoționante dovezi că ştiu ce vor şi că sunt întru totul capabili să-şi transforme vrerile, frumoasele lor vreri, în faptă vie, spre triumful binelui în urgisita noastră țară; cu alte cuvinte, să înlăture această povară pe care o ducem în cârcă în mod nemeritat, dacă ne raportăm la glorioasele fapte ale înaintaşilor noştri.

Radu BOTIŞ

PREOTUL RADU BOTIŞ, POEMELE SALE ÎNGEREŞTI ŞI ÎNDUHOVNICITELE LUI REVISTE
Prof. dr. Adrian Botez

... Dumnezeu îşi alege, cu grijă, pe Marii Săi Misionari. Dumnezeu nu risipeşte, întru zădărnicie, Harul Său Sfânt. Sunt, în lumea asta, oameni care gâfâie, fără să fi făcut nimic. Sunt, dimpotrivă, în lumea asta, oameni cărora le sporesc puterile şi sunt din ce în ce mai senini şi mai fără stare, întru lucrare, cu cât ştiu că-L slujesc, mai abitir şi mai din greu, pe Stăpânul Ceresc!

... Unul dintre aceşti oameni ai harului şi al lucrării misionare întru Ortodoxie, deci pentru Dumnezeul Luminii Tradiției - fără stavilă de oboseală, vreodată! - este preotul iconom stavrofor, maramureşeanul **RADU BOTIŞ** - licențiat al Universității Babeş Bolyai (din Cluj-Napoca), Facultatea de Teologie Ortodoxă,cu masterat în ştiințe istorico-practice, la aceeaşi facultate (2006). Este un adevărat izvor de Lumină: Poet de mare rafinament şi cu smerenie angelică, eseist de talent, gânditor, ctitor de reviste, colaborator la tot ce înseamnă Frumos şi Luptă Dumnezeiască, pentru mai Bine, mai Frumos şi mai Drept…

... Singur spune despre sine, cu modestie, dar şi cu conştiinţa truditorului fără osteneală, în Via Domnului Dumnezeului nostru, Mântuitorul HRISTOS: *"**Fiecare am primit din partea lui Dumnezeu un talant sau mai mulţi. Nu trebuie nimic ţinut la păstrare pentru că vine momentul când vom fi întrebaţi de rostul nostru pe acest pământ. Bucuria va fi mare pentru cei chemaţi întru Bucuria Eternităţii**"* – şi Adevăr grăieşte, întrutotul!

Iată ce scria despre Poezia religioasă a Părintelui **RADU BOTIŞ**, binecuvântând-o, cu nesfârşită admiraţie, Î.P.S.S. **IRINEU POP BISTRIŢEANUL**, episcop-vicar al Mitropoliei Clujului, Albei, Crişanei şi Maramureşului: ***"Poeme de adâncă sensibilitate şi spiritualitate etnică în care vibrează marile şi sfintele învăţături ale Bisericii noastre apostolice (...)Aceste poezii ne antrenează, subtil, într-un exerciţiu de meditaţie, purificându-ne simţurile printr-o adevărată chenoză literară, odată cu poetul. Cucernicul părinte Radu Botiş ne oferă, prin versurile sale, STROPI DE ROUĂ DIVINĂ, care regenerează şi edifică întru mântuire"*** – cf. www.**universulcartilor.wordpress.com**

Cât bun-gust şi câtă dreptate avea Î.P.S.S. **IRINEU BISTRIŢEANUL!** Căci, iată ce **Rugăciune** spre liniştirea nebuniilor şi rătăcirilor lumii şi spre răsărirea dragostei uitate, întru fericirea veşnică a Luminii Crucificat-Mântuitorului, cu lacrimă de mărgăritar închină Preasmeritul Părinte **RADU BOTIŞ**: *"Doamne în a dragostei rânduială / Sub pavăza crucii agale suind, / Lacrimii noastre caută vremi de beteală / Prin astă lume, străluminând. // Doamne, chipul din sfânta icoană / Iradiază, caută vremi de-mpăcare,/ Preacum chemarea cea mai de seamă / Inimii noastre dragi, fiecare. / Doamne, la umbra plăcută a liniştii Tale / Ca o închinare căutând împlinirea,/ Iartă-ne încă nefireasca umblare,/ Pacea din Tine, în noi, fericirea".*

***

…Acum mai bine de zece ani, pe când încă trăia întrupat, aici, pe pământ, iar nu dus la îngeri, spiritual encicopedist numit **ARTUR SILVESTRI** – am auzit, prima oară, şi am văzut, cu ochii mei, câtă cerească slujbă poate împlini un preot ortodox, atunci când este stăpânit de Duhul Cel Sfânt.

Am văzut cum poate un om drept la Duh, chiar cu unealta cea prost folosită de majoritatea oamenilor Pământului, **Internetul** – să formeze şi să salveze suflete:

1 **- suflete mai fragede, abia venite dinspre Creator, prin poveştile de suflet (ale dnei** CEZARINA DAMESCU**, ale dlui** JIANU LIVIU-FLORIAN **etc.) ori poemele serafice (luminoase şi pline de nesfârşită curăție, ale maestrelor scrisului: dna** CEZARINA ADAMESCU**, dna** IOANA STUPARU, **dna** CAMELIA CIOBOTARU, **dl** ADRIAN MUNTEANU **etc.!), apărute (dimpreună cu materiale de mare gravitate pentru existența României, întru granițele ei de Duh Ortodox:** Octavian Lupu:PARIS – FARMECUL GRĂDINII TUILERIES ŞI RAFINAMENTUL PALATULUI LUVRU; **sau:** Cristian LAURENȚIU:Rusaliile sau Pogorârea Duhului Sfânt, ziua în care a luat ființă prima comunitate creştină**, sau:** SIMPOZION INTER-RELIGIOS LA PATRIARHIA ROMÂNĂ "DIASPORA, O REALITATE A SOCIETĂȚII ACTUALE" **etc.**) **în revista online, fondată de** RADU BOTIŞ, "*Slova Creştină*" – www.slova-creştină.ro – **cu suplimentul** "*Slova copiilor*" **(cf.** www.copii-crestini.ro, **dar şi**

2 - suflete mature, intrate, demult, în hărțuiala lumii străbătute de fiorii întunecați, stârniți de Marele Iluzionist. Pentru aceşti din urmă oameni, dacă Îl păstraseră, încă, pe Dumnezeul Luminii Adevărului în ei, Părintele **RADU BOTIŞ**

se aliase, întru luminoasă luptă, cu revistele ARP, ale atât de mult-regretatului **ARTUR SILVESTRI** – şi dădeau, amândoi, prin articole adânc documentate şi tăios-ferm formulate – străfulgerări cumplite, cu paloşele arhaghelice ale patriotismului, ale desăvârşitei Iubiri de Neam, ale Duhului Dreptății şi ale Autenticei Frumuseți… - …iar oamenii întristați, ori, deja, descurajați - se scuturau, ca de un vis rău, şi re-deveneau **Războinici ai Lui HRISTOS**, alăturându-se, umăr lângă umăr, celor doi Arhangheli pogorâți pe Pământ!**…**

Pe lângă faptul că este editor fondator al revistei ***„Slova Creştină" (revistă de creație, atitudine şi cultură)*** – de la un timp am văzut că materiale de-ale mele şi de-ale amicilor mei cu drag de Dumnezeu şi de țară, interviuri şi lucrări de amploare ştiințifică (ex. : traduceri **de BAKI YMERI VOKA**, sau: ***Interviu cu scriitoarea şi jurnalista MARIA DIANA POPESCU: "Se impune o dictatură a virtuții!"***, sau: Adrian Botez: ***NORMALITATEA REACȚIONARĂ: SINERGIA SCRIS-FĂPTUIRE-FIINȚARE COSMICĂ, LA GRIGORE URECHE, MIRON COSTIN, ION NECULCE-pentru o noua hermeneutică, aplicată asupra textelor cronicarilor moldoveni: Grigore Ureche, Miron Costin, Ion Neculce*** etc.), cu mare dragoste duhovnicească dăruite Părintelui **RADU BOTIŞ**, se duceau către o nouă ctitorie internetistică de-a sa: **www.glascomun.info**.

Deci, Sfânta Scriptură şi bunele lucrări ale omului-cu-misiune îşi află sălaş de folos şi în lumea virtualității, dacă gândul de pornire al lucrărilor este curat şi drept!

Sfânta Scriptură capătă, deci, tălmăciri foarte practice şi spre priință **Duhului ORTODOX**, prin lucrări de mare amploare ştiințifică şi de credincioşie – cum însuşi glăsuieşte Părintele **RADU BOTIŞ,** într-un impresionant poem de-al său (cf. **Lumina Cărții Sfinte**):

"Săraci, o prea săraci am fi/ De n-am avea o călăuză a noastră,/ E prea puțin o pasăre măiastră-/ Căci, cu nimic nu poți asemui/ Acestă Carte reînviind istorii,/ Balsam vindecător şi fără de pereche,/ Mai nouă parcă, dar atât de veche/ Scriptura Sfântă, a urcuşului spre glorii"...

…Părintele simțise, deci, că lumea care foloseşte **Internetul** pentru sporirea de Duh era pârjolită de nevoia unei mai cuprinzătoare reviste online. În plus, Părintele lucrează spre prevenirea răului, care, cu viclenie demoniacă, se infiltrează, când şi cum nici nu gândeşti, în suflete. Părintele nu voia ca lumea cea căutătoare (uneori de deşertăciune!) să se smintească – şi, ca urmare, lumea trebuia atrasă, prin lucrarea foarte gingaşă a **Internetului**, spre cele duhovniceşti, ale Binelui, Dreptului şi Frumosului Dumnezeiesc (să nu apuce Satana să le răpească sufletele şi atenția voluptuos-moleşită, spre pustiu!). Şi, astfel, preotul **RADU BOTIŞ** a devenit editor fondator al revistei: **„*Glas Comun*" (revistă cultural-creştină).**

…Dar a venit vremea să-l cunoaştem mai bine, pe acest **Artist al Lui HRISTOS**, pe acest **Luminător de oameni**, pe acest **smerit, dar ferm şi neobosit binefăcător**, prin daruri şi haruri rarissime, răspândite asupra a mii şi zeci de mii de oameni! - …pe care oameni, chiar dacă (în marea lor majoritate!) nu-i vede, totuşi, fără nici cea mai mică şovăială, le pipăie sufletele şi le smulge din focul patimilor nesănătoase, spre **Sănătatea Credinței în Izvorul Luminii Lumii-HRISTOS**.

***

REFERINȚE CRITICE:

„Sacerdot în cuvânt, în slujire şi-n inimă” – exegeză la volumul ***„Ca tămâia înaintea ta”*** – articol apărut în revista „Agero” – Stuttgart; în revista „Starpress” şi în revista „Observatorul” din Toronto. (Cezarina Adamescu);

„Părintele Slovei creştine şi renaşterea sa prin cuvânt” – cronică – apărută în revista „Agero”; „Starpress”; „Observatorul” (Cezarina Adamescu);

„Bun găsit în oaza numită Arionda” –cuvânt de bunăvoire la naşterea unei antologii– (Cezarina Adamescu) - apărut în revistele: „Agero”; „Observatorul”; „Starpress”;

„Bun găsit la Slova copiilor” - apărut în : „Starpress”; „Romanian Vip”;

„În volumul: ***„Întâlniri providențiale”*** de Cezarina Adamescu – Editura Semănătorul, 2009, referințe critice asupra întregii creații.

Site-uri personale:
www.radubotis.ro
www.glascomun.info
www.slova-crestina.ro
www.copii-crestini.ro
www.asociatia**arsvivat**.jimdo.com
www.credintagc.glascomun.info

SLOVA COPIILOR
www.copii-crestini.ro

"CREDINȚA-GLAS COMUN"

PROIECT EDUCAȚIONAL PRIN CORESPONDENȚĂ

www.credintagc.glascomun.info

***

... Să trăiţi, întru mulţi ani, sănătoşi, senini şi desăvârşit împliniţi! – vrednice Părinte **RADU BOTIŞ**!

Fie ca ***„Slova creştină"*** a Prea Sfinţiei sale, preotul **RADU BOTIŞ**, să se scrie, ca **SLOVĂ DE FOC**, în inimile tuturor celor care năzuiesc, pe Calea Cea Dreaptă a Mântuirii! – iar ***„Slova copiilor"*** să modeleze duhurile cele încă fragede, pentru a-L vedea (***„cei mici"***, care vor TREBUI să devină ***„cei MARI şi CURAŢI"***, în ţara asta!), încă din răsăritul vieţii, pe El, Lumina Lumii – şi a nu se lăsa răpiţi, de îmbierile celui viclean, spre zările beznei şi rătăcirii sufletului şi Duhului!

Iar ***„Glasul comun"*** al Prea Sfinţiei sale, preotul **RADU BOTIŞ** să însemneze şi să devină Glasul acelei **DOINE** a lui Goga (numită, cu înţelept gând: ***„NOI"***! – adică, **FAMILIA NEAMULUI ROMÂNESC-CETATE DE NESPART ŞI DE NEBĂTUT**, Familie a unui Neam care, deocamdată, îşi prelungeşte, nefiresc şi nesănătos, o expectativă periculosă, depărtată, temporar, de **VATRA CREDINŢEI NEABĂTUTE ÎN ÎNVIEREA NEAMULUI**!!!), GOGA, cel cu **Sufletul Aprins** – întru solidarizarea hristică, pentru nădăjduirea Mântuirii celei din veac, a Neamului Românesc cel **DREPT-CREDINCIOS/ORTODOX**. Pentru că, da, cum dumnezeieşte spunea tribunul **Octavian GOGA** – numai **AICI**, în **Grădina Maicii Domnului**, este Raiul Cel Adevărat (dar pe care tocmai noi, **CEI ALEŞI DE EL, CA GRĂDINARI ŞI PAZNICI**, nu-l ştim, l-am uitat, nu-i auzim glăsuirea sfântă! – ...şi, tocmai de aceea, trăim vremi în care, deocamdată, **ne încearcă şi TREBUIE SĂ NE ÎNCERCE**! - mai mult **lacrima căinţei**, a conştientizării neîmplinirii Misiunii noastre Sfinte, decât **Lumina Biruinţei Desăvârşite**!):

"La noi sunt codri verzi de brad / Şi câmpuri de mătasă;/ La noi atâţia fluturi sunt, / Şi-atâta jale-n casă./ Privighetori din alte ţări / Vin doina sa ne-asculte; / La noi

sunt cântece şi flori/ Şi lacrimi multe, multe..." (Octavian Goga)

... Şi merită, acest om de o noblețe rară a Duhului (şi blând vestitor al vremilor CĂINȚEI, față de Mântuitorul nostru, **IISUS HRISTOS**!), cu toții să rostim, din străfundul inimii, pentru sine precum pentru noi! - ...căci Părintele **RADU BOTIŞ** pentru Neamul Românilor celor **TOȚI**, pentru *„NOI"*, cei de **PRETUTINDENI**, muceniceşte şi cântă, cu îngerii dimpreună, şi-şi trudeşte Duhul şi glasul şi mâinile, cu râvnă sfântă (... râvnindu-i, pe **TOȚI ROMÂNII**, în turma sa, strânşi iarăşi, din amara risipire a vremilor celor cainice, ale jălniciei prezentului - la sânul cel de **MAICĂ şi SFÂNTĂ GRĂDINĂRIȚĂ a Raiului Domnului HRISTOS, MÂNTUITORUL ŞI LUMINĂTORUL LUMII** - la sânul de **SFÂNTĂ ROMÂNIE**!):

„Dumnezeu să-l binecuvânteze şi să-l ajute, în continuare, prin Mare Mila Sa, pe acest deosebit de harnic muncitor în Via Domnului, Luminat Misionar, spre Mântuirea Neamului Românesc, să-şi desăvârşească truda sa, EGAL pământească şi cerească: pe Părintele RADU BOTIŞ!"

Prof. dr. Adrian Botez

***

Despre mine

Fiecare am primit din partea lui Dumnezeu un talant sau mai mulți. Nu trebuie nimic ținut la păstrare pentru că vine momentul când vom fi întrebați de rostul nostru pe acest pământ. Bucuria va fi mare pentru cei chemați întru Bucuria Eternității.

Preot iconom stavrofor, licențiat al Universității Babeş Bolyai, Facultatea de Teologie Ortodoxă, master (istorico practice) la aceeaşi facultate (2006).

Membru al Asociației Scriitorilor - filiala Baia Mare; al **Ligii** Scriitorilor din România - **filiala Maramureş** ;UCMR-ADA Bucureşti.

Locul II în anul 2000 la Concursul Literar de Inspirație Spiritual-Creştină „Izvorul Tămăduirii" - Bucureşti, premiul editurii Ariadna (sect. volum de debut pentru poezie religioasă) în cadrul Festivalului „Pro Unione", ed. a II-a Baia Mare, 2001, mențiune CONCURSUL INTERNAȚIONAL DE POEZIE AL ROMÂNILOR DE PRETUTINDENI ,,Starpress" 2008.

ACTIVITATE LITERARĂ:

Cărți publicate:

- ***Aspecte pedagogice şi catehetice în lucrarea de mântuire a Domnului Iisus Hristos***, Editura Transilvania;
- ***Viața vie a unui mănunchi de creştini români,*** Editura Enesis, date monografice;
- ***Ca tămâia înaintea Ta*** (poezii creştine);
- ***Sfaturi pentru mântuire***, Editura Ariadna;
- ***Elemente de Istorie Locală,***
- ***Activitatea preotului Vasile Lucaciu în America,*** Editura Enesis 98, TIP;
- ***Glas Comun***, un an de la apariție.

APARIȚII ÎN VOLUME COLECTIVE:

- ***Memoria documentelor***, Prof.dr. Dobrescu T. Constantin (Fundația pentru Istoria Prahovei), Editura Elapis, Ploieşti, 2011;
- ***Ulmeni Maramureş*. Studiu monografic**, Editura Olimpias, Galati, 2011;

- ***Antologia scriitorilor români contemporani din întreaga lume,*** **STARPRESS, Editura Fortuna,** 2011;
- ***Antologiile revistei Singur*** (proză), Editurile Singur/Grinta,Târgovişte/Cluj-Napoca,2010;
- ***O Antologie a poeziei maramureşene***, alcătuită de Nicolae Păuna Scheianu, Editura Ethnologica, Baia Mare, 2010;
- ***Preoţi sfinţi, lăcaşuri sfinte,*** Editura Semănătorul, 2010;
- A***ntologie de poezie, 55 de poeţi contemporani (pagini alese)',*** coordonată de Valentina Becart, editura Arhip Art, Sibiu, România, 2010;
- ***Îndreptar de terapie divină*** - breviar sufletesc – Editura Sinteze, Galaţi, Crăciun, 2009;
- ***Artur Silvestri - Documentar memorialistic***, (Editura Semănătorul, 2009;
- ***Literatură virtuală şi Curentul Generaţiei Google****, alcătuită de Ionuţ Caragea, Editură Fides, Iaşi, 2009;*
- ***Armonii celeste****,* Antologie, Cenaclul Arionda, Galaţi, Editura Olimpias, 2009;
- ***Dor de Dor,*** Antologie lirică, epică, plastică, Călăraşi, Editura S.C. Tipografia S.A. Slobozia-Ialomiţa, 2008;
- ***Mărturisirea de credinţă literară,*** vol. II, Bucureşti, Editura Carpathia Press, 2008.

ALBUME AUDIO:

- *În Sfânta Noapte de Crăciun* – textier;
- *Poveste de iarnă* – textier;
- *Stropi de Rouă Divină (poezii creştine, creaţii proprii);*
- *Sara bună, rod bogat (colinde)* – textier;

Leru-i ler şi dalbe flori (colinde) – textier.

PREZENȚE LITERARE ÎN REVISTELE DIN STRĂINĂTATE:
„Acasă” (S.U.A); „Arcada-Roumanian Magazine Europe” (Germania); ,,Agero”(Germania); „Asymetria” (Franța); „Atheneum”; „Alternativa” (Canada); „Biruința” (Serbia); „Clipa” –,,Las Vegas Roumanian Journal”(S.U.A); ,,**CONFLUENȚE ROMÂNEŞTI";** „Corriere di Forli e Cesena” (Italia); ,,Gândacul de Colorado" ; „Libertatea”; „Lumină Lină” (S.U.A.); ,,Lumea românească"(U.S.A.); „Curaj” (Republica Moldova); „Il Momento” (Italia); ,,Nou Horizont”(Valencia - Spania); „Observatorul” (Canada); „Curentul Internațional” (S.U.A. – Canada); „STARPRESS” (revistă româno-americano-canadiană, Râmnicu Vâlcea); „Romanian VIP” (Texas, Dallas) S.U.A.

REVISTE DIN ȚARĂ:
Este prezent în revistele de cultură şi spiritualitate din România:
„Acropolis” (Bucureşti); „Adversa Res” (Braşov); „Archeus” (Baia Mare); ,,Art-Emis"; „Alo Plus” (Cluj Napoca);Armonii Culturale(Adjud); ,,Ag Pe Rime”(Piteşti); „Astra” (Baia Mare); „Blanca” (Oradea); ,,Boema"(Galați); „Buciumul”; „Caiete Silvane” (Zalău); „Clopotul” (Bucureşti); „Condeiul ardelean” (Covasna); „Credința Ortodoxă” (Roman); „Cruce şi Înviere” (Bucureşti); „Dacoromania” (Alba Iulia); „Dor de Dor” (Călăraşi); „Ecoul”; „Lumea credinței” (Bucureşti); „Familia Română” (Baia Mare); „Foaia Govândarului” (Reşița); „Lumea oamenilor de afaceri creştini din România” (Oradea); „Monitorul” – de Suceava; „Murmur”; ,,Natiunea" „Nord Literar” „Noi”; „Nu”; „Noul Milenium” (Baia Mare); „Lumina Învierii”; „Odgon”; „Oglinda literară” (Focşani); „Paşi”; „Pro Unione” (Baia Mare); ,,Răsunetul" (Bistrița); „Revista Română de Studii Etnoistorice”; „Gazeta de Maramureş”; „Graiul Bisericii noastre” (Baia Mare); „Graiul Maramureşului” ;

„Glasul Maramureşului"; „Informația zilei"; „Glas Comun"; ,,Vatra veche''(Târgu-Mureş); „Vestea" (Mehadia, Caraş-Severin); „Viața Maramureşului"; „Viața de pretutindeni" (Arad); „Viața Creştină" (Bistrița); „Visul" (Orăştie); „Singur" (Târgovişte); ,,Strada Mare"; „Starpress" (Râmnicu Vâlcea); ,,Zidul".

PREZENȚE ÎN REVISTELE ON-LINE ale ASOCIAȚIEI ROMÂNE PENTRU PATRIMONIU:
„Analize şi fapte"; „Ecoul"; ,,Neamul Românesc"; „Noua Arhivă Românească"; „Tânărul scriitor"; „Cărticica de copii"; „Luceafărul românesc."

ACTIVITĂȚI CULTURALE ÎN PREZENT:
-Editor fondator al revistei: ***„Glas Comun***" (revistă cultural-creştină);
-Editor fondator al revistei ***„Slova Creştină"*** (revistă de creație, atitudine şi cultură);
-Editor fondator al revistei:***,,Slova Copiilor***"(supliment al revistei Slova Creştină).
-Redactor colaborator la revista internațională **„Starpress"** (Râmnicu Vâlcea);
-Redactor colaborator la revista **„Dor de Dor"** – Călăraşi;
-Colaborator la revista **„Murmur"** – Bucureşti; „RomanianVIP" (S.U.A); ,, Nou Horizont"(Spania).
-Președinte (fondator) al Asociației cultural creștin umanitare ***Ars Vivat***.

COLABOREAZĂ LA POSTURILE DE RADIO:
„Dor de țară"; Radio Transsylvania Internațional (Germania).
Inițiator proiect educațional „Credința-Glas Comun".

Victor BECHEANU

Data naşterii: 3 iunie 1939, în comuna Alimpeşti, jud.Gorj
Domiciliul: oraş Cehu Silvaniei, judeţul Sălaj
Studii: Şcoala Pedagogică de Băieţi din Craiova, Facultatea de filologie a Universităţii din Timişoara.

Lucrări publicate:
- *„Obiceiuri ale vieţii de familie”* (naşterea, nunta şi înmormântarea în zona De sub Codru, Maramureş, Ed. Silvania, Zalău. 2006, (276 pag.);
- *„O lume... sucită”* (epigrame, madrigale, proză scurtă, versuri), Editura Silvania, Zalău, 2012 (184 pag.).
- Am semnat **prefaţa romanului** *„Vremea schimbărilor”* al lui Milian Oros, apărut la Ed. Enesis, Baia Mare, 2010

Corespondent sau colaborator la diferite publicaţii din ţară.

Fiind vorba de *confesiuni,* o rog pe **Veronica Buchet** să facă pe reporterul, iar eu - **Becheanu Victor** – să fiu subiectul interogat. **Veronica Buchet** este **pseudonimul** sub care am semnat deseori articolele de presă (este anagrama numelui meu).

Veronica Buchet (V.B.) : Cine sunteţi, domnule Becheanu Victor şi de unde veniţi?

Becheanu Victor (B.V.) : Primul scâncet l-am scos la 3 iunie 1939 , în căsuța modestă a țăranilor Ion şi Călina Becheanu din satul Luculeşti, comuna Alimpeşti, județul Gorj. Copilăria mi-a fost veselă şi plină de şotii nevinovate.

De cum am învățat a merge copăcel, mă aşezam în Vârful Piscului (aşa se numea locul unde era aşezată casa părintească) şi priveam cu uimire lunca Oltețului, străjuită de Măgura Nistoreştilor , în pântecele căreia, aveam să aflu mai târziu, dormitează vestigii dacice. Spre stânga admiram crestele carunte ale Parângului şi Căpățânii. Se vedeau munții cu fruntile înzăpezite, de la Jiu până la Olt, Buila.

Din tinda casei părinteşti priveam pădurea din Dealul Corşorului şi imaginam cu mintea tot felul de ființe gigantice conturate de ramurile copacilor pe seninul albastru al cerului de primăvară şi vară.

Într-o asemenea feerie naturală, copilăria mi-a fost legănată şi de harul şi de iubirea părinților. Mai ales în zile de sărbătoare, mama Călina spunea poveştile cu zâne, Făt-Frumos şi Ileana Cosânzeana în timp ce tata Ion (zis Bacu) o acompania cântând la fluier. Cânta mai ales doina de la Dealul Corşorului, deal pe care l-a proslăvit în cântec şi Maria Lătărețu.

La mrile sărbători, în Vârful Piscului se organiza hora satului, în aer liber, pe trifoiul verde-crud. Bacu le cânta cu fluierul, Leoacă al lui Băbăială era la țambal, Mitru Bălăşoiu, la vioară, iar la tobă- Ion al lui Monu. Uneori li se alătura şi Coliță, la piculină. Se juca sârba înfocată şi hore, multe hore: hora de mână în mai multe variante, Semianca, Ungurica, Bulgăreasca, Brâul pe şapte ş.m.a., care , din păcate, s-au pierdut. Doamne...ce vremuri!

Am urmat 7 clase în comuna Alimpeşti, Şcoala Pedagogică de Băieți din Craiova şi Facultatea de filologie a Universității din Timişoara.

V. B. : Domnule profesor, aveți momente din viață despre care nu vreți să vă aduceți aminte sau despre care vă amintiți cu plăcere?

B.V. : De data aceasta mi-ați atins coarda sensibilă a inimii. Momentele plăcute ale vieții le pot rezuma în câteva fraze. Mi-am împlinit dorința de a fi dascăl. După regulile timpului, prin repartiție ministerială, am ajuns în Maramureş. Mi-am făcut datoria cu pasiune şi dăruire, motiv pentru care, autoritățile vremii mi-au încredințat şi funcții de director şi inspector şcolar. Am lăsat ceva bun pe unde am trecut şi m-am bucurat de aprecierea copiilor, părinților şi colegilor.

Cu toate acestea, necazurile şi suferința nu m-au ocolit. Cea mai dureroasă a fost *Urmărirea*. **Da, „*urmărirea*". Cu toate că eram director sau inspector, eram chemat săptămânal la partid (PMR, PCR) să dau cu *Subsemnatul*.**

Ce se întâmplase? O soră de-a mamei reuşise, numai ea ştia cum, să ajungă şi să rămână în America. Era prin 1952. Acasă nu mai ştia nimeni de ea, că mai trăieşte sau nu.

Un terchea-berchea din comună, slugoi neruşinat, vrând să ajungă cineva, a trimis o scrisoare la Comitetul Central. Aflase el că băiatul lui Bacu a ajuns dascăl şi mai are şi funcții, pe undeva prin Maramureş. Pentru efect garantat tot el a răspândit vestea în sat cum că *băiatul lui Bacu a fost dat afară din învățământ deoarece are rude în străinătate.*

Vă dați seama ce a însemnat asta pentru bieții mei părinți. N-a trecut mult că am şi fost atenționat de la raion şi regiune, cu propunerea să-mi clarific situația. O vreme mi s-a dat pace, dar când am ajuns la Inspectoratul Şcolar Sălaj (Zalău), chemările la Camera nr.2, să dau cu subsemnatul, au devenit ceva obişnuit. Ba, mai mult, tovarăşa Pitică Maria, secretar PCR, m-a amenințat cu voce tare: "**Te dau afară din învățământ, tovarăşe Becheanu**!".

N-am mai putut răbda nici eu şi am răspuns, cam cu acelaşi ton: **„Mă dați afară din partid, tovarăşa, pentru că**

Diploma eu am câştigat-o, cu trudă, nu mi-a dat-o partidul." Câte au urmat şi am îndurat pot face obiectul unui roman, mai ales că la intenția tovarăşei secretare de partid s-a alăturat şi adorata mea soție, de care aveam să mă despart în scurtă vreme.

V.B. : Domnule profesor, de când scrieți... şi dacă scrisul v-a ajutat cumva să treceți peste obstacole?

B.V. : Încercările de-a face rime datează din copilărie. Pe vremea aceea nu se vorbea de grădiniță. Eu am urmat, în schimb, nişte cursuri de acest fel în Grădina casei. Da, chiar aşa: când puneau răzoarele de ceapă şi usturoi, părinții mă luau cu ei în grădină, iar tata mă încerca la „frământări de limbă" precum: *„colo-n vale pe-un pietroi o codobatură şi-un codobăturoi; codobăturoiul putu codobături codobatura, codobatura nu putu codobături codobăturoiul" (să zic repede) sau: harabaharabatură, harabaua-ncurcătură, haraba pe valea rea, drumereaua verberea, ba mai mâr, ba mai câr, afârâgatâr, când nici gândețeichiu titirifoflenchiu* ş.a.m.d. Ştiu că se topeau de râs. În clasele mici, când rămâneam singur încercam şi eu să compun de-acestea.

Adevărata manifestare creativă am trăit-o în Şcoala Pedagogică din Craiova, unde scriam versuri satirice la adresa colegilor sau chiar a profesorilor. Aşa mi-am câştigat şi porecla: *papagal*.

Intrând în învățământ lucrurile s-au schimbat. Din invidie şi răutate, nişte slugoi comunişti mi-au pus destulă otravă în paharul tinereții mele. De meschinăria şi incapacitatea lor de a gândi m-am apărat cu epigrama, foiletonul şi pamfletul. O bună parte din aceste materiale se găsesc şi în volumul *„O lume...sucită!"*, apărută în 2012.

Muza Caliope m-a însoțit peste tot şi mi-a dat forța necesară ca: *„De durerea altor inimii să-nvăț şi eu a plânge"*, cum zicea O. Goga în a sa *„Rugăciune"*. Aşa s-a născut *„Lamentația"* din volumul citat mai sus:

„Vai ție, popor român!
Zeul tău e un păgân. [...]
Stând la pândă ca dulăii,
Mafioții şi lingăii
Puşi pe cruntă răfuială,

Huzur şi căpătuială
S-au cocoțat pe prăjină
Şi-ți bagă ție de vină. [...]
Şi rămâi ca altădată:
„sărac în țară bogată”.

Ți-au luat sarea şi petrolul,
Ți-au terfelit Tricolorul [...]
Numai bunul Dumnezeu
Ştie cât îți e de greu [...]
Doar cu limba şi credința
Îți mai arăți biruința.
…

Snobismul şi prostia multor politicieni de după 1989 le-am stigmatizat în epigrame precum în **„Fief electoral”:** *Fiefu-n care tu te mişti / E compus din fripturişti: / Escroci, lacomi şi lingăi, / Gogomani şi nătărăi,* iar țara am numit-o „Caragialia”. *Constatare: „În Caragialia născut, / M-am minunat de ce-am văzut:/ Că Dictatura cea de ieri / E astăzi rai de pişicheri”.*

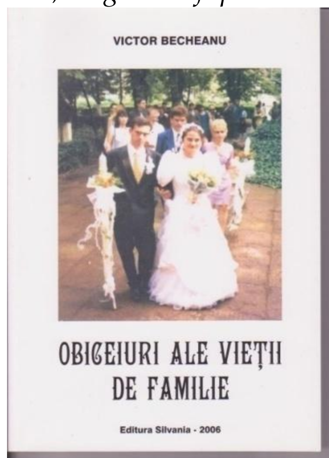
Am trăit şi momente de teamă, tema de-a mi se face un rău neaşteptat. După câteva foiletoane sau pamflete publicate în presa locală, am primit telefoane de amenințare, exact la miezul nopții; pe telefonul fix, aceeaşi voce pițigăiată mă avertiza: *„merge la meta, rupe ghitu la tine”*. Am solicitat sprijinul organelor competente şi lucrurile au intrat în normal, cel puțin până scriu aceste rânduri.

V.B. : Domnule profesor, puteți numi persoane care v-au îndrumat, v-au sprijinit într-un fel sau altul?

B.V. : Da. Cu mult respect mă gândesc la adevărații profesori care mi-au insuflat setea de cultură, profesori care, din păcate, nu mai sunt printre noi. În şcoala primară-familia prof. Bondoc, în Şcoala Pedagogică din Craiova - prof. Luca Preda şi diriginta Buşe Liubovia căreia, la absolvire, toți băieții i-am zis „mamă".

În facultate, la Universitatea din Timişoara, m-am simțit copilul domnului decan *Eugen Todoran* şi al lectorului *Ioan Popa.* Despre lucrarea mea de cercetare de teren **„Obiceiuri ale vieții de familie",** lectorul Ioan Popa de la catedra de folclor consemna: *„Din cuprinsul lucrării trebuie subliniată valoarea deosebită a părții referitoare la nuntă. Autorul a pus în lumină faptul că strigăturile de nuntă se constituie într-un repertoriu aproape fix, cu funcționalitate bine determinată mai ales în sensul unei veritabile inițieri a mirilor în viața pe care urmează să o înceapă. Materialele folclorice incluse în Anexe sunt valoroase prin ineditul lor şi aportul estetic.*

Subliniem în primul rând prezența în aceste Anexe a celor unsprezece „Verşuri" compuse de către Rob Vasile din Oarța de Jos, care, singure ar fi putut constitui subiectul unei lucrări, acelaşi lucru putându-se spune şi despre Descântecele reproduse aici."

Găsesc cel mai potrivit prilej să adresez cuvenitele mulțumiri domnului **Prof. dr. Iordan Datcu,** pentru **aprecierile** făcute: „ Volumul *Obiceiuri ale vieții de familie,* apărut la Editura Silvania, în 2006, semnat Victor Becheanu, alcătuit dintr-un amplu studiu introductiv (pp 1-147) şi o edificatoare colecție de texte (pp

147-250) este o remarcabilă contribuţie la cunoaşterea tradiţiilor populare ale zonei De sub Codru-Maramureş care, cu obiectivitate remarcă autorul cărţii, *„a fost totuşi până în prezent aproape neglijată de cercetători, aceştia orientându-se mai ales spre zonele limitrofe: Lăpuş, Someş, Oaş, cu mai multe posibilităţi de acces şi mai mult amintite de cercetătorii mai vechi".* O carte care în totul prezintă interesul specialistului". [în Revista de Cultură şi Tradiţie Populară a Centrului Cultural Mehedinţi, ***Răstimp***, Anul X, nr.2(40) 2007, pag. 43)].

V.B.: Domnule profesor, aveţi autori preferaţi sau lecturi favorite?

B.V.: Expresia *„autori preferaţi"* mi se pare puţin improprie. Un cititor se opreşte la un autor, o operă în funcţie de mai multe aspecte: vârsta, trăirile interioare, bucuriile, necazurile cu care se confruntă, harul divin ş.m.a. Dacă vrei să afli ce este fericirea îl întrebi pe Tolstoi, dar mai aproape şi mai la-ndemână este Eminescu, pentru că dacă cei doi îndrăgostiţi vor adormi sub „înaltul,vechiul salcâm", poetul se-ntreabă retoric*:"Astfel de noapte bogată, / Cine pe ea n-ar da viaţa lui toată?"* Pentru cei doi îndrăgostiţi aceasta a fost *fericirea* şi le place acest text.

Pentru mine, curajul de a lovi fără frică în hoţie şi prostie l-am câştigat de la **Păstorel** (Al. O. Teodoreanu**),** căruia i-am dedicat un **Madrigal: „***Curajos şi cu talent, / Ai criticat vehement / viciile omeneşti; / Lichele şi potentaţi, / Falşi poeţi şi deputaţi*. / **Zeu** al **epigramei** eşti."

V.B.: Cum vedeţi rolul poetului şi al poeziei în societate?

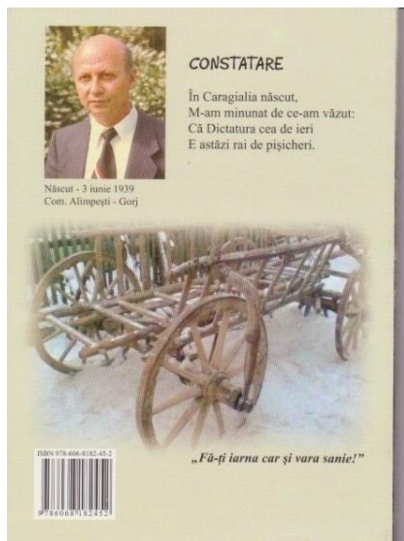
B.V.: *Poezia* ar trebui să fie *arma de luptă*, iar scriitorul, cu spiritul său de dreptate, să devină *judecătorul suprem*, acel *Dumnezeu de piatră*, păzind în piscul datoriei sale, la hotarul celor două lumi – bogaţi şi săraci- aşa cum declara Tudor Arghezi în al său **Testament**.

V.B.: Ce înseamnă pentru D-voastră lansarea unei cărți şi... dacă se poate trăi din scris?

B.V.: Lansarea unei cărți înseamnă, înainte de toate, o împlinire spirituală, o fărâmă de contribuție la îmbogățirea patrimoniului cultural național. O culegere de folclor, spre exemplu, poate deveni peste ani o nestemată culturală, când se va constata cu regret că multe dintre obiceiurile frumoase prezentate în carte s-au pierdut.

Scriitorul ar trebui să aibă ochi şi deasupra urechilor şi un ochi în spate, ca să poată privi deodată în toate părțile. El nu trebuie să neglijeze niciun aspect al existenței noastre, nici chiar politica. Să analizeze, să prezinte imparțial politica în operă, dar să nu devină slugoiul niciunei orientări politice. (vezi şi epigramele d-lui Victor Becheanu).

De pe urma scrisului NU SE POATE TRĂI, cel puțin în România zilelor noastre. În zilele noastre adevăratul scriitor este un paria şi dacă nu găseşte un binevoitor care să-i sponsorizeze apariția operei, rămâne un necunoscut bătut de soartă.

Înfloreşte, în schimb, literatura pornografică şi de mahala pentru care, sumedenie de snobi analfabeți, îmbogățiți prin fraudă peste noapte, aruncă sfidător cu sute şi mii de euro-dolari sau alte soiuri de valută.

Conducătorii noştri de azi au nevoie de proşti, de analfabeți lipsiți de educație, lipsiți de caracter, lipsiți de voință, ca să-i poată amăgi şi stăpâni ca pe nişte figurine din plastilină.

Astăzi la mare preț sunt linguşitorii, trădătorii de neam, afaceriştii, traseiştii politici care sunt gata să-şi vândă şi părinții, numai ca să se-mbogățească prin furt şi fără muncă, din truda altora.

Adevăratul scriitor n-a trăit şi nu va trăi de pe urma scrisului. **Scrisul**, indiferent de genul de creație, este **gestul de sacrificiu** al celui înzestrat cu **har**, în numele şi pentru binele semenilor săi.

Pentru a ieşi din anonimat, scriitorii români ar trebui să fondeze şi **ei** un partid: „**Partidul literelor**”. Un partid nonprofit şi care să nu participe la alegeri, ci doar să atragă atenția că acei slujitori pe tărâmul culturii şi artei merită mai mult sprijin şi mai multă onoare.

Cu aceste gânduri rămân, totuşi, cu încrederea că va veni o vreme şi în România când creatorul de cultură şi artă va fi apreciat la justa lui valoare.

***Cehu Silvaniei**, **SJ**,*
Prof. Victor Becheanu
20 septembrie 2012

Floarea CĂRBUNE

Dincolo de cuvânt…

Scriu cu gândul la tine, cititorule, cu dorința de a-ți transmite trăirile mele. Îmi închipui că eşti mânat de curiozitatea de a afla cum era lumea în anul de grație 2012, lumea văzută de un scriitor. Poate că acum, în clipa când citeşti, voi fi trecut de multă vreme la cele veşnice, iar tu mă vei re-crea după scrisul meu. Poate că eşti contem-poran cu mine, în acest caz poți vedea cum percep eu lumea în care trăim amândoi. Citindu-mă, vei ridica un colț al vălului ce acoperă gândurile şi emoțiile mele interioare. Aşa vei putea descifra microuniversul în care creez şi trăiesc.

De-a lungul vieții, având o fire introvertită, nu am putut comunica celor apropiați simțămintele mele, lucru ce m-a determinat să-mi notez ceea ce simt şi trăiesc. În clasa a-X-a mi-am făcut primul jurnal. Avea coperțile negre, fiind asemănător cu cel al *Annei Frank*, eroina ce mă inspirase.

Încă din copilărie, am constatat inadvertența dintre lumea mea şi lumea în care eram/sunt… nevoită să trăiesc. Ca să-mi fie mai uşor a viețui, m-am apucat de citit şi de sport. Prin sport îmi consumam energia, iar prin citit îmi luminam mintea. De-a lungul vieții, cei din preajma mea, au afirmat că sunt un om complicat, greu de înțeles. În realitate, am fost şi sunt un om simplu. Ca atare, pentru mine, lucrurile sunt ori albe, ori negre, niciodată gri. La fel şi sentimentele. Deşi am

încercat să-i înțeleg pe oameni, n-am reuşit niciodată. Ştiu, *„cunoaşte-te pe tine însuți ca să-i cunoşti pe ceilalți”,* dar nu funcționează. Toată viața m-am comportat precum un „cavaler”. Am ridicat „mănuşa”, de fiecare dată când mi-a fost aruncată. Şi, n-am lovit, niciodată, în cel aflat la „podea”. Te întrebi dacă mi-a fost bine? O, nu, nu mi-a fost uşor. Oamenii îl suportă cu greu pe cel ce le spune, verde în față, adevărul. Nu am căutat iubirea cu orice preț, şi nici prietenia. Când am iubit însă, am iubit cu patimă, ghidându-mă după:*”**totul sau nimic”.*** Ce mult m-a costat asta! Nici în prietenie nu am purtat măşti. Pentru mine, prietenul fiind omul în fața căruia gândesc cu voce tare. Trăind departe de familie(am plecat de acasă de la vârsta de 11 ani), mi-am considerat prietenii drept frații mei de suflet. Şi m-am comportat ca atare. Pare un paradox? Viața e făcută din paradoxuri, viața bate filmul! Cea mai lungă prietenie o am cu poeta **Georgeta Olteanu**. Suntem prietene din clasa a-V-a, din ianuarie 1960, când eu m-am transferat de la şcoala din Purani de Videle, la şcoala din oraşul Negreşti, județul Vaslui.

Ca elevă şi, mai apoi ca studentă, nu am fost tocilară, dimpotrivă. În timp ce mă pregăteam pentru bacalaureat făceam glume de genul: la limba rusă învăț câte trei cuvinte pe zi, două le uit, iar unul îl țin minte, dar nici pe acela corect. Nu aveam decât 17 ani… şi toată viața în față.

La facultate, în anul în care am luat examenul, subiectul la literatură a fost acesta:*”Mit şi realitate în romanul istoric al lui M.Sadoveanu”.* Am avut inspirație (citisem romanele istorice ale autorului) şi am scris mult şi bine. Am obținut, la acel examen scris, media 7,50 (la literatură şi gramatică, scris), fiind a treia pe listă. La oral intram câte patru. În dimineața în care mi-a venit şi mie rândul, am fost prima care trebuia să tragă biletul. În timp ce profesorii examinatori îşi pregăteau hârtiile pentru notare, cu viteza fulgerului am luat un bilet de pe masă, l-am citit şi… l-am pus la loc. Când profesorii au

devenit atenți, am extras al doilea bilet, pentru mine, dar primul pentru ei. Îmi reamintesc cele două subiecte: *„Mărul de lângă drum"* de M.Beniuc şi *„Mihnea Vodă cel rău"* de Alexandru Odobescu. Vădit tulburată, m-am descurcat binişor la poezie, dar când mi s-a cerut să spun mottou-rile de la povestirile istorice *„Doamna Chiajna"* şi *Mihnea Vodă"*, am scăldat-o rău de tot. Aşa… am ratat admiterea la facultatea de Filologie - curs de zi, dar toamna, la f.f, am fost mai norocoasă. Ei, au trecut ca vântul toate… Iată-mă, astăzi, cu şase copii şi trei nepoți, cu o bogată experiență de viață, şi cu aceeaşi fire neîmblânzită.

Dragă cititorule, remarc faptul că am sărit prea repede peste timp. Sunt grăbită ca întotdeauna! S-o iau mai cătinel…

Când m-am născut, într-o zi de duminică, o zi însorită de noiembrie – 21 noiembrie, semănam cu un trandafir întârziat; o floare cu parfum delicat, cu petale galbene, gingaşe, precum primele raze de soare, ce apar când se crapă de ziuă. *Floarea* (acesta e numele meu de botez) înflorise pe tulpina cea mai fragilă… cu frunzele de un verde crud şi atât de delicată, încât se pleca sub povara înfloririi. Eram întâiul ei boboc înflorit. Petalele mi-erau perlate de bruma ce căzuse peste noapte, formând mii de cristale de gheață în care se reflecta lumina răsfrântă în culorile curcubeului. Apărând, atât de târziu, aproape în pragul iernii, bucuram sufletele celor care mă priveau, aducând speranța în inimile lor, dăruindu-le, cu generozitate, parfumul suav al florii mele, tandrețe şi gingăşie, considerând că acesta e rostul meu pe lume, altfel n-aş fi apărut când iarna amenința cu venirea ei.

Provin dintr-o familie de țărani filosofi, ador natura, anumiți oameni, iubesc viața şi poezia ei. Cu fiecare zi care trece, încerc să-i pătrund sensul şi să-mi îndeplinesc misiunea cu care am venit pe Pământ. Încerc să mă cunosc şi să-i cunosc pe cei din jur. Mă refer la sinea superioară, Scânteia Divină din fiecare. Iubesc şi respect manifestarea lui Dumnezeu. Învăț să

comunic cu tot ceea ce mă înconjoară... chiar şi cu oamenii. De ce spun asta? Pentru că e atât de greu să comunici cu semenii tăi... După 22 de ani de la „eliberare”, unii nu pot renunța la măşti... Astfel am fost şi eu determinată a le purta cu durere şi stoicism, confensându-mă Tatălui Ceresc:

Tată,
În fiecare seară
îmi scot măştile
precum
cavalerii armura…
Doamne,
doar Tu vezi că sunt
ascunsă de-atâția ochi,
frântă de-atâta zbor...
O, Doamne,
Tu vezi
că sunt
chip de om
ascuns după mii de măşti...
Rătăcesc –
nu mă regăsesc
în viața ce-o trăiesc…

Atrasă de magia cuvântului, am avut şansa de a mă forma la şcoli bune. Mi-am început cariera ca profesor, apoi am continuat ca bibliotecar la Marină. Am început a scrie de timpuriu, fapt remarcat de profesorii mei de limba şi literatura română care m-au încurajat a scrie. Conştientă de harul primit de la Dumnezeu am păşit pe calea vieții, cutreierând lumea şi viața(toți suntem călători pe Pământ), adunând în lăcaşul inimii, foşnetul sărat şi briza răcoroasă a mării, verdele de smarald al pădurilor, trilul ciocârliei în zori, mirosul fânului cosit, țârâitul greierilor în nopțile de vară cu lună plină, valsul fulgilor de nea, roua de pe flori, răcoarea ploii şi urma curcubeului pe cer. Am redat în versuri toate aceste frumuseți

spre bucuria oamenilor căci tot ceea ce am scris poartă îngemănate Lumina şi Iubirea.

Poezia, ca şi pictura şi muzica, este produsul imaginaţiei şi al ideilor simbolice şi ingenioase, cât şi al trăirilor intense. Simbolismul le defineşte natura esenţială, realitatea de dincolo de aparenţe. Poezia place inimii ca şi muzica. Sunt persoane care se pronunţă cu uşurinţă, criticând o operă de artă, poezie sau pictură. E bine să nu uităm că: ***„De gustibus non disputandum”***. Gustul este o stare naturală, un „ceva” ce ţine de suflet. El este independent de toată ştiinţa lumii. Bunul gust este instinctiv, fiind un produs „al dreptei judecăţi”, care este deasupra tuturor raţionamentelor. Exprimarea figurativă este un limbaj subtil, iar metafora îşi are adevărul ei, ca şi legendele...

Poetul vede un lucru obişnuit dintr-o perspectivă nouă, el este un artizan preocupat de crugul lumii şi de rostul lui în ea. Poezia este un dor. Uneori, dorul devine poezie. Alteori, poezia creează dorul. Persoana de care ţi-e dor devine poezie… Poezia este multidimensională. Uneori, poezia poate deveni Fata Morgana a sufletului lumii… Tot ceea ce am scris are câte un mesaj ce răzbate clar printre rânduri, deşi este exprimat metaforic. Suntem călători pe acest pământ, unde avem în permanenţă lecţii de însuşit sau examene de trecut, praguri cum li se mai spune. Fără ele nu există evoluţie şi nici posibilitatea avansării umanităţii. A trăi este o artă! Trebuie răbdare, tenacitate şi iscusinţă în a te şlefui zi de zi. Tu eşti sculptorul, dar şi sculptura, Pygmalion şi Galateea în acelaşi timp:

Ciopleşte Pygmalion cu patimă,
În marmura albă,
Scânteia
Din inima colosului de piatră
Îl fascinează, îl îndeamnă,
La neodihnă, dăruire şi iubire.

În călătoria noastră pe drumul vieţii şi la şcoala vieţii, în anumite etape ale evoluţiei noastre, avem tangenţă cu persoane cu care vom merge în aceeaşi direcţie pentru un timp oarecare. Vom merge câte o bucată de drum. Am întâlnit oameni care mi-au marcat viaţa , chiar destinul. Astfel, mi-a devenit clar că aceste întâlniri esenţiale nu au fost întâmplătoare. Am cumpănit mult dacă să le scriu numele aici. În cele din urmă, am decis că e mai bine să-i păstrez în sanctuarul secret al inimii mele unde sunt nemuritori. Motivul care mă determină a proceda astfel, este acela de a nu nu crea invidii sau comentarii. În inima mea, toţi aceşti oameni sunt egali deşi, în „ierarhia" umană, unii se află pe trepte „înalte", iar alţii… mai „jos". Eu îi iubesc şi îi respect, deopotrivă.

Pentru mine, scrisul este o terapie a sufletului. Ca urmare, îmi place să mă pierd în anonimat. Nu agreez mulţimile zgomotoase şi nici lumina reflectoarelor. Încerc să păstrez distanţa între mine şi deşertăciunile acestei lumi. Laudele false îmi repugnă, iar onorurile nemeritate mă întristează. Privesc viaţa cu ochi de copil pentru a nu-mi altera sufletul, iar când sunt rănită… îmi „ling" rănile în „bârlogul" meu, şi plâng cu lacrimi nevăzute. Natura are taine pe care nu i le-am desluşit încă. Şi, deşi am înaintat în vârstă, încă mă mai minunez la fiecare răsărit şi apus de soare. Când am ocazia, împărtăşesc aceste bucurii cu cei din jurul meu, îndeosebi oameni simpli şi copii. Lansările de carte le ţin pe meleagul natal, unde gazdă bună ne este poeta Gheorghiţa Durlan, directoarea şcolii. Cea mai recentă acţiune a avut loc pe 17.06.2012. Evenimentul a fost onorat de participarea poetei şi pictoriţei **Victoriţa Duţu**, poetei **Georgeta Olteanu,** poetului **George Pena,** elevi, părinţi şi cadre didactice.

Şcoala cu clasele I-VIII, Puranii de Sus, jud. Teleorman-2012

Consătenilor mei, şi copiilor acestora, le-am dăruit mici comori din prinosul muncii mele. Pe când eram elevă în clasa a-V-a, părinții mei nu aveau bani să-mi cumpere manuale şi caiete pentru şcoală. Eu n-am uitat asta! Cu fiecare carte dăruită, inima îmi tresaltă de bucu- rie; o carte în casa unui om… înseamnă o luminiță adusă în acea casă.

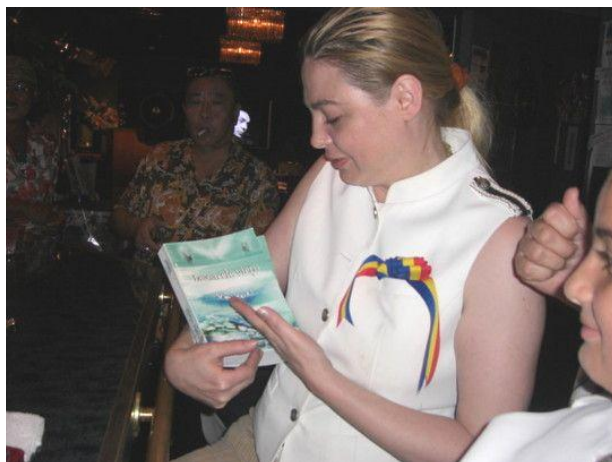
În dorința mea de a ne face cunoscuți, am dus mesajul scriitorilor români până în Țara Soarelui Răsare. În 2009, la Tokyo, am făcut lansarea antologiei **„Izvoarele vieții”:**

50 DE ANI DE PRIETENIE ROMÂNO – JAPONEZĂ (Septembrie 1959 - Septembrie 2009)

„Suntem în Japonia, mai exact în Asakusa-Tokyo, la bordul „vaporului" Darling. Vă invit să călătorim împreună, în lumea muzicii şi a poeziei pe „marea prieteniei", țesută între țărmurile României şi Japoniei. Dar mai întâi , o precizare: „Darling" este un club, conceput sub forma unui vapor, al cărui „căpitan" este ***Cristina Cărbune*** *(una dintre poetele volumului antologic mai sus amintit), o fată originară din România, grație căreia ne este posibilă o astfel de întâlnire, de excepție.*

Vă invit pe puntea vaporului! Păşiți cu încredere! Aici, este un eveniment exotic, asemănător celui trăit de ***Zaharia Stancu,*** *prin anii `80, când romanul său, „****Desculț"****, a „străbătut globul pământesc în sandale" fiind tradus şi în Japonia. În această zi de 22 respectiv 23 august(ținând cont de fusul orar), într-o țară de la marginea lumii, Țara Soarelui Răsare, se lansează un volum de poezii, „Izvoarele vieții", în limba română." (Floarea Cărbune, Călătoare în Țara Soarelui-Răsare. Jurnal de călătorie)*

Arborând Drapelul patriei lângă inima de român, Cristina Cărbune, în calitatea sa de „căpitan", ne-a urat: „VÂNT BUN LA PUPA , SPRE 2010, CU „SPERANȚELE VIEȚII" ÎN SUFLET !"

***

În anul acesta, 2012, artişti români, pictori, graficieni şi scriitori au participat la concursul internațional „Art & Life". Ei au fost apreciați şi răsplătiți cu premii pe măsura talentului lor. Printre premiați se numără: ***Valentina Becart, Elisabeta Iosif, Niculina Virzireanu, Victorița Duțu, Laura Mihalca, Gheorghița Durlan, Georgeta Olteanu, Mihai Leonte, Mihai Cătrună, Viorela Codreanu-Tiron, Aurel Avram Stănescu, Violetta Petre, Floarea Cărbune, Lăzăroiu Aurel, Alexandru Cărbune, Marcel Tudor, Simina Silvia Şcladan, Patricia Lidia Cevei şi Valeria Tamaş.***

Scrisul mi-a fost apreciat şi răsplătit şi în țară… cu câteva premii, printre care, cel mai drag mie:

- Marele Premiu "Mircea Motrici" şi Premiul Revistei Ateneu-Bacău la Festivalul Național de Literatură "Eusebiu Camilar & Magda Isanos, Suceava, Udeşti, 2010, Secțiunea: Reportaj Literar.

CONSILIUL JUDEȚEAN SUCEAVA
CENTRUL CULTURAL "BUCOVINA" SUCEAVA

Festivalul național de literatură
Eusebiu Camilar - Magda Isanos

DIPLOMA

Secțiunea REPORTAJ LITERAR

Se acordă

MARELE PREMIU
"MIRCEA MOTRICI"
şi Premiul revistei ATENEU
Bacău

Dnei Floarea
CĂRBUNE
Constanța

Director general,
prof. VASILE URSACHI

Şef secție,
ec. CĂLIN BRĂTEANU

Președintele juriului,
prof. univ. dr. MIRCEA A. DIACONU

Ediția a XV-a, 2010

Copacul-inimă

Sunt copacul - inimă
Ce-şi trage seva din adâncuri.
Primăvara,
Culori de catifea
Îmi înfloresc pe ramuri.
În adâncul ființei mele,
Cântec de iubire răsună.
Un cântec ce vieţuieşte
În sămânța roadelor mele.
Dragostea lor, mătase diafană,
Îmi învăluie tulpina
Şi zboară odată cu fluturii
Şi cu petalele florilor,
Amestecându-se
Cu albastrul Curcubeului.
Din inima sacră a trunchiului meu,

Cresc frunze şi flori
Cu fața către Dumnezeu.
……………………………………………………….

Sunt acum,
Copacul - inimă
Cu rădăcinile în Cer
Şi ramurile în Pământ,
Cuprins de vârtejul amețitor
Al vieții…
Sunt un arc între Cer şi Pământ,
Precum Curcubeul este
Un arc prin care curge neîntrerupt
Viața, iubirea, speranța…

Pentru că suntem în plină criză politică, mărturisesc că sunt apolitică, dar mă dor nedreptățile făcute fiecărui om nevinovat. Mă dor încă… durerile bunicilor şi părinților mei. Cicatricele rănilor de altădată, sângerează cu fiecare nepu-tință şi îngenunchere a fiecărui semen al meu, fie el trăitor la oraş sau la sat. Încă mai sper că armonia şi bunăstarea vor reveni pe aceste ținuturi, iar oamenii îşi vor deschide inimile, vor deveni mai buni şi mai cooperanți. Sper să fie reactualizată credința că *"unde-s doi puterea creşte"(*în săvârşirea binelui, desigur).

Dacă îmi doresc ceva pentru acest popor? Îmi doresc separarea puterilor în stat şi respectarea instituțiilor statului; legi aplicate corect, spitale şi şcoli moderne, *„Mens sana in corpore sano"* funcționează şi azi.

În ceea ce priveşte satisfacția materiala a poetului… nu, nu se poate trăi din scris, dar putem scrie şi oferi lumina scrisului în toate colțurile țării, ceea ce este mai important decât banii câştigați. Şi acesta este un „câştig" ce va fi „rambursat" în timp. Poate peste 2-3 generații, am această certitudine. Nici Eminescu n-a avut satisfacția muncii sale. Şi ca el, atâția creatori din toate colțurile lumii. Bine, nu vom

deveni toți „luceferi”, dar măcar nişte „licurici” ar fi de dorit. Licuricii dau farmec nopților întunecate, aduc speranța, predispun la bucurie şi visare… Da, satisfacția este pur spirituală.

Suntem un popor de oameni inteligenți şi frumoşi, dar sărăcia, disperarea şi neputința au pervertit sufletele multora dintre noi. Un scriitor poate face minuni dacă îşi iubeşte poporul. Scrisul pătrunde în suflet şi poate transforma conştiințe. Oamenii se pot metamorfoza în momentul „trezirii”. Le trebuie un „declic”, şi acesta poate fi un mesaj scris, poezie sau proză… ***Arta, în general, trezeşte națiunile.***

Politicienii? Nu vreau să deranjez pe nimeni, sincer, nu cred în politicieni. În schimb, apreciez omul inteligent şi de înaltă ținută morală, fie el şi politician.

Mi-e dor de linişte în țară, de ogoare mănoase, de oameni veseli şi harnici. Mi-e dor de Lumină!

Mă despart de tine, cititorule, cu emoție în suflet, dar şi cu o mare curiozitate:

Mă întreb, cine eşti tu
Cel care citeşti ceea ce am scris.
Mi-eşti drag deşi nu te cunosc
Şi, peste timp, îți dăruiesc
Crâmpeie din sufletul meu…

Ioan Adrian TRIFAN

Născut : 05/07/1980
în loc. Ploieşti, Prahova.
Starea civilă: necăsătorit.

Nivelul educațional:
Academia de Poliție „Alexandru Ioan Cuza”, Facultatea de Drept
01/10/2004 – 30/09/2005
Specializare postuniversitară în Relații Internaționale
Universitatea Bucureşti, Facultatea de Limbi şi Literaturi Străine
01/10/2004 – 28/06/2005
Master Studii culturale franceze
UPG Ploiesti, Facultatea de Litere şi Ştiințe
01/10/1999 – 23/06/2003
Diplomă licență, limbi străine (EN – FR)
Burse de studii

2005-2006 / ONBSS

Stagiu cercetare doctorat la Université libre de Bruxelles, Belgia: **Literatura franceză – sec. 16-17, istoria artei: galeria şi cabinetul literar (şi domenii conexe: istoria artei, filozofie, religie, morala şi educația creştină, feminism, hermeneutică, semiotică, istoria colecțiilor şi muzeelor, teorii ale interpretării, ekphrasis, antropologie etc).**

15/09/2003 – 10/07/2004

Agence universitaire de la Francophonie

Cercetare nivel master-doctorat în cadrul Şcolii doctorale Histoire, cultures et sociétés, Université libre de Bruxelles, Belgia

Literatura franceză – sec. 16-17, istoria artei : galeria şi cabinetul literar (şi domenii conexe: istoria artei, filozofie, religie, morala şi educaţia creştină, feminism, hermeneutică, semiotică, istoria colecţiilor şi muzeelor, teorii ale interpretării, ekphrasis, antropologie etc.)

2002-2003 / ONBSS

Stagiu cercetare pentru lucrarea de licenţă la Université libre de Bruxelles, Belgia

Literatura franceză – sec. 16-17, istoria artei: galeria literară (şi domenii conexe: istoria artei, filozofie, religie, morala şi educaţia creştină, feminism, hermeneutică, semiotică, istoria colecţiilor şi muzeelor, teorii ale interpretării, ekphrasis, antropologie etc.)

30/09/2001 – 06/05/2002

Bursă Socrates oferită de UE prin programul Comenius, acţiunea Lingua C

FRIDASKOLAN VÄNERSBORG, Suedia

Asistent lingvistic, profesor pentru urmatoarele cursuri: limba engleză, limba franceză, limbă, cultură şi civilizaţie română, istoria teatrului, actorie

Apartenenţă la corpuri profesionale:

- Asociaţia Tinerilor Oameni de Afaceri (T.O.A.) – preşedinte

- Asociaţia Clubul român de relaţii de relaţii externe şi diplomaţie

- C.R.R.E.D – vicepreşedinte.

Experiența profesională:
- mar 2005 –
Managing Partner la **Abis Project International Development**
Consultant accesare fonduri structurale şi de coeziune
Consultant independent (freelance consultant) în proiecte cu finanțare nerambursabilă în faze de pre-aderare şi stat membru

- februarie 2002 - mai 2002

Partener în cadrul programului "2002 – Anul cultural românesc în Suedia". Organizator al următoarelor evenimente culturale:

- conferința "România de ieri şi de astăzi",. 50 participanți. Coordonare şi organizare eveniment

- expoziție documentară: peste 50 de vizitatori. Coordonare şi organizare eveniment.

- octombrie 2001 – mai 2002

În cadrul programului Comenius, Action Lingua C a activat la Fridaskolan în Suedia:

2002- predare limbi străine (EN&FR, clasele 6-9) conform curriculei suedeze. A dus la echivalarea modului pedagogic.

- Cursuri intensive pentru elevii cu dificultăți în învățarea limbilor străine. Curs-pilot Engleza prin teatru.

- Consilier regie şi actorie pentru activitățile teatrale din cadrul şcolii.

- octombrie 2000 - septembrie 2003

Alliance Francaise, Ploiesti

Traducător, interpret şi coodonator de proiecte culturale. Asistență în organizarea anuală a evenimentelor culturale de tip Lire en Fête, Fête de la Musique.

Publicații

De ordin profesional

- Contribuții în cadrul raportului **Study on tourism potential for specialist tourism activities and niche market segments for the ROP of Romania**, 2005.
- **Redactarea raportului final** pentru proiectul *PHARE CBC – 2003 – Sustainable Development of the RO-BG Border Areas – Project Preparation Facility/Lot 2*, 2007
- **Strategia de dezvoltare locală durabilă a Municipiului Sebeş, Județul Alba**, 2009- **Strategia de dezvoltare locală durabilă a comunei Păuleşti, Județul Prahova**, 2011

Cercetare, literatură

ARTICOLE:

- Galeria literară: origini şi evoluție, în Citadela, Revistă a Fundației Culturale "Traian Tr. Cepoiu", Serie Nouă, nr. 1 (24) / 2004, Cerasu – Prahova, pp. 8-19;

- O altă perspectivă: programele Uniunii Europene pentru educație, Buletin Informativ al Inspectoratului Școlar Județean Prahova, nr. 11/2004, Ploieşti, pp. 131-135;

- Noutăți lexicale – Dicționar de neologisme şi abrevieri recente (*cu insistență asupra apariției unui nou sufixoid:* ***-gate***), Buletin Informativ al Inspectoratului Școlar Județean Prahova, nr. 11/2004, Ploieşti, coautor, pp. 68-71;

- Micul prinț, de Antoine de Saint-Exupéry, între pedagogie şi literatură – în Anuar X, Arhivele Prahovei, Editura Scrisul Prahovean – Cerașu, 2001, pp.350-353;

- Functions of the Fire in Shakespeare's Plays – în Shakespeareana 2000, Galați, pp. 79-85;

- W. Shakespeare sau miracolul luminii – Citadela, IV, 1-4/1999, pp.25-36, coautor;

CĂRȚI
- ***Călătorie inefabilă, Antologie de poezie, Grupul de la Ploieşti***, editia 1, Editura "Sinteze Literare", Ploieşti, România, 2003;
- ***Dicționar de neologisme şi abrevieri recente***, Editura Scrisul Prahovean, Ceraşu, România, 2003, cu o prefață de prof. univ. dr. dr. h. c. Maria Iliescu, coautor;
- ***Schimbarea la Pană*** (poezie), Biblioteca Sinteze Literare, Ploieşti, România, 2002;
- ***Fuga din Olimp*** (poezie), Editura Astra-Nova, Braşov, România, 2001;
- ***De dorul dorului*** (poezie), Biblioteca Sinteze Literare, Ploieşti, România, 2000 ;

Poezie, eseu în diverse reviste româneşti şi pe mai multe pagini web.

*

Poezie

24 noiembrie 2005 / *Bruxelles*
Corpius

ce titlu explicit,
ce formă fără noimă…

şi corp de text –
cam ciopârțit
şi literă afonă

ți-aş spune despre corpul meu
o zi şi-apoi o seară
şi-n noapte ți l-aş spune iar
aşa, doar într-o doară

o, corpule-porcule…
te-ai aruncat, flămând pe foaie,
dar ai uitat că, niciodată,
colțul nu se-ndoaie…
şi, parcă, ți-aş mai zice încă
o vorba despre… corp
dar nu mă lasă un amar pustiu
ce mă-nnegreşte a corb…

tu, biete, corp…
miroşi a colb

rugă cuvântului
mai dă-mi un vers,
o, tu, stăpâne...

mai dă-mi o strofă
doar anume...

cuvântule cel din genune!

mai dă-mi ceva:
nu mă lasă cu dor

cuvântule din matcă
nu mă opri din zbor...

16 ianuarie 2003 / Bruxelles

egoistele cuvinte...

cuvinte nesătule!
cuvinte nesătule de hârtie.
cuvinte nesătule,
avide de hârțogărie...

cuvinte ce nu-ți dau pace
...şi te agită
cuvinte vorace
clipă de clipă...

cuvinte nesătule!
de magică rostire
cuvinte nesătule
de simplă gângurire...

cuvinte nesătule...
28 octombrie 2003 / Bruxelles

Blasfem pe hârtie

lui Pierre Le Moyne

Blasfem pe hârtie
e scrisu-ți, artiste!

În catedrală
n-ai loc
căci versul ți-i eretic
iar credincioşii
te simt cam ateic...

Blasfem pe hârtie
e scrisu-ți, artiste!
27 decembrie 2002 / Bruxelles

Cu vânt

cu vânt ai apărut,
cu ploaie şi tunet,
cu grindină şi cu suflare
de zeu
mi te-ai ascuns în suflet

cu vânt ai grăit

din veacul cernit
în zorii de ieri –
spre noaptea de mâine,
din asfințit în răsărit
cu vânt, cuvântule,
ai umblat în lume.

17 august 2006 / Bucureşti

în loc de Scrisoarea a III-a

toți emineştii şi
wordsworthii din lume
neşte... descreierați cu nume

noctambuli loviți în freză
şi la cap dogiți de-a dreptul
toți credeau că scriu vreo teză
dar de fapt... ciunteau tot verbul

e catren...
e ca tren catrenul meu
şi ca tren pe şină merge

deraiază din vorbire
şi nimenea nu-nțelege

cică-i zice poezie
dar, în fapt, nu-i decât... bârfă
cum că pana e cam târfă
şi că pagina cam strâmbă

ce la scrib se tot scălâmbă

06 martie 2007 / Bucureşti

dansează cuvintele-n horă

se aud chiote…
din ce în ce mai multe…
dar unde?

unde?
pe aici pe aproape…

mi-ntorc privirea
spre birou:
…dansează cuvintele-n horă!
se despart şi se prind din nou
şi joacă mai bine de-o oră

cuvinte în noapte…
spre zori se opresc
şi chiote-n şoapte
din foaie răzbesc…

dansat-au cuvintele-n horă…
06 mai 2002 / Stockholm, Suedia

Nu scris-am pentru voi…

Nu scris-am versuri
pentru lauri, glorie sau faimă,
Nici pentru critici sau onoruri
Şi nici din a umbrei spaimă,
Ci doar din vechi-noi indefinite doruri.

Pe la cenacluri n-am călcat de fel…
Nu c-am dormit prea mult în zori,
Nici c-am fost prins în chef pe la chindie,
Doar că la ast' fel de sindrofie
Nu-i loc de tainici amatori
Şi nici de universuri în culori…
De scris-am bine, prost ori rău
Nu-s în măsură eu a spune
Vor zice alții, cu greu nume,
De e vreo noimă-n versul meu.

De veți citi un rând sau două
Veți fi auzit cântecul din mine:
Din suflet picurat cu strop de rouă
Cu iz de soare şi tăciune.

Nu scris-am pentru voi,
ci pentru mine…
27 noiembrie 2002 / Bruxelles
08 mai 2005 / Ploieşti

Privitul în oglindă…

Mă uit la foaia goală. E frumoasă aşa neatinsă, neprihănită. Dar toate lucrurile neprihănite, mai devreme sau mai târziu sunt pângărite, suferă intervenţii. Se perturbă ordinea Firii fie prin Firea însăşi, fie din dorinţa – pozitivă iniţial – de cunoaştere sau de explorare a omului. Firea are Legile ei şi atunci acţiunile-i sunt naturale, se autogenerează conform Legilor, într-o chimie perfectă. Se va argumenta că şi omul e parte a Firii şi trebuie să se supună legilor care, în acest caz, nu sunt restrictive, nici coercitive, spre a asigura liniştea cetăţii. Sunt doar mijlocitori în relaţia "stăpânului" cu Firea. Mediatori care trebuie luaţi ca atare, nici măcar nu trebuie înţeleşi; doar simţiţi, percepuţi senzorial-afectiv. Însă zelul, mai mult sau mai puţin materialist – hai să zicem pur cognitiv, curiozic, împinge omul în extremă, în nerespectarea Legii. Şi Firea îi acceptă abaterea – nu o iartă în final – DAR speră ca intruziunea să fie doar o rătăcire. Când e deja prea mare eranţa, se intră în faza de reparare, de protejare şi conservare. Specii şi arii protejate sau pe cale de dispariţie... hmm, sună cunoscut... Iar Firea are răspuns la toate.

De exemplu, să revenim la bucata asta de hârtie (sunt ceva pagini care nu-mi sunt utile, dar pe verso se pot face multe). Reciclăm hârtie, dar încă inconştienţa e mare şi tot tocăm arbori. Corect, necesarul de hârtie creşte de la o clipă la alta, consumul impune asemenea măsuri. Totuşi, când nu ne mai trebuie anumite hârţoage, de obicei le ardem, le dăm altă utilizare (ceea ce nu e rău deloc), dar mult prea puţin le reciclăm. Le mai şi rupem în zeci de bucăţi din ce în ce mai mici…

În mod logic se va ridica întrebarea: care-i scopul acestui text? Hai să vedem: sensibilizare? tragerea unui semnal de alarmă? acuzare? sau pura pornire stupidă de a justifica dorinţa arzătoare de a lua un condei, de a se posta în faţa foii neprihănite şi a aşterne baliverne, cuvinte fără noimă?

Toate întrebările de mai sus au locul lor şi răspunsurile aferente în acest text. Toate au legile şi normele lor care suferă inovaţii sau modificări radicale – intervenţii – din când în când, fie ciclic sau în voia hazardului. Însă, Legile rămân aceleaşi…

25 august / Bucureşti

Tabloul şi poetul

26 decembrie 2005/ Bruxelles

Mi se pare că uneori scriitorii se pierd în abstractizări, în căutări de forme inedite, preţioase, în pedantisme literare, cât mai personalizate… aceasta se cheamă, *în unele cazuri*, lipsă de inspiraţie, lipsă de muză sau orice altceva. la fel ca fotografii: caută cerul potrivit, cu soarele potrivit, cu lumina potrivită. pictorii – tot cam aceeaşi poveste, numai că specifică picturii. artiştii, în general, indiferent de arta asumată se confruntă uneori cu forme de lipsă. căutarea este de dorit, este dorinţa de perfecţionare, de a transmite… însă atunci când rezultatul este forţat, când este izvorât doar din dorinţa de a frapa, căutarea nu are nici o valoare. aş putea spune forme fără fond… din păcate, forme fără fond… şi, nu doar în artă, ci în general orice act uman, tot ce facem noi, orice acţiune (totul este artă, arta de a fi, arta de a face, totul este text fiindcă orice urmă a trecerii umane este text), trebuie să exprime, să comunice, nimic mai mult. să comunice „trăitul / trăirea" aparatului foto în faţa a ceea ce ochiul său de sticlă vede, să comunice tabloul care îl fascinează pe scriitor şi duce la tabloul următor din paginile sale, să comunice praful de sare presărat mâncării. să comunice, să exprime. nu exclud importanţa formei, dar în foarte multe cazuri se pierde esenţa şi se rămâne doar cu forma; *o formă vidă, goală care nu exprimă, nu comunică, nu transmite*… formele sunt ca şi auzul. oare, în general, pentru *a auzi* este nevoie sa glăsuiască cineva sau ceva…? dacă ne

raportăm doar la un act fizic, la metoda de percepție a sunetelor care duce la *înțelegere*, răspunsul tinde spre „da, trebuie să ni se glăsuiască, să ni se spună de către ceva sau cineva”. dar pentru *A AUZI*?, definit oricum altfel – şi nu prin filtrul actului fizic – trebuie să ni se spună, să ni se glăsuiască de către cineva sau ceva? desigur că glăsuirea ajută foarte mult… dar dacă ea nu vine? ce facem? îl aşteptăm pe Godot sa vină el să ne spună…? încercăm să înțelegem noi, prin cât ne poate face să auzim cineva-ul sau ceva-ul acela, fără să grăiască. va urma întrebarea: *„şi ce facem, credem în glăsuirile tăcute?”.* încercăm să le *înțelegem* şi ajungem să şi credem. şi mai la urmă vedem dacă am înțeles bine, dacă am înțeles tot… poate n-am înțeles şi va trebui să mai ascultăm… şi *vom crede* iar. iată *căutarea*. numai că *vorbim*, fiecare dintre toți cei de pe lumea asta, vorbim prin prisma acelui „trăit / trăire” (a ceea ce ni s-a întâmplat, ni se întâmplă şi, de ce nu, prin intuiție ceea ce ni se poate întâmpla), din prisma acumulărilor personale, dar şi ale celor generale. *vorbim*, *auzim*, *vedem*, *simțim*, *gustăm*, *trăim* adică *înțelegem*, *cunoaştem*.

undeva în mine zăcea evidentul… îl vedeam, îl simțeam, dar nu încă nu se înfățişa în afara mea… chiar dacă ajunsesem să studiez mai îndeaproape nişte aspecte, tot nu vroia să se proiecteze în afară… sau, poate, nu vroiam eu să-l înfățişez… nu ştiu, încă nu ştiu. cert este că de curând s-a manifestat dorința de înfățişare. cum? din senin, din a vorbi, din a asculta, din a auzi, din a gusta, din a simți, din a încerca să înțeleg… din…

a exprima, a comunica, a transmite… tabloul şi poetul… s-au înnegrit pagini pe seama *ut pictura poesis* sau *poema pictura loquens, pictura poema silens*. şi să nu uităm de *ekphrasis*… m-am aplecat şi eu asupra lor, mai ales prin filtrul celui din urmă… demers care poate a ajutat la înfățişarea în afară. am lăsat deoparte conflictele iscate, de-a lungul anilor, pentru a demonstra supremația uneia sau a celeilalte. tind să

cred că sunt complementare, că se desăvârşesc una pe cealaltă, aşa cum marea scaldă ţărmul şi cum acesta din urmă oferă apei un liman, un hotar în lunga-i învolburare, un moment pentru a trage aer în piept şi pentru a continua peregrinarea valurilor sale. ambele comunică, exprimă, transmit. comunică, exprimă, transmit cunoaştere spre cunoaştere, înţelegere spre înţelegere. comunică, exprimă, transmit un mod de cunoaştere spre desăvârşirea cunoaşterii. lumină iluminată spre iluminare. cum spuneam, de curând… în încercarea de cunoaştere fie a sinelui, fie a celuilalt, fiecare are modul lui de a cunoaşte, tipurile lui de percepţie, inevitabil reperele lui sau existenţa unor tipologii. sau nu. cert este că fiecare cu fiecărimea sa. însă, mereu, ia mult timp pentru a percepe cât de simplu este totul şi anume: esenţa rezidă în simplitate, în ceea ce este evident. în trăiri, în senzaţii. şi nu voi intra în drumurile fiecărimii şi specificităţii modurilor de cunoaştere-înţelegere căci tind să cred că sunt infinite şi, prin urmare, trebuie încă să cunoaştem. însă, este fascinant cum o persoană, *x*, cunoaşte altă persoană (total sau doar faţete) *y*, prin trăirile şi prin evidenţele acestui *y*. şi mai apoi cum *y* ajunge să cunoască pe *x* prin intermediul a ceea ce cunoaşte *x* despre *y* şi prin reacţiile lui *x*. deschidere de-o parte şi ermetism de cealaltă (deschidere şi ermetism ţinând cont de relativitate). proiectare şi proiecţie a sinelui asupra celuilalt? oglindiri? transpuneri? *vinculism* de genul *legător-legătură-legat*? posibil.

sau, nu cumva, vorbim despre tablouri şi poeţi? de o înlănţuire de tablouri şi poeţi… *senso strictu*, tabloul are şi el un creator, numit pictor, un interpret. dar antecedenţa tabloului presupune (pre-)existenţa unui alt tablou cel care a dus la interpretare şi la tabloul în cauză. poetul vede tabloul, îl interpretează şi dă naştere unui poem. la nivel literar s-ar vorbi de *ekphrasis*. poemul-tablou este la rândul lui interpretat şi dă naştere unui alt tablou. exact ca în cazul *Imaginilor* lui Philostrate. şi l-aş numi *ekphrasis inversat*. sau poate da naştere

unei critici (exegeze, cum doriți să o numiți). şi ne aflăm în fața unui nou tablou. pe care va veni să-l deseneze alt poet. aşa cum, la un nivel desprins de contextul scrierilor despre Iona, *pescarul* captiv în burta peştelui, înghițit de alt peşte mai mare, a interpretat tabloul lumii ca un şir nesfârşit de burți de peşte. aşa cum… fiecare tablou are un poet care va deveni la rândul lui tablou care va deveni la rândul lui poet, tablou, poet, tablou, poet… tablou… poet…

eu te cunosc pe tine – impropriu spus. aş vedea mai corectă exprimarea eu te întâlnesc pe tine. există eu – tu. dar mai există şi prietenul meu care m-a întâlnit pe mine şi care mă cunoaşte relativ (sau eu l-am întâlnit pe el şi îl cunosc relativ). fiecare încearcă să cunoască pe ceilalți. eu mă relaționez, mă leg mai bine cu tine. prietenul mai bine cu mine şi relativ cu tine. eu te cunosc din ce în ce mai mult. prietenul observă nivelul meu de cunoaştere şi mă cunoaşte şi pe mine mai bine; pe tine te cunoaşte independent, dar şi prin filtrul a ceea ce observă că eu cunosc despre tine. eu ajung să-l cunosc pe el mai bine prin modul „lui" (cel prin mine) de înțelegere a mea şi a ta… tu pe el – independent, tu pe mine – prin mine şi prin el, tu pe tine – prin tine, prin eu şi prin el. tabloul şi poetul… în prima instanță şi eu şi prietenul suntem tablouri şi poeți unul pentru celălalt. apoi apari tu şi devii tablou pentru amândoi. însă, în acelaşi timp eşti tablou pentru mine şi prin mine, poetul care te interpretează (prin filtrul „trăitului / trăirii" mele), devii un alt tablou pentru prietenul meu. şi în acelaşi timp devin şi eu un alt tablou pentru prietenul meu. el, pare a fi doar poet. totuşi, şi el devine tablou: pentru mine, prin cum mă poetizează şi prin cum te poetizează, altfel spus desenează; pentru tine, prin cum te poetizează şi prin cum mă poetizează, adică desenează. şi toate celelalte legături care se pot crea. tabloul şi poetul. într-o zi toți trei vom *vorbi* altcuiva despre ceilalți doi, reluând şi creând iarăşi tablouri. fiecare dintre noi va fi poet pentru celelalte două tablouri şi tablou pentru

celelalte două tablouri şi pentru tabloul-sine. şi se vor crea noi tablouri şi noi poeţi. tabloul şi poetul… de ce tabloul şi poetul şi nu pictorul şi poemul sau orice altă variantă...? nu ştiu, dar pare a fi menit să fie aşa: tabloul şi poetul...

s-a înfăţişat. evidentul, simplul. fără a şti şi înainte de a şti de *poezie ca pictură glăsuitoare şi de pictură ca poezie mută*, stăteam la taifas prin tabloul meu cu poetul de mai apoi. ca ulterior să redevin tablou şi iar poet, iar tablou… iar şi iar… trăitul / trăirea… *căutarea*…

imortalitate...

cuvinte moarte - niciodată!!! şi poate nu-i ăsta titlul şi nici asta ideea... ieşit-a din mână să muşte Medeea, cuvântul turbat de trăire, muşcat-a din mituri spre nemurire. cuvântul din matcă, ieşit-a ca râul, cuvântul nebunul cosit-a grâul...

cuvintele nu vor muri niciodată, cuvântul nu are cum să moară. muţi de-ar fi oamenii şi tot l-ar rosti. analfabeţi şi tot l-ar scrie. afoni şi tot l-ar cânta. orbi şi tot l-ar vedea. şchiopi şi tot l-ar merge. ciungi şi tot l-ar şerpui prin apă. uituci şi tot l-ar depăna. cuvântul trăit-a în peşteri scrijelit în desene rupestre. cuvântul zburat-a în lemne cioplit. cuvântul ruptu-s-a din pietre ciobit. cuvântul cântat-a din coarde ciupit. cuvântul grăit-a din bătute la horă. cuvântul ţipat-a din dicţionare. cuvântul zâmbit-a din lacuri odihnit.

cuvântul plâns-a din ceruri cernit. cuvântul doar vrut-a şi s-a împlinit. cuvântul fugit-a din ţarcuri închis. cuvântul... cuvântul... dar foaia va putea oricând să-şi jelească morţii. o foaie jelindu-şi morţii. şi iar cuvântul născutu-s-a din jeliri. şi-n prag opritu-s-a cuvântul cât pentru un nou drum, căci foaia îi han şi cartea culcuş şi vântul prin păr îi e călăuză, cuvântul cel trainic cu fluieru-n buză.

cuvântul pe vale coboară din munte şi behăie a oaie şi-a capre cornute. şi zburdă a ied şi mulge a lapte şi-a brânză se

prinde în noapte... cuvântul e aici, şi-acolo şi mâine, căci vine de ieri şi latră a câine. şi pleacă a azi şi naşte a marţi, la călindar zice harţi şi nunta cunună. cuvântul se strâmbă la lună, la soare tot chicoteşte, cuvântul nu moare,
el doar... hălăduieşte!

21 martie 2006 / Ploieşti

Cezarina ADAMESCU

REFLECȚIE DESPRE SCRIITORUL CREŞTIN ŞI MISIUNEA SA

SCRISUL ESTE ACASA MEA. E CLIPA CÂND TIMPUL DEVINE LUMINĂ

Cu emoție firească încerc să încheg câteva gânduri despre condiția scriitorului creştin şi misiunea sa. Scriitorul, acest om public şi în mod paradoxal, mare anonim care, ca şi soldatul lui Hristos trebuie să rămână mereu în picioare, oferindu-ne şi oferindu-se pe sine, prin cuvintele pe care ni le dăruie. Pe care-l recunoşti după frumosul însângerat de lumină care-i înconjoară fruntea, după miresmele sfinte ale harului, după talantul înmulțit şi nu îngropat în pământ, după încărcătura de inefabil care face ca inimile noastre să poată fi atinse cu gândul, cu ochiul fără de pată, cu vorba adâncă şi cu mâna fiorelnic întinsă.

Grigore Vieru a spus: *"Îmi vine să strig ca poetul:/ Stingeți lumina să se vadă Lumina./ Până să vină Lumina trece viața."*

E preferabil să nu lăsăm să treacă neobservată pe lângă noi lumina-viața, "singura ocazie pe lumea asta" – după expresia unei poete poloneze, - tot aşteptând cu mâinile

încrucişate să vină Lumina şi confundând-o uneori cu falsele sclipiri care nu fac altceva decât să te orbească. Adevărata lumină mângâie, nu orbeşte şi ea nu este vizibilă decât de la înălțimea crucii. Crucea noastră cea de toate zilele din care se revarsă un şuvoi de lumini de gând, un şuvoi de cuvinte şi sunete line.

Cuvântul luminează, sfințeşte, curățeşte. E ceva ce rămâne chiar dacă noi vom uita. Este "vuietul Duhului" – în sufletul creştin, care nu ştim încotro suflă şi încotro duce. Vuietul Duhului revărsat în râuri de apă vie în ființa celor ce vor crede. Este acelaşi vuiet care s-a auzit la pogorârea Duhului Sfânt sub formă de limbi de foc în Duminica Cinzecimii. Să învățăm să ascultăm cu multă luare aminte vuietul Duhului pogorât în noi înşine, să încercăm să-i percepem suflarea, în cele mai mici adieri, ca să aflăm ce vrea Dumnezeu de la noi. Să luăm aminte la acel "ceva" pe care l-a pus Dumnezeu în noi şi pe care acum, îl cere de la noi. Viața creştină este o viață de rod. Timpul smochinelor trebuie să fie în noi un timp nelimitat, fără sincope, fără pauze şi răgazuri. A accepta vuietul Duhului înseamnă a recepta suflarea divină, timpul în care poți spune ca şi Isaiia: M-ai chemat_ Iată-mă, Doamne!

Eschivările, timpul de gândire, şovăiala, îndoiala, nu fac altceva decât să usuce ramurile copacului sufletului nostru. Nu avem decât acest timp. "**Timpul ce ni s-a dat" -** cum magistral şi-a intitulat cartea de memorialistică scriitoarea Annie Bentoiu.

A şti să dăruieşti lumină în acest timp ce ni s-a dat – iată o taină pe care unii au descifrat-o, alții nu. Lucrarea aceasta dă scop şi sens unei vieți plenare, al cărei ax central este Dumnezeu şi Împărăția Sa, care dă semnificație deplină vieții.

În **sinea noastră,** spațiul propriu de meditare, fiecare poate săvârşi un act de cult, în biserica sufletului, acest spațiu

sacru care trebuie păzit cu străşnicie pentru a putea săvârşi actul de devoţiune pentru adevăr, frumos şi bine.

Nu de mult, am fost intervievată de un reporter concitadin despre condiţia scriitorului contemporan, fiind întrebată dacă epoca în care trăim mai are nevoie de poeţi şi, prin extensie, de oameni de cultură. Se punea problema dacă poziţia scriitorului în general, se află **sub, deasupra** sau chiar **în** miezul epocii în care trăieşte şi cum se răsfrânge acest lucru în opera sa. Cu alte cuvinte, **sub vremi** sau **peste vremuri.**

Părerea mea este că un scriitor creştin este un apostol, un trimis, menit să aducă semenilor săi Vestea cea Bună, la fel ca ucenicii primelor veacuri, adică să-i împărtăşească din Lumina Cuvântului bun al lui Iisus Hristos, îndemnându-i pe oameni la reflecţie şi conversiune lăuntrică şi, îndeobşte, punându-le în faţă o oglindă în care să se poată vedea, aşa cum sunt. Scriitorul este, în ultimă instanaţă un artisan, un modelator de suflete care scrie cuvinte direct pe inimă, cu limbile de foc ale Mângâietorului, cuvinte în care omul să se reflecte şi să se regăsească. Cuvintele sale trebuie să fie aidoma unor crenguţe înflorite de măr într-o inimă, ca nişte bobiţe de chihlimbar din care într-o zi pot să răsară florile neasemuite ale iubirii.

În rugăciunea Sa către Tatăl, Iisus spune despre apostoli: *"Ei erau în lume, dar apoi Tu mi i-ai dat Mie". (**Ioan 15,16).*** Şi, adresânsu-li-se apostolilor, Iisus îi avertizează : *"Lumea v-ar iubi, dacă aţi fi de-ai ei, dar nu sunteţi – fiindcă eu v-am ales să ieşiţi din această lume." (**Ioan, 15,19).***

Condiţia paradoxală a scriitorului apostol este **să trăiască în lume** dar **să nu facă parte din lume,** pentru că, în felul acesta îşi va păstra obiectivitatea şi-şi va putea îndeplini menirea pentru care a fost ales. Pentru că Însuşi Domnul recunoaşte: *"Nu voi m-aţi ales pe mine, ci eu v-am ales pe voi." (**Ioan 15,16).***

Aşadar, scriitorul creştin (toţi scriitorii români sunt creştini, dar important este să-şi asume această responsabilitate şi demnitate) – trebuie să-şi folosească fiecare clipă pentru a construi, a crea, a ordona şi a ctitori mănăstiri de suflet, mănăstiri de cuvinte în care să-şi afle pacea inimii cât mai mulţi oameni. A ctitori, a edifica suflete din piramide întregi de cuvinte care sunt uneltele sale de construcţie, din mii de cuvinte ziditoare, încurajatoare, prieteneşti, sincere, în învelişul cărora omul să se simtă ca-n sânul matern, apărat, protejat, alinat şi alintat. Dar şi săpunit, curăţat, spălat, purificat de prihană. Cuvinte care dărâmă barierele, zidurile, stăvilarele între oameni şi care deschid zăbrelele şi porţile închise ale sufletelor pentru a permite ca pasărea rară aflată la mijloc să-şi ia liberă zborul spre înalt, spre orizontul etern, spre acel Înalt la care jinduim să ajungem într-o zi, fiecare.

În mod paradoxal, scriitorul trebuie să-şi creeze, în toiul vacarmului şi al vieţii atât de agresive, spaţiul său de linişte, de meditare, de veghe, să se cufunde în inima inimii liniştei şi de acolo să transmită, pe undele freatice ale cuvântului, gândurile sale, ca pe căile hertziene, sunetul. Şi poate că aceste cuvinte se vor atinge de ceva inefabil şi vor avea ecou în inima cuiva şi vor rezona în chip benefic, înfăptuind acel miracol care se cheamă tămăduire.

Personal cred în efectul tămăduitor al cuvântului, în puterea lui taumaturgică. Ca om care am slujit universal cărţilor, nu m-am înşelat, ba chiar am primit confirmări din partea unor cititori care mi-au transmis că unele cuvinte i-au atins şi s-au regăsit în ele ca şi când ar fi fost scrise pentru ei sau chiar de ei înşişi. Şi aici este un alt mare atu al creaţiei : acela de a se adresa tuturor şi fiecare să primească mesajul în particular, în felul lui, ca şi când i-ar fi adresat personal. În felul acesta se creează un dialog între autor şi beneficiar al lecturii, un feed-bach, un miraculous schimb de afecte, un fluid magnetic care se plimbă de la unul la celălalt şi molipseşte tot

ce întâlneşte în cale. Este vorba de fluxul acela afectiv care circulă pe căile freatice ale poeziei, ale muzicii, ale artei în genere. Ca şi în teatru când o echipă de actori electrizează publicul şi acesta le răspunde cu apalauze şi ovații, rechemări la rampă şi emoția pluteşte în aer în cea mai genuină stare.

Această taină extraordinară, aproape un miracol care ține de măiestria scriitorului, îi dă acestuia satisfacția împlinirii rostului său şi răscumpără toate eforturile jertfelnice pe care le-a făcut pentru editarea unei cărți şi pentru înfrângerea acelei inerții care există şi care retează aripile omului de cultură, în general. Este răsplata imediată pe care o primeşti, aplauzele la scenă deschisă, atunci când vezi înflorind un zâmbet în amfora sufletului unui om, datorită cuvintelor tale.

O altă cheie, dar în acelaşi registru spiritual, este aceea de a-l face pe om să înțeleagă că nu e singur, că în permanență cineva îl aşteaptă şi se gândeşte la el, în taină, îl înțelege, îi împărtăşeşte tulburările, spaima, îndoiala, frica şi e alături de el îndeobşte, cu gândul, cuvântul şi inima, cu respirarea proaspătă care ține loc de tub de oxigen într-o cameră de reanimare, da, chiar acesta este cuvântul, într-o lume înnăbuşitoare, a-l reanima (a-i dărui un suflu nou de viață) celui care şi-a pierdut respirația pentru un timp, în praful, norii, pâcla, zgomotul şi poluarea lentă şi ucigătoare care ne agresează atât din afară cât şi dinăuntru.

Dăruindu-se şi risipindu-se, după expresia lui Lucian Blaga, aşa cum risipeşte florarul semințele – în folosul oamenilor, scriitorul devine la un moment dat hostie vie, fărâmă de cuminecătură (mutatis mutandis!) – din care se poate înfrupta oricine şi care poate nutra pe cel flămând şi pe cel însetat, pe cel bun şi pe cel rău, deopotrivă. Iată de ce cuvintele pe care le scrie cineva trebuie să fie ca o azimă.

Se spune că *Paul Claudel*, intrând într-o biserică în seara de Crăciun, mai mult ca să-şi piardă timpul şi să se încălzească, a rămas după un timp înmărmurit de frumusețea

şi măreţia cuvântului sacru. Adică s-a împărtăşit din Cuvânt, lucru care a avut o influenţă covârşitoare asupra vieţii sale ulterioare, ducând la acea conversiune, la acea cotitură la 180 de grade pe care o poate lua viaţa omului: devenind un credincios fervent şi închinându-şi, de la acea revelaţie întreaga viaţă, împărtăşirii Cuvântului bun şi altora care, ca şi el, până atunci îl neglijaseră.

"Căci din cuvintele tale te vei mântui şi din cuvintele tale te vei osândi" – stă scris în Scriptură.

E necesar, desigur, în demersul său spiritual, ca scriitorul să aibă un axis moral desăvârşit, ori care să tindă spre desăvârşire, astfel ca rodul minţii lui să nu rămână un înveliş fariseic al unui fruct găunos şi putred care va cădea prea lesne la pământ pradă intemperiilor şi dăunătorilor şi va fi în cele din urmă călcat în picioarele, mărşăluind dezordonat, ale călătorilor de pe căile veacului.

El însuşi nefiind scutit de încercări şi momente de îndoială, scriitorul trebuie să se întărească în credinţă şi răbdare, voinţă şi iubire, pentru a-i putea – aidoma apostolilor – să-i întărească şi pe alţii, să răsădească astfel flori de sfinţenie în jur, flori cu care el se va înfăţişa dinaintea Celui Prea Înalt, cel care i-a îmbărbătat pe apostolic astfel : "**Aici pe pământ veţi trece prin necazuri şi încercări, dar aveţi curaj, eu am învins lumea!" (*Ioan 16,33b).***

Astfel, scriitorul se poate îndumnezei prin cuvânt, preţ de o clipă, care în frumuseţea şi prospeţimea ei, devine ETERNĂ…

Sonet nostalgic

Eram frumoşi pe vremea când
Nu prea ştiam ce e pustia
Slujbaşi cuvintelor de rând
Ne logodeam cu Poesia

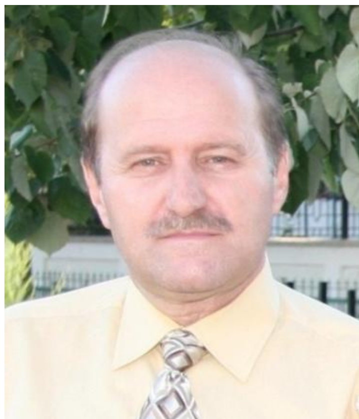
Vânduți tristeților din gând
Visam castele-n Danemarce
Eram frumoşi pe vremea când
Ne pomeneam seduşi de Parce.

Ademeniți de Olandezul
Din vasul răstignit pe vânt
Rosteam fără cuvinte crezul
Ce trist şi ce sublim cuvânt!

Şi-n arca dorului plăpând
Eram frumoşi pe vremea când...

Cezarina ADAMESCU
De Ziua Eminescului, 2012

Emil ILIESCU

M-am născut în Bucureşti, 04.12.1950. Un oraş trist, în care nu te poţi simţi niciodată un romantic incurabil, aşa cum mă simt eu adeseori. De aceea, am început să scriu, evadând în cuvânt, metaforă, sentiment...

Încă din 1985 am început să simt că mă pot reprezenta prin scris. Dar am făcut-o sporadic, doar pentru a-mi testa sensibilitatea, nu pentru a o exhiba. A trebuit să treacă o avalanşă de ani peste mine până să fiu convins că ceea ce scriu poate fi dăruit şi altora.

Mi-au călăuzit paşii lecturile furibunde din anii studenţiei: Faulkner, Mircea Eliade, Rainer Maria Rilke, Vasile Voiculescu, Mario Vargas Llosa, Fănuş Neagu, Mihail Sadoveanu, Dino Buzzati şi mulţi alţii, care au însemnat repere spirituale, cognoscibile, durabile.

Postez proză din 2008 pe site-urile Agonia.ro, Roliteratura, Hermeneia, Singur, Reţeaua literară.

Am obţinut **Marele premiu pentru proză la Festivalul „Eusebiu Camilar şi Magda Isanos",** Suceava, mai, 2009. Apoi, trofeul „Visul" – proză, Orăştie, 2010. Mi s-au publicat o serie de texte în revistele: „Bucovina literară" (Suceava), „NordLitera" (Suceava), „Fereastra" (Mizil), „Caligraf" (Alexandria), "Moldova literară" (Iaşi), Antologia „Virtualia vol. VIII (Iaşi), „Algoritm literar" (Hunedoara).

În septembrie, 2010, mi-a apărut la editura Limes, din Cluj, volumul de proză scurtă **„Între două lumi”.**

M-au bucurat reacțiile critice ale celor care au poposit în lumea imaginată de mine.

Liviu Coşia spunea într-o recenzie le volumul de mai sus: *„Cum ziceam, Emil Iliescu aleargă pe o gamă extrem de largă a scrisului, care aminteşte de mari artişti ai genului. El este un scriitor atent la detalii. Dar are înțelepciunea de-a alege pe cele semnificative, fără să aglomereze epicul, povestirea, care curge limpede, fără meandre, reconversii sau introspecții. Visul, ca leac al realității, iată o temă din ce în ce mai des abordată de scriitorii vremii. Chiar dacă uneori livrescul se impune ca modalitate artistică, şi nu una care să denigreze textul. Este demonstrația pe care ne-o face Emil Iliescu, care deține această rară însuşire de a-i schimba înfățişarea prin invitația la visare, ca un drept fundamental al ființei umane”.*

Iar **Alex Ştefănescu** remarca pe blogul său personal: *„Emil Iliescu este un autor foarte bun (deşi de modă veche). Romanul său **Savastie** pare scris de Mihail Şolohov în colaborare cu Mateiu Caragiale”.*

Lansarea unor cărți sau pur şi simplu apariția unor fragmente în reviste de specialitate înseamnă bucurie spirituală, fără alte valențe, cum ar fi palierul financiar, atât de şubred în cazul celor care scriu astăzi. Fiindcă întotdeauna am avut o singură profesiune de credință: Nu se poate trăi din scris, dar se poate scrie din trăiri. Condiția celui care scrie astăzi este destul de precară, fiindcă nu eşti citit. Din moment ce modernismul exacerbat a adus după el şi fobia calculatorului, pagina tipărită fiind de cele mai multe ori ocolită de cei tineri, lacomi de cunoaştere. Pentru a ieşi din anonimat nu există decât o singură cale: scrisul ardent. Să lăsăm politica pe seama celor care țes lumi utopice sau distopice, după bunul lor plac. Deci, fără partizanat, fie că vorbim de poezie, sau proză. Fiecare pană artistică are

călimara ei proprie, nu ne putem înghesui toţi fonemele în interiorul unui partid, fie el şi literar.

Sub aripa verii

Snagovul înşelător, cu meandre de curenţi slabi, sau pulsând sub plaurii stingheri, părea un şarpe argintiu răstignit sub crucea mare a cerului de august. Soarele ca un bostan copt împrumutase zilei savoarea unei savarine din care se scursese tot siropul pe micile poteci pietruite, ce duceau la debarcader. Cosmin şi prietenii lui se lungiseră ca nişte guşteri la soare, aşteptând tainica revenire a înserării, când în campingul unde închiriaseră câteva căsuţe vor săvârşi ritualul narghilelei persane. Ritual ce le trezea instinctele, le ducea visele mai departe, spre alte ţărmuri de împlinire. Îi făcea să creadă pentru câteva clipe, iluzorii, că lumea putea fi mai bună decât este. Când plecaseră din Bucureşti, Cosmin ezitase pentru câteva clipe să-i însoţească. Pentru simplul motiv că era singur. Ceilalţi băieţi erau agăţaţi de toarta câte unui cercel de fată şi Cosmin se şi gândea că va îndura cu greu chiţăielile ce se vor auzi noapte de noapte din căsuţele de lemn ca nişte pitici părăsiţi de zâna lor cea bună. Dar trebuia să revadă acele locuri. Să simtă iar în nări amestecul de stuf şi peşte al lacului unde acum un an îi apăruse pentru prima dată acea făptură. De care se îndrăgostise pe dată. Poate prosteşte, cum credeau prietenii lui. Dar pentru el fusese un *coup de foudre* nimicitor care alungase din mintea lui orice alt chip de fată. Atunci o văzuse de câteva ori, fulgurant. Dar, ori de câte ori se apropiase de ea, dispăruse. Ca şi cum l-ar fi amăgit. I-ar fi cântărit dorinţa de a o cunoaşte. Tentaţia de a o atinge. Nevoia de a-i vorbi. În ziua dinaintea plecării lui, când îşi pierduse orice speranţă, o întâlnise la debarcader. Ea îi spusese doar atât, privind mereu cu teamă în jur: *„Te aştept anul viitor, la*

vremea când pe cer vor dansa perseidele!". Apoi dispăruse sub vipia ce îi deşira conturul trupului subțirel precum un fus uriaş ce toarce lumina. Visase la ea un an întreg. Un an studențesc, an ce trece repede, ca fumul de țigară. Aşa că nu putea refuza invitația colegilor săi de grupă. Gândul că va fi măcar pentru două săptămâni amantul boem al reveriilor lacustre îl împinsese să-i promită lui Adrian, cel mai bun prieten al său, că va veni cu ei. Speranța că o va revedea aici fusese mai puternică decât tristețea de a fi singur.

Cosmin era un băiat tare ciudat. Prin tot ceea ce făcea şi gândea. Ai fi zis că se afla sub interdicția unor pravile străvechi, moştenite din familie, care nu-i dădeau voie să fie el însuşi niciodată. Inhibat mereu la gândul că ceea ce auzise cu mulți ani în urmă în casa părintească va deveni într-o bună zi realitate. Trăia, mai bine zis, agoniza de câțiva ani sub amintirea acelei seri când mama sa apelase la o bună prietenă, meşteră în bobi şi alte practici chiromante, pentru a-i citi viitorul băiatului. Sintagma aceea apodictică, precum o sentință a unui tribunal universal, conform căreia băiatul trebuia să se ferească toată viața de apă, fiindcă destinul său se va frânge astfel în adâncuri, îl făcuse să ocolească toată viața întinderile hialine ale mării sau ale lacurilor. Dar acum, student fiind, înconjurat de exuberanța şi îndemnurile colegilor, frica de apă îl părăsise ca o haină demodată. Care nu îți mai este de folos. Pe care o arunci într-un colț uitat de pod. Înotase alături de Adrian, cel mai bun prieten al lui, din chiar prima zi când sosireră la Snagov şi nu se gândise niciodată că i se va întâmpla ceva rău. Lacul îl primise cu bunăvoință, iar brațele sale tinere, puternice, despicau apele cu bucuria celui ce descoperă pentru prima dată că poate face un lucru interzis. Întotdeauna în viață, atunci când călcăm o cutumă drastică, ne bucurăm însutit de curajul de a o ignora.

Tristețea că venise neînsoțit se disipase ca o cenuşă dintr-o urnă mortuară purtată de vânt când a treia seară de la

venirea lor avusese revelația acelui chip pe care-l purta de un an ca pe un sigiliu de foc în suflet. Sub lumina stroboscopică a discotecii i se păruse că zăreşte fizionomia ei grațioasă. Dar nu îndrăznise să se apropie de ea. Când, într-un târziu, mînat de la spate de prieteni, se hotărâse să o facă, ea dispăruse din nou. Era însă fericit că o regăsise şi îşi zicea că are tot timpul din lume pentru a-i spune ce are pe suflet. A doua zi cutreierase furibund plajele, debarcaderul, pentru a o reîntâlni. Adrian şi ceilalți prieteni râdeau de el, spunându-i că, dacă nu a avut curajul să o abordeze acum un an, nu o va face nici anul acesta. Dacă aseară, sub ritmurile de hip-hop, nu o a putut-o face, atunci nu va fi în stare să pronunțe nici măcar două vorbe când o va întâlni față în față. Ştiau cu toții că prietenul lor era un tip extrem de interiorizat, pudibond până în măduva oaselor. Bântuit în momentele de emotivitate de o onicofagie pe care o folosea ca pretext pentru a nu i se citi pe chip imposibilitatea de a spune persoanei din fața lui cele câteva cuvinte mântuitoare, care să-l scoată din anonimatul unei ființe parcă fără grai în fața semenilor. Prietenii îi spuseseră mai în glumă, mai în serios, că pentru unul ca el numai o noapte în compania unei mesaline, amestec de foc şi senzualitate, îl va putea vindeca de această timiditate morbidă. Şi, cum în discoteca din Snagov îşi etalau capcanele lubrice tot felul de fete în căutarea unei nopți când sufletul devine o vioară cu strunele de aur, prietenii încercaseră în câteva rânduri să-l cupleze contrar voinței lui. Dar Cosmin refuzase cu cerbicie, fiindcă spera că, reîntâlnind-o pe fata cu chip de lună plină, viața lui se va schimba. Aşa cum se schimbă curenții unui pârâu de munte când întâlnesc obrazul grimat în verde şi galben auriu al câmpiei roditoare.

Acum, după ce o revăzuse în discotecă, se hotărâse. Trebuia să-şi înfrângă timiditatea şi să-i vorbească. Măcar o dată. I-ar fi plăcut să-l însoțească în jurul focului pe care-l încropeau seară de seară atunci când începea ritualul

narghilelei persane. O narghilea pe care Adrian o cumpărase dintr-un magazin de obiecte orientale. Şerpuirea muştiucului ce trecea de pe buzele unuia către ale altuia era ceremonialul tainic când fiecare rămânea prizonier în carcera gândurile lui. Ca un alpinist agăţat de toarta cerului, un punct arhimedic şi totuşi atât de firav pe versantul alunecos al vieţii fiecăruia. Erau tineri şi fără griji. Cu atât mai puţin îi neliniştea faptul că acel muştiuc izbăvitor putea să poarte de la unul la altul virusuri distrugătoare, ce le-ar fi putut transforma tinereţea într-un coşmar. Fiindcă ştiau că, atunci când eşti tânăr, nimic nu te poate atinge! Nici măcar un biet virus! Iarba aromatizată, atât de stigmatizată de o mass-media poate prea îngrijorată de micile lor tabieturi decât de soarta lumii îi făcea să savureze pe ascuns, cu şi mai multă fervoare, tulumbele firave de fum ce urcau spre tării din piepturile lor tinere. Iar clipa aceea de linişte totală, când fiecare se retrăgea într-un sine abscons, magic, imaginând lumi posibile, îndepărtate, poate de aceea mai dorite, era clipa când şi Cosmin se simţea pe deplin fericit.

La câteva zile după ce revăzuse acel chip drag, îşi părăsise prietenii dis de dimineaţă, fără să le spună nimic. Bântuise ca un nebun împrejurimile pentru a o găsi pe donna angelicata destinului său. Întreaga zi i se păruse că o revede. Fie apărând tiptil dintr-un pâlc de copaci, dispărând apoi pe după coroanele ofilite de căldura de peste zi. Fie la fereastra unui autoturism ce părăseşte în trombă Snagovul. Sau stând într-o barcă, cu capul plecat pe umărul unui tânăr ce cu bisturiul vâslelor despica pieptul bogat al lacului sub tânguirea unui siaj stingher. Nu mâncase nimic întreaga zi. Hoinărise ca un câine cu limba scoasă de trei coţi de zăpuşeala necruţătoare a zilei. Dar, cum norocul ajută întotdeauna pe cei îndrăzneţi, o zărise spre seară lângă debarcader. Parcă-l aştepta. Rezemată de un parmalac, urmărind zborul unui cristei de baltă, ce ţesea pânza orizontului cu igliţa aripilor sale brune. S-a apropiat de

ea fără să scoată o vorbă. Apoi, bărbatul din el a făcut primul pas în fața curții marțiale.

- Bună! Snagovul pare în acest august un bătrân ponosit, cerşind la porțile cerului... Am crezut că nu te voi mai revedea... A trecut un an de atunci... fără măcar să mai ştiu ceva de tine... la despărțire nici măcar nu am apucat să te întreb cum te cheamă...

- Anul trecut, a trecut... Nu mai are rost să ne mai amintim de el. Pentru un suflet tânăr numai prezentul reprezintă un scop vital. Un scop în sine. Tinerii nu trebuie să scormonească trecutul, nici să provoace viitorul. Acel carpe diem izbăvitor înseamnă pentru ei esența clipe unice. Ca aceasta, când, iată, stăm unul lângă altul. Fără să ne fi imaginat că ne vom mai revedea vreodată. Predestinare...?

Şoptise cu glasul stins acele cuvinte, aranjându-şi cu gesturi stângace zulufii de castană coaptă ce îi caligrafiau cutele frunții.

- Acum câteva seri, mi s-a părut că te-am văzut la discotecă... îndrăzni Cosmin cu glas scăzut.

- Poate nu am fost eu... poate ți s-a părut! Detest aglomerările umane, zgomotoase... murmură ea, scormonindu-i cu privirea peştera irisului.

- A doua zi am bătut ca un turbat împrejurimile, dar nu te-am zărit!

- Sunt împreună cu părinții, stăm la o vilă de protocol. Tata are relații sus-puse şi vară de vară ne târăşte pe mine şi pe mama aici. Are mania pescuitului. Ce vorbesc eu manie. Nebunia acestui sport inactiv. Ar fi în stare să arunce undița din pat, dacă ar putea...

- Nici eu nu mă înnebunesc după pescuit. Spre deosebire de prietenii mei, cu care am venit la campingul de la intrarea în satul Snagov. Chiar mă gândeam că, dacă te voi reîntâlni, mi-ar face plăcere să fii alături de mine şi de ei. În fiecare seară facem câte un foc de tabără. Mai tragem pe nas câteva fumuri

din narghileaua persană... inofensive ierburi aromatizate... prosteli mondene... aiureli paşnice...

- Nu, mulțumesc, prefer singurătatea apei şi muțenia peştilor. Doar eu cu gândurile mele....
- M-ai convins atunci! Şi eu sunt adeptul clipelor de linişte interioară. Oricum, nu cred că ți-ar face plăcere să-i cunoşti. Sunt colegii mei de facultate, dar sunt nişte firi imposibile. Cu replici servite celor pe care nu-i agrează mai usturătoare decât acidul picric. Ironici fără perdea şi un pic cam îngâmfați. Deşi se spune că prietenii îi alegi, acum este prea târziu să mai renunț la ei... Dar m-am obişnuit cu modul lor de a recepta viața. Chiar şi cu miştoul pe care-l fac pe marginea faptului că am venit singur. Că de un an trăiesc numai cu imaginea ta în suflet. Şi cu frica necenzurată de întinderile de apă...
- Nu înțeleg, de unde această frică de apă?
- De la o ghicitoare, s-a întâmplat cu mulți ani în urmă, nici nu mai vreau să-mi amintesc. Mi-a prezis că, dacă nu voi ocoli apele, voi pieri în adâncuri.
- Şi tu ai crezut? surâse fata, luându-l de mână ocrotitor, ca pentru a-i da mai mult curaj în fața acelor vorbe.
- Ce era să fac, eram atât de mic şi neajutorat pe atunci! Iar chipul disperat al mamei mi-a inoculat şi mai mult această fobie. Dar acum nu mai cred o iotă! Iartă-mă, dar nici nu m-am prezentat**... Cosmin....**
- Iartă-mi impolitețea şi faptul că nu-ți voi spune încă numele meu, îi şopti fata, coborând privirea spre lanurile bogate de stuf, ce se aplecau sub vela vântului de seară. Fiindcă vreau să mă asigur că această prietenie va deveni cu timpul o relație serioasă. Aşa că nu-ți voi dezvălui numele meu decât atunci când voi simți că însemn ceva pentru tine. Nu vreau ca prietenii tăi să-mi strige numele în răspăr, să facă deja glume pe seama relației dintre noi. Este un lucru la care țin

enorm! Nu te supăra! Acum trebuie să plec, este târziu. Tata nu îmi permite să întârzii niciodată! N-aş vrea să-l supăr!

- Te conduc!
- Nu, nu te deranja, nu vreau să fii văzut de ai mei. Tata este un cerber mai abitir decât cel din purgatoriul dantesc!
- Ne mai vedem? întrebă Cosmin cu speranță în glas.
- Poate ne mai vedem! Depinde şi de tine. Poate... poimâine seară. Este seara când ai mei merg la prieteni să joace canastă. La o altă vilă. Voi fi singură şi putem să stăm de vorbă aici, la debarcader. Departe de ochii oamenilor şi de decibelii discotecii. Vrei?
- Da, mai întrebi! Atunci, rămâne pentru sâmbătă seară la...
- La ora zece şi jumătate. Vreau să privim cerul şi să ne cunoaştem mai bine! Îți mulțumesc, Cosmin!
- Pentru ce?
- Pentru că nu ai uitat de dansul perseidelor! Poimâine este 13 august, noaptea dansului lor...!

***

Cosmin se întorsese beat de fericire în campingul cufundat între brațele primitoare ale copacilor ce păreau baghete muiate în mierea ce se prelingea din stupul lunii. Prietenii stinseseră deja focul de tabără, dar prin aerul coclit se mai simțea încă izul ierburilor aromatizate inhalate. Rar, din spatele ochiurilor de fereastră ale căsuțelor din jur răzbăteau până la el sonurile erotomane, prin care prietenii lui îşi proslăveau apetența carnală. Dar nu-l mai interesau ca altădată aceste lucruri. Nu-l mai tulburau, făcându-l să se gândească la el ca la un eunuc prins de un blestem ancestral. Îl învăluia acum doar o plăcere ascunsă, ca o fecioară aşteptând mirele în cămara de nuntă. Şi simțea până în ultima fascie corola de parfum, ce-l robise la debarcader. Se îndrăgostise de o ființă al

cărei nume nu îl ştia încă şi tocmai de aceea i se părea mai tainic şi mai plin de voluptate sentimentul ce creştea în el ca iedera pe un copac tânăr, plin de viaţă. Avusese însă un vis halucinat. Se vedea întins în pat, când, deodată, uşa căsuţei lui se deschisese cu zgomot mare, parcă dată la perete de un vânt puternic. În prag stătea doamna Ileana, prietena mamei sale. Chiromanta. Cu părul vâlvoi, congestionată la faţă şi cu o lumină sângerie în privire. Ca şi cum ar fi văzut o imagine terifiantă. Se apropiase de patul lui. Îl prinsese de mâna dreaptă, ce-i atârna peste marginea patului, şi îi şoptise gutural: **„Cosmin, am văzut-o! Ea este! Trebuie să te fereşti de ea, cât mai ai timp! Nu te lăsa prins în mrejele ei!”.** Băiatul se ridicase din pat şi încercase să afle la cine se referea doamna Ileana. Dar aceasta se pierduse în aburul ce urca dinspre afundurile pădurii şi până la el nu răzbătuse decât un şuier stins purtând prin coclauri un nume: **Rusalca.**

Dimineaţa, când fetele pregătiseră deja cafeaua şi se strânseseră în faţa căsuţei lui Adrian pentru micul dejun, începuse bombardamentul verbal asupra lui Cosmin.

- Ieri ne-ai tras clapa! îl admonestă Adrian, începând canonada. Ai colindat iar după un chip cioplit... fără să ne spui unde pleci...
- Lasă-l, Adi, interveni Pătraşcu, recunoscut ca tartorul grupei de la facultate. Cred că s-a întors din nou cu coada între picioare şi, dacă stau să mă gândesc la lozincile pe care fetele noastre le-au strigat azi-noapte, bănuiesc că a salivat îndelung şi iar a avut ca musafir oniric poluţia cea de toate nopţile. Cosmine, tată, nu înţeleg cum naiba reuşeşti să dai dovadă de un jemanfişism atât de enervant faţă de femeile din jurul tău! Cum poate un bărbat ca tine să alerge după himere când pe plajele lacului colcăie atâtea puicuţe apetisante şi sirene amăgitoare! Zău, dacă nu ai fi cel mai bun din grupă, omul după care putem să copiem şi noi la examene şi să ciupim câte

un cinci, zău, te-aş înhăţa de guler şi te-aş arunca în primul autobuz ce pleacă spre Bucureşti!

- Am întâlnit-o aseară, la debarcader, murmură timid Cosmin.
- Pe cine? Pe muma pădurii! izbucni într-un râs molipsitor Lică, scărpinându-se la prohab fără nicio jenă, întărâtat parcă de vorbele lui Pătraşcu.
- Nu... pe ea... pe fata de acum un an...
- Ţi-ai călcat pe suflet şi ai abordat-o? În sfârşit! Atunci totul este OK, mâine seară, că tot este sâmbătă şi vrem să o facem lată, ne faci cunoştinţă cu ea, nu? întrebă pe un ton mefiant Adrian.
- Nu ştiu... îngăimă parcă ruşinat Cosmin. Este o fiinţă mai retrasă, nu vrea să se expună...
- La ce? întrebă plin de maliţie Pătraşcu. La razele ultraviolete sau la băşcălia noastră!
- Vrea să ne mai cunoaştem...
- Păi, ce, vreţi să vă puneţi deja pirostriile? rânji cu sarcasm Adrian ca un tigru aflat în faţa prăzii neajutorate. Ce cunoaştere, bă, Cosmine? Când pui mâna pe o fată, singura cunoaştere este cea din pat. Prioritară! Edificatoare! Fără echivoc!
- Vedeţi, ştiam eu ce veţi gândi! Lasă, să mai treacă câteva zile şi poate va consimţi să facă parte din gaşcă...

Dar Cosmin ştia, mai ales acum după vorbele prietenilor săi, că fata aceea nu va consimţi niciodată să-şi împartă intimitatea cu oameni ca Adrian, Lică sau Pătraşcu.

Ziua de vineri şi cea de sâmbătă trecură greu pentru Cosmin. Abia sâmbătă, spre seară, când pălălaia focului de tabără aţâţat de Pătraşcu şi Lică mângâia coroanele arborilor din jur botezându-i cu lumină, Cosmin ştiu că nu peste multă vreme o va reîntâlni pe fata de care se simţea parcă legat de o viaţă întreagă. Stătea ca pe jar şi aştepta ca ierburile aromatizate să se contopească în ebuliţia alcoolului pe care

Adrian îl turnase în recipientul special al narghilelei. De obicei, puneau apă, dar, aşa cum spusese şi Pătraşcu, în seara aceea voiau să o facă lată. Cosmin inhală de câteva ori, grăbit, cu nesaț, fumul edulcorat, stârnind protestele celorlalți care se vedeau văduviți de nectarul ce pufăia din trupul de şarpe al narghilelei. Adrian îi linişti spunându-le că prietenul lor se grăbeşte pentru „marea întâlnire" şi îşi face curaj. Aşa că i se poate trece cu vederea că trişează, luându-le-o înainte cu câteva fumuri. Înainte de plecare Cosmin mai înghiți vârtos câteva guri dintr-o sticla de votcă orfană, părăsită pe iarba din jurul focului de tabără.

La ora zece seara, plecă spre debarcader. Simțea cum îi arde toată epiderma de nerăbdarea de a o vedea din nou pe fata visurilor sale. O găsi stând în acelaşi loc. Îmbrăcată într-o rochie albă, vaporoasă. Se aşeză tăcut lângă ea şi amândoi priviră preț de câteva clipe spre întinderile foşnitoare de apă. Un abur opalescent se ridica la răstimpuri, ca şi cum lacul ar fi respirat. Sau poate trăgea şi el dintr-o narghilea nevăzută amestecul de liane, stuf şi peşte ce îmbrăca adâncurile cu o haină de porfiră scumpă.

- Regreți că nu ai rămas lângă prietenii tăi? îl întrebă fata, privindu-l în ochi.
- Nu, fără tine nu m-aş fi simțit bine. Şi nici tu nu te-ai fi simțit în largul tău printre ei...
- Sunt chiar atât de răi?
- Nu, nu sunt răi, au un suflet bun, dar le place să ia omul la băşcălie... asta-i tot! Dar nu toți gustă un astfel de comportament. Ce vrei să facem în seara asta? Mergem să dansăm?
- Nu, sunt sătulă de larma oamenilor. Ai făcut vreodată baie noaptea?
- Nu, niciodată...Ți-am spus că am trăit mereu sub teroarea că îmi voi găsi sfârşitul în adâncuri...

- Odată şi odată fiecare om îşi găseşte sfârşitul, şi, crede-mă, decât sub negrul pământ mai bine sub faldurile de doliu al apelor. Vrei să înotăm? Este o noapte atât de frumoasă. Şi senină. Mereu am visat să plutesc alături de omul drag inimii mele sub licărirea stelelor. Vino mai lângă mine, Cosmin, că doar nu muşc!

Cosmin simți lângă trupul lui şi aşa atât de înfierbântat atingerea cărnii fetei, ce parcă frigea sub pânza topită a rochiei de vară. Fata îşi plecă capul pe umărul lui şi îi şopti.

- Am visat mereu o nuntă ca în basme. Eu şi alesul meu într-o trăsură sculptată din două scoici uriaşe şi trasă de doi culbeci. Pe tentaculele melcilor să strălucească două stele de mare, iar alaiul să fie alcătuit din viermuiala multicoloră de sub ape. Să plutim departe, pe mare, într-o geană de asfințit, atunci când cerul pare de cenuşe şi sare. Să port pe cap diademă de stele, iar alesul meu să aibă pe un umăr soarele, iar pe altul luna. Înaintea noastră, deschizători de drumuri pe ape, grupuri de delfini argintii care să vrăjească cu strigătele lor întinderile.

- O nuntă ca asta numai în basme poți întâlni, murmură Cosmin, fermecat de imaginația fetei.

- Fiecare dintre noi este un basm tâlcuit cu greu de-a lungul vieții, Cosmin! Iar destinul nu-l poți ocoli, oricât ai vrea. Ce păcat că oamenii nu găsesc niciodată cheia cu care să descuie poarta castelului unde zace ascuns basmul vieții lor. Şi caută mereu cu obstinație să îşi înşele destinul. Să-l ocolească prin tot felul de tertipuri. Să-l amăgească prin promisiuni de tot felul. Fericit este omul care-şi cunoaşte şi asumă destinul! Aşa, ca tine...

- Chiar şi atunci când destinul este unul dureros?

- Ce durere mai poate simți un om după ce i se împlineşte destinul şi moare? Durerea este doar a celor vii, Cosmin... Dar, vezi, am ajuns să discutăm despre filozofia

searbădă a fiinţării, în loc să ne bucurăm de această noapte minunată...

Şi fata se ridică pe neaşteptate în picioare. Îşi trase cu un gest natural rochia peste cap şi în lumina cerată a lunii trupul ei diamantin fulgeră irisul lui Cosmin, care o privea siderat. Părul ei ebenin, lung, îi bătea şoldurile ca o vulpe ce se furişează prin coclauri la adăpostul întunericului. Sânii mici aveau boticurile ca ale unor pisoi muiaţi în lapte. Torsul gracilin era aidoma unei sălcii proaspăt înmugurite. Fata îi întinse o mână gingaşă, a cărei atingere îi strecură în suflet fiorul adamic al inocenţei. Se ridică şi el în picioare ca un resort automat şi îşi dădu jos pantalonii. Cămaşa. Apoi lenjeria intimă. Le aşeză ordonat la marginea debarcaderului. Fata îl luă de mână şi păşiră spre pâcla ademenitoare, înfiorată de corul broaştelor ce scânteiau cu glasul lor întinderile de cristal ale nopţii.

- Acum... şopti Cosmin rugător... acum îmi spui cum te numeşti?
- Îţi voi spune Cosmin, fiindcă simt că de azi mă voi lega cu toată fiinţa mea de tine...

Şi fata îi şopti la ureche numele ei, în timp ce braţul lui, înlănţuit pe după degetarul mijlocului ei, o strângea ca pe o ultimă comoară a lumii, pe care Cosmin nu ar fi vrut să o piardă nicicând. Apele îi primiră blajine şi o zbatere limicolă ajunse până la ei, ca şi cum adâncurile li se ploconeau ca în faţa unei perechi împărăteşti. Sus, pe crug, perseidele dansau hieratic şi Cosmin le privi cu nostalgie. Îşi reaminti de premoniţia făcută de doamna Ileana într-o seară depărtată a copilăriei sale şi realiză că puiul acela de gând, al temerii de ape, se ascunsese sub aripa verilor trecute, iar acum îşi luase zborul spre înălţimi. Revăzu chipul înspăimântat al doamnei Ileana din visul de cu o noapte înainte şi vru să-i spună că avusese dreptate. *Rusalca îl găsise şi el, tulburat de iubirea pentru ea, trebuia să o urmeze în adâncurile firii din ape.* Trăise până

acum cu teama de a pieri sub ape, dar doar acum simțea cu adevărat cât de fericit poate fi acest sfârşit. Acum, când înțelegea tăcerea ei de peste an. Cosmin legă cu baierele minții punga doldora de gânduri despre fata asta, care îl ademenise să creadă că este o ființă la fel ca el. Pământeană. Spița ei nefiresc de tainică, o obligase să se ferească de prietenii lui. Să i se arate numai lui. Doar noaptea. Noapte sfântă. A perseidelor despletite, dansând numai pentru el. Să nu-şi rostească numele decât arpegiat acum de orga grea de ape**: Rusalca.** Lui Cosmin i se părea că zeci de pescăruşi argintii, ca nişte bulgări incandescenți, dansează în noapte ireal, scormonind cu ciocul de rubin însângerat jarul mocnit al stelelor zăvorâte-n pecetea lacului. Simțea trupul Rusalcăi, un mulaj fierbinte pe trupul lui, iar şoaptele ei chemau parcă trăsura imperială scobită din două scoici imense şi trasă de doi culbeci, care să-i poarte spre nunta din adâncuri. Un lup uriaş cutreiera împrejurimile şi purta pe spinarea-i costelivă trupul diafan al nopții. Lup lacom, ce muşcase din carnea de caisă coaptă a lunii şi bale argintii ca şi razele astrului se prelingeau peste întreaga fire. Perseidele se loveau ca nişte fluturi carbonizați de oglinda apelor, sfârâind tainic. Un fulger sfâşie furoul de umbre al nopții şi Cosmin văzu cum în ieslea cerului îngenuncheau nori cu ugerele pline. O strânse în brațe pe Rusalca destinului său, unindu-şi respirația întretăiată de emoția scufundării cu buzele ei muiate în uitare. Liane tandre i se încolăceau pe trupu-i intrat într-o consumpție lentă şi mai auzi prin dantela vălurindă a stufului cum vântul plânge ca un prunc lepădat la poarta unei mânăstiri.

Tatiana SCURTU - MUNTEANU

… născută Scurtu, în codrii Călăraşiului din Republica Moldova, în familia Lidiei şi a lui Nicolae Scurtu, oameni de o blândeţe şi o mărinimie rar întâlnite. Vede lumina zilei pe 21 aprilie 1984 şi se îndrăgosteşte iremediabil de viaţă şi de oameni. Păstrează conceptul de tradiţie şi de familie, astfel încât 20 de ani mai târziu, pe 11 septembrie 2004 se căsătoreşte cu antrenorul de hochei pe gheaţă, Cristi Munteanu. Dar între timp începe să scrie… cu seninătate şi sinceritate, încă din clasele primare. În gimnaziu îşi face debutul în revista Liceului Teoretic Mihail Sadoveanu din Călăraşi **"Vox Electus".** În aceeaşi perioadă debutează şi în revista "**Clipa siderală**" din Chişinău, încurajată fiind de scriitoarea Eugenia Bulat.

În toamna anului 2000, Tatiana Scurtu trecea podul de peste Prut, alături de grupul venit la studii în România, în clasa de la Colegiul Naţional „Mihai Viteazul" din Sfântu-Gheorghe.

"Tânăra de atunci aducea cu sine mireasma florilor crescute între cele două maluri, prinse simbolic într-o cunună ce-i aureola chipul fraged, plin de lumina unei inimi iubitoare. Deşi rezervată, era uşor de remarcat. Atrăgeau atenţia ochii adânci şi visători, fruntea înaltă, încadrată de părul bogat, privirea atentă şi pătrunzătoare, vocea caldă, cu inflexiuni ferme, mişcările graţioase ale trupului adolescentin.

În scurt timp s-a făcut cunoscută, devenind un nume familiar pentru publicaţiile din zonă şi din ţară. Tatiana Scurtu era -

nu doar o elevă excepțională, asemenea multor colegi din promoția ei, ci şi o poetă foarte sensibilă, care purta cu ea lacrima şi visul Basarabiei, într-un mesaj de iubire adus ofrandă fraților ei de limba română. Poeziile Tatianei Scurtu, publicate în revista "Ecou" a şcolii, ori în presa locală şi națională, s-au impus uşor publicului iubitor de literatură. Vocația lirică pe deplin formată, patosul autoarei, mereu atentă la lumea care reverbera în sufletul ei, luciditatea observației poetice, limbajul cu accente de baladă, erau doar câteva aspecte care individualizau creațiile sale în contextual poeziei scrise de tânăra generație." **(Maria Stoica)**

Cea care îi veghează paşii de-a lungul perioadei liceale este profesoara **Luminița Cornea**, căreia Tatiana îi va rămâne veşnic recunoscătoare. *"Scriind în revista „Ecou", număr de număr, Tatiana Scurtu a învățat să gândească pe cont propriu. Din versurile ei răzbate „ființa" celei care le-a scris, dovedind că scrisul este primul exercițiu de gândire sistematică. Cele două coordonate fundamentale ale poeziilor – dragostea de țară şi sentimentul erotic – corespund celor două „doruri"*. **(Luminița Cornea)**

"De azi nu mai sunt doar a ta!
M-a furat cerul ...
şi marea,
şi viața,
şi moartea...
Cu lacrimi le-am botezat,
le-am înfiat
le-am stors în sufletul meu,
de unde renasc în cuvinte.
Mă iartă, dragoste,
dacă dorul de țară,
de mamă, de viață şi de moarte
e zvâcnetul
dorinței neîmplinite.
Mă iartă, cerule,

dacă dragostea
ajunge până la tine
încercând a-ți măsura infinitul.
Mă iartă, mamă,
dacă patria nu mă va ierta.
Mă iartă, viață,
dacă moartea
va pune capăt cuvântului."
(*Mă iartă*)

După o perioadă lungă de pauză, Tatiana o cunoaşte pe poeta **Valentina Becart,** alături de care apare în cele două volume de versuri coordonate de dânsa: *Antologie de poezie - 55 poeți contemporani (pagini alese)*, Ed. Arhip Art, Sibiu, 2010 şi *Artă sfaşiată*, Ed. Arhip Art, Sibiu, 2011. De asemenea, Tatiana mai este antologată de-a lungul vremii în: *Cristale*, Ed. Arcuş, 2001; *Ipostaze lirice*, Ed. Eurocarpatica, 2009; *Antologia vinovatelor plăceri*, Ed. Artprint, 2010; *Cuvântul în timp*, Ed. Grinta, 2011; *Antologia scriitorilor români contemporani din întreaga lume, Starpress 2012*, Ed. Fortuna, 2012; *Meridiane lirice*, Ed. Armonii culturale, 2012.

Obține mai multe premii literare:

2011 – Concursul de poezie *Poeme pentru viață,* Gherla (Cluj) – Premiul I; Concursul de poezie *Pe aripi de dor domnesc,* Domneşti (Argeş) – Premiul I;

2012 – Concursul literar *Aripi de dor* – **PREMIUL DE EXCELENȚĂ „ION FAITER"**, Medgidia (Constanța); Concursul internațional de Poezie *Starpress* – Mențiune; Concursul Național de Poezie şi Interpretare Critică a Operei Eminesciene *Porni Luceafărul…*, Botoşani – Premiul editurii „Princeps Edit" şi al revistei „Feed back"; Concursul de poezie *Vasile Militaru*, Râmnicu Vâlcea – Premiul I, Concursul Național de poezie „Ioanid Romanescu" Iaşi – premiul III.

Scriitoarea **Cezarina Adamescu** scria în una din recenziile sale: *„Tânăra poetă TATIANA SCURTU, născută în Călăraşi, Republica Moldova, propune o poezie caldă, liniştită, melancolică, plină de iubire filială, în dulce ecou de romanţă. (…) Acelaşi joc al esenţelor, al înţelesurilor fireşti, rostite în cuvinte cât se poate de simple, dar având menirea de a transmite emoţii puternice.”*

Un aport esenţial pentru dezvoltarea laturei publicistice şi a celei literare în scriitura Tatianei o are jurnalistul Octavian Curpaş şi publicaţia sa "*Phoenix Mission Magazine*", care îi oferă poetei o mână de ajutor, un gând bun şi o rampă de lansare spre alte publicaţii naţionale sau ale diasporei: *Oglinda literară*, Focşani; *Noua Provincia Corvina*, Hunedoara; *Pietrele Doamnei*, Argeş; *Vatra veche*, Târgu-Mureş; *Dor de dor*, Botoşani; *Gândacul de Colorado*, SUA; *Mioriţa*, SUA; *Clipa*, SUA; *Observatorul*, Canada; Armonia, Bruxelles Mission Magazine, Armonii culturale, Universul românesc, Cetatea lui Bucur, Romanian Vip, Confluenţe româneşti, Singur, No.14 plus minus, Omniscop, Conexiuni, Starpress, Naţiunea, Totpal's Daily News, Femeia ştie, Glare, Lumea românească, Naţiunea, Melidonium, Zona Media, Resurse crestine, The Epoch Times, Milcovul, Zeit etc.

Absolventă a două facultăţi, Facultatea de Drept şi Facultatea de Litere a Universităţii „Dunărea de Jos" din Galaţi, Tatiana nu crede că în România secolului XXI se poate câştiga din literatură, decât în condiţii excepţionale şi conjuncturale, dar e convinsă de faptul că literatura îi poate aduce alte mulţumiri, mult mai de preţ decât cele materiale.

Cu poezia te naşti, îţi curge prin vene şi trebuie s-o eliberezi puţin câte puţin din detenţia sufletului şi a minţii. Scrisul nu se învaţă decât în faza alfabetică şi gramaticală, iar mai departe vine de la sine, nu te lasă să dormi, te însoţeşte oriunde şi, cel mai important, nu poate fi uitat. Simţul poetic şi rostuirea spontană, incantatorie a versurilor sunt precum

culorile de pe aripa unui fluture sau petalele unei flori, taina poeziei fiind cusută cu dulce grai, inteligență, candoare, comprehensibilitate şi praf de stele sau acel suflu divin, fără de care nu e decât o înşiruire de vorbe goale, precum un corp neînsuflețit.
Poezia este ca o primăvară, încolțeşte din lacrimi de lumină şi înfloreşte în bucuria speranței :

"Azi Dumnezeu mi-a dat răbdarea fântânilor cu apa-naltă
În care soarele de-amiază secătuit privirea-şi scaldă
Şi pribegia prin cuvinte, vlăstare ale nemuririi,
Ce mărturie îmi stătură în sfânta taină a iubirii.
Cu picături de iasomie sărate ca nisipu-n mare
Desțelenit-am ne-nțelesul acordurilor de chitare.

Azi cuferele se umplură cu gândul anilor-lumină,
La umbra stelelor pământul tăcea pe muzică divină.
Când teii părăsiți de floare îşi lasă brațele să cadă,
Îmi împletesc nemărginirea cu punțile dintr-o arcadă,
Iar curcubeul, o ghirlandă legată-n zâmbet printre nori,
Separă ploile pictate din ochii dulcelor culori."
(*Vernisaj*)

"Tatiana Scurtu adaugă şi senzația tactilă… poeta realizează peisaje picturale chiar dacă în esență se simt frământări lăuntrice", spunea poeta şi pictorița Cella Negoiescu. De altfel cred cu tărie că versul e o piesă de puzzle din marele tablou, iar aceasta e singura condiție a poetului, cea de peisagist al vremurilor şi al trăirilor sale.

În 2001, încă la început de drum, **Tatiana Scurtu** primeşte distincția revistei "România Mare": **"PENTRU ÎNTREAGA ACTIVITATE PUSĂ ÎN SLUJBA NEAMULUI ROMÂNESC"** şi abia în 2010 Cerificatul de Cetățenie Română,

pe care l-a purtat în inimă încă din fragedă copilărie, căci vorba marelui **Grigore Vieru:**

„Dacă visul unora a fost să ajungă în Cosmos, eu viața întreagă am visat să trec Prutul”.

„Cu toate primăverile odată
te-ncing în roşu-purpuriu
Şi pe zăpada tricotată
din părul tău molitve scriu.

Cu toată bucuria laolaltă
alerg spre dealul ostenit
Pe care florile tresaltă
şi pragu-mi spune bun venit.
Din fiecare sâmbure de rouă
acasă mă pricestuiesc
Ținută-n brațele-amândouă
de leagănul moldovenesc.

Din fiecare frescă matinală
adun culorile cereşti
În carnavalul de cerneală
al primăverilor cu măşti.”

(*Primăveri*)

FUNDAŢIA • EDITURA • REVISTA
ROMÂNIA MARE
AVEM ONOAREA DE A DECERNA PREMIUL NAŢIONAL
AL REVISTEI ROMÂNIA MARE PE ANUL 2001
DISTINSEI PERSONALITĂŢI
Tatiana Scurtu
PENTRU ÎNTREAGA ACTIVITATE
PUSĂ ÎN SLUJBA NEAMULUI ROMÂNESC
EUGEN BARBU
CORNELIU VADIM TUDOR
- MENTIUNE -

Menut MAXIMINIAN

Scriu pentru că simt că asta mi-e menirea. Pentru că aşa mă simt bine, pentru că prin cuvânt îmi redescopăr trăirile, pentru că litera este parte din mine. Scrisul a venit de la sine şi a rămas în casa mea. Pentru cât timp, vom vedea. Eu m-aş bucura să rămână alături de mine pentru eternitatea sufletului.

Prin scris lucrurile capătă un alt sens. Emiţătorul şi receptorul descoperă o relaţie specială peste vremi şi dincolo de acestea. Scrisul sculptează în istorie rămânând dovada trecerii noastre pe acest pământ. În cuvânt se regăsesc toate trăirile noastre, toate binecuvântările, viaţa călătoare pe aripi de cer. Scrisul înseamnă educaţie, cultură, regăsirea identităţii naţionale, puterea de netăgăduit a cuvântului, care era de la Dumnezeu şi Dumnezeu era Cuvântul.

Nu ştiu cât datorez locului unde m-am născut. Pentru că m-am născut din întâmplare la Timişoara. Bistriţenii mergeau la muncă în Banat pentru un trai mai bun. Acum pentru acelaşi trai pleacă în Spania sau Italia, şi vedem ce se întâmplă acolo. E trist că românul nu-şi găseşte deocamdată locul acasă. Ţin minte că la Revoluţia din 89 eram la Timişoara păziţi de soldaţi. Nu ştiam eu prea multe, prin clasa a IV-a, însă m-am bucurat că părinţii fericiţi strigau libertate. Însă am ajuns să luăm drumul străinătăţii pentru o bucată de pâine. Nu

am fost de acord niciodată cu acest lucru. Am vizitat Europa în lung şi lat însă nici un loc nu m-a impresionat precum ale noastre. Nu cred că m-aş putea acomoda acolo. Suntem priviţi ca nişte cerşetori. Împreună cu colegii de la Asociaţia Pro Apărarea Drepturilor Omului am iniţiat Săptămâna Solidarităţii în care am încercat să tragem un semnal de alarmă asupra a cea ce se întâmplă în Italia. Există anumite confuzii între rom şi român. Unde sunt autorităţile? Lumea trebuie să afle că am exportat foarte mulţi români deştepti. Pe bandă rulantă. Dacă aş avea puterea i-aş aduce pe toţi acasă. Şi acum ajungem la locul care m-a format: satul Dumbrăviţa, bunicii mei dăruindu-mi chiar luna de pe cer. Acolo, între ţărani am învăţat ce înseamnă respectul, credinţa şi bunul simţ. Sunt poreclit de colegi jurnalistul cu bun simţ. Poate că e nevoie şi de aşa ceva. Întotdeauna mi-a plăcut să las loc de bună ziua pe unde am trecut. Pentru diugani am reuşit să realizez trei ediţii ale sărbătorii satului şi chiar o nuntă tradiţională , după 30 de ani.

M-am născut la Timişoara dintr-o întâmplare, fiind cu rădăcini adânc înfipte în solul care ţine memoria şi istoria strămoşilor mei, ţărani ce îşi dorm somnul cel veşnic în umbra codrilor de sub cremenea Ţibleşului. Cu dorul ţarinei transilvane în suflet de român, mi-am dedicat mare parte din timp etnografiei şi folclorului într-un timp în care colegii de generaţie se arată atraşi de valorile culturii străinilor. M-am născut la 10 iulie 1979, şi cred că am făcut deja acel tur de forţă prin care viaţa însăşi l-a pus faţă în faţă cu propriul destin. Am conştientizat că am puterea de a discerne binele de rău şi de a alege apele de uscat, finalizând proiecte generoase. Lucrez la cotidianul Răsunetul din anul 2002, iar din 2011 sunt director editorial, având acel soi de prietenie care face casă bună cu cititorul, cu oamenii dornici să descopere într-un jurnalist şi valoarea umană, nu doar talentul ca mânuitor de ,,pix,, pe hârtia de scris.

Din anul 2008 sunt **membru al Uniunii Ziariştilor Profesionişti şi membru al Ligii Scriitorilor din România, preşedinte al Filialei Bistriţa-Năsăud. Fac parte din Societatea Scriitorilor din Bistriţa-Năsăud, unde sunt secretar, şi Societatea Scriitorilor Bistriţeni.**

Mă consider un spirit liber şi dornic de comunicare pe cele mai neaşteptate canale media fiind cooptat ca redactor (2004-2005) la săptămânalele Şapte zile bistriţene, (2006) şi Bulevardul Ştirilor din Satu Mare -2005-2006. Sunt redactor Radio Renaşterea şi colaboreaz la "Realitatea", EuRoCom, "VIP", "Agerro"-Stuttgart, Romanian Tribune-Chicago, Asymetria-Paris, "Revista ilustrată", Conexiuni, "Studii şi cercetări etnoculturale", "Litera Nordului" , "Mişcarea Literară", Oglinda Literară, Arcada, „Cetatea culturală", "Climate literare", "Cuib", "Gând românesc" etc.

În palmaresul de ziarist apar primele premii importante, cum ar fi cel pentru Jurnalism Cultural pentru Municipiul Bistriţa. Aşa am adunat în paginile unei cărţi primele interviuri jurnalistice. Sunt, de fapt, dialoguri culturale, documente autentice ale trecerii prin scena folclorului şi prin viaţă a unor eroi care duc prin însăşi destinul lor, viitorul cântecului nostru românesc: Confesiuni, Ed. Arcade, 2004, fiind lucrarea cu care am debutat editorial, unde valorific date biografice, stări de spirit şi nuanţe umane din întâlnirile cu cele mai importante vedete de folclor din întreaga ţară, începând de la Sofia Vicoveanca, Nicoleta Voica, Angela Moldovan, Benone Sinulescu, Valeria Peter Predescu la cei mai tineri şi talentaţi solişti.

Revin pe piaţa de gen cu Cartea Diuganilor, Ed Karuna, 2006, o monografie satului Dumbrăviţa din jud. Bistriţa Năsăud. Este o clipă astrală aş spune în biografia mea, când mă întoarc cu toată raţiunea de a fi, cu patima fiului de ţăran neaoş ACASĂ, dor care mă atrage mereu spre locurile de baştină. Cartea Diuganilor se bucură de o primire critică excelentă din partea literaţilor, folcloriştilor. Este lansată într-

un cadru specific țărănesc, ceea ce face să aibă ecouri meritorii în mass media națională.

În antologia „Generația în blugi”, Ed. Karuna 2007, îmi public o seamă de ,,pastile,, preluate din cotidianul Răsunetul, unde au fost publicate de-a lungul a 6 ani, în cadrul unei rubrici, cu acelaşi nume. Sunt stampe ale unui cotidian transparent aproape, detalii ale unui întreg prin care oamenii prezentului apăsat de griji şi necazuri, trec cu indiferență la ceea ce este frumos, interesant şi ne înconjoară. Trag astfel şi un semnal de alarmă, de atenționare că nu suntem singuri, că avem fiecare un drum, o datorie față de semenii noştri, față de noi.

Cartea intitulată **„Chip de înger”,** Ed. Karuna 2007, reliefează istoria recentă a Aşezământului Sfântul Iosif de la Odorheiul Secuiesc. Din pagini izvorăsc pilde de curaj omenesc, bunătate şi rațiune, sacrificiu şi aplecare spre cei 120 de copii, care sunt crescuți de 10 măicuțe dintr-o mănăstire din Munții Harghitei. Un loc mai puțin umblat de oamenii obişnuiți, dar care nu a fost nici o clipă abandonat de Dumnezeu însuşi.

Între copii orfani şi mine se crează a relație reciprocă de dragoste şi umanitate adevărată. Se leagă acel fir roşu al acțiunii prin care Omul nu se mulțumeşte doar cu ceea ce are, încearcă cu toate puterile lui să facă Bine, să-şi ajute semenii. În acest context, îmi este conferită **Diploma de excelență din Partea PROADO, în anul 2008.**

O altă carte este cea intitualtă “**Pe aripa cerului”.** Conține proză jurnalistică şi a apărut la Editura Karuna în 2008. Cartea asta are puterea de a penetra spații şi timpi, de a radiografia situații şi destine umane.

„Povestea Anei”, volumul apărut la Editura Lidana din Suceava în 2009 surprinde latura umanitară a voluntarilor Fundației de Caritate şi Întrajutorare Ana, cu care am fost implicat într-o serie de acțiuni umanitare ale fundației. În

volumul intitulat ,,**Rădăcini împrumutate”,** care a văzut lumina tiparului în 2009, la Editura ,,Karuna,, este un exercițiu de patriotism în sensul cel mai frumos al cuvântului. Într-o perioadă istorică în care, ca români în România, - celor mai mulți dintre noi ni se pare a fi desuet să ne erijăm în apărători ai românismului, preferând să pedalăm pe sloganurile unei globalizări mai mult sau mai puțin avantajoasă pentru ceea ce suntem, frust, la obiect, cu date istorice şi nu doar, aratăm o altă fațetă a monedei românismului pe care o ştim. Antologia de texte “**Solidaritate şi toleranță”,** Editura “Mesagerul” 2009, apărută sub sigla PROADO, prezintă gândurile despre cele două concepte a 95 de nume, răspunzând invitației scriitori, profesori, medici, preoți, sociologi, psihologi.

„Rugăciunea cântată”, Editura Eikon 2010, este povestea biografică a unuia dintre cei mai reprezentativi dirijori din Transilvania, Cornel Pop, care după lansarea volumului a fost propus cetățean de onoare al Bistriței. “**Vremea sintegmelor**”; Ed. Karuna, Bistrița, 2010, este o carte de critic premiată cu premiul Ligii Scriitorilor din România pentru cel mai bun volum în domeniu, la fel şi “**Pomul cu litere”,** Ed. Karuna 2011. **“Stop reportofon**”, Ed. Karuna, Bistrița, 2011, este istoria unui deceniu de presă cultural, în interviuri cu cele mai cunoscute personalități întâlnite în această perioadă, iar “**Cartea cu pereți de aer**”, Ed. Karuna, Bistrița, 2012, un interviu biographic cu scriitoarea Melania Cuc. **“Copila de sub Vii**”, ed. Eikon, Cluj-Napoca, 2012 este biografia Corneliei Ardelean Archiudean, cea mai cunoscută artistă a bistrițenilor, propusă şi ea după lansarea volumului cetățean de onoare. Cartea a fost lansată cu success la Târgul Internațional libris Braşov şi la Festivalul Bookfest Cluj. Deja este sub tipar volumul de versuri “**Noduri în haos”.**

Am prefațat volumele : “Cântece pentru toate vârstele”, Ed. George Coşbuc, 2004, a fostului său învățător, Macedon Mizgan, „Evocări”, Paraschiva şi Gavril Avram, Ed. Karuna,

2006, „Joc de rol”-Marilena Toxin, Ed. Mioriţa, 2007, „Versuri târzii”, Dumitru Popiţan, Ed. Karuna, 2007, “Clipa de prietenie”, Virginia Brănescu, Ed. Karuna, 2009, ”Şoapte”, Cristian Şvecz, Ed. Karuna, 2009, “Mărturii din lagărele morţii”, Tudor Petcu, Ed. Karuna, 2009, “Un viitor pentru un mediu curat”, Mariana Pop, Ed. Karuna, 2009, “Băiatul din două lumi”, Silviu Guga, Ed. Karuna, 2009, Dicţionarul culturii şi civilizaţiei populare din Ţara Năsăudului, vol. I, Editura Napoca Star, 2009.

Sunt prezent în Antologia Scriitori Bistriţeni, Ed. George Coşbuc, a Societăţii Scriitorilor Bistriţeni, tradusă în franceză, germană, greacă, engleză şi maghiară. De asemenea, fac parte dintre scriitorii din **„Pretexte”-**antologia Societăţii Scriitorilor din Bistriţa-Năsăud, la Editura Eikon, **“Punţi**, Bistriţa –Giula”, Ed. Eikon, 2009, **„Al nouălea cer**”-antologia grupării de scriitori „Litera Nordului”, Ed. George Coşbuc, 2009, antologia **“Colocviile Ion Căian Românul dedicate culturii tradiţionale**”, Ed. Clubul Saeculum, 2009, Dicţionarul culturii şi civilizaţiei populare din Ţara Năsăudului, vol. I, Editura Napoca Star, 2009. Este prezent în volumele “Eseuri +-etnologice”, Vasile V. Filip, Ed. Eikon, 2008, “File din istoria şcolii din Căian”, Viorel şi Lia Moldovan, Ed. Mesagerul 2008, “Femeia şi bărbatul”, Suzana Deac, Ed. Karuna, 2009, “Alexandru Pugna –Pe cărări de cânt şi dor”, Tiberiu Irimia, Mariana Pop, Ed. Karuna, 2008, “Căianu Mic-un sat expansiv”, Alexandru Retegan, Ed. Charmides, 2006, “Lenuţa Purja şi hora Agrieşului”-Tiberiu Irimia, Ed. Karuna, 2005, “Pasărea albă”, Aurel Borgovan, Ed. Karuna 2009, “Târlişua-monografie”, Augustin Pădurean, Ed. Risoprint, 2008, “Zâmbetul epigramei”, Aurel Borgovan, Ed. Karuna, 2009, “Paşaport pentru eternitate”, Ana Berengea, Ed. Napoca Star, 2005, “Comoara privighetorii”, Ioana Precup, Ed. Karuna, 2009, “Eu despre ei, ei despre mine”, Virginia Brănescu, Ed. Karuna, 2008, “ O lume de râs”, Aurel Borgovan Ed. Karuna,

2008, "Pretexte literare", Dumitru Munteanu, Ed. George Coşbuc, 2009, " Valeria Peter Predescu-Destin", Melania Cuc, Ed. Răsunetul, 2000, "Biografia unui miracol", Ed. George Coşbuc, 2003, "Dumitru Ciupa, Sus pe Heniu la Bârgău", Tiberiu Irimia, Ed. Karuna, 2009. Din 2008, devin membru al ASTRA, Despărțământ Năsăud. Din 2002 este şi membru al Organizației pentru Apărarea Drepturilor Omului, preşedinte a Comisiei mass-media , Redactor şef la Drepturile Tale-lunar, o publicație care apare sub ediga PROADO din Bistrița.

Pe lângă Premiul Municipiului Bistrița pentru cel mai bun jurnalist al anului 2005, a mai primit, în acelaşi an, şi Premiul Centrului Județean pentru Cultură pentru promovarea culturii în presa scrisă şi Premiul pentru promovarea culturii româneşti, o recunoaştere de merit care venea de la Fundația Progress. Tot în 2005, OADOR îmi acordă **Diploma de excelență** pentru promovarea valorilor neamului. Iau Premiul I în cadrul proiectelor culturale inițiate de Fundația Ana, Suceava, cu volumul „Confesiuni", Ed. Arcade, 2004 şi Premiul Instituției Prefectului pentru voluntariat, 2006, fiind desemnat Cel mai bun voluntar al anului, de către Direcția Județeană pentru Tineret, Consiliul Local şi Primăria municipiului Bistrița în 2006. Premiul Centrului Cultural Municipal Bistrița pentru jurnalistul cultural al anului, 2006 întregeşte palmaresul. Lista continuă cu premiu de excelență pentru creația literară-PROADO 2007, diplomă de excelență pentru volumul Chip de înger, Ed Karuna 2007, din Partea PROADO, 2008, Premiul pentru Cultură în cadrul Galei Folclorului Românesc-IGF, Mureş, 2009, diplomă de excelență din partea Casei Româneşti din Catalunia- Centrul Cultural Român Barcelona pentru promovarea legăturilor culturale şi sociale între românii din Catalunia şi cei de acasă şi pentru creație literară - 2009.

Cititorii ştiu ceea ce trebuie despre mine, dacă mi-au urmărit cărțile. Poate, mai mult decât ar trebui sunt prezent în

scrierile mele, implicat, mai ales în jurnalele cu tentă socială. Apoi, cred că o parte dintre cititori m-au descoperit şi în cei 10 ani de presă culturală. Cititorii sunt sigur că ştiu că sunt un om de-al lor, un luptător pentru spiritul românesc.

Prima valoare în care cred este mama. Icoana de preț, sufletul care mi-a dăruit viața. Apoi cred, cu aceeaşi tărie, în Dumnezeu. El este cel care ne dă putere, ne dă nădejde, ne dă cuvânt. Credința mă va însoți toată viața deoarece mi-a fost adânc încrestată în suflet de către tâna Ana, acasă la Diug, unde nu era zi fără rugăciune şi duminică fără biserică. De acolo au început să fie sădite valorile în sufletul meu. Apoi mai cred în frumusețea omului, în cultura adevărată, cea autentică, în reperele identității noastre de oameni neaoşi, de popor ales.

Scriu dincolo de timp. Zi şi noapte, acasă sau la birou. Scrisul meu se împarte între două iubiri: ziarul şi cartea. În ziar încerc să aduc în fața cititorilor evenimentele literare, trăirile şi împlinirile oamenilor de cultură, iar în cărți pun trăirile mele, conturate într-o poveste pentru fiecare. Scriu pentru a mă elibera, pentru a mă destinde, pentru a spune ceea ce mă frământă, sau a împărtăşi bucuriile mele. Puține şi frumoase.

Există mulți oameni cărora ar trebui să le mulțumesc. Poate prea mulți, de aceea voi nominaliza doar unul. Cel care mi-a descoperit universul scrisului, învățătorul **Mizgan Macedon.** Un om deosebit, căruia am avut bucuria de a-i edita o carte- **„Cântece pentru toate vârstele”**. A fost modul meu de a-i mulțumi, împlinindu-i visul de a-şi vedea cântecele pe care le-a compus într-o carte. Apoi au fost scriitori care mi-au spus, la început de drum ce e bine şi ce e rău, ce trebuie să îndrept şi unde trebuie să insist în scrierile mele.

Cititorii mei fideli sunt cei care iubesc lucrurile pozitive. Nu voi şoca niciodată prin cărțile mele. Nu sunt de acord cu cuvintele vulgare, oricât de lăudate şi premiate sunt acestea. Nu sunt de acord cu pornografia care este ridicată la rang de artă în zilele noastre. Oricât am dori să ne împărtăşim

trăirile, a vorbi doar în clişee pe care le auzi la uşa cortului mi se pare ridicol. Cred că cititorii mei sunt la fel ca mine, oameni cărora le place să vadă lucruri faine, pozitive. Ne-am săturat de urât, de sacrificarea cuvintelor mândre ale limbii.

Cred prea puțin în prieteniile dintre scriitori. Este un mediu, care la fel ca al artiştilor, este unul al concurenței. Deşi, personal, cred că ar trebui să ne bucurăm unul pentru altul. Pentru mine cartea primită de la un coleg este ca o sărbătoare. Cred că există prietenii doar pe interes, cred că puțini sunt cei care îşi întind o mână sinceră unul altuia. Nu prea cred în critică, puțini sunt cei care promovează dezinteresat. Este destul de greu să pătrunzi într-o lume a scriitorilor. Sunt orgolioşi, dar dincolo de asta sunt spirite novatoare.

Nu ştiu care va fi cartea de căpetenie. Întotdeauna ai impresia că proaspătul volum ieşit de sub tipar este cel mai bun. Până când, creația te îndeamnă iar la muncă. Şi iar, şi iar. Depinde ce ai de spus în scrierile tale şi cât ai de spus. Cartea de căpătâi, o vor hotărî care este, cititorii.

Mai important decât orice grupare literară este felul în care fiecare în parte crează literatura. Felul în care jonglează cu litera pentru înfăptuirea operei. Sunt indivizi prezenți în varii grupări literare, care nu au nici o legătură, în esență, cu scrisul. Aparențele însă îi includ în categoria scriitorilor. Relațiile funcționează şi în această breaslă, la fel ca în toate domeniile. Nu se poate, odată ajuns la pensie, din plictis, să scrii o carte de amintiri şi să fi inclus cu magna cum laude în toate grupările. Există şi cealaltă latură. Să scrii atât de bine, încât amintirile tale inserate pe coală, să devină bestseller. Şi atunci depăşeşti pe cel care scrie de o viață, dar o face foarte prost, sau deşi o face foarte bine, nu a fost promovat aşa cum trebuie. De obicei, cenaclurile se înființează sub aripa unei instituții, fie ea şcoală, centru cultural, instituții de stat sau particulare. Sunt multe cazurile în care grupările editează şi reviste care creionează, în mare, activitatea acestora. Cercurile literare sau

asociațiile literare sunt liant de închegare a relațiilor dintre scriitorii din diaspora. Este o formă de a-ți păstra dreptul la scris, a avea identitate într-o lume străină, a avea posibilitatea de a lectura din creația ta în fața celor interesați. Sunt cenaclurile elitiste? Depinde la ce grupare vrei să aspiri şi cine face parte din aceasta. Dacă ne referim la ceaiurile literare din bibliotecile şcolilor, aici au acces toți cei care iubesc literatura, fiind, prin prezența lor membrii activi ai acestora. Dacă vorbim însă de cenaclurile scriitorilor consacrați, dacă n-ar fi eclectice, ele n-ar fi grupări literare, ci aglomerație. Ar fi la fel ca o echipă de fotbal sau rugby, în care toți ar şuta, toți ar apăra. N-ar mai fi transmițător (scriitor) şi receptor (cititor). Scara comunicării ar fi dată peste cap. Orice grup care-şi merită numele este eclectic din toate punctele de vedere: al backgroundului membrilor, al orientării lor (estetice, politice, sexuale etc.), al surselor doctrinare. Fiecare asociație literară este construită de personalități, care prin individualismul lor, prin particularitățile fiecăruia, prin stilul propriu, astfel încât oricât de puternică şi de coerentă ar fi gruparea, reduc spiritul mutonier, neanulând astfel singurătățile. Fiecare cerc literar influențează, local, național sau global evoluția ulterioară a scrierii atât prin modelul punctual al programului lor, dar şi prin modelul individual al fiecăruia. Întâlnirile din cadrul grupărilor sunt gustate în spațiul cultural, creionându-se adevărate evenimente prin lansările de carte, lectură publică, sărbătorirea sau omagierea scriitorilor. Este o adevărată modă să se editeze antologii ale grupărilor, fie ele cu creații ale membrilor, fie un fel de istoric, o dare de seamă a activităților derulate până în momentul unei aniversări. Ca societăți bistrițene se remarcă Societatea Scriitorilor din Bistrița Năsăud, Societatea Scriitorilor Bistrițeni, iar ca grupări literare Cenaculum-Beclean, cenaclul « George Coşbuc » şi « Conexiuni » - Bistrița. Scriitorii fac însă parte şi din alte asociații literare, grupate pe anumite categorii, fie că vorbim de

poeți sau prozatori. Un lucru este evident : scriitorii bistrițeni sunt din ce în ce mai prezenți la nivel național, şi chiar internațional, prin paginile virtuale, fie ca grupare, fie individual. În ceea ce priveşte literatura şi asociațiile literare, cu siguranță Bistrița a intrat în dicționarul culturii româneşti.

Studii 1998-Colegiul Național "Liviu Rebreanu" din Bistrița, profil Matematică-fizică, 2002- Şcoala Postliceală de Informatică din cadrul Grupului Şcolar de Informatică, 2006 - Universitatea Babeş-Bolyai, Facultatea de Litere, secția română-etnologie, 2009 - masterat la etnologie la Universitatea de Nord Baia Mare.

Nu ştiu cât de bune sunt cărțile mele. Personal după ce îmi finalizez planul vreau mai mult de la mine. Însă ştiu că de fiecare dată am venit cu inovații în cea ce priveşte lansarea. Prima carte „Confesiuni", care adună interviuri cu cei mai mari interpreți de folclor din țară, a fost lansată pe scenă, având ca invitat special alături de artiştii din zonă, pe **Laura Lavric din Moldova.** „Cartea diuganilor" a adus la Bistrița, într-o cramă, specificul satului natal, de la colaci, la plăcinte cu brânză, slănină, cârnaț şi ceapă. Nu putea lipsi țuica. A fost prezent şi preotul meu, la care mă spovedeam în fiecare an, Benedict Vălean, pe care, din păcate, anul acesta l-am condus pe ultimul drum. Am avut un moment de nuntă oferit de generația de aur a folclorului nostru: **Valeria Peter Predscu, Cornelia Ardelean Archiudean şi Petre Petruse.** Şi, cel mai important lucru, toți ziariştii au fost îmbrăcați în costume populare. Apoi a venit „Generația în blugi", care ne-a adunat în jurul unui foc de tabără, ascultând muzică folk, cu un pahar de vin şi gustând frigărui. Peste câteva zile iese de sub tipar volumul „Chip de înger", dedicat copiilor de la Aşezământul Sfântul Iosif din Odorheiu Secuiesc. O mână de români care încearcă să păstreze intactă limba noastră, în ciuda piedicilor. Citind manuscrisul, sora Emilia, directorul aşezământului mi-a scris:" *Există oameni care dau cu bucurie şi răsplata lor este bucuria.*

Prin ei Dumnezeu vorbeşte şi zâmbeşte înspre pământ. Dumneavoastră sunteți unul dinte aceşti oameni şi mă bucur că existați”. Aş fi fericit să fiu un mesager al Lui Dumnezeu.

Deşi iubesc satul, întotdeauna mi-am dorit să ajung la oraş. Nu mă vedeam țăran. Nu îmi plăcea să merg la munca câmpului. Tocmai de acea îi admir pe intelectuali care au rămas acolo. Adevărul este că destinul ne poartă pe căi nebănuite. Într-o zi ceea ce ne dorim s-ar putea să devină realitate. Mi-am dorit mult să fiu cunoscut într-un fel sau altul. Să reuşesc să transmit mesajul meu la cât mai multă lume. Nu ştiu dacă am reuşit. Ştiu doar că mi-am făcut anumiți prieteni care mă opresc pe stradă şi îmi mulțumesc pentru cea ce fac. Şi asta înseamnă mult. În ceea ce priveşte breasla scriitorilor din județ, este una de şacali. Cu greu vor fi acceptați tinerii. Sunt câteva figuri care îmbracă costume luxoase, merg la toate manifestările de gen din țară şi străinătate, fac asociații, se pun în toate revistele şi în rest, pauză. Poate că se vor îndrepta cândva lucrurile. Prefer să port blugi şi să fiu cu picioarele pe pământ, decât să fiu un narcisist cu costum.

Mass-media îmi aduce satisfacții şi experiență. Am terminat inițial un postliceal de informatică, apoi Facultatea de Litere. Eu am optat să mă îndrept spre presă. Nu ştiu dacă aş avea răbdare cu copiii. Cu toate că uneori nu mai am răbdare nici în presă. Visez să mă îndrept spre cercetarea tradițiilor. În acest sens fac şi un masterat în etnologie. Da, mi-ar plăcea să aflu mai multe despre țăranul român, lucruri pe care să le arhivez pentru generațiile următoare. Avem tradiții cu care putem să ne fălim întregii lumi. Ar trebui să îngenunchem în fața țăranului. Mă deranjează când unii se adresează, dorind să jignească pe cineva, cu „măi țărane”. Aşa nu vor jigni, ci vor înnobila. Îmi place presa. Poate acest lucru se simte şi din articolele mele, şi din emisiuni. Vreau să dăruiesc cât pot eu de mult. Şi de asta uneori simt că sunt epuizat. Dar îmi revin

repede. Când simt că nu mai pot... citesc „Paraclisul Maicii Domunuli”. Şi îmi revin. Fecioara Maria m-a ocrotit de mic.

Oamenii. Izvor nesecat. Nu este zi în care să nu mi se ofere un subiect interesant. Un jurnalist poate să scoată din orice un subiect frumos. Din ceea ce se întâmplă pe stradă, dacă vede o floare frumoasă sau doi oameni iubindu-se.

Nu ştiu în ce măsură reuşesc să mă ocup aşa cum trebuie de tradițiile strămoşeşti, comoara de netăgăduit a noastră pe aceste meleaguri binecuvântate de aripa ocrotitoare a îngerilor. M-am născut în folclor, am trăit înconjurat de oameni care au slujit folclorul şi era normal să apăr şi eu, în măsura posibilităților mele, glia. Am urmat facultatea de etnologie şi am master în acelaşi domeniu. Încerc şi greu reuşesc, să lupt cu morile de vânt, care distrug tot ce este mai pur, mai frumos în creația populară. Mă enervează când văd vedetele de carton care profanează folclorul. Sunt puțini maeştrii în acest domeniu.

Bistrița şi Năsăudul sunt parte integrantă a culturii româneşti, fără de care identitatea noastră ar fi ştirbită. Să ne gândim la Liviu Rebreanu, întemeietorul romanului modern, George Coşbuc - poetul țărănimii, Andrei Mureşanu, a cărui versuri răsună în Imnul Național, academicienii, dar şi martirii care au devenit sfinți: Tănase Todoran de la Salva sau Pahomie de la Gledin. Din Bistrița a pornit prima antologie tradusă în 6 limbi a scriitorilor români, care a făcut înconjorul Europei prin intermediul Centrului Cultural Municipal. Bistrițenii au fost cei care au expus artizanat pe Parlamentul European în momentul în care am fost primiti în Uniune, şi tot ei au susținut un amplu program artistic prin intermediul Societății de Concerte.

Eu sunt prezent la foarte multe activități demarate de universitarii noştri, de la care învăț zilnic câte ceva despre importanța culturii spirituale, care în România este pusă în umbră de cea matarială. Bistrița musteşte acum de instituții de

învățământ superior care pregătesc viitorul țării. Cât de capabilă este noua generație vom vedea în câțiva ani. Sunt tineri care vor să facă lucruri mărețe, însă sunt opriți de mecanismele ruginite ale legislației.

Am pus accentul pe proza jurnalistică, mai puțin abordată la Bistrița, însă bine receptată de critica de specialitate din capitală. Nu am uitat de cărțile de etnologie, cu care merg în paralel. Sunt un tip al contrariilor, iubesc presa, de care nu m-aş despărți, iubesc atât creionul şi izul cernelii, dar şi sticla. Lucrez aşadar şi în presa scrisă, dar şi în televiziune. Iubesc tradițiile cărora le descoper mereu noi valențe, şi mai presus de toate iubesc litera. O zi fără scris e o zi neînsemnată în calendarul sufletului meu. Scriu precum respir, precum iubesc florile de vară, precum aştept dragostea în pragul inimii.

Avem atâtea resurse culturale încât nu este nevoie să imităm pe nimeni. Marele curente literare româneşti pot porni de aici, să nu m-ai vorbim de marile creații populare. Cultura română poate sta singură pe eşichierul european, fără a imita pe nimeni. Suntem, am fost şi vom fi un focar de cultură adevărată, care a dat nestemate de-a lungul timpului. Nu suntem imitatori, suntem făuritori.

Postmodernul vine să spargă toate canoanele literaturii. Din acest punct începe o nouă eră, în care versul nu mai are granițe, chiar şi două slove fiind de ajuns pentru a sugera intenția poetului. Pentru prima dată auzim de versuri în proză, de proză în versuri, limitele desființându-se. Scriitorul de azi spune tot, nu mai are oprelişti, cu cît este mai multă vulgaritate şi incisivitate, cu atât mai mult se câştigă. Temele nu mai sunt teme, ceea ce nu era permis este bine să expui. La modă sunt cărțile cu prostituate şi linii fierbinți, cu bărbați goi sunt duş, cu versuri scrise parcă de partea întunecată a sufletului, nu de cea luminoasă. Cărțile românilor oglindesc

perfect societatea paralizată de prostie, în care ne aflăm. Va fi greu să cultivăm, din nou, bunul gust. Am preluat, de la occidentali tot ce este de mai prost gust. Critica se face după ureche şi după prietenii, promovarea aşişderea. Poţi să fii un scriitor de cea mai proastă speţă şi să ai o imagine de mare trubadur prin litere, sau să fii un talent adevărat şi să rămâi îngropat în provincie. E grav, dar ăsta este adevărul, există o vamă greu de trecut peste geana Carpaţilor.

Ar trebui să pornească de la noi o campanie intensă de promovare a scriitorilor. Mai întâi a marilor clasici, care nu vor putea fi egalaţi niciodată de străini, apoi a scriitorilor contemporani. Avem atâtea talente, se scrie mult în ţară, fără sprijin însă. Este trist că drumul de la scriitor la cititor este îngreunat de sistem. Ministerul Culturii nu se prea implică în proiecte de revigorare a lecturii, editurile nu te mai promovează la târguri. Îţi dau tirajul în braţe şi trebuie să te descurci tu. Când vom avea programe de promovare a scrisului vom fi oameni fericiţi. Până atunci ne pierdem în anonimatul provincial.

Elena TRIFAN

ARTA SCRISULUI, PUTEREA DE A SUPRAVIEȚUI

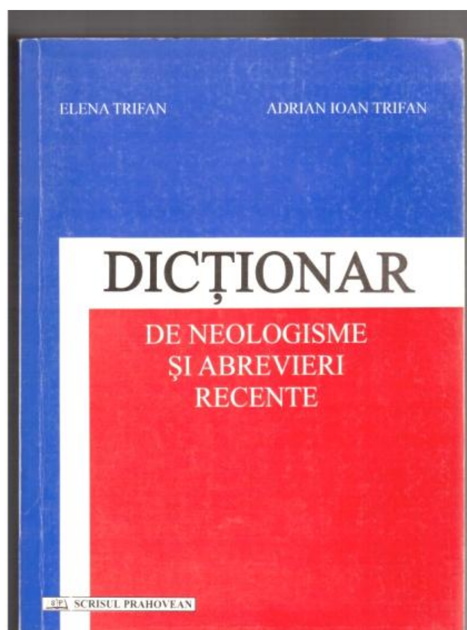
Mă numesc Elena Trifan, m-am născut la data de 3 februarie 1956, în localitatea Parepa-Ruşani, județul Prahova, care deşi se află numai la 32 de kilometri depărtare de oraşul Ploieşti şi la 20 de kilometri de oraşul Mizil, era destul de izolată, deoarece până la cea mai apropiată gară trebuiau parcurşi pe jos aproximativ 9 kilometri. Aceasta îi aducea, în schimb, un câştig în alt plan, menținerea nealterată a elementelor de specific țărănesc, tradițional. Singurii turişti erau pescarii care veneau să pescuiască în balta în formă de S ce împărțea satul în două părți şi oameni marcați de necazuri care îşi căutau alinarea la Sfânta de la Parepa, o fecioară din sat care în copilărie a avut revelația lui Dumnezeu ce i-a cerut să construiască o mânăstire a cărei zidire a început în anii 1940 şi a fost finalizată abia după 1990.

Casa părintească se afla la jumătatea satului, pe malul apei, de unde aveam priveliştea indimenticabilă a unei coline flancată de două văi, a Bisericii şi a Văii Războiului şi a Bisericii însăşi construită de Matei Basarab în secolul al XVII-lea în amintirea victoriei pe care a avut-o într-o luptă cu Vasile Lupu purtată în apropiere, un spațiu al ierburilor şi al florilor de câmpie, al păpurişului din care stânjeneii înfloreau galben

şi mov, dintr-o binecuvântare divină, al sălciilor şi plopilor plantați de-a lungul malurilor, al undițelor, al năvoadelor cu peşte, al vitelor ce păşteau iarba în tihnă, al cerului acoperit de stele, al concertului broaştelor care aici părea cu adevărat armonios, al glasului de toacă şi de clopot ce marca evenimente sau sărbători religioase.

Aici, în curtea părintească, pe strada plină de praful încins în luna lui cuptor, pe această vale unică în lume, mi-am petrecut partea cea mai frumoasă a vieții mele, în armonie cu mine însămi, cu cei din jur şi am simțit că mă cufund în liniştea cosmică după care am rămas nostalgică o viață întreagă.

Am devenit profesoară de limba română, pasionată de studiu, de munca mea la clasă şi de cercetare.

Eram convinsă că nu am talent literar, eram încântată să descopăr viața cuvinte-lor şi creativitatea lexicală a limbii române prin intermediul studii-lor mele de lexicologie, efectuate în cea mai mare parte asupra vocabu-larului presei actuale şi finalizate în *Dicționarul de neologisme şi abrevieri recente*, Ed. Scrisul Prahovean, Ceraşu, Prahova, 2003, redactat împreună cu fiul meu, Ioan Adrian Trifan, şi prin teza mea de doctorat *Formarea cuvintelor în publicistica actuală. Derivarea*, publicată la Editura Digital Data, Cluj, 2010.

*

În timpul unui concediu petrecut în stațiunea Olăneşti am participat cu totul întâmplător la resfințirea unei biserici, unde am avut posibilitatea de a vedea multe elemente originale. Am fost foarte plăcut impresionată de ceea ce am văzut şi m-am gândit că nu ar fi rău să scriu despre cele văzute şi auzite.

Aşa a apărut primul meu reportaj. Am căutat pe Internet o revistă în care să-l pot publica. Am găsit revista *„Glas comun"* a părintelui Radu Botiş care a răspuns cu foarte mare amabilitate cererii mele. Am aflat de la emisiunile de ştiri TV şi de pe Internet că în țară au apărut foarte multe sărbători populare. Am plecat în căutarea lor, deoarece îmi satisfăceau deopotrivă pasiunea de a călători, de a cunoaşte, de a

fotografia, de a mediatiza, aducând-mi în acelaşi timp o anumită relaxare după ani de zile petrecuţi în bibliotecă printre ziare şi dicţionare. Astfel am aflat că există sărbători dedicate florilor, pomilor şi arborilor, costumului popular tradiţional, roadelor pământului şi apelor, produselor culinare, artei, meşteşugurilor, ocupaţiilor, cântecului şi dansului popular, localităţii în ansamblul ei. A fost una din cele mai frumoase şi mai bogate lecţii pe care le-am învăţat la marea şcoală a vieţii. Am cunoscut localităţi şi peisaje despre care ştiam foarte puţin sau aproape nimic, am luat contact cu oameni harnici şi pasionaţi de munca lor: pictori, scriitori, sculptori, ceramişti, sticlari, ţesători, argintari, rudari, tâmplari, bucătari, solişti vocali şi instrumentişti, dornici să continuie tradiţiile şi să îşi câştige existenţa în mod cinstit, în ciuda veniturilor foarte mici pe care le obţin. Interacţiunea cu ei mi-a dat putere să exist, mi-a întărit convingerea că atâta timp cât ei şi alţii asemenea lor vor munci şi vor crea pe acest pământ, individualitatea materială şi spirituală a poporului român bazată pe muncă, cinste, creativitate, ingeniozitate, respect pentru tradiţii va dăinui.

O călătorie în sudul Italiei, unde am participat la două procesiuni religioase, m-a făcut să înţeleg că sărbătorile noastre religioase au specificul lor care ar trebui să fie mediatizat.

Sărbătorile populare au fost şi un refugiu din faţa problemelor grave cu care se confruntă societatea românească, dar şi a unui minipeisaj social, absurd şi halucinant în care mi-am desfăşurat existenţa timp de câţiva ani şi când Dumnezeu mi-a trimis un alt înger păzitor, poezia.

*

*

Devenisem un cititor pasionat al revistelor părintelui Radu Botiş care îmi permiteau să mă cufund într-o lume virtuală a armoniei, a respectului pentru cuvântul scris, pentru libertatea de exprimare a gândului şi a sufletului. Într-o zi m-am întors înspăimântată acasă, am accesat revista *„Slova creştină”* şi am citit poezia *„Frica”* scrisă de Liviu Jianu Florian. Atunci într-o stare de febrilitate maximă, am izbucnit în versuri şi am scris prima poezie din viața mea, **„Durerea lumii.”** Am trimis-o părintelui Radu Botiş şi spre surprinderea mea a publicat-o şi pe aceasta, ceea ce mi-a dat curaj să scriu şi timp de o lună de zile am scris poezie după poezie, reuşind să scap de temeri, de suferințe şi de nemulțumiri legate de viața mea sau de aspecte negative ale societății contemporane. Vânzarea casei părinteşti a adus în creația mea şi câteva poezii mai luminoase, dedicate locurilor natale, copilăriei mele şi celor dragi.

Nu au lipsit nici creațiile didactice, ghicitoarea cu rol de verificare a cunoştintelor elevilor despre autori, personaje, gramatică, ce s-a dovedit foarte utilă în lucrul la clasă.

Deşi s-au adunat creații suficiente pentru un volum de poezii şi unul de reportaje, nu le-am realizat încă fie din timiditate, fie din motive financiare. Dar cine ştie? poate Dumnezeu îmi va mai trimite încă un „pui de înger” şi se vor găsi resursele necesare.

Pentru tot ceea ce am scris până în prezent va trebui să îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru puterea şi pasiunea de a studia cu care m-a înzestrat, pentru puținul har pe care l-a pogorât asupra mea, soțului meu **Ioan Trifan** care a binevoit să mă însoțească în timpul călătoriilor mele şi a acceptat ca din bugetul familiei să se rupă banii necesari pentru publicarea cărților mele de lingvistică şi realizarea călătoriilor, doamnei profesor Dr.dr.h.c.mult. **Maria Iliescu**, fiului meu **Ioan Adrian Trifan,** domnului comandor **Neculai Pădurariu** şi în mod

deosebit părintelui **Radu Botiş**, care a publicat în paginile revistelor domniei sale *Slova creştină, Glas comun, Slova copiilor* aproape toate creaţiile mele, cât şi colectivelor de redacţie ale revistelor: *Agero, Analele Universităţii din Craiova, Artă şi tradiţie în Europa, Cetatea lui Bucur, Citadela, România maritimă şi fluvială, Siamo din nuovo insieme, Starpress, Şcoala Prahovei, Timona, Tricolorul, Anuarul Arhivelor Prahova, Limba română, Buletinul informativ al Inspectoratului Şcolar Judeţean Prahova, Mentor şi discipol, Noi cu noi despre noi, Studia in honorem prof.dr.dr.h.c.mult. Maria Iliescu.*

O Menţiune specială la Concursul Internaţional de Poezie STARPRESS, 2012, singurul la care am participat, ar putea să fie şi ea o formă de încurajare.

Mă întreb uneori dacă mă pot considera scriitor sau nu, dar cert este că pentru mine scrierile mele, atâtea câte sunt, s-au dovedit o formă de cunoaştere, de purificare şi de supravieţuire şi că aş vrea să continui seria reportajelor, să îmi pot exprima gândurile nestingherit în versuri, să găsesc alte forme de exprimare, poate scrieri autobiografice sau cu tematică socială.

APRECIERI ASUPRA SCRIERILOR
<u>frutto di riflessione di un animo delicato...</u>

„Sinceramente mi risulta che nessun poeta italiano abbia ancora scritto una poesia cosi bella su OTRANTO, localita della regione Puglia.

Questa poesia, che ci colpisce al cuore per la profondita delle immagini che ci riporta alla mente, con i profumi dei fiori degli alberi dei pitosfori dai piccoli fiori bianchi, dei lilla boungaville e degli altri fiori gialli, bianchi e rossi e del tramonto che unisce cielo e mare e le altri immagini poetiche tutte preziose e straordinarie, frutto di riflessione di un animo delicato, sensibile, elevato e di grande poesia.

La bravissima poetessa ELENA TRIFAN ha saputo descrivere le sue sensazioni cosi elevate nella descrizione dei luoghi tanto incantevoli, per chi li sa profondamente comprendere: sono le cose piu belle dello spirito umano.

Questa bellissima poesia mi ha riempito di gioia e mi ha dato una viva emozione dell'anima."

ENZO TANGA /ammiraglio commendatore

„Sincer cred că niciun poet italian nu a scris până acum o poezie aşa de frumoasă despre OTRANTO, localitate în regiunea Puglia.

Această poezie, care îţi pătrunde în suflet prin profunzimea imaginilor pe care ţi le aduce în minte, cu parfumul florilor de pitosoforo, cu florile mici şi albe, cu movul de boungaville şi cu alte flori galbene, albe şi roşii şi asfinţitul care uneşte cerul şi marea şi alte imagini poetice foarte preţioase şi extraordinare, fructul reflecţiei unui suflet delicat, sensibil, elevat şi de mare poezie.

Foarte talentata poetă ELENA TRIFAN a ştiut să descrie sanzaţiile sale aşa de elevate în descrierea locurilor foarte încântătoare pentru cine ştie să le înţeleagă în profunzime: sunt lucrurile cele mai frumoase ale spiritului uman. Această poezie mi-a umplut sufletul de bucurie şi mi-a creat o emoţie foarte puternică.”

(Traducerea: Elena Trifan)

„O pasiune deosebită pentru cuvânt, pentru frumosul adunat din locuri pline de farmec înmănunchează doamna Elena Trifan dăruind inestimabile perle.

Colindând prin atâtea comunităţi în momente însemnate ale acestora pune în lumină crâmpeie de lumi atent aşezate în slova curată. Drumuri de suflet, locuri, oameni deosebiţi, cu siguranţă, vor reprezenta subiectul unei viitoare cărţi.

Acolo trebuie adunată buna parte de zestre românească la care autoarea este părtaşă pe deplin. Grija pentru suflet şi pentru semeni se continuă şi în versurile pe care ni le dăruieşte:

„Spre-a cere Domnului iertare/ Ca apele să izvorască iar.” (Rugăciune)

Legătura cu Divinitatea şi cu cele înconjurătoare aduce o nobleţe aparte acestor scrieri asemenea lucrului bine înfăptuit şi bine chivernisit.”

***Preot Radu Botiş**, editor revistele: „Glas comun”, „Slova creştină”, „Slova copiilor”*

„Poezia Elenei Trifan Ene (folosesc acest nume, deoarece aşa am cunoscut-o pe foarte conştiincioasa mea studentă la Craiova), relevă, în clara sa compoziţie lirică simplitatea şi instantaneitatea observaţiei, fie a lumii fizice, fie a celei spirituale interioare. Astfel, în *Invocaţie*, unde o evidentă ingenuitate a imaginii ne conduce pe neaşteptate la profunzimea unei rugăciuni. Nu mai puţin interesante sunt câteva soluţii de rimă: (*generos/os*) şi lexicale (substantivul *chindie*.) Poeziile îmi plac, au un sens, o structură, mai ales îmi face plăcere să ştiu valenţa pe care aceste poezii o au pentru autoare: o defulare, un mod de manifestare a unor sentimente interioare”.

Prof.dr. Aldo Cuneo

„Profesorul ELENA TRIFAN desfăşoară o intensă activitate scriitoricească. De la *Dicţionar de neologisme şi abrevieri recente (DNAR)*, coautor Ioan Adrian Trifan, ARTICOLE ŞI STUDII- *Observaţii asupra cuvintelor cu etimologie italiană în* <*Dicţionarul de neologisme*>, profesionalismul său se desfăşoară şi-n activitatea publică, un CV încărcat cu multe reportaje. Cu o scriitură autentică, menită de a revoluţiona actul narativ, scrierile sale reprezintă o provocare pentru cititor.

Este o scriitoare autentică, un jurnalist desăvârşit, printre cei mai buni autori de reportaje din presa scrisă de la noi. Ştie să modeleze cuvintele într-un mod miraculos, îmbrăcându-le în veşminte croite cu idei, sentimente şi gânduri unice.

Scriitor de succes, Elena Trifan adună date, le pictează în cuvinte transparente şi cu ingeniozitate revărsată din harul inspirației, dându-i cititorului senzația că trăieşte o dată cu descrierea faptelor tabloului său creativ.

S-a încăpățânat să facă reportaj clasic, de anvergură, cu pre-documentare, mers pe teren, verificări şi scriitură care stârneşte curiozitatea cititorului, cultura populară - tradiție sau reportaj turistic, spre deosebire de alți scriitori sau / şi jurnalişti specializați intr-un anumit segment. Astfel , *Târgul Ceramicii Populare - Cocoşul de Hurez* , *Târgul de Sfântul Ilie*, *Zilele localității Ulmeni – Toamna Someşeană* nu sunt cu nimic mai prejos decât *CĂLĂTORIE ÎN SALENTO, ITALIA*, scrieri publicate în revista mea, STARPRESS www.valcea-turism.ro , care au adus un număr record de vizitatori, cititori de pe toate continentele.

Cu siguranță va uimi cititorii în continuare şi se va afla printre nominalizările STARPRESS 2012 pentru întreaga activitate.

Şi cum scrierile sale o reprezintă, nefiind nevoie de cuvinte, recomand tuturor să le citească, pentru a se convinge!"

Ligya Diaconescu, *director general al revistei internaționale STARPRESS, membru al Clubului de Presă Transatlantic, membru fondator al Association des mass-médias et journalistes d'expression roumaine sans frontières*

„O cronică izbutită, cum de altfel au fost şi evenimentele. Nu poți să nu constați că mai există în această țară oameni cu suflet de români şi cronicari adevărați, a căror inimă bate în fiecare cuvânt făurit."

Prof.dr. Florian Copcea

„Doamna profesoară are un talent deosebit de a asculta oamenii şi de a pune în valoare minunatele obiceiuri şi frumuseţile deosebite ale acestui popor. Felicitări şi să îşi ţină obiceiul de a ne mângâia cu asemenea slove bune şi frumoase.”

Aurora Brutaru, economist

„Excelente poeme-ghicitori, stimată doamnă Elena Trifan ! Vă felicit. În felul acesta, copiii vor reţine mai uşor autorii. De mare, mare folos pentru toţi.”

Cezarina Adamescu, poetă

„Mulţumesc, este o cronică minunată, cer acordul pentru publicarea ei în *Cititor de Proză*, la *Porţile Nordului*. E formidabil cum competenţa, bunul simţ, vrednicia şi bunul gust îşi dau mâna în acest text.”

Virginia Paraschiv, critic literar şi eseist

„Cu toate că se referă la un singur eveniment *Festivalul Naţional al Păstrăvului* şi la o singură localitate, Ciocăneşti, Suceava, articolul este un adevărat studiu etnofolcloric prezentând aspecte inedite ce pot face obiectul unor publicări separate, pe teme, în alte publicaţii de profil. Felicitări!”

Prof. Victor Becheanu

„Felicitări. Un material extrem de interesant, cuprinzător şi cu largă adresabilitate. De reluat. Eventual de publicat într-o formă prescurtată în revistele de profil ale muzeelor etnografice. Mi-am copiat toate reţetele de preparare a peştelui şi le-am difuzat şi prietenelor indicând sursa. Mulţumiri.”

Tarabega Gabriela,
director revista „Siamo di nuovo insieme”

„Foarte frumoasă şi emoţionantă, mă regăsesc în această povestire, îmi aduc aminte cu drag de zilele acelea şi îmi duc, într-adevăr, copilul la bâlci să văd dacă mai retrăiesc acele emoţii cu care noi aşteptam atât de mult. Aş vrea să ştiu dacă D-na Elena Trifan este aceeaşi Doamnă care mi-a predat şi mie în anii 1980-1984 în comuna Cioranii de Sus şi îi mulţumesc pe această cale, deoarece mi-a fost o foarte bună profesoară.”

Dana Ilie, poetă

Any DRĂGOIANU

Motto:
,,Eu sunt doar o unealtă folosită de Dumnezeu cu pricepere.''

REPERE BIOGRAFICE ŞI ACTIVITATE LITERARĂ

S-a născut la 20 iulie 1975, în oraşul Filiaşi, judeţul Dolj, al patrulea copil al lui Dumitru şi Cornelia Tudoraşcu. A absolvit „Liceul Industrial Filiaşi" în 1993 şi Facultatea de Psihologie din cadrul Universităţii Spiru Haret Bucureşti, 2011.

Debutează în volumul de versuri , **„Prea sentimentală"** editura SIMART , Craiova, lansat în cadrul manifestărilor „Eminescu la Floreşti" din 15 ianuarie 2006, apoi au urmat: „**Dar pentru mămica mea"**,carte pentru copii, editura SIMART Craiova- 2006; ,,Speranţe false'', versuri ,editura AIUS, Craiova- 2006; **,,Gânduri ascunse''**, versuri, SIMART, Craiova -2006; **,,Despre noi''**, versuri, editura Contrafort, Craiova- 2007; **,,Copilărie, de te-aş mai avea''**, carte pentru copii, editura Contrafort, Craiova- 2007; **,,Mărţişor pentru mama''**, carte pentru copii, editura Contrafort, Craiova- 2008; ,,Minunea de a fi copil'', carte pentru copii ,editura Contrafort, Craiova- 2008; ,,Povestiri olteneşti",proză scurtă, editura Contrafort, Craiova- 2008 ; ,,**Prin păcate, împreună**'', versuri , editura Fundaţia Scrisul românesc- 2008; **,,De vorbă cu Moş Crăciun''**, carte pentru copii, editura Contrafort, Craiova -2008; **,,Corabia albastră''**, versuri, editura Contrafort- 2009; **,,Stelele**

nu mor niciodată'', versuri, editura Contrafort, Craiova 2009; **„Zâmbete şi lacrimi''**, carte pentru copii, editura Contrafort, Craiova- 2010, **„Amintiri sub cheie** – Comuna Ţânţăreni de ieri şi de azi'',pagini monografice, editura Contrafort, Craiova - 2010, vol I, **„Din tainele copilăriei''**, carte pentru copii, editura Fundaţia Scrisul Românesc- 2011 , „Cu săbiile încrucişate'', dueluri epigramatice, editura Contrafort , Craiova- 2011, **„Dumnezeu este singurul meu prieten''** , versuri , editura Sitech, Craiova- 2011 şi **„Amintiri sub cheie –** Comuna

Ţânţăreni de ieri şi de azi'',pagini monografice, editura Contrafort, Craiova -2012, vol. II.

Este prezentă în culegeri de epigrame editate de U.E.R. **„Bătrâneţe haine grele''**-2010, editura Fundaţiei Culturale Libra **, „Epigrame cu şi despre Femei''** , editura Grafit – 2010, „**Adevărul şi minciuna''** editura Fundaţiei Cultrale Libra - 2011; culegeri de poezii :„ Lanţul prieteniei'', editura Contrafort, Craiova – 2011,

„Artă sfâşiată'', editura Arhip Art, Sibiu, 2011 şi **„Lumina cuvintelor''** editura Sitech , Craiova – 2011; **„Urme în piatră''** editura Contrafort, 2011 , carte colectivă, **„Antologie de umor rural''**, editura Ion Prelipceanu, 2012 etc.

Colaborează la revista „Portal Măiastra'', una din cele mai importante reviste ale judeţului Gorj , „Caietele Columna'', „Timpul/Gorj'' , „Observatorul'' – Canada, „Oglinda Literară'' , „Bucovina Literara'' , „Agora Literară'', „Lamura'' , „Constelaţii diamantine'' , Regatul Cuvântului'', „Epigrama'', „Agperime'', revista „Cugetul''etc. Din 2008 este membră a Cenaclului Epigramiştilor Olteni, prezidat de Excelenţa Sa, Domnul Ambasador , Petre Gigea-Gorun, din 2009 este membră a UER şi a Societăţii Scriitorilor Olteni, iar din 2012 este redactor al revistei „Regatul cuvântului'' şi membră în Asociaţia Presei Internaţionale.

Publică pe mai multe site-uri on line: Cititor de proză, Noduri şi Semne, Bocancul Literar, ,,Negru pe alb'' ,,Însemne Culturale, ,,Citatepedia'' , ,,Agonia'' etc.

Premii câştigate în anul 2011 :

- Marele Premiu la Festivalul de poezie ,,Ioan Budai Deleanu'' de la Geoagiu, județul Hunedoara, 2011;

- Premiul al treilea la Festivalul,,Pe aripi de dor domnesc'', secțiunea proză scurtă, organizat în localitatea Domneşti, județul Argeş, 2011

- Premiul special al juriului la prima ediție a Festivalului de Epigramă Voluntari-Bucureşti, primind titlul de Prințesă a epigramei româneşti, 2011;

Premii câştigate în anul 2012 :

- Premiul Presei oferit de Ziarul ,,Informația'' de Alba, la Festivalul Internațional de poezie ,,Lucian Blaga'', Lancrăm-Sebeş, 2012;

- Premiul I la concursul de poezie ,,Cavaler al florii de cireş'' organizat de forumul ,,Negru pe alb'', 2012;

- Mențiune specială la concursul internațional de poezie ,,Starpress'', 2012,

- Mențiune specială la Festivalul Internațional de creație literară ,,Titel Constantinescu'', secțiunea volum de versuri, 2012

- Premiul I la la Festivalul,,Pe aripi de dor domnesc'', secțiunea poezie, organizat în localitatea Domneşti, județul Argeş, 2012

- Mențiune la Festivalul,,Pe aripi de dor domnesc'', secțiunea proză scurtă, organizat în localitatea Domneşti, județul Argeş, 2012

- mențiune la concursul de poezie religioasă, organizat de forumul Negru pe alb

- diverse diplome de excelență pentru activitatea desfăşurată în cadrul Cenaclului Epigramiştilor Olteni.

Mărturisiri

Cel mai greu este să vorbesc despre mine, cuvintele sunt de negăsit, au alunecat într-o prăpastie…

Paşii în poezie mi-au fost îndrumați de către doamna Godinel Maria, profesoară de limba şi literatura română.

Mi-a spus că am talent şi asta m-a motivat foarte mult, deşi trebuie să recunosc: *Nu este uşor de trăit cu poezia!*

Cărțile m-au fascinat dintotdeauna…O altă lume trăieşte închisă între două coperte şi traversează universul nostru, dacă ne macină curiozitatea să o răsfoim.

Ar fi nedrept să aleg, una sau două cărți spunând că le iubesc mai mult decât pe celelalte, la fel ar fi şi cu autorii…

Nu exista doi autori identici şi nici două cărți identice, de aceea indiferent de nivelul la care se găsesc mă vor surprinde cu ceva.

Activitatea mea culturală a început cu lansarea primului volum de versuri şi s-a intensificat odată cu intrarea, ca membru, în Cenaclul Epigramiştilor Olteni unde am întâlnit omul care mi-a schimbat viața, **Excelența Sa, domnul Ambasador Petre Gigea Gorun**, care pentru mine reprezintă un model de urmat din toate punctele de vedere. Numai cine nu-l cunoaşte nu-l iubeşte…

De la domnia Sa am învățat că poezia nu are nici o legătură cu politica: *,,noi să ne vedem de-ale noastre,,* spune mereu şi are dreptate…

... în rest prefer să las poezia să vorbească.

Calea şi Adevărul

m-am născut în ziua când Ilie biciuia norii
Luminând ulițele satului
prima taină a fost dezlegată
lângă mine cuvintele se aşezau în genunchi
aşteptând botezul
noaptea trimiteai serafimii să-mi liniştească plânsul

dincolo de viața mea era o altă viață
plină de minciuni şi trăiri ieftine
când am deschis ochii
m-am lepădat uşor de Tine
imaginile cu sfinți în pustiu şi femei obligate să tacă
mă urmăreau
semnele sunt din ce în ce mai evidente
hainele nu-mi acoperă golul din inimă
Eşti în frunzele destinului meu
înverzeşti şi te aprinzi ca felinarul în creştetul serii
m-am gândit să-mi arcuiesc trupul de sare
cercul nu s-a închis niciodată
intrările mă obosesc

Semn pe nisipul cerului

casele intrau în pământ înghițite de secetă
se rostogoleau până spre centru spiralei
printre izvoarele blocate să țâşnească
zidurile îşi păstrau forma şi oamenii la fel trebăluiau prin curțile întunecate
legau vitele de miezul uscat al lutului spărgând obloanele pentru răsărituri imaginare
uneltele de cioplit raze făceau marile companii să funcționeze
cu lucrătorii dezbrăcați de cuvinte
în principiu aveam aceleaşi reguli
implanturile cu memorie contrafăcută dădeau rezultate
primele cartele în format electronic se citeau pe deschizătura inimii
treceau pline de orgolii
circulația sangvină îşi menținea ritmul alert defectând codul bunelor intenții
undele de şoc au deteriorat mecanismul recunoaşterii personalului de bază

câteva atingeri şi rezultatul i-a determinat pe şefii departamentelor sentimentale să pornească alarma de gradul întâi
copii se năşteau prematur
fără să cunoască lumina

Brațe de sare
liftul nu coboară de două ori
el are programul trasat pe o fişă îngălbenită
cetățenii înscrişi pentru audiența de săptămâna aceasta refuză să treacă
prin sită isteriile zilnice
ei vor ca pământul intrat peste noapte în creierele bolnavilor de la psihiatrie
să fie retrocedat întregului neam
sunt parcele rupte din dreptul poporului
cu răbdare de fier
nu poți năvăli peste medicii cu halatele
primite pe inventar
să contaminezi instrumentele refolosite
există un sistem de protecție
pentru întregul personal
cuprins de vraja măririlor salariale

asistenții din schimbul de noapte
împart perfuziile cu trimişii la morgă
semn că minele de sare deschid porțile pentru îmbrățişarea inimilor
ținute la gheață
căldura le coagulează răbdarea
şi holurile devin paradis pentru refugiați
regulamentul a fost încălcat
liftul încarcă suflete goale

Jurnalul pietonului analfabet
noaptea îşi plătea somnul cu sticlă
spărgea pieptul universului
măturând în fiecare secundă
cioburile iluziilor
avea un carneţel vechi pe care nota
mişcările frunzelor de arţar
nu obosise niciodată
braţele se micşoraseră şi intrau în cutia destinului
făcea planuri cu petele de culoare
mutate cu grijă lângă izvorul dimineţii
avea numele trecut pe două fotografii din albumul vecinului
de la parter
câteodată se furişa la tomberon cu lista
şi privea semnele verzi din colţurile de sus
lăsau loc de interpretări
oricând puteau să-l acuze de neglijenţă în serviciu
ghinionul a făcut să treacă strada prin acelaşi loc
de mai multe ori
semaforul a schimbat culoarea cu câteva nanosecunde mai
devreme

Cuvintele sunt legătura mea de sânge cu lumea
copacii de sticlă pieptănau cerul
dimineaţa croia un albastru sublim
în glasul preotului nici o tensiune
repeta armoniile mecanic
mă doare că nu trece râul prin sufletul meu
să-mi inunde toate grijile
matematic vorbind teorema e veche
nu poţi sugera timpului câteva îmbunătăţiri
ambalajul ieftin zăcea în ogradă
pe scaunul din lemn de nuc

cioplit de un neamț pentru bunicul
se angajase permanent să ucidă ramuri
degetele noduroase urmau fiecare nervură
cu ieşiri condamnate
sătulă de carne şi oase
mi-am reluat zborul în clepsidră
cioburi perfide
caută să impresioneze
taie vulgar costumul meu pământesc

Motivația sensului
pe culoar se îngrămădeau rapsodiile verzi
clapele pianului erau în flăcări
moartea vizita casele săracilor
ducea pungi cu aer pentru îngrijitori
la prânz se auzeau cristalurile fine
cum se ciocnesc între zidurile însemnate
secundele coborau în pivnițe
să deguste vinurile seci
canicula sfâşia orice amintire
care încerca să traseze linii
pe crestele înzăpezite ale inimii
dirijorul cu pieptul dezvelit lăsa notele
să circule
prin carnea timpului
tăia partiturile cu mimica impusă
de legislația în domeniul muzical
învățasem cum se lustruiesc oasele
găsite pe marginea râurilor
copiii trăiau în celule de criză
cu visurile în galaxiile vecine
sistemele de aerisire îmbâcsite până la refuz
încetaseră să facă schimbul de păcate
apăsau pe umerii anotimpului ce plagia

Semnul trecerii mele
cuvântul se lipise de inimă
pulsa în ventriculul stâng lăsând un gol imens între căutare şi veşnicie
„Mă botez, Întru Hristos!”
încă de la naştere ştiam cum să trasez linii în universul meu de gânduri
particulele de nisip circulă prin sângele destinului
stelele au drept de veto îmi urmăresc paşii
„Înapoi-a mea, Satano!”
lucruri mărunte îmi obosesc ochii
mă scald în iazul cu peşti de aur
noaptea curăț somnul de solzii grei
lacrima se ascunde sub pleoapa cerului
casa mea dintotdeauna
„Domnului Dumnezeului tău să te închini!”
mi-am mutilat sufletul alergând nepăsător pe aleile pavate cu aur
frații sunt spini şi copiii au carnea stropită în sângele păcatului
pâinea nu-mi ajunge să-mi potolesc foamea de cuvinte
în vârful muntelui aşteaptă ziua
voi fi numai suflet
„Amin”

Sorin CERIN

V-ați născut…

... într-o după amiază de luni a anului 1963 în Baia Mare, odată cu prima ninsoare. Cu o zi înainte era cald, un fel de vară indiană la sfârşit de toamnă, ca noaptea să vină norii ce aveau să aducă odată cu dimineața prima zăpadă din acel an. Poate de aceea iubesc atât de mult primii fulgi de nea.

- Cum şi când ați început să scrieți?

Încă din clasele primare. Îmi amintesc că eram în clasa a opta când aveam aşa zisele caiete filozofice în care inseram tot felul de idei. Păcat că au fost pierdute.

- Cine v-a călăuzit paşii?

Nu pot să afirm că ar fi existat cineva care să mă călăuzească. Am fost propria mea călăuză.

- Care sunt lecturile favorite, poeții, prozatorii îndrăgiți.

În copilărie îmi plăcea în mod deosebit Karl May, pe urmă Jack London ca în adolescență să le descopăr poezia lui Mihail Lermontov sau Aleksandr Puskin.

- Cărți publicate…

Debutul a fost în Almanahul BTT din anul 1986 cu poezia "Marină". Coordonatorul almanahului era regretatul scriitor Toma Michinici, căruia îi plăceau poeziile mele. În 1987 am scris două romane: **Nimeni** şi **Peisaj Sentimental** pe care şi azi le țin la sertar. În schimb editorial am debutat cu romanul **Destiny** în anul 2003, carte apărută şi în limba engleză la editura americană Universe, un an mai târziu. **Tot în 2004 apărea şi Trilogia Destiny, compusă din volumele Psycho, Apocalipsa şi Exodus, apărute şi ele în America.** De atunci mi-au apărut zeci de cărți cum ar fi volume de filozofie, *Coaxialismul, Starea de concepțiune în fenomenologia coaxiologică,* eseuri: *Moarte, Neant, Aneant, Viață şi Bilderberg Group, sau Antichrist, Ființă și Iubire,etc*. Volume de aforisme: *Revelații, Nemurire, Învață să mori,* apărute la diverse edituri, care alături de Înțelepciune, Iluzie şi realitate şi Pasiune ce apăreau pentru prima dată, au fost publicate în Culegere de înțelepciune, de către Editura Eminescu, aceeaşi Culegere de înțelepciune care azi este celebră în întreaga lume sub titlul de **Wisdom Collection** reeditată de americani. Pe urmă au mai apărut în anul 2011 volumele de aforisme: The Sin (Păcatul),Vanity (Deşertăciune), Illumination (Iluminare), Paradise and Inferno (Paradisul şi Infernul, iar de curând Contemplation (Contemplare) tot în America atât în engleză cât şi în română ulterior, alături de lucrarea care tratează filozofia religiei apărută de curând în America în limbile engleză, franceză şi română cu titlul de Love, Amour sau Iubire. Tot în acest an 2012 mi-au apărut şi patru volume de poezie la editura "Paco"intitulate: **Memento Mori, Umbrele inimilor, Parfum de eternitate şi Adevăr,** amintire, iubire care alături de mai vechile mele volume de poezie: **Poeme de dragoste, Suflete pereche şi Templul inimii** - întregesc opera mea poetică.

- Aprecieri ale unor critici (lectori).

Primul care m-a încurajat să scriu proză a fost **editorul, criticul şi agentul literar American David Hiatt,** o somitate în domeniu de peste ocean. El mi-a scris primele cuvinte la Destiny pe coperta cărţii. În opera filozofică nu pot să nu o amintesc pe **dr. Henrieta Anişoara Şerban**, cercetător la Institutul de filozofie al Academiei Române, care scria de "**Coaxialismul"** - carte în care iniţiam un nou sistem filozofic: "Această carte reprezintă o contribuţie temerară la filosofia contemporană. Nefiind o simplă sinteză, lucrarea aduce o viziune originală despre adevăr şi iluzie, despre absolut şi viaţă. Ce suntem noi în afară de un vis nebun al unui înger complexat de Sine pierdut undeva în ierarhia numerologiei?" (p.5), se întreabă autorul declanşând un captivant periplu filosofic, cu deschidere spre o filosofie a conştiinţei, contextualism şi filosofia minţii, precum şi către critica reprezentaţionalismului şi postmodernism. Lucrarea este structurată în unsprezece capitole. Capitolele pot fi interpretate în triade. Primele trei ar fi o introducere în aria tematica a coaxiologiei. Astfel, primul capitol tratează "*Scopul, Ierarhia, naşterea numerologiei şi a Factorului Primordial UNU",* cel de-al doilea *"Instinctul, Matricea, Ordinea şi Dezordinea, Dogma*", al treilea "*Starea de fapt, Cunoaşterea Deschisă şi Cunoaşterea închisă, Coaxialismul şi Coaxiologia".* Urmatoarea triadă ar fi constituită din interpretarea a trei aspecte ale exemplarităţii umane, prin capitolele "*Amprenta şi Amprenta Karmică, Genialitatea", "Iubirea sau Conştiinţa individuală a Omului*" şi "*Conştientizarea sau Cunoaşterea în Coaxiologie*". Ultima triadă, să zicem, de factură semantică şi hermeneutică, se preocupă de "*Reflecţii asupra filosofiei, Străinul din Om, Dimensiunea Vieţii*", "*Coaxiologia semantica*" şi "*Adevărul semantic, Cunoaşterea Semantică, Oglinda Semantică şi Motivul Creaţiei".* (…) 2. Omul nu va cunoaşte niciodată **Adevărul**

Absolut şi nici Cunoaşterea Absolută, întrucât întreaga lui existență este axată pe **Iluzia Vieții**; 3. Orice sistem filosofic sau filosof care va pretinde că spune Adevarul este un mincinos; 4. Coaxialismul este prin excelență filosofia care NU pretinde că spune Adevarul, dar care acceptă aplicații care susțin raportarea Iluziei Vieții la Adevar; 5. Esența Adevărului constă în reflectarea acestuia la Elementele apărute înaintea sa, cum sunt cele ale Cunoaşterii Deschise provenite din Starea de Fapt; (…) 11. În lumile fiecărui Factor Creator şi Unic Întâmplator se vor reflecta toti ceilalți Factori Creatori şi Unic Întâmplători, sub forma de numere, de la UNU, care este Factorul Primordial, pâna la un Infinit minus UNU de Factori Creatori şi Unic Întâmplători. (p.5-7) Desigur cineva s-ar putea întreba cum se sustine această cuantică unitară? Dar a ridica la modul serios această întrebare ar însemna să nu înțelegem că aici este vorba despre nişte modelări sugestive şi nu despre surprinderea Adevărului Metafizic (ceea ce ar contrazice tocmai principiile coaxiologiei).

Abundența de majuscule şi evidențieri din text vorbesc foarte probabil despre experiența americană a autorului, în acelaşi timp evidențiind, cu o anumită ironie, setea pentru absolut, pentru perfecțiune, pentru adevăr şi pentru ideea pură a filosofiilor dintotdeauna. Astfel, prin citatul următor, putem în acelaşi timp exemplifica observația menționată şi putem clarifica o idee-columnă a lucrării în discuție: "*Coaxiologia este filosofia ce poate determina mai în profunzime importanța Factorului (…) – care este şi un număr, printre alte aspecte, n.m. – produs de Esența unui Element al Stării de Fapt Matriceale, de Instinct. (…)*

Factorul va fi demiurgul care prin propria sa capacitate de conştientizare va încadra în sine noi şi noi Elemente ale Cunoaşterii Închise evaluând, fără să le cunoască în amănunt, şi Elementele Cunoaşterii Deschise. (…) Omul este un astfel de Factor cu toate că

se află la o scară ierarhică mult mai neînsemnată decât Marii Creatori". (p.51-2)

Autorul ne explică modul coaxial (în cele din urmă, structuralist) de a privi lumea, ca amestec paradoxal de bine şi rău, de divin şi demonic, de uman şi raţional, ce dă naştere Iluziei Vieţii şi este susţinut, printr-un feed-back, tocmai de această Iluzie a Vieţii. (p.53 sqq) *"Nu ştii că numai în lacurile cu noroi în fund cresc nuferi*?", întreba, deja într-un mod "coaxial", Lucian Blaga. Poezia filosofică eminesciană a iluziei vieţii, ca un exemplu, în "**Floare albastră**" (un motiv romantic, dar şi coaxial, care apare şi în literatura germană la Novalis şi la Leopardi), vorbeşte despre mariajul paradoxal al infinitului cu dorinţele, despre mariajul paradoxal dintre cunoaşterea filosofică, care tinde spre absolut şi cunoaşterea terestră prin intermediul dragostei, tulburând inima omului, ca factor creator stimulat de iubire. Ca şi în literatura sa, **Sorin Cerin** îmbină valorificarea filosofiei universale cu cea a marilor reuşite filosofice româneşti. Spre ilustrare, cititorul poate să întrevadă străbătând paginile cărţii atât amprente din filosofia lui Schopenhauer – să ne amintim de faptul că omul ca subiect ştiutor se cunoaşte pe sine ca subiect înzestrat cu voinţă şi nu poate deveni subiect pur al cunoaşterii fără ca voinţa să dispară, pentru a elimina raportarea la ceea ce am putea dori în privinţa sa, deoarece reprezentarea este marcată de dorinţă, aşa cum reiese din lucrarea sa

"**Lumea ca voinţă şi reprezentare"** –, a lui Nietzsche – vezi spre exemplu ideea "*Lumea aparentă este singura adevărată; lumea 'reală' este pur şi simplu o minciună"*, din Amurgul idolilor, cap. 3, aforismul 2 – a lui Wittgenstein II – *filosofia reprezintă (re)organizarea a ceea ce ştim dintotdeauna, iar limbajul este o "activitate", un "joc" în cadrul unor "forme de viaţă", o sumă de fenomene diferite, poate înrudite unele cu altele, dar în feluri foarte diferite. Cât despre "adevăr" îi putem asocia următorul citat sugestiv din Philosophical Investigations, Oxford, 1953, 9, § 68:*

“tăria firului nu stă în faptul că o fibră merge de la un cap la altul, ci din suprapunerea a mai multe fibre”.

În acelasi timp, ideea de factor creator care se “luptă” cu lumea prin efortul de a smulge adevăruri imparțiale şi din start paradoxale are ecouri puternice din filosofia misterului aşa cum apare în opera lui Lucian Blaga. Comparația cu Blaga nu se opreşte aici, putându-se identifica magistrale de investigație în directia cunoaşterii luciferice-paradisiace şi a cunoaşterii închise-deschise, a matricei, a factorului creator etc. Lucrarea se remarcă şi prin valențele literare, printr-un limbaj filosofic cu o amprentă puternic personalizată şi literară, nota distinctivă a unui debut filosofic interesant.”

În ceea ce priveşte opera mea aforistică nu pot să nu-l amintesc pe **eminentul academician Gheorghe Vlăduțescu,** o somitate în cadrul filozofiei culturii din România care sublinia referitor la Culegere de înțelepciune, apărută la Editura Eminescu în anul 2009 următoarele:” *Literatura sapiențială are o istorie, poate, veche cât scriitura însuşi.Nu numai în Orientul Antic, dar şi în vechea grecie „ înțelepții” au ales forma apoftegmatică (sentențiară), uşor memorabilă, pentru a face, ceea ce se numea în tradiție elină, paideia, o educație a sufletului pentru o formare a lui.Şi în cultura românească tradiția este bogată.Dl.* ***Sorin Cerin*** *se înscrie în ea făcând o operă de tot remarcabilă.Maximele – reflecțiile sale concentrează o experiență de viață şi culturală şi din prea plinul ei se împărtăşeşte altora.Tuturor acelora care vor deschide paginile acestei cărți de învățătură, ca orice carte bună, ea le va răsplăti prin participare la înțelepciune, gândul bun al lecturii ei.”*

Tot referitor la opera mea aforistică se mai referea şi venerabilul critic şi istoric literar, universitarul bucureştean, **Profesorul Ion Dodu Bălan** care consemna, citez:” *Sorin Cerin este un autor de studii filozofice pe teme îndrăznețe şi ambițioase despre nemurire, efemeritate şi eternitate, despre moarte, neant, aneant, credință, dor, etc.În fața unei asemenea creații suntem datori să stabilim nuanțe, să aşezăm specia în istoricul ei.Specia aceasta zisă*

sapiențială cunoaşte o îndelungată tradiție în literatura universală, de la Homer la Marc Aureliu, François de la Rochefoucauld, Baltazar Garcian, Arthur Schopenhauer şi numeroşi alții iar în literatura română de la cronicarii secolelor XVII şi XVIII, la Anton Pann, Constantin Negruzzi, Mihai Eminescu, Nicolae Iorga, Garabet Ibrăileanu, Lucian Blaga, George Călinescu până la Corneliu Vadim Tudor. Marele critic şi istoric literar, Eugen Lovinescu, exprima odată părerea şi sublinia „caracterul aforistic", sapiențial, ca una dintre particularitățile care fac originalitatea literaturii române, găsindu-i justificarea în legătura cu firea poporului român, iubitor de proverbe admirabile.Chiar dacă a trăit un timp în afara țării, Sorin Cerin şi-a purtat după cum ne spun aforismele sale – țara în suflet, fiindcă vorba ilustrului poet Octavian Goga *„ori unde mergem suntem acasă pentru că până la urmă toate drumurile se isprăvesc în noi"*.În aforismele lui Sorin Cerin descoperim experiența proprie a unui suflet sensibil şi a unei minți lucide, dar şi Welthanschaung-ul neamului din care face parte, exprimată într-o formă concentrată, densă.Sorin Cerin este un „moralist" cu o gândire şi sensibilitate contemporană. Unele din aforismele sale concentrate ca energia într-un atom, sunt adevărate poeme într-un vers.

Multe din formulările sale gnomice sânt expresia unei minți iscoditoare, a unei gândiri pătrunzătoare, echilibrate, bazată pe observarea pertinentă a omului şi a vieții, dar şi pe o bogată informație livrescă.Astfel, el se încumetă să definească nemurirea ca *„eternitatea clipei"* şi recunoaşte *„libertatea destinului de a-şi recunoaşte propria sa moarte în fața eternității"*, *„clipa eternă a lui Dumnezeu care se oglindeşte la infinit în Cunoaştere, devenind trecătoare, deci Destin care este imaginea nemuririi"*."Nemurirea este pustiu doar pentru cei care nu iubesc","nemurirea este jocul de lumini al Ființei cu Destinul pentru a înțelege ambii importanța iubirii.Fireşte literatura gnomică, sapiențială, e dificil de realizat, dar Sorin Cerin are resurse pentru a o realiza pentru cele mai mari exigențe.A

dovedit-o în capacitatea de a pune Absolutul în corelație cu Adevărul, Speranța, Credința, Păcatul, Minciuna, Iluzia, Deşertăciunea, Destinul, Absurdul, Fericirea, etc.Un exemplu de corelare logică a astfel de noțiuni şi atribute ale Ființei şi Existenței, ni-l oferă aforismele despre Dor din volumul Revelații 21 Decembrie 2012. Bogate şi variate în conținut şi expresie, definițiile, judecățile de valoare asupra uneia dintre cele mai specifice stări sufleteşti ale românului, ”Dorul”, noțiune greu traductibilă în alte limbi, pentru că e altceva decât saudode-le portughez, soledad-ul spaniol, spleen-ul englez, zeenzug-ul german, melancolie, francez. Fireşte, mai este loc pentru îmbogățirea acestui capitol, dar ce s-a realizat este foarte bun. Iată câteva exemple care pot fi luate de „pars pro toto” pentru ambele cărți: *„Prin dor vom fi mereu împreună loviți de aceleaşi valuri ale Destinului ce vor să ne despartă nemurirea de eternitatea lacrimii noastre”, „Dorul este cel care a dat întreaga eternitate la o parte pentru a se putea naşte într-o zi ochii tăi”,„Dorul este libertatea de a fi a iubirii”,„Dorul este focul care arde viața pregătind-o de moarte”.*

Prof. univ. dr. Adrian Dinu Rachieru amintea despre opera aforistică:” putem, pensa, desigur formulări citabile, chiar memorabile. Viața, de pildă, este "epopeea sufletului", viitorul ni se înfățişează ca "părintele morții". În fine, părăsind "lumea țărânei" intrăm în spațiul virtual, în "eternitatea clipei" (ce ni s-a dat).”

Tot despre opera aforistică **Prof. dr. Ion Pachia Tatomirescu** evidenția:” un volum de aforisme, Revelații – 21 Decembrie 2012, paradoxiste în majoritatea lor, salvându-se printr-un „curcubeu“ în treizeci şi şase de „culori-teme“ – un curcubeu propriu deci –, ca un steag fluturând în cerul, în priveliştea Ființei (luăm sintagma în accepțiunea lui Platon, din Phaidros, 248-b), ori din înrăzărita margine a Ei, pentru că autorul, deopotrivă poet, romancier şi sofist, „părinte al coaxialismului“, sau lirosof, după cum i-ar fi zis **Vl. Streinu**

(pe vremea cercetării operei lui Lucian Blaga), ştie să se exercite întru catharsis pe arcul-orizont al cunoaş-terii metaforice din complementaritatea bătrânei, veşnicei Câmpii a Adevărului" sau "Înstrunarea paradoxistă a aforismelor lui Sorin Cerin într-un „curcubeu“ de treizeci şi şase de „culori-teme“ – cum spuneam mai sus – încearcă să circumscrie „sacrei date“ de 21 decembrie 2012: absolutul («Absolutul Omului este numai Dumnezeul său»), absurdul («Absurdul Creației este Lumea născută pentru a muri»), adevărul («Adevărul este zăpada topită a Cunoaşterii, din care răsare iluzia lumii»), amintirea («Amintirea este lacrima Destinului»), cunoaşterea («Cunoaşterea se limitează la a nu avea limite»), cuvântul («Cuvân-tul este esența păcii pe care a făcut-o Dumnezeu cu sine, realizând că este lipsa din neant: dorul neantului»), destinul («Destinul este urma lăsată de gândul lui Dumnezeu în lumea sufletului nostru»), deşertă-ciunea («Deşertăciunea renaşte doar la maternitatea visului de a trăi»), dorul («În dor stă întreaga esență a lumii»), Divinitatea Supremă / Dumnezeu («Dumnezeu nu poate lipsi din sufletul unui om care iubeşte fiindcă iubirea este Dumnezeu»), existența («Existența se hrăneşte cu moartea pentru a naşte viața»), fericirea («Fericirea este Fata Morgana a acestei lumi»), ființa («Ființa şi Neființa sunt cele două căi ale lui Dumnezeu, pe care le ştim noi, din infinitatea de astfel de căi»), filosofia («Filosofia este desăvârşirea frumuseții spiritului uman în fața existenței»), frumusețea («Frumusețea este poarta deschisă către grațiile cerului»), gândul («Gândul a născut lumea»), genialitatea («Genialitatea este floarea care răsare numai stropită cu apa perfecțiunii») / geniul («Geniul înțelege că unica frumusețe a lumii constă în iubire»), greşeala («Greşeala nu poate greşi niciodată»), haosul («Haosul este sensul ființei față de perfecțiunea neființei»), iluzia («Iluzia este esența regăsirii în neant»), infinitul («Infinitul este gardianul întregii existențe»), instinctul («Instinctul este simțirea de către neființă

a ființei»), iubirea («Iubirea este unica arie a împlinirii din simfonia absurdului»), lumina («Lumina este marea revelație a lui Dumnezeu față de el însuşi»), moartea («Moartea nu poate muri»), ochiul / ochii («În spatele ochilor se ascunde sufletul»), politica («Gunoaiele umanității îşi găsesc singure locul: sunt bogate!»), răutatea («Răutatea este dimensiunea de bază a umanului, în numele binefacerii sau al iubirii»), religia («Religia este speranța îndoctrinată»), Satan («Satan este cel mai mare deschizător de drumuri al omenirii»), sinuciderea («Societatea este structura sinuciderii colective cel mai adesea inconştiente sau foarte rar conştiente»), speranța («Speranța este cel mai apropiat partener»), timpul («Timpul primeşte moartea, trecând în amintire Destinul»), viața («Viața este naufragiul timpului pe țărmul morții»), viitorul omenirii şi 21 decembrie 2012 («Viitorul este legământul făcut de Dumnezeu cu viața» / «Începând cu 21 decembrie 2012, veți realiza că moartea este veşnica viață curățită de murdăriile acestei lumi»), şi visul («Visu-i împlinirea nonsensului»)." În rest mai sunt şi alți critici care au scris despre mine cărora le mulțumesc la fel ca şi celor inserați aici pentru cuvintele care nu odată m-au ajutat să depăşesc anumite dificultăți.

- Poezia, scrierea în general... v-a ajutat să treceți peste obstacole?

Poezia pentru mine a fost o descătuşare de forțe, sentimente, aspirații, speranțe,vise, asemeni lavei unui Vulcan care erupe. Nu am scris niciodată poezie pentru a fi la modă sau a "place" criticilor chiar dacă sunt destui care m-au încurajat. Volumele mele de poezie diferă foarte mult unul de altul mai ales dacă sunt scrise în perioade diferite. Cele patru volume apărute anul acesta, 2012 sunt cu totul altele față de cele apărute în anii anteriori, tocmai fiindcă sufletul meu a erupt altfel. Dintre toate volumele mele de poezie iubesc cel mai mult **Memento Mori.**

- Există cineva deosebit în viaţa fiecăruia pentru care sentimentele de preţuire sunt durabile?

În primul rând faţă de soţia mea **Dana Cristina Gorincioiu** am astfel de sentimente. Poate, dacă nu m-ar fi susţinut nu aş fi ajuns aici, niciodată. De la ea am reuşit să înţeleg că devotamentul, abnegaţia, iubirea nu sunt nişte vorbe în vânt. Nu pot să nu-l amintesc aici şi pe regretatul **Constantin Chiaburu** cel care în urmă cu mulţi ani când treceam prin nişte momente dificile a fost alături de mine.

- Lansarea unor cărţi înseamnă şi beneficii... sau numai împlinire spirituală?

În România, mai mult împlinire spirituală.

- Se poate trăi din scris?

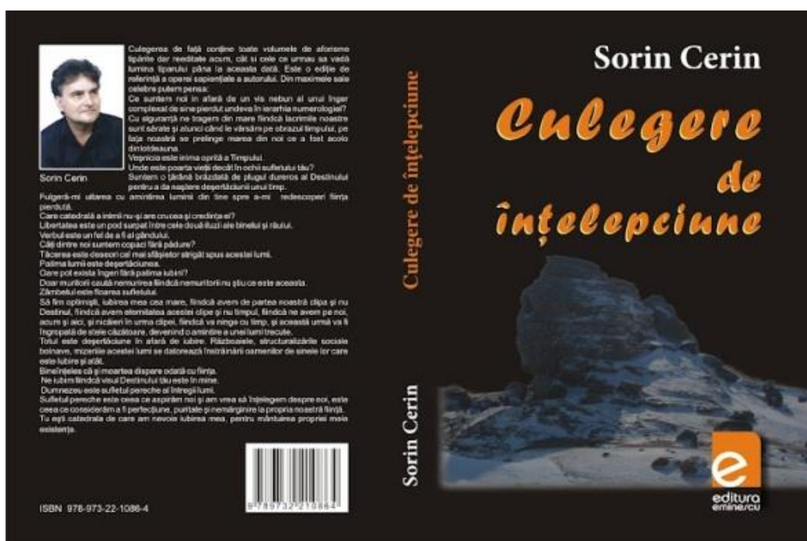
Acum un deceniu sau opt, nouă ani încă se mai putea. Îmi amintesc că după apariţia **Trilogiei Destiny**, am fost unic invitat timp de o oră la emisiunea **Omul şi cartea** susţinută de **Ion Cristoiu la Realitatea TV** pe data de 8 ianuarie 2005. După acea emisiune cota vânzărilor la Trilogia Destiny a crescut exponenţial, astfel încât am avut un câştig destul de consistent. Dacă dispui de mijloacele necesare promovării şi publicităţii încă se mai poate subzista din scris în această ţară. Şi în prezent trăiesc din scris, dar nu din cărţile apărute în România, ci din drepturile de autor al cărţilor publicate în Statele Unite şi care se vând pe întregul glob prin diferite canale media sau IT cum ar fi celebrul **Amazon** sau nu mai puţin celebrele librării **Barnes&Noble**, etc.

- Condiția poetului în zilele noastre?!

Oare poeții îşi mai permit o condiție? Mai pot ei condiționa ceva într-o societate infectă? E ca şi cum ai combina diamantul unui suflet cu mocirla mercantilă a mafiotului.

- Putem face mai mult pentru a ieşi din anonimat?

Depinde ce anume considerați a fi anonimat. De pildă eu sunt mult mai cunoscut în alte țări decât în România. Sunt sute de mii de personae care folosesc citate din mine, sunt inclus pe cele mai serioase saituri ale paginilor de citate pe plan mondial, cum ar fi *Searchquotes sau Greatquotes* etc. Nu mă deranjează că în România ies la suprafață staruri de genul elevei porno sau diverşi manelişti. Astea cum vin tot aşa vor trece. În schimb o operă serioasă, odată implementată, va dăinui mereu. De ce până şi în România sunt citat de atâția oameni pe blogurile lor chiar dacă nu sunt nici elev porno şi nici manelist? Nu toți oamenii care trăiesc în această țară sunt fanii televiziunilor conduse de diverşi puşcăriabili, adevărate taverne a mocirlei sau instrumente ale şantajului politic, economic, etc. **Credeți că un mafiot care stă în spatele unei televiziuni va investi bani în programe pentru poeți? Să fim serioşi! Da, pentru ieşirea din anonimat a scriitorilor ar trebui făcut mai mult la nivelul structurilor superioare ale breslei începând cu Ministerul Culturii şi terminând cu Uniunea Scriitorilor.** Marea năpastă care ne paşte pe noi ca scriitori este că toate acestea sunt la fel de infectate de viruşii prostiei, oportunismului, ticăloşiei ca înainte de ʼ89 sau poate mult mai rău. Aceeaşi oameni, nimic nou sub soare. Aceşti golani literari vor ține cu dinții ca nu cumva să acceadă cineva talentat la un nivel superior fiindcă şi-ar putea pierde scaunul. În loc să ajute talente nu fac decât să le de-a în cap sub falsa propagandă de a face totul pentru a scoate la iveală talentele. De exemplu… eu am fost propus să candidez de mai multe ori

la Premiul Nobel în literatură de către un distins universitar. Mi-a fost aprobată candidatura şi am trecut chiar mai multe etape ajungând să fiu vehiculat de unele case de pariuri. S-a scris ceva despre mine în România? Absolut nimic… însă despre Cărtărescu, da! De ce? De mine a auzit accidental, dar despre Cărtărescu, nu! Opera mea se vinde şi se cere în străinătate, dar opera lui Cărtărescu apare doar cu ajutorul fondurilor ICR care aruncă bani în vânt pentru nişte cărți care nu se cumpără, dar cărora le face o publicitate furibundă.

- Credeți că scriitorii trebuie să „ignore” politica?

Nicidecum. La ora actuală totul este politizat sau mai degrabă spus, există nişte mafii ordinare prin care adevăratele talente din România sunt aruncate la gardul infamiei şi non-valorii. Mi-e scârbă de ceea ce se petrece azi în acest ținut care a devenit emblema ruşinii, a fărădelegii dar mai ales a minciunii. Ceea ce se spune în tot felul de manuale răsuflate

ale unor inchizitori ai adevăratei literaturi române este de domeniul absurdului. Apar mereu aceeaşi scriitori ai Epocii de Aur, cu patetismul lor bolnav, tovărăşesc. Totul se datorează Uniunii Scriitorilor din România, de fapt un conglomerat stalinist, în care există aceleaşi reguli mizere ale tătucului Stalin, bine puse la punct de mafia voluntară a parveniților sau de ce nu, a celor dornici să parvină, lingând tălpile unui derbedeu infatuat şi mediocru! Scriitori politici, culturnici, până în măduva oaselor. *Cine este Pleşu… sau Preşedintele USR? Nu un fost lătrău communist care-şi lua meniul la Capşa după o întreagă retorică băloşată cu suspine patetice şi ademenitoare la adresa Marelui Cârmaci, agramatul Ceauşescu, băiatul pantofar? Acest Nicolae Manolescu, un ingredient plin de mizeria şi duhoarea pe care nici Glina groapa de gunoi a oraşului Bucureşti, nu ar accepta-o în teritoriul său. Sub pantofii acelui agramat comunist, Nicolae Ceauşescu, se zbate azi literatura română datorită nulităților profitoare din căuşul fostului PCR.* ***Între aceste nulități era un adevărat concurs al celor care reuşeau să lingă dosul jegos al comuniştilor.***

Ei bine… acest Manolescu redevenit bunicul vesel, însurat cu o tinerică, şi-a tras la scară un dulău pe nume **Horia Gârbea** alături de un bufon ce-şi dorea neapărat un nume în literatura română: **Alex Ştefănescu**. De fapt, două ruşini literare ale căror interese erau mai mult decât corupte, dorind să-şi expună mizeriile, minciunile, angoasa, trivialitățile, printr-un mod ditirambic asupra adevăraților creatori ai literaturii acestor timpuri. Indivizi fără scrupule, născuți din frământările furturilor sau jongleriilor politice, vajnici idoli ai psihozelor, au denaturat modul adevărat prin care ar fi trebuit să decanteze publicul literatura.

Cauzele s-au văzut!

Literatura română a rămas o văduvă pe plan European sau mondial, cum de altfel era şi sub comuniştii ceauşismului Epocii de Aur! Acest semidoct infatuat dar plin de venin la

adresa oricărui talent autentic, **Horia Gârbea**, un fel de Ceauşescu literar care se pricepe la “toate” şi dă “indicații prețioase” este un inginer care în timp a reuşit să laude cu criticile lui destui politicieni ce s-au vrut şi scriitori, încât a fost ales în diferite foruri şi comisii de unde tună şi fulgeră cu nonvaloarea ataşată lipsei lui de scrupule. Nici românilor nu le mai place literatura română contemporană a celor aşa zişi “*scriitori consacrați*”… darămite străinilor? Realitatea este că nu prea au ce să le placă. Gaşca de politruci sau foşti politruci, care coordonează aşa zisul scris profesional din România, nu prea are ce să ofere adevăratelor talente decât porți închise, ferecate cu şapte lacăte, de teama ca să nu le ia cineva locul. Totul merge după vechea arie a dezinformării, mincunii, aroganței şi imposturii. Se laudă antitalentele între ele, îşi dau premii şi diverse stipendii în grup, etc. Suntem națiunea cu cei mai mulți scriitori politruci şi cei mai mulți “critici” pe cap de politruc cu imne alexandrine de laudă pentru gaşcă sau de defăimare şi insultă a celor care nu fac parte din gaşcă.

Să te ferească Dumnezeu să ai talent şi să nu faci parte din gaşca respectivă. Insultele şi minciunile, diversiunea şi ipocrizia, amenințarea şi muşcăturile în diverse moduri şi forme se vor abate asupra ta. Impostorul “critic” Horia Gârbea scria despre romanul meu **Destiny,** carte publicată şi tradusă în mai multe limbi şi țări, cât şi în nenumărate ediții că este un roman gen Hollywood şi nicidecum unul filozofic şi psihologic aşa cum este de fapt. De ce minte şi dezinformează acest scamator adevărul? Să nu fi citit Destiny? Atunci de ce a scris despre el? Despre aforismele scrise de mine în Nemurire, scrie că sunt patetice. Deh, realismul socialist sau comunist nu acceptă patetismul decât dacă-i era adresat tovarăşului Mare Conducător şi Erou între Eroii Neamului! În rest totul trebuia să fie cât mai rece cu putință pentru a nu aprinde limbile de lemn ale tovarăşilor! **Nu-i aşa, domnule Gârbea?**

Am văzut ce gaşcă laudă acest antitalent Horia Gârbea, numai bună de pus pe rana lui Manolescu lăsat de iubiţica prea tinerică venerabilei sale vârste. Dacă e poezie în viziunea scamatorului Gârbea, aceasta ar trebui să fie cât mai fadă şi asezonată cu trivialităţi care pot fi folosite şi în proză dar mai ales în filmele porno! Pe când o "mare" artistă porno precum Alina Plugaru va deveni cel mai lăudat critic al Uniunii Scriitorilor?. Asta pentru a face economie la îmbrăcăminte dar şi la cuvinte, ca pe vremea răposatului Erou între Eroi. Trivialităţi găseşti peste tot dar ca la Cărtărescu cu***: „Îmi bag P---A în Regina Angliei"*** nu! Ei bine… astfel de scriitori reprezintă România în străinătate, unde străinii nu dădeau doi bani pe ei. În America nimeni nu a auzit de Cărtărescu dar despre *Wisdom Collection (Culegere de înţelepciune)* de mine, apărută în mai multe ediţii, una avându-l ca publisher pe celebrul Amazon, au auzit. Poate că şi asta a durut cumplit. În Florida de exemplu, un librar ce-şi avea sediul alături de o comunitate de români a decis să aducă spre vânzare câteva cărţi de Cărtărescu. Nu numai că nu l-au cumpărat americanii dar nu au făcut-o nici românii. Cam aşa stau lucrurile cu literatura română contemporană iar ele nu se vor schimba câtă vreme la cârma scriitorilor, de fapt la cârma fondurilor destinate acestora se vor afla politicieni profitori. Unii dintre ei cu o operă de tot râsul dar cu relaţii de nu-ţi vine să crezi până unde poate evolua impostura şi mârlănia, prostul gust şi minciuna în această ţară care nu a rămas degeaba coada cozilor din Europa!

Cam acesta este Horia Gârbea şi tabloul sumbru al Uniunii scriitorilor la care nu mă văd a adera vreodată dacă lucrurile nu se vor schimba.

Locuind mai mulţi ani în America **(New York, Las Vegas, Dallas)** şi având mai multe zeci de cărţi publicate de editurile americane am apelat la Pen America, un fel de Uniune a scriitorilor de-a noastră. În loc să fiu privit de sus să

mi se impună tot felul de “recomandări” a membrilor mi s-a transmis că nu am nevoie de nici o recomandare din partea nimănui și că sunt invitat la a adera în New York iar dacă locuiesc pe moment în România și vreau să ader la filiala românească să o contactez pe aceasta la adresa… etc. Știați că pentru a face parte din filiala de la București, toți membrii ei trebuie să fie de acord în frunte cu Magda Cârneci, fiica poetului de curte ceaușistă specialist în imne alexandrine, Radu Cârneci. *Așa cârmaci, așa reguli de aur că doar în România trăim, unica țară ce a avut o Epocă de Aur pe această planetă cu lingăi de mucava și limbi de lemn.*

Astfel acești agarici ai scrisului românesc nu au făcut altceva decât să îngroape adevăratele talente care le-ar fi ținut piept uslașilor lor. Derbedei convertiți în scriitori de acești părinți ai ticăloșilor în arta de a denatura literatura: Ion Hobana, zis (Hobană), Postelnicu, sau alte “valori “ memorabile. De aceea nu se știe mai nimic despre literatura română în alte țări ale lumii. Cei plasați înainte sunt niște antitalente, mediocrități care nu și-au meritat niciodată statutul de scriitor. Aceleași mediocrități de talia criticilor care i-au propulsat, la fel de medicori și ei, au fost săltați de diferite guvernări, în fruntea literaturii române. Odată ajunși aici primesc premii sau bani de la mult controversatul ICR sau pe românește*: Institutul Cultural Român. Varujan Vosganian, actualul vice- președinte USR vă spune ceva?* **De ce au ajuns doar politicienii în fruntea scriitorilor?** Sunt ei mai “deștepți și talentați”? Ce este ICR? O feudă a guverananților, politicieni mai mult sau mai puțin corupți ce doresc scriitori de curte.

- Este posibilă o grupare a celor care scriu într-un partid al poeților?

Oare este posibil un partid într-o țară cu o democrație trucată, unde primează doar mafiile celor avuți? *Cu toate astea cred că ar fi o idée excepțională un astfel de partid, care, dacă ar reuși*

să treacă de barajele odioşuilor de azi, ar avea mari şanse să ascească în opțiunile electoratului intelectual din România. Până acolo ar fi mai bine să semnăm o petiție a poeților în care să cerem anumite şanse pentru toți scriitorii din România şi nu doar pentru unii.

Este posibil, ca în acest fel, să putem avea acces la anumite fonduri care se împart între „bogătaşi”, definitiv „certați” cu arta, cultura în general?!

Cu siguranță, da!

Numai uniți vom reuşi să învingem hydra odioasă care macină talentele culturii româneşti în malaxorul imposturii, minciunii şi desfrâului.

Dora Alina ROMANESCU

Simfonia vieții...

M-am născut pe o vale înconjurată de dealuri și păduri umbroase de fag, într-un loc pustiu şi sălbatic numit „Valea Ursului," într-o căsuță modestă, cu o încăpere spațioasă la care ajungeai trecând printr-o tindă plină cu „de toate."

Am venit pe lume în prima zi a lunii noiembrie, spre dimineață, într-o zi tristă, cu nori negri ce acopereau cerul, gata în orice clipă să-şi arunce spre pământ lacrimile mari şi cristaline, pentru a da strălucire culorilor miraculoase, galben-ruginiu, ale toamnei.

Mică, slăbuță, mi-am cerut dreptul la viață cu un „țignal ascuțit" după cum mi-a spus mai târziu mama.

M-a născut acasă, în pat, mama fiind asistată de „moaşa satului", o femeie pricepută care era chemată de săteni ori de câte ori venea pe lume un pui de om.

În sat nu exista dispensar, nici doctor nu aveam, deoarece era în anul 1949 când încă țara îşi mai oblojea rănile, atât de profunde şi urâte, suferite în cel de al doilea război mondial.

Localitatea Rebra, în care am văzut lumina zilei a fost din cele mai vechi timpuri un colț de țară românesc, un loc de o frumusețe răscolitoare, greu de imaginat şi de descris în cuvinte, un ținut miraculos pe care Dumnezeu l-a zămislit cu iubire în trecerea sa pe pământ şi l-a lăsat cu această spendoare pentru veşnicie.

Situată pe valea râului Rebra, comuna Rebra se află în nord-estul judeţului Bistriţa Năsăud. Această aşezare pitorească este amplasată în zona Carpaţilor Orientali, între Munţii Rodnei şi Ţibleşului, în partea de nord şi Munţii Suhardului şi Bârgăului spre est, ceea ce îi conferă mereu o frumuseţe naturală, virgină, tainică, sălbatică, care atrage călătorul care îşi îndreaptă paşii pe drumurile şi cărările ei frumoase dar şi foarte misterioase.

Rebra a fost atestată din anul 1245, într-un document al regelui Bella al IV-lea. Cuvântul „Rebra" înseamnă colină. Odată intrat pe „Valea Rebrei" ochii călătorului sunt atraşi de o colină impunătoare pe care localnicii au numit-o „Vârful Rău" care priveşte semeţ spre cer, ale căror poale pornesc chiar din mijlocul satului.

În anul naşterii mele sărăcia trona sfidătoare în această localitate aşezată între munţi şi uitată de vreme. Locuitori erau necăjiţi, neinstruiţi, puţini ştiau doar să-şi scrie numele.

Hrana de bază, de toate zilele, era mămăliga cu lapte, brânză, cartofi şi ouă. Se îmbrăcau cu haine ţesute în casă din cânepă şi lână, se încălţau cu opinci, ocupaţia lor de bază fiind creşterea animalelor şi exploatarea pădurii.

Terenurile satului nu erau prea darnice cu locuitorii şi nu sunt nici în vremurile noastre, deoarece o parte a locului este deluros, o altă parte este muntos, iar restul este nisipos, stâncos, mereu stricat de ploi şi de torente.

Casele rebrenilor erau mici, din lemn, răsfirate pe toate dealurile şi văile ce o înconjurau. Abia după revoluţie, când rebrenii s-au împrăştiat prin bătrânul continent Europa în căutarea unui trai prosper, localitatea a început să înflorească, vilele să răsară ca ciupercile după ploaie, civilizaţia să-şi pună amprenta în special pe tânăra generaţie, care a început să prea din obiceiurile occidentalilor privind traiul mai bun, confortul, uneori chiar opulenţa, modernismul având prioritate în faţa

tradiţiilor şi obiceiurilor atât de adevărate, reprezentative, altădată.

Căsuţa modestă a părinţilor mei era construită chiar sub o coastă oablă care continua cu o pădure fabuloasă de fag, tăcută şi liniştită în zilele senine, vuind furioasă pe vreme de furtună. La douăzeci şi cinci de metri, în faţa casei, curgea un afluent al râului Rebra, care era paşnic şi inofensiv pe vema bună, învolburat şi vijelios pe timp de furtună, măturând tot ce găsea în cale cînd i se umfla albia, după o ploaie năprasnică. În acele clipe, noi rămâneam izolaţi de lume, iar mama speriată ne lua de mînă şi urcam dealul de frica apei care ajungea uneori la pragul casei noastre.

Familia mea nu se deosebea cu nimic de celelalte familii ale rebrenilor. Eram şi noi săraci, chiar dacă talăl meu era un mic slujbaş la Primăria comunei, unde era plătit cu bani puţini, după vremurile sărace în care se zbătea ţara. Mama se ocupa de gospodărie şi de noi, cei trei copii. De fapt, de mine şi de fratele meu se ocupa sora mea, Firoana, care era mai mare decât mine cu şase ani şi cu opt mai mare decât fratele meu Todor. Ea ne purta de grijă în timp ce mama ducea tot greul gospodăriei singură, ocupându-se de munca pământului, de creşterea animalelor ce le aveam pe lângă casă.

Când privesc acum în urmă îmi dau seama cât de necăjiţi am fost, cât de greu o duceam, cât se luptau părinţii pentru a ne asigura traiul de pe o zi pe alta. Sufeream şi noi alături de ei, de fapt credeam că aşa trebuie să fie lucrurile. Nu ceream nimic în plus faţă de ceea ce ni se dădea. Mâncam mămăliga cu ce ni se punea în blide şi dacă făceam nazuri, altă mâncare nu era şi răbdam de foame fără ca cineva să-şi facă probleme. De fapt, biata mamă nu avea timp să stea după noi, era liniştită că ne ştia în siguranţă alături de sora mea, o copilă fără de copilărie.

Pâinea era un deliciu şi o mâncam ca pe o delicateţe, atunci când tata reuşea să cumpere făină albă din care mama

să facă un cuptor de pâine. Acest festin se petrecea de sărbători şi foarte rar în zilele obişnuite de peste an.

Copiilor nu li se dădea atâta importanță ca în zilele noastre, cei puternici se luptau cu sărăcia, mizeria, foamea, neajunsurile, răzbeau şi trăiau, cei plăpânzi, bolnăvicioşi, fragili, se prăpădeau.

La nouă ani am fost şi eu lovită de o boală cruntă, o boală a sărăciei care m-a țintuit la pat aproape zece ani. În fiecare clipă de aducere aminte le mulțumesc părinților mei, chiar şi după ce s-au dus la odihna veşnică, pentru că s-au luptat ca să trăiesc, au vândut tot ce au avut de preț ca să mă salveze, tatăl meu purtându-mă în brațe dintr-un spital în altul. Eram destul de mică ca să prețuiesc viața la adevărata ei valoare, dar mă luptam să trăiesc. Firicelul de viață se agățase cu disperare de corpul meu plăpând și biciuit de boală.

Când am început să-mi revin, când durerea cuibărită în corpul meu fragil s-a mai potolit, spiritul meu şi-a găsit linişteа, refugiu, bucuria în cărți. Am început să citesc cam de la treisrezece ani. Stăteam imobilizată la pat, cu aparat gipsat de la mijloc în jos, pe ambele picioare. Nu puteam să mă mişc. Dacă infirmiera care răspundea de salonul în care eram alături de încă zece, douăsprezece fete, era ocupată cu servitul mesei sau să facă curat prin alte saloane, eu stăteam şase-şapte ore doar pe spate, fără să mă pot întoarce pe burtă, iar într-o parte era imposibil. Simțeam că îmi ia spatele foc, că nu mai pot respira, că încep să amorțesc...

Eram bolnavă, singură, fără nimeni apropiat, foarte departe de cei dragi. Părinții erau la celălat capăt de țară, eu în Sanatoriul de la Mangalia. În acest loc a reuşit tatăl meu să mă aducă şi chiar dacă am avut parte de multă suferință, aici personalul medical m-a tratat foarte bine, aici m-am făcut sănătoasă. Ca să uit de toată suferința, de dorul de casă, de cei dragi, citeam cu nesaț orice îmi cădea în mână, hrănindu-mi mintea şi liniştindu-mi sufletul.

În clipele de durere, de disperare, de singurătate şi de revolă scriam, aşa cum poate să scrie o copilă la o vârstă fragedă, ceea ce simţeam, ce trăiam, ce-mi doream...

Atunci le-am descoperit pe surorile Brontë, pe Tolstoi, Cehov, Rebreanu şi aproape toţi autori clasici şi tot atunci mi-am dorit cu ardoare să scriu şi eu ca Charlotte Brontë... Eroina sa, Jane Eyre, mi s-a cuibărit în suflet şi în minte şi este vie şi astăzi, după atâţia ani.

Înţelepciunea de a scrie mi-a dat-o Dumnezeu iar visul şi dorinţa de a fi prozatoare îl am de la Charlotte Brontë. Nu mi-am dorit să semăn cu ea, ci mi-am dorit cu ardoare să sădesc în sufletul cititorilor mei aceleaşi sentimente, aceeaşi dragoste, să am aceeaşi simplitate şi naturaleţe de a reda firul naraţiuni, care apoi pe parcurs să capete profunzime, să te învăluie în dorinţă şi mister, în tristeţe şi bucurie, în realitate şi vrajă, să pătrund în gândul lor ca o boare de primăvară şi să-i mângâi la fel cum a făcut talentata sciitoare cu sufletul meu...

După ce m-am însănătoşit şi am revenit printre oameni, viaţa mea s-a derulat mereu ca o poveste, cu multe capitole, cu bune şi rele, mereu cu ceva nou, dar întotdeauna, clipă de clipă, binecuvântată de iubirea primită de la Dumnezeu.

M-am întors după mulţi ani la Mangalia, unde mi-am întemeiat o familie. Soţul meu Nicolae, cei doi fii ai noştri, Doru şi Alin, sunt darurile de preţ cu care viaţa m-a binecuvântat, profesia de educatoare, care mi s-a potrivit ca o mănuşă şi apoi darul de a deveni „CUVÂNT" şi a dărui oamenilor din frumuseţea sufletului meu sunt alte daruri de excepţie, de lumină şi iubire cu care m-a înnobilat puterea divină.

Anul acesta am sărbătorit zece ani de când am publicat prima carte... Au fost zece ani de bucurie dar și de frământări și zbucium continu. De fiecare dată când scriu un roman îmi pun toată forța minții și a sufletului în rândurile lui, iar atunci

când îl editez aștept cu teamă și respect cuvintele cititorilor... Ei sunt adevărați mei critici.

De când scriu viața mea s-a schimbat în bine, am reușit să cunosc în profunzime atitudinea unor oameni dragi mie, a unor prieteni, a celor lângă care trăiesc, să-i accept cu bune și rele, să dau importanță faptelor mărunte care uneori mi-au adus multă liniște, chiar fericire.

Am descoperit că prieteni în adevăratul sens al cuvîntului sunt foarte rari și puțini, dar eu mă mulțumesc cu prietenii de toată ziua cu care comunic despre toate și nimic, pe care te poți baza dacă vrei de la ei sfaturi sau să mai afli ce face X și cum se îmbracă Y...

Unii din prietenii mei de toată ziua mi-au reproșat că m-am apucat de scris când nimeni nu mai citește...

Nu i-am contrazis pentru că din scris nu se poate trăi, mai ales un scriitor din provincie, care nu are în spate un nume cunoscut în showbiz-ul românesc sau căruia să-i fi dat Dumnezeu un drum luminat, strălucit încă de la prima carte editată. Dar, nu accept ideea că nu se mai citește... Se citește și spre marea mea bucurie, în librăria mea, în ultimul timp intră tot mai mulți tineri care doresc cărți, care-și cumpără cărți pentru ei...

Destinul unui scriitor este imprevizibil... Faptul că el trebuie să-și editeze cărțile în regie proprie este un mare dezavantaj... Vinde câteva la prima lansare, apoi dăruiește ca să știe lumea cum scrie și dacă are șansa, mai lasă câteva într-o librărie.

Sunt mulți poeți care scriu dumnezeiește, prozatori talentați dar care rămân cunoscuți doar în localitatea în care trăiesc sau cel mult în județul de care aparțin, tocmai pentru că nu are cine le distribui cărțile. Desigur posibilități există dar costă bani și majoritatea celor cu har, de cele mai multe ori, au doar bogăție spirituală. Dacă vrei să ieși din anonimat trebuie să te zbați, să cheltuiești, să îți promovezi singur opera.

***

În activitatea mea de manager la gărdinița pe care am condus-o douăzeci de ani, am avut nevoie de sprijinul unor personalități politice. La început m-am înscris într-un partid din interes, apoi am rămas din loialitate lângă cei ce m-au sprijinit să intru într-un program prin care am obținut fonduri din care s-a construit pentru cei 380 de copii, o grădiniță frumoasă, spațioasă, elegantă.

Am fost patru ani consilier în Consiliul Local al Municipiului Mangalia și m-am implicat în activitatea socială și culturală în această perioadă.

Ca scriitor nu m-am amestecat în politică și nici nu aș face-o. De fapt, odată cu încheierea activităţi la catedră mi-am încheiat și activitatea politică.

După o experiență de câțiva ani buni pe scena politică mi-am dat seama că absolut, oricare individ intră în politică vrea ceva, vine cu un scop bine definit și în funcție de caracterul lui, rămâne om sau se transformă în vultur care îi sfâșie pe cei ce-i stau în cale pentru ținta spre care se îndreaptă.

Niciodată, politicenii nu vor da nimic pe cultură, nu vor aprecia responsabil cultura, pentru că în domeniul cultural activează oameni cu suflete frumoase pe când politicenilor le lipsesc sufletele, sunt goi pe dinăuntru și nu se zbat, nu fac nimic pentru spirit ci doar pentru bogăție, pentru opulență, pentru bani.

De când mi-a dat Dumnezeu șansa de a întra în lumea cuvântului scris, am avut oportunitatea să fiu în preajma multor personalități din lumea scrisului, oameni cu har, foarte talentați dar care odată ajunși pe culmile gloriei, în vârful piramidei, nu mai privesc spre semeni, în nici un caz spre autori modești din provincie. Poate că este firesc... sau chiar le este greu să se mai întoarcă în timp... sau se cred... ei știu ce.

Sunt însă scriitori la fel de talentați, cu multe succese în țară și străinătate, nume grele în literatura română contemporană care trăiesc printre oameni cu naturalețe, cu simplitate, care nu se mândresc, nu se laudă, nu se preamăresc, nu critică, nu hules, nu se revoltă, ci dăruiesc din înțelepciunea lor, din frumusețea lor sufletească, împart oamenilor liniște, prietenie, sensibilitate și multă iubire.
Îi admir și-mi doresc ca șansa să mă poarte tot mai des împreajma acestor „comori” ale culturii românești.

***

Se spune că arta reprezintă un superb castel, în care pot intra doar cei talentați, însă talentul nu este singura condiție pentru ca numele unui scriitor să se bucure de respect. Alături de talent e voință şi muncă pe care o investeşti în tot ce îți propui să faci.

În afară de talent, **eu cred că am fost** înzestrată cu multă frumusețe sufletească, frumusețe pe care orice scriitor visează să o sădească în inima cititorilor. Viața unui scriitor nu e nici pe departe o plăcută şi veşnică sărbătoare pentru că ea presupune multe sacrificii, multe renunțări, implicare şi o continuă grabă a timpului.

Debutez în literatură în anul 2002, cu romanul "**Dealul Comorii**" pe care îl semnez cu pseudonimul **Dora Alina Romanescu**. Romanul prezintă drama unei tinere care îşi duce viața în spatele uşilor închise, acceptându-şi destinul ca pe o sentință a propriei sale existențe.

Fiindcă nu mi-am permis niciodată să mă joc cu vorbele, am căutat întotdeauna ca scrierile mele să fie simple, sensibile, cu mult respect pentru oameni, pentru bucuriile sau necazurile lor.

Debutul a fost un vis împlinit...

Pe 5 decembrie 2004 public cel de-al doilea roman, intitulat "**Distanțe**", în care aduc un omagiu părinților şi dascălilor din comuna Rebra şi din ținutul năsăudean.

La începutul anului 2006 am publicat cel de-al treilea roman "**Elmira Mahmudi - o lacrimă pentru eternitate**". Cartea aduce în prim plan lupta teribilă împotriva unei boli nemiloase, dar în acelaşi timp şi un elogiu adus vieții. În luna iulie a aceluiaşi an, lansez romanul "**Gara Centrală**".

„[…] romanul Dorei Alina Romanescu este de o factura literară nouă. O carte tulburătoare scrisă cu forță, iubire, bucurie" comentează poeta Emilia Dabu."

Ĭn luna octombrie 2008 public romanul "**Blestem**", un roman captivant, scris cu emoție şi întelegere, având numeroase momente tensionate ce se întrepătrund cu poveşti de dragoste.

În luna decembrie 2008, în preajma Sărbătorilor de iarnă, lansez romanul "**Mărturii de iubire**".

La trei ani după ultima lansare, pe 7 noiembrie 2011, public romanul "**Jocul Destinului**".

Pe 19 mai 2012, aduc în fața cititorilor o carte omagiu pe care am intitulat-o „**Zece ani de bucurie în România**", închinată unei persoane speciale, Sora Caterina Lacancellera din Congregația „ Muncitoarele Pioase ale Sfântului Iosif" de la Casa Santa Maria della Grazie din Mangalia.

Încă de la apariția romanului "Dealul Comorii" m-am străduit să îmi conturez imaginea unei femei iubitoare de literatură, cu o dorință puternică de a dărui, de a construi personaje cu oameni obişnuiți pe care să-i prezint cu simplitate, cu tuşe clare, clasic, direct, pentru a ajunge într-o manieră nedistorsionată la sufletul cititorului. Îmi doresc, ca prin scrierile mele, să nu impresionez, să fiu percepută aşa cum sunt şi cum trăiesc, să îmi păstrez feminitatea şi să-mi evidențiez potențialul de iubire.

Sunt fericită că am fost primită ca:

Membru al Uniunii Scriitorilor din România; Membru al Societăţii Scriitorilor Bistriţeni; Membru al Societăţii Scriitorilor din Bistriţa-Năsăud; Membră a Clubului de Cultura şi Artă SOLTERIS; Membră a Societaţii Scriitorilor Bistriţeni „Conexiuni"; Membră a Ligii Scriitorilor din România.

Premiile obţinute au fost o răsplată a muncii mele şi a respecctului meu pentru literatură:
- Diploma de onoare a filialei „ Dobrogea" a Uniunii Scriitorilor din România 2005; Diploma de excelenţă conferită de Primăria Municipiului Mangalia - 2005;
- Diploma de onoare acordată de Clubul Artelor „Solteris" - 2008
- Diploma de excelenţă - Gala superlativelor - Primaria Municipiului Mangalia 2008;
- Diploma de onoare pentru romanul „Blestem" - Societatea cultural ştiinţifică „Virtus romana rediviva" Cluj Napoca 2008;
- Diploma de onoare – Şcoala D. Ionescu Calvini, jud. Buzău 2009;
- Diploma de excelenţă – Asociaţia Scriitorilor Profesionişti din România, Buzău 2009;
- Trofeul Festivalului Liviu Rebreanu – Bistriţa – 16.11.2010;
- Premiul în valoare de 1000 de euro, acordat de PRIMĂRIA MANGALIA pentru activiatea literară şi promovarea culturii în oraşul Mangalia; Premiul I la Concursul Internaţional de proză pentru românii din întreaga lume, mai 2012, organizat de revista STARPRESS- revistă româno-canadiano-americană;

S-a scris despre mine în:

România literară Bucureşti; Revista "Agora" Constanța

Revista de cultura şi artă "Solteris" Mangalia

Revista de cultură "Cuibul visurilor" Maieru, județul Bistrița-Năsăud

Magazin de informare şi opinie medicală "Sănătatea noastră" Bucureşti

Revista "Alcance" – Brazilia; Revista literară "Litera nordului" Bistrița

Revista de cultură " Tribuna ideilor" Năsăud

Almanah cultural ştiințific "Virtus romana rediviva" Cluj-Napoca

In cele cinci Antologii editate de Clubul de Cultură şi Artă "Solteris" Mangalia; Cotidian independent " Şansa buzoiană"

Cotidian independent "Strada" Buzău; Cotidian "Răsunetul" Bistrița

"Gazeta de Oradea";"Telegraf" Constanța;"Şansa" Constanța

Am fost publicată în următoarele antologii:

1. Al nouălea cer, Antologie a Grupării de scriitori „Litera Nordului", Ed. George Coşbuc, 2009;
2. Scriitori români la frontiera Mileniului III, Dicționar critic, Ed. George Coşbuc, 2009
3. Antologia "Solidaritate şi toleranță", Ed. Revox 2009, realizată de PROADO
4. "Dicționarul culturii şi civilizației populare din Țara Năsăudului" apărut sub egida Societății culturale ASTRA, Despărțământul NĂSĂUD, la Editura Napoca Star, Cluj-Napoca, 2009;
5. „Vremea Sintagmelor" aparută la editura Karuna-Bistrița 2010;
6. Antologia „ Personalitați Române şi faptele lor"- Editura Venus – Iaşi 2010;

7. Antologia ″Conexiuni″- Antologie de proză, aparută la Editura Karuna-2010;

8. Antologia de proză ″Singur″ - Târgovişte 2010;

9. Himere din țara cu dor, editura George Coșbuc, 2010;

10. Antologia scriitorilor români contemporani din întreaga lume SRARPRESS 2011;

11. Stop reportofon! de Menuț Maximinian, editura Karuna, Bistrița , 2011;

12. Umorist fără voie – de Aurel I. Borgovan, editura Karuna,Bistrița 2011;

13. Rezonanțe acute – Virginia Brănescu, editura Karuna, Bistrița, 2011;

14. Oameni şi cărți – Virginia Brănescu,editura Karuna, 2011;

15. Antologia „PERSONALITĂȚI ROMÂNE ȘI FAPTELE LOR" editura StudIS, Iași, 2011;

16. Dicționarul scriitorilor români de azi – editat la Iași, 2011, de Boris Crăciun și Daniela Crăciun-Costin;

17.Dicționar Bibliografi,editat de Liga Scriitorilor Români, editura Dacia, Cluj-2011;

18. Cuvîntul în timp, Antologie de poezie,proză și eseistică- editura GRINTA, Cluj,2011;

19. ANTOLOGIA SCRIITORILOR CONTEMPORANI DIN ÎNTREAGA LUME-STARPRESS,2012;

20.Personalități române și faptele lor, editura StudIS Iași, 2012;volumul 50, volum de colecție

21. Personalități române și faptele lor, editura StudIS IAȘI, 2012,Volumul 52, volum de colecție;

22. In cele patru Antologii editate de Clubul Artelor Solteris din MANGALIA,editura EX PONTO Constanța.

<u>Prof.Mircea Daroşi spunea…</u>

Romanele unei dăscăliţe…

Dora Alina Romaneseu este tipul intelectualului care coboară adesea de pe scena clasei în lumea mirifică a scrisului, măsurându-şi dorul pentru meleagurile natale prin arta cuvântului.

Iubeşte oamenii, nu numai pentru legăturile sale profesionale, ci mai ales dintr-o dragoste profundă pentru literatură. Ştie să-şi transforme naturaleţea în eleganţă şi cultura în bun simţ. Este preţuită de colectivul în care munceşte, apreciată de prieteni şi necunoscuţi, atât pentru generozitate, cât şi pentru modestia sa dezinvoltă.

Dora Alina Romanescu scrie cu uşurinţă, are multe disponibilităţi, construieşte fraza cu o deosebită fineţe şi sensibilitate care îndeamnă la o lectură plăcută şi reconfortantă. Personajele sale au o individualitate aparte, sunt sincere şi modeste, au împrumutat ceva din frumuseţea sufletească a celei care le-a creat (…).

<u>Maria Şerban spunea…</u>

„REVELAŢIA UNUI SUFLET SENSIBIL!”

Sub pseudonimul Dora Alina Romanescu, Saveta Georgescu a debutat anul trecut cu un roman de o tulburătoare sensibilitate, raportată la egocentrismul care ne asaltează.

A scris romanul „**Dealul Comorii”** cu zece ani în urmă, dar i-a amânat apariţia publică dintr-un exces de anxietate şi prudenţă, trăiri pe care le au îndeobşte spiritele fin cizelate de creator.

Ea însăşi educator de vocaţie şi personalitate într-un oraş de provincie (Mangalia), a socotit că gestul de a sparge zidul anonimatului nu se poate face sub semnul hazardului şi nici al exhibiţionismului lacom de publicitate gratuită.

Este o mare bucurie să mai descoperim un suflet cald, iubitor de frumos, de bine, de speranță.

Bine ai venit, între noi, Dora Alina!

Cu prețuire, **Maria Şerban**

Crina Nicoleta Podaru spunea…

Dora Alina Romanescu-
„Comoara dintr-un vârf de viață"…

Dora Alina Romanescu - comoara pe care sufletul meu călător s-a oprit s-o descopere, printr-o împrejurare ce l-a făcut să se destindă şi să se întrebe dacă nu cumva şi minunile fac parte din viața cotidiană, din lumea obişnuită. . .

Un „**deal al comorii**" este însuşi destinul acestei autoare, atât de simplă, atât de profundă şi în acelaşi timp, atât de complexă. . . care o dată ce ți-a adresat primele cuvinte, calde şi adânci, reuşeşte cu multă uşurință să te facă să observi strălucirea comorii din vârful dealului. . . transparența spirituală a artistei este însuşi drumul ce te duce către ea.

Este o bucurie imensă să o descoperi pe Dora Alina Romanescu şi să trăieşti împreună cu ea, un segment din viața creştinului român, aşa cum a fost el învățat de mic, din brațele bunicii şi până a ajunge pe cele mai frumoase trepte ale societății. Parcurgi acest drum al ascensiunii minunându-te de greutățile, lipsurile pe care le întâmpină, dar şi de soluția salvatoare venită la timp, pentru a o ajuta să le treacă sau să le aducă rezolvarea de care este nevoie (…).

Poposiți un moment în lumea Dorei Alina Romanescu, în care speranța, dragostea şi emoția te conduc către cele mai profunde şi frumoase locuri...

Felicia Gherghina spunea…

Nu ştiu dacă ne putem limita şi face distincţie între cuvântul spus de doamna Georgescu şi cuvântul scris al doamnei Dora Alina Romanescu, cunoscând-o şi ascultând-o.

Căci felul în care şirul linear al cuvintelor susură e acelaşi cu cel al cuvintelor care-ţi povestesc o zi obişnuită din viaţa scriitoarei, povestind la o cafea.

Opera doamnei Dora Alina Romanescu îşi rezervă dreptul de a fi printre puţinele în ton clasic apărute în ultimele decenii în literatură. Sunt poveşti de viaţă, adevărate, clare, intense şi impresionante.

Sunt dezvăluiri de trăire, de durere, de suferinţă sau de fericire. În cărţile sale se împleteşte ficţiunea cu realitatea insesizabil, rezultatul fiind un tablou de lume nouă, perfect definită mai ales din punct de vedere spiritual. Sunt personaje bine conturate nu atât ca descriere individualizată, cât din punctul de vedere al interacţiunilor sociale ale anecdoticului literar (...)

Doamna Dora Alina Romanescu lasă eleganţa omului să imprime eleganţă scrierii, cerând de la cititor, printr-un zâmbet timid şi mic al mesajului, eleganţa receptării.

Felicia Gherghina – critic literar, CRAIOVA

Emilia Dabu spunea la prezentarea romanului „Dealul Comorii”

„... Sufletul are nevoie, pentru a se vindeca, de iertare şi încredere. Sinceritatea şi dragostea ne umanizează. Femeia este pe drept cuvânt marea lumină a universului şi trebuie ocrotită şi protejată în faţa supliciilor vieţii. Cine vrea să stăpânească viitorul, trebuie să domine trecutul. Aşa se întâmplă şi cu această carte. Atitudinea spirituală este un îndemn permanent

de autodepăşire, de perfecționare şi de deschidere a inimii spre lumină.

...Citind această carte, acest strigăt de durere, veți avea senzația că, undeva în univers, există un prieten adevărat care a învins disperarea şi şi-a învins propriul destin atât de nedrept uneori. Şi acel prieten este acest roman atât de dureros, dar atât de adevărat. Este drama pe care o trăieşte fiecare din semenii noştri în spatele uşilor închise, acceptându-şi destinul ca pe o sentință a propriei existențe...”

Emilia Dabu, membru al Uniunii Scriitorilor din România

***

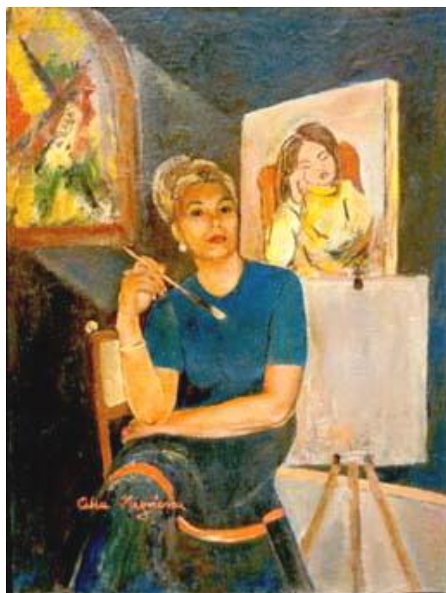
Mărturisesc că scriu despre oameni şi locuri dragi. Scriu cu uşurintă, văd cu ochii minții evenimentele şi faptele descrise, şi trăiesc cu sufletul sentimentele eroilor mei. Cred în dreptate şi adevăr, în cinste şi puritate, îmi iubesc familia , cred că nimic nu este întâmplător în viață, că am o stea “norocoasă”, că sunt ocrotită de puterea divină. Cred în surâsul norocului ,în fericirea care apare când orice speranță pare în zadar.

Visez ca scrierile mele să ajungă cunoscute în literatura română, muncesc cu seriozitate şi mă bucur enorm de orice pas cât de mic pe care îl fac în acest domeniu. Mă simt un om împlinit şi îmi doresc ca Dumnezeu să-mi dea puterea de a mai scrie, îndeplinindu-mi astfel un vis tainic, acela de a dărui oamenilor o părticică din sufletul meu, atât cât voi trăi.

Îmi iubesc cititorii şi mă simt fericită și premiată ori de câte ori îmi transmit impresiile lor despre romanele mele.”

Dora Alina Romanescu
Membru al Uniunii Scriitorilor din Romania

Cella NEGOIESCU

Rătăcitor în Empireu

Prin storul lăsat, razele se strecurau hoţeşte dând întunericului o tentă aurie şi calmă. Întredeschise cu greu pleoapele încă moleşite şi le coborî din nou, căci bătăile ceasului de pe servantă se confundau acum cu propriile zvâcniri ale tâmplelor încinse de durere. Se prăbuşise de cu seară pe dormeza îngustă, după ce luase un pumn de pilule, încercând să ostoiască migrena ce-o chinuia de vreo două zile. La început, ca o avertizare, săgeţi ascuţite îi traversaseră fruntea şi ceafa, ca mai apoi să se adune într-un halou orbitor şi dureros, imposibil de îndepărtat. Acum se risipea încet, retrăgându-se nu se ştie unde, răbufnind din când în când ca un fâlfâit de aripă în întuneric, fluture de noapte.

În semiîntunericul camerei, teancul de hârtii - petale de lotus pe covorul crem-verzui - zăcea răvăşit. Cât timp trecuse şi de ce erau acolo, azvârlite la întâmplare? A, da! ... plecarea şi reîntoarcerea de la Otopeni ... Andra plecase şi ea, peste ocean. Plânsese mult aranjând bagaje şi alte nimicuri pe care le considera utile unui început de viaţă, într-un capăt de lume despre care nu ştia nimic. O mai încălzea ideea că, spre deosebire de mulţi alţii, care fugiseră în căutarea unei vieţi

libere, fata ei plecase cu un loc de muncă asigurat, datorat unui om de bine, un fost coleg de slujbă de-a lui Nicky, şef de firmă, pentru a cărui sănătate se va ruga zi şi noapte. Ce-avea să mai fie viaţa ei? Andra fusese criticul ei, cel de-al şaptele simţ, cel de-al treilea ochi exigent şi profesionist, căci talentul Andrei fusese descoperit din copilărie, învăţătoarea recomandând-o pentru un liceu de artă, în timp ce profesoara de pian o vedea lansată în diverse recitaluri. Să mai spere în reîntoarcerea ei, la pensie? De ce ar face-o?
S-o îngrijească pe ultima sută de metri? Oribil. Îşi crescuse fiica fără acel gând pervers că o va ajuta vreodată. Fata ei era o floare de care trebuia să aibă grijă până la moarte, s-o îngrijească, să n-o înstrăineze. Uite că ea se înstrăinase singură şi încă la un preţ de nimic ...

Îşi simţea sufletul greu şi întinat de gânduri prăpăstioase, mai ales că Nicky, parând evidenţa, se ţinea departe de casă, eschivându-se în detaşări lungi, nefiindu-i alături, neînţelegându-i temerile şi angoasele. Se afla, parcă, la o răscruce, unde o troiţă se ridica, aruncând un sâmbure de lumină dintr-o candelă mică aflată la picioarele christului realizat după un model bizantin. De aceea găsise o oarecare refulare în răscolirea amintirilor, sortând pagini, notiţe, tăieturi din ziare, dorind să le adune laolaltă.

Înfrângându-şi slăbiciunea reveni lângă ele, mângâindu-le cu palma, dar şi cu gândul. Reluă activitatea începută aseară şi regăsi cu plăcere scriituri din epoci diferite, versuri rătăcite publicate în reviste şcolare, studenţeşti, eseuri, recenzii apărute în ***Analele Universităţii*** sau în diverse publicaţii locale sau naţionale. Răsfoindu-le şi recitindu-le reconstitui cu gândul întreaga sa viaţă de la adolescenţă la maturitate, de la inocenţă la înţelegerea vieţii nu ca un dar, ci ca pe-o clipă responsabilă pentru cei din jur, pentru cei ce vor veni. Preaplinul sufletesc şi-l simţea debordând în afară: chipuri dragi, locuri tăinuite, iubiri şi tristeţi, surprinse în

devălmăşia timpului, prindeau contur şi nuanțe nebănuite în ***reverberații lirice***.

* * *

Repartizată, după absolvirea Facultății de Filologie, în capitala moldavă, oraşul natal devenise pentru ea o oază de linişte şi de bucurie. Port dunărean, străjuit din trei laturi de către apele marelui fluviu, Brăila era, pe vremuri, un oraş înfloritor, cu angrosişti bogați, cu armatori greci îmburicați, învârtind pe degete mărgele de chihlimbar, cu evrei înstăriți, negustori desăvârşiți, care-ți fluturau pe sub nas toată marfa, încât îți era jenă să ieşi pe uşă fără să cumperi măcar o papiotă de ibrişin, turci şi chiar italieni, un amestec eterogen de culoare şi temperament. Aşa se explica şi faptul că progeniturile erau destul de reuşite, mai ales cele de parte femeiască, femei frumoase, codane oacheşe cu ochi migdalați, cu pielea smeadă şi plete negre, îmbinare de trăsături orientale şi meridionale, melanj de mister şi de perfidie.

Vara, când vipia din Bărăgan îşi arunca veninul arzător încingând pietrele şi înmuind asfaltul, mulți orăşeni se retrăgeau, la sfârşit de săptămână, pe tronsoanele labirintoase ale Bălții, sub arcadele de sălcii pletoase şi umbroase, printre trunchiurile bătrâne şi cenuşii ce contrastau cu ochiurile de apă transparentă, smălțate de frunzele lucioase ale nuferilor ce se lăfăiau pe tipsiile întinse într-o atmosferă încărcată de vrajă, de parfumul persistent al tufelor de tamarix.

Spre acest eden visase, timp de un sfert de veac, să se întoarcă. Să revină acasă, între ai săi, lângă apa aceea mare cu Balta ei răcoroasă. Se asemuia cu domnişoara Nastasia care-şi dorise cu fervoare să ajungă în Popa Nan, dar ca şi aceasta, n-avea să-şi atingă niciodată idealul. Vremea trecuse, părinții plecaseră întru cele veşnice, Balta fusese asanată şi redată agriculturii, transformată în marele grânar al țării, în timp ce

Dunărea, constrânsă de noile maluri, se răzbuna din ce în ce mai des, îşi ieşea din matcă, nemaicunoscându-şi drumul, năvălind în ogrăzile de la periferia oraşului, urcând din port, în partea centrală fără să se sinchisească, spre bucuria copiilor, dar şi a celor ce-şi puteau scoate bărcile, mai uşor, din curte.

Şi totuşi, aici, lângă acest paradis acvatic, îşi petrecuse copilăria şi adolescența. Aici se îndrăgostise pentru prima oară de un băiat, coleg de clasă, mare chiulangiu, dezordonat şi boem pe care-l asemăna cu John Wayne, aici îşi descoperise afinitățile ce-i vor marca viața: dragostea pentru poezie, pictură şi, mai ales, către muzică. Întâlnirea cu baletul o dezamăgise, căci profesorul, un italian cu apucături perverse (avea să înțeleagă mai târziu de ce-l găsea înainte de lecții croşetând într-un fotoliu, îmbrăcat într-un halat, de fapt capot de zanana, cu turban şi buzele bine conturate cu un ruj de culoare sângerie), îi administra usturătoare şfichiuiri peste picioare pe motiv că, fiind prea lungi, păreau că se mişcă mai greu. Într-adevăr se înălțase repede. În clasa a şaptea era cea mai înaltă din clasă ceea ce-i dădea un sentiment de complexare, asemănându-se singură cu un bâtlan, o deşirată fără forme. N-avea să mai crească, dar nici să se împlinească prea mult, rămânând o adolescentă sprințară, cu multiple aptitudini artistice.

Timpul, ca-ntotdeauna comprimat, era judicios împărțit. Învăța bine, prindea repede şi se făcuse indispensabilă cercurilor şi şezătorilor literare recitând din versurile marilor poeți, dar şi din creațiile proprii, coordonând şi ***Mugurii***, revista şcolii, desenând până noaptea târziu miniaturi grafice pentru paginile publicației. Reuşise concomitent, renunțând la câteva ore libere după amiaza, să urmeze cursurile Şcolii Populare de Artă, secțiile pictură şi muzică. Ultima preferință o acaparase cu totul, visând la o viață de scenă, exersând ore întregi în fața oglinzii trista arie a lui Cio-Cio-San, care străbătea prin geamurile duble, ajungând

la urechile trecătorilor, ale colegilor ce se plimbau pe bulevard. Ei, colegii, dar şi profesorii o apreciau şi o susţineau. De altfel, selecţia anticipată îi dăduse multe speranţe. Colecţionari de talente, plecaţi în ţară pentru a descoperi voci tinere, o aleseseră, cerându-i date şi certificate, urmând ca la începutul lui august să prezinte şi diploma de maturitate, analizele medicale şi, bineînţeles, repertoriul pregătit. Entuziasmul îi fusese însă repede spulberat de intervenţia destul de brutală a familiei, mai cu seamă a tatălui pudibond, crescut la rându-i într-o atmosferă austeră, care-şi dorea o fiică aşezată la casa ei, cu bărbat şi copii, cu cămin liniştit şi prosper. De ce o profesie agitată, neremunerată, neproductivă şi boemă? S-ar putea mula pe imaginea unei vieţi cuminţi, cu nimic sărită din tiparele clasice. Tirade nesfârşite, exemple stupide pentru a-i spăla mintea, un racursiu al neuronilor. Literatura, pentru care avea o înclinaţie vădită, o fascina şi îi apărea ca o rază de speranţă. De ce nu s-ar îndrepta spre Facultatea de Litere? Dar nu la Bucureşti, unde paşii ar fi purtat-o spre poarta Conservatorului ca să-şi sporească durerea, ci la Iaşi, oraş pe care-l cunoştea doar din romanele lui Teodoreanu sau Octav Dessila, oraş despre care se vorbea mult, uneori nu tocmai elogiativ, recunoscut însă ca un adevărat panteon al culturii şi al istoriei. Oricum, se învăţa carte, ceea ce-i făcea plăcere.

Continuase să publice în ***Alma Mater***, revista studenţească, şi citea cu disperare opere grele, având matura intuiţie că viaţa de după licenţă n-o va mai gratula cu atâta timp. Răsfoise cu aviditate cele douăzeci şi cinci de mii de titluri aparţinând lui Iorga, personalitate marcantă despre care auzise atâtea în timpul copilăriei sale, bunicul dinspre tată fălindu-se cu eticheta de iorghist, adept al ideilor propagate de fostul ministru al educaţiei. O colecţie impresionantă din ***Neamul românesc*** – publicaţie aparţinând în întregime marelui istoric – se afla dosită în podul casei, printre vechituri, de teama unor percheziţii frecvente în zilele lui Dej. Visa la ziua

când va avea bani, la ziua când va strânge toate exemplarele pentru a le lega într-un volum şi a le plasa în viitoarea sa bibliotecă. Îşi dorea să aibă o locuință simplă şi comodă cu pereți tapisați până la jumătate cu cărți, cealaltă jumătate fiind destinată tablourilor. Nu-şi închipuise vreodată că multe dintre ele vor purta semnătura ei.

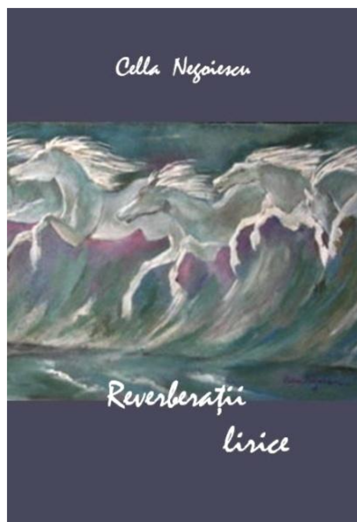
Desenase mult, reuşise să-şi însuşească pe lângă tehnica uleiului pe cea a acuarelei, dar şi a pastelului interbelic. Fețele de masă de olandă, brodate şi apretate, pătate de tuş şi alte culori îi fuseseră promise, la nervi, ca zestre. Devenise în ultimul an de liceu, un fel de artist ambulant efectuând la comandă felicitări pentru profesoare, pentru colege. Scria scrisori de dragoste pentru diverşi tipi, intrând fără să vrea în intimități care n-o priveau, dar pe care trebuia să le cunoască pentru a da impresia că autoarea e însăşi iubita.

Stabilirea ei în Iaşi, depărtarea de ai săi, o făcuseră să se agațe cu disperare de culori în mijlocul cărora se simțea reînviind: "Mă liniştesc coborând printre ele; / simt că plutesc / în fulgi de lumină, / departe / de tenebre, / departe / de lentilele negre." (***Refugiu***). Fără să ştie de existența vreunui cenaclu, se prezentase cu două lucrări la un Salon de toamnă. După o oarecare ezitare, preşedintele asociației de artişti îi înregistră tablourile, avertizând-o de o eventuală respingere. Spre surprinderea ei fu selecționată pentru etapa republicană, în capitală, de unde una dintre pânze se întorsese cu un premiu I. Intrase apoi în cercuri de artă plastică şi poezie, participase la peste 87 de expoziții colective – Saloane de toamnă, de primăvară – fiind gratulată cu premii şi mențiuni. Debutul din 1983, apreciat deosebit de către profesorul Constantin Ciopraga, fusese urmat de alte şaisprezece expoziții personale, de obicei cu tematică.

“ Purtând cu sine amintirile Brailei natale, cu legende legate de apele marelui fluviu, cu o poezie care şi-a găsit expresia literară la Panait Istrati şi Mihail Sebastian, la

Perpessicius şi alţii, pictoriţa Cella Negoiescu, a găsit în Iaşi impulsuri şi exemple destinate să-i clarifice personalitatea. Dacă în tablourile cu cai ea nu va fi urmat, poate, sugestiile venind de la Margareta Rădulescu, este aproape sigur că Victor Mihailescu-Craiu i-a stat aproape /…/ Ca elemente definitorii, de observat pe de o parte un lirism reţinut, asociat meditaţiei, pe de alta, aspiraţia spre construcţie /../ desenul formând scheletul compoziţiei, în timp ce culoarea devine reverberaţie cu funcţii multiple (psihologică, muzicală, plasticizantă). Fără îndoială, între lucrările care o reprezintă în chip fericit sunt portretele şi compoziţiile, graţie cărora expozanta se ridică deasupra intimismului feminin.” **Constantin Ciopraga - Flacăra Iaşului,** martie 1983.

O impuseseră şi o făcuseră cunoscută, aşadar, compoziţiile cu cai sau portretele copiilor surprinşi în diverse ipostaze, plăcându-i să atace teme dificile, plăcându-i să pigulească, considerându-se o nonconformistă tocmai prin această meticulozitate, uitată azi într-o epocă în care modernul îşi făcuse loc prin lucrări neterminate, parcă, cu culori amestecate, uneori indescifrabile. Ea desena, iar culorile îi potenţau ideile, dând imaginilor cea de-a treia dimensiune, încărcând-o, fiindcă, personal, considera sculptura o artă regală. Admira până la idolatrie operele Renaşterii, dar nu-şi putea dezlipi privirile nici de la compoziţiile ingenioase ale lui Dali. Nu se compara cu nimeni, îşi ştia locul, dar pictura şi poezia dădeau sens vieţii ei. Tehnicile însuşite erau uzitate concomitent. Pastelul îi oferea o satisfacţie

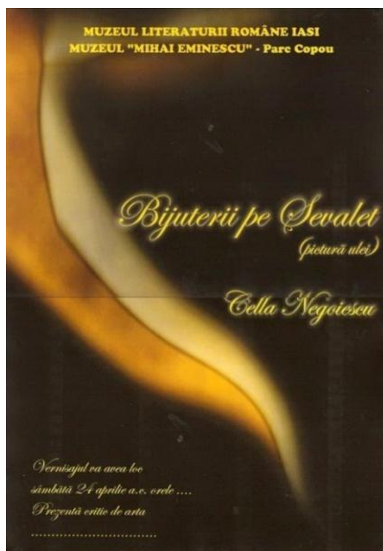
nebănuită, mai ales în efectuarea portretelor şi peisajelor, ce atrăgeau privirile prin rafinament şi discreție, printr-un parfum vetust. Expoziția de amploare de la sala Victoria (8 martie 1985), cu cele 72 de lucrări realizate în această pudră sensibil colorată, se bucurase de aprecierea unui numeros public. În aceeaşi tehnică fuseseră lucrate şi cele 16 exponate donate liceului, primul său loc de muncă, într-o atmosferă festivă, de Sf. Dumitru. Evenimentul fusese gratulat în toate cotidianele locale, frumos nuanțat de către profesorul Dan Ilie şi criticul Virgil Cuțitaru, încât ea îşi simțea sufletul plin de o nebănuită fericire, mulțumită, ca întotdeauna, că poate oferi, fără a cere vreo recompensă, o modestă emanație a spiritului. Avea în minte un singur citat aparținând unui ziarist foarte cunoscut.

„Vom zăbovi asupra unui gest de excepție... Din considerație şi dragoste pentru instituția aceasta prestigioasă, binecunoscuta pictoriță a donat 16 dintre cele mai valoroase lucrări ale sale. Portretistă de excepție, autoarea se apleacă cu duioşie asupra lumii copilăriei, mângâie cu tandrețe chipuri candide, obligându-ne pur şi simplu să privim în ochii inocenți ai copiilor noştri şi să ne convingem că, oricât de grea ar fi, viața trebuie trăită. Pentru acest gest, autoarea merită tot respectul”.

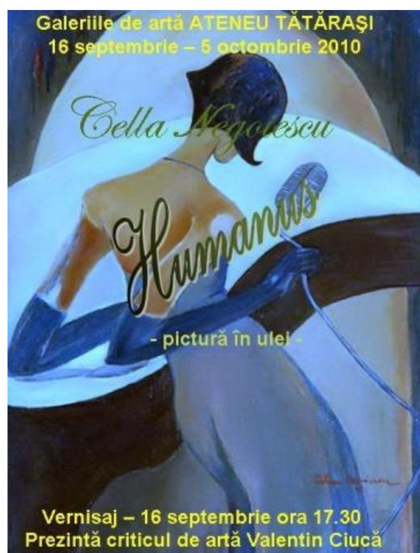
Multe dintre aceste lucrări vor fi fost imortalizate şi în pliantul apărut mai apoi, ***Reverberția culorilor***, editura Universitas XXI.

Versetele ilustrate îndelung pigulite împreună cu Andra timp de un an, proiectate ca o grafică de carte, se concretizaseră într-o expoziție de excepție prezentată în țară, dar şi în străinătate (Montreal, Canada), constituind în final conținutul unei plachete elegante, ediție bilingvă (română – franceză), apărută în editura Dramart, 2005, lansată în aceeaşi țară de peste ocean. Emoțiile expunerii pe simeze a ***Versetelor*** – ca şi cele încercate la lansarea plachetei, fuseseră reînnoite de

altele, căci expozițiile se succedaseră la interval de trei - patru ani de muncă nebănuită.

Expoziția intitulată ***Humanus,*** 17 septembrie 2010, fusese premiată într-o Gală a laureaților drept cea mai bună expoziție a anului, în timp ce lucrarea ***Înger de pază*** primise Medalia ***Eminesciana,*** 15 ianuarie 2012, în cadrul concursului anual al artiştilor plastici organizat cu ocazia sărbătoririi marelui poet național. În secțiunea pentru literatură a aceluiaşi concurs poezia ***Rugă către timp*** cumulase aprecierile juriului prin conferirea trofeului ***Astrul liric, Eminesciana 2012***. Reuşise, astfel, să îmbine pictura cu literatura, căci lucrările de pe simeze concurau cu eseurile, recenziile şi medalioanele literare apărute în diverse publicații.

Vernisaj

Se simțea obosită şi fără chef. Țârâitul telefonului o trezi din letargie. De la capătul firului vocea cristalină a Andrei o revigoră. Îi ura succes şi-i ținea pumnii pentru ziua ce urma să-şi deruleze evenimentele. Trebuia să regrupeze forțele.

Ridicând storul, deschise larg fereastra, lăsând cale liberă luminii care năvăli indecentă în cameră, oferind ochiului un spectacol răvăşitor. Deveni conştientă de situație, se grăbi să-şi strângă scrisorile şi amintirile. Le înghesui în etuiuri de carte, în plicuri şi mape, aruncându-le în sertare. Trecându-şi mâna prin părul strâns neglijent, privi teancul de cărți de pe masă şi, în sfârşit, zâmbi. Era cazul să-şi revină, căci cele trei volume aşteptau binecuvântarea ei înainte de a fi etalate publicului, înainte de a fi muşcate de discursul criticului, dar şi de gândurile neştiute ale celor ce le vor răsfoi. Astăzi era lansarea!

Emoția se instală încet, frisonul, binecunoscut de-acum, o invadă până-n tălpi şi gândul i se înălță în rugă către Cerul care-i îngăduise să-şi împlinească visul, ca apoi să revină pe pământ, să zboare departe, mulțumindu-i şi celei ce-i amintise că-n viață nu e timp de a răscoli trecutul, prezentul fiind prea încărcat de provocări ce se cer rezolvate nu oarecum, ci doar cu stoicism, cu muncă şi, mai ales, cu speranță.

Ca semn al recunoaşterii talentului...

Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului
Inspectoratul Școlar Județean Iași
Universitatea de Arte "George Enescu" Iași
Universitatea "Alexandru Ioan Cuza" Iași

TROFEUL ASTRUL LIRIC EMINESCIAN

Se acordă Doamnei/~~Domnului~~ CELLA NEGOIESCU
pentru înaltul profesionalism și aleasa ținută artistică a creației sale,
participante la Concursul de Creație Lirică EMINESCIANA,
ediția a II a, ianuarie 2012

Universitatea de Arte "G. Enescu",
Rector, prof. univ. dr. Atena Simionescu.

Eseist, critic de artă,
Valentin Ciucă,

Inspectoratul Școlar Județean Iași
prof. dr. Liliana Romaniuc,

Universitatea "Al. I. Cuza" Iași
Lector univ. dr. eseist Emanuela Ilie,

Manager general proiect
prof. drd., pictor Ofelia Huțul,

Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului
Inspectoratul Școlar Județean Iași
Universitatea de Arte "George Enescu" Iași
Universitatea "Alexandru Ioan Cuza" Iași

DIPLOMĂ DE EXCELENȚĂ

Secțiunea lirică/proză poetică

Se acordă D-nei/~~D-lui~~ CELLA NEGOIESCU..........pentru participarea la
Concursul Internațional de Creație Plastică/Lirică "EMINESCIANA"
ediția a II - a, Galeria "Cupola" Iași, 15 ianuarie 2012

Universitatea de Arte "G. Enescu",
Rector, prof. univ. dr. Atena Simionescu.

Eseist, critic de artă,
Valentin Ciucă,

Inspectoratul Școlar Județean Iași
prof. dr. Liliana Romaniuc,

Universitatea "Al. I. Cuza" Iași
Lector univ. dr. eseist Emanuela Ilie,

Manager general proiect
prof. drd., pictor Ofelia Huțul,

Ion VANGHELE

(în mijloc)

Numele meu este **Ion Vanghele**.

M-am născut pe malul Dunării şi al mării, pe 11 septembrie 1948, sub semnul Fecioarei.Ursitoarele mi-au fost Jean Bart şi Mihail Sadoveanu. Nici unul dintre noi trei nu ne-am dat seama de lucrul acesta, decât eu, dar mult mai târziu. Pe Jean nu l-am cunoscut niciodată dar a scris despre oraşul meu şi de aceea i-am rămas întotdeauna recunoscător. Pe Sadoveanu l-am vizitat în copilărie de două ori. Prima dată într-o casă de vacanță, unde el, stând ca un uriaş într-un scaun sau un fotoliu de unde trona ca un rege, mi-a strâns mâna, ca de la scriitor la un viitor poet. A doua oară, era plecat de acasă la vânătoare şi nu a mai revenit niciodată. Legat de marele maestru al cuvântului am să vă povestesc o întâmplare interesantă. Mi-a fost povestită de către una din verişoarele mele , însă mult mai târziu, atunci când toamna s-a lăsat peste suflet şi creştetul s-a acoperit de fulgii albi ale unei ierni care nu s-a mai terminat niciodată.

Pe vremea când eu însumi eram elev, corespondam cu vară-mea şi uneori furat de cuvinte, încercam să-i îndulcesc viața cu imaginația mea, care de atunci umbla printre flori, se

rătăcea prin crânguri, urca pe cărări de munte asemenea lui Calistrat Hogaş, numai că unul dintre noi umbla cu calul, iar eu călătoream pe jos. La un moment dat la şcoala acelei verişoare, profesoara de Limba şi Literatura Română a dat să se facă o compunere legată de primăvară. Neavând timp sau din lipsa de inspiraţie, surioara mea a deschis cutia cu scrisori şi a găsit acolo cuvintele mele pline de inspiraţie. În felul acesta, compunerea a ieşit aşa cum trebuie. La ora de Română, doamna profesoară îi pune pe elevi să citească şi printre ei se numără şi verişoara despre care vorbesc. Citeşte ea ce citeşte, în clasă s-a aşternut liniştea. La sfârşit profesoara îi întreabă pe ceilalţi dacă le-a plăcut, şi atunci se ridică unul şi spune:

- Doamnă, a fost foarte frumos, ce este drept, dar a copiat după Sadoveanu. Profesoara s-a uitat la verişoară mea, verişoara mea s-a uitat în pământ, fiindcă nu ştia ce să spună. Neştiind de unde scosesem eu cuvintele acelea aşa de frumoase, s-a temut cum era şi firesc să facă referiri la autorul real al textului respectiv. De altfel, de multe ori mi s-a întâmplat ca postând unele dintre poeziile mele pe diferite site-uri de socializare, să fiu rugat să numesc şi autorul care a scris versurile acelea, deşi autorul stătea cuminţel chiar în faţa cititorilor săi. Pentru mine, Mihail Sadoveanu a rămas în permanenţă voievodul literaturii noastre istorice, chiar dacă timpul şi concurenţa au încercat să îl detroneze, înlocuind regele cu nişte umbre de cele mai multe ori lipsite de har.

(urmare)

Când un copil deschide ochii spre lume, se impregnează de prezenţa acesteia, începând să îşi cunoască părinţii, apoi rudele, pe urmă spaţiul său de cunoaştere prinde să se lărgească. Începe să vadă oamenii, lucrurile şi fiinţele micuţe care zburdă pe bătătură. Când porţile se deschid, universul începe să se închege, lărgindu-se, căpătând o vastitate asemenea unei păsări ce îşi desface aripile ca să zboare către infinit. Pământul cândva limitat şi rezumându-se

la o curte împrejmuită cu un gard de papură şi o casă văruită semănând cu acelea din fotografiile levantine, se continuă cu apă şi cu stufărişul, cu nuferii şi cu peştii de argint alunecând cutremurate umbre în adâncurile misterioase. Deasupra, zilele se sparg într-un şirag fără sfârşit iar nopțile vin să doarmă cu frunțile sprijinite de acoperişuri, cu picioarele cufundate în apele Dunării şi în bălțile cu miros de nămol putrezit, gâdilate în talpă de florile albe şi sălbatice ale nuferilor plutind ca nişte stele sau lacrimi înghețate de lună. Când copilul priveşte lumea, el începe să devină o parte micuță din ea, cu toate imperfecțiunile lumii şi ale sale. Se bucură şi se întristează cuprins de toate emoțiile de frământările şi neliniştile pe care soarta i le dăruieşte din belşug, ca o recompensă sau ca o povară. În clipa când copilul ridică ochii - chiar dacă îi este frică la un moment dat să nu cadă în cer, - el devine poet. Deşi proza şi poezia sunt legate de scris, de modul meşteşugit de a folosi cuvintele şi a aşeza semnele, poetul se naşte ca o sfidare a condiției umane, înainte de gesturile sale scripturale. Pentru că mai presus de toate, chiar înainte de dragoste, în sufletul lui îşi face cuibul ca un înger de lumină şi umbră, uneori ca o pată insomniacă de lună colindandu-l şi răscolindu-i toate colțurile ființei sale,- poezia. Poezia nu se naşte din dragoste. Ea se naşte odată cu poetul. Dragostea nu face decât să o înaripeze, s-o învețe să zboare, devine în acele momente ale sacrului capacitatea poetului de a zbura mai repede, pe măsura nerăbdărilor sale.

Ca să fiu totuşi sincer, nu ştiu cum se întâmplă. Te trezeşti la un moment dat scriind, punând emoțiile, trăirile, faptele în cuvinte. Nu ştii în clipa când o faci, dacă eşti lebăda cea albă şi frumoasă ori rățuşca cea urâtă. La fel rămâi surprins când auzi prima bătaie timidă la uşă şi când deschizi, cineva îți întinde o floare. După aceea gesturile singulare se repetă, iar în cele din urmă se transformă în buchete de flori. Oamenii încep să întrebe de tine, să te caute, să se bucure de prezența ta sau

să te hulească. Pentru că invidia, ca şi dragostea, este o formă de recunoaştere a poetului. Premiile nu sunt o răsplată permanentă. Aceasta se întâmpla deoarece de foarte multe ori ne lăsăm lira şi aripile Dumnezeieşti şi redevenim oameni. Au existat totuşi două premii deosebite care mi-au marcat viața : La un concurs organizat de editura Nemira am luat premiul I în colaborare cu un prieten, pentru o povestire fantastică, - "Arthur, regele Camalothului." Povestea aceasta nu a apărut niciodată. Tot în acea perioadă, am mai scris un eseu legat de balada Miorița, căutând semnificațiile "de piatră" ale simbolurilor. Un foarte bun prieten, Mihai Vasile, mi-a propus o colaborare, care s-a concretizat cu apariția în nişte reviste locale a unor articole de mitologie. Cercetările în acest domeniu aveau să mă împingă mai târziu să scriu o serie de articole, adunate sub titlul de "Hermeneutica Miturilor". După asta, am început să scriu poezie. Destul de firav şi de prost la început, am învățat să folosesc cuvintele , căpătând puterea timpului şi a experienței pentru a trece de greşelile de la început. Poeziile mele s-au regăsit în câteva antologii lansate de două site-uri literare, Esențe şi Cleopatra, dar şi grație unor prieteni de înaltă ținută morală, şi amintesc aici de Valentina Becart, de Mioara Băluță, de Paul Negruț, doamna Ghilcescu, şi alții. Datorită lor, am putut scoate la un moment dat două cărți de autor, una de poezie, "**Somnul Licornului",** şi un volum mic de "**Hermeneutică a Miturilor",** primul dintr-un şir care probabil nu se va mai scrie niciodată. În partea introductivă a volumului de poezie "**Somnul Licornului",** doamna **Cezarina Adamescu** avea să spună: *„A-i căuta lui Ion Vanghele corespondent în literatură, ar fi o întreprindere temerară, pentru că el şi-a găsit propriul filon din care îşi extrage aurul versului. Cu toate acestea, un Minulescu, un Bacovia, par a-şi găsi reflexul în această poezie de o frumusețe aproape stranie, elegiacă. (Oraşul meu) Oraşul meu cu străzile domoale, / pierdut prin vremi şi umbre de castani,/ de câte ori eu am trecut agale, / îmbătrânind cu*

tine-atâția ani / Cu ochii goi privesc biserici moarte / şi cu beții lila de liliac / îngerii-şi plâng aripile lor boante / la începutul curgerii de veac / Oraş în care plânge-n vreme praful / văpăile nocturne de tramvai / aicea îmi trăiesc tăcut păcatul / de vechi iubiri din nopțile de mai. / Bătrân oraş al hatmanului Ploaie / În versul meu acuma te salut / Când luna se dezbracă în odaie / Să lumineze forma mea de lut."

În "**Vade Mecum**", o antologie de versuri care cuprinde "şapte poeți contemporani," în comentariul făcut în post-față, Denisa-Ganea Popa, avea să spună despre poetul Ion Vanghele: "Poetul Ion Vanghele, transferă creațiilor sale, puterea artistului care nu se cantonează în deplângerea hazardului refulându-şi sentimentale în versuri. Iubiri trecătoare, pasiuni devoratoare, uitate sau care încă bântuie prezentul... Dar ca orice spirit înalt, preferă beția unei iubiri pierdute mulțumindu-se că a îndrăznit:

E ziua-n mine ca o moarte lentă

E ziua-n mine ca o moarte lentă
Iubirile s-au stins insomniac
Cuvintele iubitei mele tac
Ca un parfum de clipe şi de mentă

Doar umbrele păienjeniş desfac
Îmbrățişarea lor să mă corupă
Într-un infern Apocaliptic, după
Când lacrimile stele se prefac

Ea-şi pierde lumea sau pe-a mea o lasă
Mă simt abandonat pe o pustie
De țărm uitat cu floare stacojie
Într-o tăcere caldă şi mâloasă

Mai protestez şi eu din când în când
Pot ca să țip că dumneaei nu-i pasă
S-a-nconjurat doar de tăcere-n casă
Şi-n lacrimile uneori curgând

Dacă în brațe tandru o cuprind
Ființa mea eterică o trece
De parcă-n brațe țin o ceață rece
De amintiri prin vreme picurând

Eu am murit sau ea-i acuma moartă
Degeaba de parfumuri se desface
Mănunchiul freziilor care tace
S-a vestejit cu clipele la poartă

Poemul meu aici îşi rupe firul
Ascult iubirile plângând în parc
Sub luna rotunjită ca un arc
Plin de miresme plânge trandafirul

Ne vom iubi în viața viitoare
Dacă în trenul următor mă sui
În caz contrar nu am să pot zău cui
Să-i dăruiesc speranța care moare

De-aceea mă îngrop acum în vers
Şi-n sunete las stele răsfirate
Ca nişte pietre mari şi colorate
Singurătăți să ardă-n univers

Pe rugul lor şi tu să arzi iubire
Ca un păcat continu sau blestem
Atâtea toamne fără frunze gem
Ca-ntr-o prezentă plânsă schilodire...
(...)

Poetul încearcă să își depăşească sinele, prin actul creator în care surprinde esența trăirilor. Sondează în adâncul ființei sale metamorfozând în versuri , dureri, amintiri, patimi, stropi de fericire."

Denisa-Ganea Popa

Coperta: Mihai Cătruna

Ana Irina IORGA

Mistică şi poetică personală

Pribegiile mele sunt numărate de Tine, Dumnezeule.

Psalmul 55

Poezia nu este o specie literară. Poezia este un limbaj prin care se poate exprima doar o singură realitate – cea nevăzută, pe care Platon o numea „inteligibilă", iar Psalmistul – „curtea lui Dumnezeu". Nu există poezie apriori, înafara şi înaintea oricărei experiențe a dumnezeirii. Poezia este traducerea în limbaj omenesc a unei realități şi a unei experiențe supra-omeneşti. Aşa a început pentru mine poezia. Aşa mi s-a impus. Despre întâlnirea cu Dumnezeu nu poți să nu vorbeşti. Iar când (o) vorbeşti se naşte poezia; ca descriere a acestei întâmplări minunate.

Nu doar atât, desigur. Rugăciunea este poezie, vorbirea cu Dumnezeu este poezie. Tot ce are legătură cu Dumnezeu este poezie. Arta în general. Tot ceea ce este frumos. Icoana, de pildă. Este un drum către Cel reprezentat, este o aducere a Lui în lumea de aici şi de acum, naşterea unui spațiu în care El să se poată mişca, să te poată vedea, să-ți poată vorbi. Ochi în ochi. Libertatea ta de a-L chema, libertatea Lui de a-ți răspunde.

Înfățişarea obiectelor imediate, la care avem acces nemijlocit, nu are decât o îndreptățire utilitară. La fel este şi cu rostirea. Rostirea dimensiunii sensibile, pragmatice, a

lucrurilor este utilă, fără îndoială, dar nu este ziditoare. Dimensiunea ascunsă, complet nepragmatică, a aceloraşi lucruri aşteaptă o privire, o înțelegere, o rostire. Aceasta este poezia. Pâinea şi vinul. Hrană şi băutură. Da, dar în acelați timp, chiar în acelaşi timp, trupul şi sângele Mântuitorului.

Vrednicul de pomenire Părintele Teofil Părăian, de la Sâmbăta de Sus, recita deseori din poeziile Zoricăi Lațcu-Teodosia, poezii de o delicatețe şi o frumusețe fără seamăn, care m-au marcat definitiv, înaintea Psalmilor, înaintea lui Vasile Voiculescu , a lui Bartolomeu Anania sau a Sfântului Ioan Iacob de la Neamț. Poezia „Te port în mine”, apărută în volumul *Poezii*, la editura Σοφία, era una dintre cele mai îndrăgite de Părintele Teofil. În afară de-a o citi mereu şi mereu, am simțit nevoia de-a o dărui şi altora. Cum să dăruieşti ceea ce nu este al tău? Şi cine să fie aceia alții? Am tradus această poezie într-un regim aproape imperativ. Nu sunt traducător, nu sunt nici măcar bun cunoscător al limbii engleze. Dar această poezie poate atinge şi sufletul care nu vorbeşte româneşte. Şi el trebuia s-o audă.

Te port în mine	**I'm carrying thee within myself**
Te port în suflet, ca pe-un vas de preț,	I'm carrying thee within my soul,
Ca pe-o comoară-nchisă cu peceți,	A treasure sealed, a precious bowl.
Te port în trup, în sânii albi şi grei,	I'm carrying thee within my deep white breast,
Cum poartă rodia sămânța ei.	As seed in pomegranate are rest.
Te port în minte, ca pe-un imn sfințit,	I'm carrying thee within my mind,
Un cântec vechi, cu crai din Răsărit.	A song of holy, old and Eastern kind.

Şi port la gât, nepreţuit şirag, Around my neck, I'm
carrying – precious lace,
Strânsoarea cald-a braţului tău drag. Thou beloved arm of
nice and sweet embrace.
Te port în minte tainic, ca pe-un vis, I'm carrying thee, oh, my
sweet dream, with me,
În cer înalt de noapte te-am închis. In high night
sky I was enclosing thee.
Te port, lumină rumenă de zori, I'm carrying thee,
red-eastern light at down,
Cum poartă florile mireasma lor. As flowers carry
sweet smell of their own.
Te port pe buze, ca pe-un fagur plin, I'm carrying thee, as
comb of honey, on my lips,
O poamă aurită de smochin. A golden fruit
of fig relished in sips.
Te port în braţe, horbote subţiri, I'm carrying thee
in arms, laces divine,
Mănunchi legat cu grijă, fir cu fir. A brunch
tied lightly one by one.
Cum poartă floarea rodul de cais, As flower's
carrying apricot fruit seems,
Adânc te port în trupul meu şi-n vis. I'm carrying thee in
me and in my dreams.

Dumnezeu este muzical. Cântarea lui Dumnezeu, cântarea cu Dumnezeu ne atinge trupul în fiecare fibră, ni-l transformă în instrument muzical: buzele, dinţii, plămânii, inima, pielea. Trupul devine un spaţiu rezonant în care timpul dispare; se inserează eternitatea odată cu intonarea numelui Său. Resimţi biruinţa Lui asupra diavolului, asupra multiplelor sale înfăţişări şi împieliţări.

Imnul vlahilor din secolul al X-lea, aşa cum apare el în *Codexul Rohonczi*, este, de fapt, cântarea liturgică de biruinţă.

Biruințe văzute şi nevăzute. Minunat în istoria noastră este mersul subteran şi izvorârea fără oprire. Poporul nostru este izvorul Europei, *terra genitrix*, *mithras*-ul danubian. Pentru cei de aiurea, el rămâne un popor lipsit de importanță, ca orice existență neostentativă, un popor totuşi neliniştitor, ca orice generator de viață, de neam. De neamuri.

Enigmatica disponibilitate a poporului român de a se nega pe sine, de a fi, aparent, altceva decât ceea ce este, de a primi străinătatea cu brațele deschise, iar pe străin cu sufletul cu porțile ridicate, întocmai ca în „Miorița”, când franțuzit, când grecit, când americănit – este semnul părintelui ce se recunoaşte pe sine în copiii săi de departe, pe care îi îmbrățişează necondiționat. O formă de sacrificiu de sine. Matern. Patern. Strămoşesc. Ar fi înduioşător dacă nu ar fi eroic. Nu, nu mă simt erou. Eu sunt soldat. Lupt în tranşeele propriei vieți, pe fronturile munților mei sufleteşti. Lupt într-un război care nu s-a încheiat, care nu se încheie, doar cu două arme: pâine şi vin.

Am visat, tresărind sub obuze, să fiu tot felul de lucruri, apărător al unor oameni abstracți, balerină sfidând gravitația împreună cu Ceaikovski, privitor al cerului înstelat de deasupra noastră ignorând legea morală din noi.

Am vrut, pe sub tancuri, să-i iubesc pe oameni. Aproape m-au strivit. Apoi am evadat. Înțelepciunea lumii, frumoasă şi tristă şi fără putere, te înlănțuie. Înțelepciunea lumii este o închisoare. Şi ea se află în intelectul nostru. Evadarea în filosofie nu a fost decât un nou prizonierat.

În toate aceste întâmplări poezia nu a existat. A trebuit să mă depărtez de ele, să nu le privesc, să nu le hrănesc cu ochiul meu, cu întrebările mele, cu suspinurile mele. Şi aşa s-a făcut în mine un loc, care nu era deloc gol. Acolo era Dumnezeu. Dumnezeu este poet. Ca şi Eminescu. De la el am învățat că în suflet se află o putere miraculoasă, puterea de a făuri, de a făuri armonii, de a te juca şi a face cuvintele să

cânte. Am învăţat de la el că glonţul istoriei te nimereşte întotdeauna, că patria te aşteaptă veşnic şi că drumul spre ea trece prin cer.

Sunt plină de recunoştinţă celor care mi-au îngăduit să-i cunosc, să-i văd, să-i aud, să-i citesc. Oamenii sunt ca mâncarea: unii dulci ca mierea, alţii amari ca cireşele negre; unii cu gust de vin, alţii cu gust de pâine. M-am înfruptat din ei ca din bucate minunate. Iar ei au trecut în mine, sunt în mine. Nu ca amintire, ci ca fiinţare. Ca fiinţe vii.

Când merg pe stradă văd oameni oarecare, femei şi bărbaţi, de vârste diferite. Şi simt şi ştiu că ei sunt comori pecetluite la care nu avem acces; nu oricum. Nu în grabă. Şi elevii mei sunt la fel. Multe din aceste peceţi nu le pot citi. Dar simt mireasma comorii ascunse. Uneori văd flacăra albastră arzând deasupra.

Câtă frumuseţe, câtă bogăţie, câtă risipă! Frumuseţe fără măsură se revarsă în viaţa noastră: aurul existenţei celuilalt, pietrele nestemate ale vorbelor lui, fierul faptelor lui, cleştarul gândurilor lui. Celălalt rămâne apa mea vie. Singurătatea este şi nu este. Jocul vieţii, dialectica ei. Nimic nu m-a uimit mai tare decât versul Sfântului Grigorie de Nazianz: *„Se joacă Cuvântul înalt în tot felul de chipuri, judecând lumea Sa, ici şi colo, cum Îi place”.*

Dumnezeu se joacă întrupându-Se, intrând în finitudinea creaţiei, dar nerămânând în ea. Şi omul se joacă iubind, ieşind din sine, dăruindu-se, intrând în celălat, dar nerămânând acolo. Nu ştiu unde este limita. Nu ştiu dacă există limită. Ştiu doar că toate acestea sunt poezie.

Ana-Irina IORGA
Iaşi, 4 septembrie 2012

Al Florin ȚENE

TAINA SCRISULUI –
SCOTOCIND PRIN LADA CU AMINTIRI

(...) Pe atunci, sub dealurile molcome cu vii ale Drăgăşaniului, locul unde am văzut lumina zilei, nu cunoşteam un adevăr pe care l-a spus monseniorul Vladimir Ghika că: *„Omul este una dintre făpturile care se alcătuiesc cel mai încet şi care trec cel mai repede!”* Era anul Domnului 1942, luna iunie, 13, când strigătul primului copil al familiei Ion Țene şi al Ecaterinei, născută Roşianu, ce atunci se năştea, dădea semnalul începerii unei vieți. (...)

(...) Clasa întâi am făcut-o la Şcoala „Frații Nicolaescu”, căreia i se mai spunea „Şcoala din Piață”. Prima învățătoare, doamna Rădulescu, omorâtă de ruşi mai târziu! Apoi, părinții m-au transferat la Şcoala „Nicolae Bălcescu” unde l-am avut învățător pe domnul Moreanu. În clasa întâi am avut tăbliță de gresie pe care scriam. O am şi acum ca amintire. Le-am arătat-o şi nepoților pentru a cunoaşte cum se învăța în acele vremuri... şi cum arăta „laptopul” bunicului lor! Învățătorii pe care i-am avut erau foarte exigenți cu noi. Când nu ştiam lecția ne puneau la colțul clasei în genunchi pe coji de nucă. Şi... astfel învățam de teamă... nu din conştiință! Dar învățam! La ciclul primar am avut profesor de limba şi literatura română pe domnul Muşulescu. Un bărbat frumos şi exigent. Când nu

ştiam lecția ne trăgea de perciuni, spunând: *„Tătarule, nu ai învățat!”*.

Dovadă că se făcea carte în şcolile primare şi în liceul din Drăgăşani este faptul că mulți dintre foştii mei colegi de clasă au ajuns mari personalități, precum: Radu Vasile, fost prim-ministru al României, Virgil Mazilescu – poet de mare talent, Dumitru Velea - scriitor, Ilie Vulpe -istoric, Mugurel Isărescu, actualul guvernator al Băncii Naționale, iar mulți alții, profesori universitari, cercetători, oameni de ştiință...

Nu pot să-i uit pe profesorii mei, cei trei „Escu”: Mihăescu, Istocescu şi Popescu, de limba şi literatura română, pe profesoara Preda de matematică... care m-a lăsat corigent în clasa a X-a. Fiind bun la fizică şi chimie, profesorul Cruciachevici mai întotdeauna mă punea, la orele de laborator, să fac experiențele cu care îşi exemplifica lecțiile. Nu pot să uit că am fost eliminat trei zile pentru faptul că am fost găsit citind în clasă romanul **„Rusoaica”** de Gib I. Mihăescu, care era interzis în acea perioadă. Cartea o împrumutasem de la Ionica, fiica cea mică a autorului, care locuia împreună cu mama dânsei, doamna Elena, fostă Stănescu, pe o stradă adiacentă cu strada Parcului pe care se afla casa noastră. Era perioada când din dorința de a ne face cunoscute creațiile literare am înființat Cenaclul Literar de pe lângă Casa de Cultură. Era anul 1958: După ce a fost recunoscut (reabilitat) Gib I. Mihăescu am botezat cenaclul cu numele acestuia.

Tot în acel an, 1958, împreună cu colegii Ilie Vulpe, Nicuşor Bărbulescu şi Liviu Lica, am făcut o gazetă de perete din scânduri, frumos construită cu patru rubrici, intitulată „Gazeta literară drăgăşeneană”, pe care am pus-o pe gardul şcolii chiar la intrare. Era noaptea. La cele patru rubrici am „publicat” poezii şi articole despre activitatea cenaclului pe care-l conduceam. Dimineața, înfuriat, directorul Liceului, profesorul Chelărescu, a dat ordin să fie dată jos gazeta

noastră, iar pe noi ne-a eliminat trei zile şi apoi am fost criticați de mama focului în şedințele de UTC.

Conducând, ca elev în clasa a XI-a, cenaclul literar pe care-l înființasem, am invitat la şedințele acestuia colegi şi prieteni dragi, iubitori de literatură, precum Dumitru Velea, viitorul dramaturg, eseist, poet (...), Constantin Dumitru, ajuns renumit ziarist, Nicolae Cochinescu, procuror în Drăgăşani, viitor membru al Curții Supreme de Justiție, poetul Virgil Mazilescu care era deja student la Bucureşti, Ion C. Vasile, tatăl viitorului prim-ministru, profesorul Niță Popescu, poetul Dumitru Raiciu, profesorul Emil Istocescu şi alții. Demn de recunoscut este faptul că am avut mare noroc cu dascălii noştrii din acele vremuri, deoarece ne-au pregătit cu dăruire la toate materiile, ne-a transmis dragostea de cunoaştere şi ne-au „deschis ochii”, învățându-ne cum să ținem piept vieții. (...)

(...) Locuind nu departe de casa familiei Gib I. Mihăescu, încă de prin clasele primare am aflat că acolo a stat un mare prozator. Doamna Elena, soția scriitorului cu cele două fetițe Miruna şi Ionica, au fost scoase de comunişti din locuința lor, pe motiv că erau boieroaice şi făceau parte din familia „legionarului” Gib I. Mihăescu (cel care a publicat la revista „Gândirea”) şi mutate într-o casă de țigani. Abia în 1967, după ce a fost retipărit Gib, le-a fost retrocedată casa... În acea perioadă vizitam familia, împrumutam cărți şi cercetam manuscrisele. Aveam şi un concurent, pe prietenul meu, profesorul Emil Istocescu, care s-a implicat cu dăruire în cercetarea operei autorului, în special al volumului „Brațul Andromedei”, publicând câteva cărți de referință despre opera lui Gib I. Mihăescu. (...)

(...) După terminarea liceului am studiat la „Dimitrie Marinescu” la Bucureşti, după care m-am înscris la Facultatea de Filolgie-Istorie din cadrul Institultului Pedagogic de la Baia Mare. După absolvirea facultății, am fost repartizat profesor la

Tarna Mare, comună situată la granița cu Ucraina, pe atunci parte intergtantă a a Uniunii Sovietice. Acolo am stat doi ani. Este locul unde m-am căsătorit cu poeta Titina Nica (Țene), care era învățătoare acolo... la şcoala condusă de fratele ei, Ion. Ca o coincidență, soția mea îşi trăgea rădăcinile din Uşurei, un sat de lângă Drăgăşani. Ne-am căsătorit în acea localitate maramureşeană... având verighete câte un fir de iarbă... pe deget! De unde aur, când acest metal prețios era monitorizat de comunişti?! Țin minte că la căsătoria noastră ne-a cântat la pian o doamnă unguroaică şi am ciocnit câte un pahar de vin de Tarna Mare. Asta a fost frumoasa noastră nuntă... Eram atât de tineri, plini de speranțe şi vise. (...)

(...) Acolo eram preocupat de literatura cu aceeaşi ardoare. Deseori trimiteam articole şi poezii la ziarul din Baia Mare, la „Gazeta Literară" din Bucureşti sau la „Tribuna" din Cluj. Multe din acestea au fost publicate spre bucuria „autorului"! Ne duceam, împreună cu soția, iarna, pe o vreme de crăpau lemnele de frig, la un cenaclu din Satu Mare, condus de poetul Petre Got. Desigur, nu ocoleam nici Baia Mare, unde eram atras sufleteşte de cenaclul „Nord" - înființat de mine, de poetul Vasile Radu Ghenceanu şi pictorul Mihai Olos. (...)

(...) Chemați la Drăgăşani de tatăl meu, care era în acea vreme şef-contabil la Banca Națională a raionului Drăgăşani (iar Constantin Isărescu, tatăl lui Mugur Isărescu Guvernatorul Băncii Naționale, era inspector şef), am „încercat" să găsesc un serviciu în oraşul natal. Normal, nu-i aşa? Până la urmă am găsit de lucru la Stația de Radioficare din oraş, iar soția... contabilă la Intreprinderea de Transport Auto, tot în Drăgăşani.

Devenind redactor la Stația de Radioficare aveam zilnic o emisiune de o oră în care difuzam reportaje despre oraş, anchete economice, montaje literar-muzicale, poezii şi cântece. Am preluat din nou conducerea cenaclului pe care-l înființasem. În această perioadă, făcând schimburi de

experiență cu cenaclul „Anton Pann” din Râmnicu Vâlcea şi invitându-i, pe unii din ei, la emisiunile Stației de Radioficare, i-am cunoscut pe Doru Motoc, care într-o perioadă a fost redactor la revista „Argeş” din Piteşti, unde publicam articole şi poezii, pe regretatul poet Traian D. Lungu, o fire prietenoasă şi volubilă, pe Ion Şt. Lazăr care era inspector la Casa Creației din Râmnicu Vâlcea, şi pe directorul acesteia, Gheorghe Diaconu. I-am cunoscut în perioada când editau antologii de poezie pe diferite teme (şi unde publicau şi poezii de-ale mele). Am avut colaborări la realizarea unor spectacole cu montaje literar-muzicale, cu participarea unor artişti, muzicieni şi poeții din Râmnicu Vâlcea precum: George Țărnea, Felix Sima, Doru Motoc, Traian D. Lungu, Lucian Avramescu şi Gheorghe Voica.

Prin 1966-1967, Nicolae Cochinescu, care era procuror la Drăgăşani, a scris cartea pentru copii numită „Călărețul albastru”. Aproape toate povestirile din cartea care a apărut mai târziu la Editura „Ion Creangă”. Deseori le-a citit în şedințele cenaclului pe care-l conduceam. Unele din ele le-am difuzat, în lectura autorului, în cadrul emisiunilor Stației de Radioficare din Drăgăşani, care avea peste 5.000 de abonați. Pe Nicolae Cochinescu l-am însoțit (făcând şi înregistrări audio) la întâlnirile sale cu copiii din clasele primare. Dorea să cunoască reacțiile viitorilor cititori ascultându-i povestirile. Pe istoricul literar Costea Marinoiu l-am cunoscut când participam la şedințele lunare ale cenaclului „Anton Pann”. Despre cărțile lui am scris câteva cronici pe care le-am publicat în revistele „Povestea Vorbei” şi „Argeş”. Cu George Țărnea am participat la mai multe spectacole de poezie şi i-am admirat excelenta-i memorie. Avea uşurința versificației... aşa cum o aveau creatorii populari. El venind din comună Şirineasa, județul Vâlcea a moştenit acel „filon” al talentului de la mama sa (care era soră cu mama lui Mugur Isărescu). (...)

(...) În perioada 1970-1971 am lucrat la ziarul de şantier „Lumina de pe Lotru”. Acolo am cunoscut oameni, fapte şi drame care s-au coagulat în romanul „**Chipul din oglindă**”, apărut mult mai târziu, după evenimentele din decembrie 1989, la editura Fundaţiei „I.D. Sârbu”. Când am depus manuscrisul acestui roman la editura „Dacia” din Cluj, unde director era Al. Căpraru, redactorul de carte, Viorica Mării (sora lui D.R. Popescu), după ce l-a citit, mi-a spus textual: *„Tovarăşe Ţene, romanul nu se poate publica. Dacă l-aş publica am intra amândoi în puşcărie!”*. „Chipul din oglindă” este o frescă a societăţii româneşti din perioada ceauşistă, o critică aspră a politicii economice de atunci.

Deci cam aşa a fost o întoarcere la marea iubire, oraşul Drăgăşani! Aşa cum îşi intitulase un volum de poezie prietenul meu, Anghel Dumbrăveanu, numit *„Fluviile vizează oceanul”...* aşa şi eu am considerat că „oceanul meu” a fost şi este oraşul natal. Acolo s-au născut cei doi feciori ai mei, Florin, care, astăzi, este specialist în imagine la televiziune, autor de reportaje, şi Ionuţ, doctor în istorie şi drept, autor a 16 cărţi publicate. (...)

(...) Există un proverb românesc: *„În orice rău există şi un bine”,* proverb care s-a materializat şi în soartă familiei mele. Demolându-ni-se casa din Drăgăşani, aşa cum spuneam la început, ne-am hotărât să ne mutăm la Cluj, unde sora mea Violeta era profesoară de biologie la un liceu din oraş. Am făcut împrumut pe 25 de ani la bancă şi am cumpărat un apartament cu patru camere în care am locuit cu părinții şi cei doi băieți ai noştri, până când copii s-au căsătorit şi s-au „aşezat” la casele lor. Părinții... au trecut la cele veşnice de aproximativ zece ani. Aceasta este istoria şi motivul venirii mele la Cluj în vara anului 1978, astfel că istoria nu-şi are o scuză în fața veşniciei, fiindcă ea *„...scuză prea mult timpul”*, cum spunea Cioran. (...)

(...) După revoluție am lucrat ca redactor la „Curierul Primăriei” şi la „Cetatea Culturală” unde am promovat tinere talente şi unde am publicat considerațiile mele despre apariția noului curent literar „Globmodernismul”, cel care a înlocuit postmodernismul care... a stâlcit limba română şi care nu spunea nimic. Globmodernismul este fenomenul reîntoarcerii, pe jumătate, la un clasicism împletit cu mijloacele moderne de astăzi. La Cluj am înființat în anul 2006 cenaclul literar „Vasile Sav” ce funcționează în cadrul unei secții a primăriei Cluj-Napoca, iar în ianuarie 2011 am înființat şi cenaclul „Artur Silvestri” al Ligi Scriitorilor Români, şedințele ținându-se în sediul Cercului Militar Cluj.(...)

(...) În luna ianuarie a acestui an (2010 n.a.) am înființat cenaclul literar „Artur Silvestri”. Acest OM, care-i poartă numele, mi-a fost prieten spiritual. L-am înființat cu scopul de a fi o şcoală de literatură pentru membrii Ligii Scriitorilor români, şi nu numai. La şedințe participă de obicei peste o sută de persoane. Am înființat acest cenaclu în spiritul lui Garabet Ibrăileanu care spunea: *„Cultură nu e un lux, este un strict necesar. Fără cultură un popor nu poate rezista în concurența vitală dintre popoare”*. (...)

(...) Am debutat cu poezie „**Eu m-am născut când**...” în luna mai a anului 1959, în revista „**Tribuna”** din Cluj. Am trimis poeziile semnate aşa cum sunt în buletinul de identitate, adică Țene Florinel Sandu. Mai târziu am aflat cine mi-a fost „naşul” de botez literar, cel care mi-a pus pseudonimul „Al. Florin Țene”. Era poetul Negoiță Irimie, şeful secției „Poezie” din cadrul redacției. Pe atunci era redactor şef Dumitru Mircea, cel care publicase romanul „**Pâine albă**”. Mult mai târziu în 1974 am publicat la Editura „Litera” din Bucureşti volumul de versuri „Ochi deschis”, fiindu-mi redactor de carte distinsul romancier şi editor, de pe vremurile de dinaintea celui de-al doilea război mondial, Radu Albala. Şi al doilea volum, apărut în 1979 la aceeaşi editură, a fost redactat tot de Radu Albala. Volumele de poezie *„Cerul meu de hârtie”* şi *„Masa cea fără d*e *taină”* au fost traduse în limbile engleză şi sârbă. Volumul „Cerul meu de hârtie” a fost publicat la Uzdin, în Serbia, de către prietenul Vasile Barbu, în urma primirii Marelui Premiu la Festivalul Internațional de Poezie.

(...) Am publicat poezie, articole, critică literară şi eseu în revistele: Luceafărul, Gazeta Literară, Familia Română, România Literară, Argeş, Secera şi ciocanul, Orizont, Scrisul Bănățean, Iaşul Literar, Convorbiri Literare, Confluențe, Cronică, Ramuri, Mozaic, Agora Literară, Cetatea Culturală, Ardealul Literar, Curierul Primăriei Cluj, Flagrant, Poştaşul, Orient Latin, Heliopolis, Rusidava Culturală, Poezia, Oglinda literară, Esteu, Columna, Citadela, Aurora, Al cincelea anotimp, Pietrele Doamnei, Climate Literare, Viața de pretutindeni, Napoca News, Făclia, Adevărul de Cluj, Mesagerul transilvan, Radix (Belgia), Românian VIP (Dallas, Texas), Iosif Vulcan (Australia) ş.a. În total am publicat peste 6000 de articole şi reportaje în presă. (...)

(...) (după revoluție n.a.) Comisia Europeană de la Bucureşti condusă pe atunci de Karen Fogg, a organizat un concurs de jurnalism, având ca premiu o bursă în structurile

Uniunii Europene de la Bruxelles. Am trimis materialele, câteva reportaje, pe temele solicitate şi am obţinut bursa. Alături de mine, a mai fost selecţionat şi filozoful Gabriel Andreescu împreună cu care am fost în capitala Belgiei. În urma acestei burse şi al concursului am obţinut „Diploma de Jurnalist European”. (...)

(...) Iniţiativa de a înfiinţa o nouă organizaţie scriitoricească în România am avut-o eu, după ce m-am reîntors din Belgia. Văzând că in această ţară funcţionau cinci asociaţii scriitoriceşti (în bună înţelegere! Sic!) şi cunoscându-i pe unii scriitori de acolo, mi-a venit ideea de a democratiza şi în ţara noastră mişcarea scriitoricească. Dar nu înainte de-a mă interesa despre celelalte „uniuni” din fostele ţări socialiste. În urma documentării, am aflat că numai în România a rămas o singură asociaţie scriitoricească de tip sovietic, adică *Uniunea Scriitorilor*. În toate celelalte ţări, foste socialiste deci, „uniunile” s-au desfiinţat, iar în locul lor s-au înfiinţat mai multe organizaţii scriitoriceşti. Aşa cum s-a întâmplat şi cu partidele politice. Cunoscând realitatea din Europa am luat hotărârea, împreună cu alţi 10 scriitori clujeni, să înfiinţăm **Liga Scriitorilor Români.** Hotărârea judecătorească de înfiinţare datează din august 2007. Astăzi, după aproape patru ani de la cea dată, avem 31 de filiale, publicăm 12 reviste, din care 9 pe hârtie, dar toate pe internet, avem un site, siglă naţională, sigle ale filialelor, etc. Fiecare filială are un cenaclul literar, iar unele, cum ar fi cele din Timişoara, Vrancea, Vâlcea, au editat Antologii şi Anuare. De curând am editat primul volum al „Dicţionarului biobibliografic al Ligii Scriitorilor”, în format A4, având 446 de pagini şi cuprinzând 200 de autori. Acum lucrăm la volumul doi, care sperăm să apară până în noiembrie. Filialele au organizat lansări de cărţi, medalioane literar-muzicale, inclusiv şedinţe de cenaclu. Cu sprijinul poetei Daniela Voicu, membră a Ligii, am organizat anul acesta la începutul lunii iulie, în Elveţia, *„Festivalul de Arte*

umane”, la care au participat 25 de scriitori, atât din țară cât şi din Germania, Canada şi Elveția, unii dintre ei fiind atât membri ai Ligi cât şi ai Uniunii Scriitorilor. (...)

(...) Până în prezent am publicat 47 de volume de... poezie, romane, proză onirică, eseu şi critică literară. Printre acestea enumăr câteva volume de poeme: „Cerul meu de hârtie”, „Cina cea fără de taină”; trilogia românească: „Insula Viscolului”, cuprinzând romanele „Chipul din oglindă”, „Insula Viscolului” şi „Orbul din Muzeul Satului”. Eseurile le-am publicat în mai multe volume, dar acum amintesc doar volumul „Prizonierul oglinzilor paralele”. Critică literară am publicat în câteva volumele printre care „Ochiul magic al metaforei”, apoi teatru în: „Vă somez, Domnule Doctor!”, „Arca frumoaselor vise de vânzare”, „O stafie tulbură speranța”. Am publicat şi volume de piese de teatru în versuri, toate făcând parte din „Epopeea Română” ce cuprinde: „Florile Sarmisegetuzei”, în cinci acte şi „Io, mare Voievod şi Domn!”, în trei acte. La această epopee, care va cuprinde în final zece piese de teatru în versuri, mai lucrez încă. (...)

(...) (speranțe de viitor n.a.) În primul rând să fiu sănătos. Apoi, să obțin pentru Ligă, din partea Ministerul Culturii şi implicit a guvernului, ***recunoaşterea oficială a acesteia ca asociație de utilitate publică.*** În prezent lucrez la un volum de versuri, apoi... vom mai vedea!

Spicuiri din volumul: „De vorbă cu stelele” de George Roca (Interviu cu Al Florin Țene), pag. 267-286, Ed. Anamarol, Bucureşti, 2011

Al Florin ȚENE,
Cluj-Napoca,
3 august 2012

Bianca MARCOVICI

Bianca MARCOVICI: Dragă Edi Mattes, cum te descurci cu pasiunile, hobby-urile tale multiple, în afara serviciului, în ce constau ele şi cum sunt echilibrate de meseria ta de arhitect la „Societatea de Electricitate" din Haifa, unde lucrăm împreună ca vechi colegi?

Eduard MATTES: Hobby-urile mele nu sunt echilibrate de activitatea mea de arhitect! Ele sunt sarea şi piperul din viața meu cu care-am început să învăț arhitectură şi nici cel cu care mi-am terminat studiile la Bucureşti! Visam poate să lucrez la nişte proiecte de referință ale lumii moderne! Dar, ca în orice vis, în marea majoritate a cazurilor, familia şi digestia sunt cele mai importante aşa că faci ceea ce trebuie pentru pâinea cea de toate zilele! Pasiunile, caricaturile, grafica, fotografia îmi umplu cele trei sau patru ore după ce toți membrii familiei, mama şi cei doi flăcăi ai mei, Roni şi Eden, merg la culcare! Atunci îmi găsesc liniştea necesară străjuită de mulțumirea sufletească după o zi de muncă, acea linişte ca toți ai tăi sunt sănătoşi, mulțumiți şi pregătiți de o nouă luptă, ziua de mâine!
Dar tu, dragă Bianca, cum te împarți tu între devizele tale de la serviciu şi lumea ta de vers?

Bianca MARCOVICI: La această întrebare pe care mi-o returnezi, aş putea răspunde în puține cuvinte: meseria mea de

inginer constructor se contopeşte perfect cu poezia, mai mult, sunt un colaj modern şi dependent. Inspirația mea, după cum se poate citi din cartea antologica, „Muntele meu, Carmel, 2011" e tocmai o dovadă a diversității temelor poetice pe care le-am abordat. Ele țin de nostalgia românească, după ce am părăsit România acum 20 de ani împreună cu familia. Aici, în Israel am prins rădăcini puternice, am deja 6 nepoți. Fetele mele au făcut armată grea, s-au căsătorit şi deja au devenit competitive în meseria lor. Lucrează în domeniul calculatoarelor. Nu uita că am sosit în țara foarte târziu! Eu la aproape 40 de ani, soțul meu la vârsta de 45, iar cele două fete ale noastre au sosit în Israel la vârsta bacalaureatului, deci înainte de armata care a urmat.

Cum te împaci cu gândul că ai colaborat din începuturi la cărțile mele, făcându-mi grafica, iar la interior sunt şi câteva din realizările tale în grafică, adică pot să-ți zic că... „ți-am oferit o şansă să-mi ilustrezi poemele” (Sic!), după care mulți scriitori te-au contactat cerându-ți să repeți succesul pentru cărțile lor? Îți mai aminteşti despre ce plachete de versuri este vorba, le mai ai prin casă? Poți reproduce un colaj?

Eduard MATTES: Este adevărat că te-ai comportat ca o adevărată prietena ce eşti şi-ți mulțumesc că mi-ai acordat încrederea de-a-ți decora cărțile cu desenele mele (şi eu... Sic!), cărți deja decorate cu frumoasele-ți versuri! Cum mă împac cu gândul că am colaborat din începuturi la cărțile tale? Pentru mine a fost şi-a rămas o cinste deosebită de a-ți sta aproape, la câțiva centimetrii de adâncile tale versuri, în plachetele pe care le-ai editat şi care ți-au consolidat un nume răsunător în poezia modernă.

Bianca MARCOVICI: Dar cititorul ar trebui să mai ştie şi cu ce te ocupi la serviciu!

Eduard MATTES: N-aş vrea ca cititorul acestor rânduri să creadă că sunt un plictisit şi-un plafonat în ceea ce priveşte activitatea mea la serviciu, dar... adevărul nu este prea departe

de cele relatate mai sus! Îmi desfăşor activitatea într-un mediu dominat de inginerie şi exactitate, în care munca de arhitect este privită ca ceva desuet! Mereu mi se spune, mai în glumă, mai în serios, când vreau să mai ies puțin din unghiurile drepte, că oricum nimeni nu va observa „creația" mea! Şi-atunci mă surprind întrebându-mă unde s-au ascuns toate visurile mele? Îmi amintesc anii studenției şi ceea ce visăm nopțile: visam că proiectul meu s-a materializat, că este real şi că mă plimb prin tridimensionalul imaginar devenit peste noapte, realitate! Priveam în toate direcțiile şi corectam proiectul acolo unde era nevoie, totul în tridimensional! Mă trezeam a doua zi şi mă repezeam la planşeta unde materializam visul în linii, culori şi unghiuri. Şi-atunci, eram mulțumit! Azi, fac ce mi se cere, dar am grijă să mă privesc în fiecare dimineață în oglindă şi să mă investighez cu atenție dacă nu a început capul meu să semene cu un cub...! Atâta timp cât capul îşi păstrează forma pe care o ştiu, plec liniştit la serviciu şi mă îmbrac cu culoarea locului pentru a ieşi cât mai puțin în evidență!!! Noroc că am căpătat acolo şi o altă atribuțiune, şi anume aceea de-a organiza expoziții de-ale colegilor de lucru care, ca şi mine, evadează uneori în artă!
Dar cum te lauzi tu cu ceea ce faci la serviciu?
Bianca MARCOVICI: Cred că simplă enumerare a lucrurilor pe care le fac în meseria mea, cum ar fi „Stații de înaltă tensiune", partea de construcție, ar sugera clar că nu poate fi acesta izvorul meu poetic. Cred că situația internațională, războiul, dragostea, explozia internetului („Impactul Virtualului"- titlu unei cărți lansată la I. C. Român din Tel Aviv), muzică, domeniul în care am activat ca violonistă 17 ani, pot fi clarificate ca subiectele mele forte din proza şi poezia mea, cea memorialistică. Mă consider o poetă modestă care a încercat să păstreze legăturile cu literatura din România, cu toate că mulți dintre israelienii de origine română considera lucrul ăsta ca o pierdere de timp.

Eduard MATTES: Dar cum e privită literatura israeliană în limba română, peste hotare?
Bianca MARCOVICI: Descopăr că suntem încă competitivi, suntem „o moştenire lirică puternică", aşa cum se vede clar în presă românească din Israel şi în cea din România. Unii dintre noi au reuşit să fie publicaţi în România, cărţile noastre au fost recenzate în revistele literare din România şi din Israel. Au loc întruniri literare la Ierusalim, Tel Aviv şi Haifa cu schimburi literare aproape lunar. Cu toate astea suntem (unii dintre noi!) ignoraţi când e vorba de ce am văzut şi auzit la ştirile culturale de la TVR CULTURAL legate de „Salonul de carte" de la Bucureşti care se desfăşoară zilele acestea. Ungaria e invitată ca membră de onoare anul acesta, Spania a fost invitată anul trecut. Mie personal nu mi s-a cerut colaborarea. Nici nu mai am pretenţia să fiu invitată. Poate ar trebui să mă reculeg. Viitorul nostru literar stă în limba ebraică. Lucrul ăsta l-am simţit în cartea mea de poezie *„Espresso dublu la Ierusalim"*, carte bilingvă, ebraico-română, carte receptată deja în presă israeliană.
Dar cum te lauzi tu cu expoziţiile?

Eduard MATTES: Da, cu expoziţiile mele mă laud într-adevăr! Am câteva în fiecare an, sunt unul din candidaţii la „Premiul Ianculovici" pe care doresc din tot sufletul să-l merit şi să-l primesc iar anul acesta urmează să expun fotografie la Bucureşti, în galeria artistului fotograf român Gabriel Boholt din incinta cinematografului "Patria". De asemeni, după succesul pe care l-am avut anul trecut cu crearea cupei comemorative pentru „Memorialul Iosif Mattes" la box de la Iaşi, anul acesta vreau să proiectez iarăşi o cupă sau o plachetă pentru acest eveniment dedicat memoriei scumpului meu tată, fost antrenor emerit, decedat în anul 2000.
Bianca MARCOVICI: Acestea fiind spuse, mă bucur că am găsit timpul necesar să mai sporovăim puţin şi despre noi, în

aceste vremuri tensionate şi sumbre, mai ales că ne ştim de-o viață iar anii ne poartă pe-ale lor valuri învolburate şi nu ne dăm seama de fuga lor!

Bianca MARCOVICI & Eduard MATTES
Haifa, Israel / iunie 2011

***Bianca MARCOVICI**, născută Grimberg, la 22 iunie 1952, Iaşi. Poetă israeliană de limbă română, violonistă şi ingineră de profesie.*
A absolvit „Universitatea populară" de 5 ani şi Liceul de muzică „Octav Băncilă", din Iaşi, secţia vioară. De asemenea ea este absolventă a „Facultății de Construcții Civile şi Industriale" a Institutului Politehnic din Iaşi (1976). În 1991 a emigrat în Israel împreună cu toată familia. În perioada 1984-1987 a fost membră a Orchestrei Comunităților evreieşti din Bucureşti şi Iaşi, efectuând turnee în Israel, Elveţia şi Statele Unite ale Americii. Intre 1990 - 1991 a lucrat timp de un an ca redactor pentru cărți tehnice la Editura „Omnia" din Iaşi. În acceaşi perioadă a fost vicepreşedinta Asociației de prietenie România-Israel-filiala Iaşi, alături de violonistul Bujor Prelipceanu, care îndeplinea funcţia de preşedinte. Lucrează în prezent ca ingineră la "Societatea de Electricitate" din Haifa, în Israel.

Activitatea literară

Bianca Marcovici a debutat în poezie în anul 1981, sub pseudonimul Blanca, la rubrica „Diligența Poștală" a poetului Emil Brumaru, în Revista "Cronica", Iaşi, 1981 şi în acelaşi an în Revista „Convorbiri literare". Ea a fost activă în Cenaclul „Junimea" din Iaşi între anii 1981-1991, de asemenea a participat la începutul activitatii

ei literare la Cenaclul: „În numele poetului" condus de poetul Cezar Ivănescu (un grupaj de poezii i-a apărut atunci în revista „Luceafărul"). Bianca Marcovici este din 1990 membră a Uniunii Scriitorilor din România - filiala Iaşi, precum şi membră a „Asociațiilor Scriitorilor Israelieni de Limbă Română" din anul 1991. Din anul 1991 a devenit și membră a Societății „Junimea" din oraşul natal Iaşi. A făcut parte din delegația scriitorilor israelieni de limbă română la „Întâlnirile scriitorilor de pretutindeni" de la Neptun, Constanța, de două ori, în anii 1996 şi 1999. (cu care ocazie a participat la emisiuni la televiziune și lansări de carte în cadrul colocviului). Poeta a colaborat la reviste literare din România, Israel, Germania și reviste on-line pe internet. În anul 2001 a fost aleasă în Conducerea Asociației scriitorilor israelieni de limbă română, dar a fost nevoită să se retragă dupa 8 luni din motive personale. Poeme ale ei au fost traduse în limba ebraică în antologii comune cu alți autori, de către Andrei Fischof, de asemenea i-a apărut o plachetă de versuri în limba engleză, „18 poeme", în traducerea Luizei Carol , în limba germană în traducerea lui Radu Bărbulescu, iar în limba franceză în cea a lui Georges Astaloş şi Nicole Pottier. A publicat nenumarate volume de poezie şi proză.

***

Eduard MATTES*, arhitect, grafician, caricaturist, sculptor. Născut în România, stabilit în Israel; Fiul renumitului antrenor de box Iosif Mattes din Iaşi.*

Iata cum ni-l descrie criticul de artă dr. Dorel Schor: „... Absolvent al prestigiosului Institut de Arhitectură Ion Mincu din Bucureşti, ceea ce nu l-a împiedicat să deseneze portrete, să sculpteze în lemn, să picteze în ulei... Şi totuşi, pe cartea sa de vizită că profesionist al artelor vizuale relevanța este calitatea de caricaturist. Poate şi pentru că, în acest domeniu, a avut cele mai mari satisfacții personale. (...) Eduard Mattes se înscrie cu succes pe linia predecesorilor. Membru al Asociației caricaturiştilor din Israel şi al

Asociației internaționale a caricaturiştilor, al Uniunii artiştilor plastici, a participat la expoziții în Egipt, Portugalia, Italia, Spania, Olanda, Japonia, România... În Israel, printre altele, a inițiat şi organizat prima expoziție românească de grup, precum şi, în relație de parteneriat, prima expoziție de caricatură israeliană în România..."

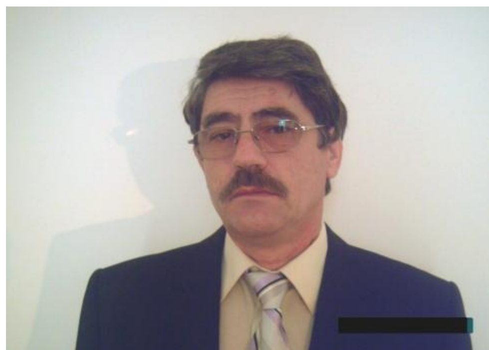
Despre Bianca Marcovici...

Sunt o "veşnică debutantă" în scris şi în viață. Nu-mi asum niciodată puterea de a caracteriza un scriitor în jumătăți de cuvinte, când singur nu-şi curăță balastul pe care-l publică pe toate undele, pe față şi pe dos, ca o cămaşă întoarsă. Mai mult, reface recenzii vechi funcție de cum bate vântul pe internet sau în presă. După altă zi uită ce a scris sau a trimis prin spatele celor care-şi doresc numai liniştea foii de calculator, sau liniştea creației în sine...Se scrie pe margini de cărți se fac generalizări absurde, fără acoperire. Se plâng de lipsa banilor dar, în viața lor nu vor cunoaşte ce înseamnă să fii muncitor – cu adevărat. Să faci "muncă neagră!" Blestemul diferențelor de opinie. În urma unei sincope mi-am pierdut odată... multe din funcțiile vitale! Am învățat, mai apoi - din nou - să fiu! Alții nu învață însă nimic! Eu nu deranjez pe nimeni în blogurile personale. Când cineva nu mă vrea îmi văd de drum! Acelaşi lucru cer şi celor vizați sau obsedați de numele meu! Sunt o modestă poetă care, după 21 de ani mai visează la lumea pe care a părăsit-o.

Părinții de sacrificiu pentru noua generație într-o țară lovită de soartă !

Ura...

Ion NĂLBITORU

M-am născut, prin voia Bunului Dumnezeu, dintr-o familie de cetățeni ai localității Zătreni. Barza cu aripile sale imense m-a lăsat la 06 ianuarie 1956, în Sfânta zi de Bobotează, în localitatea Bălceşti, Vâlcea, într-o zonă deluroasă de un pitoresc aparte în care pădurile de foioase străjuiesc micuțul orăşel.

Copilăria am petrecut-o în casa părintească construită de bunici din lemn brut de „copaci”, acoperită cu şiță, cu pridvor, dar şi cu vatră, adică un fel de cămin, în odaia din bucătărie. Clasele I-VIII (1963-1971) le-am frecventat la şcoala din centru. Între timp ne-am mutat într-o casă nouă ridicată cu trudă de părinți, la care am ajutat şi eu. Aşa era pe vremea mea la țară, nu trebuia să-ți fie ruşine de muncă!

Comuna Zătreni este situată pe larga, pitoreasca şi mănoasa Valea Oltețului. De o parte şi de alta a câmpiei se desfăşoară dealuri cu pomi fructiferi, viță-de-vie, iar mai sus pădurile de foioase. Totdeauna mi-au plăcut aceste plaiuri mioritice pline de viață prin chiotele de voie bună ale copiilor ce însoțeau animalele la păşunat. Nu era colțişor din codru să nu răsune de chiotele noastre alături de țopăitul zglobiu al mieluşeilor şi trilul fermecător al păsărelelor.

Când Baba Iarna îşi anunța sosirea, bucuria exploda în sufletele noastre, căci odată cu ea se apropia mult aşteptata

vacanță de iarnă. Pe vremea mea satele nu erau încă electrificate. Ani la rând am învățat şi trăit la o simplă lampă cu petrol.

Era o splendoare de sărbători. De la mic la mare până la respectabilii bătrâni cu mustața răsucită şi bastonul lustruit de care nu se despărțeau de parcă era sceptrul vieții lor, sfintele sărbători de Crăciun, Anul Nou, Bobotează şi Sfântul Ioan făceau parte dintr-un ritual prin care comunitatea parcă se contopea cu Divinitatea.

Odată cu primele raze de soare calde ale lui mărțişor, prin stratul de zăpadă penetrau cu clopoțeii zglobii, ghiocei! Dar anotimpul primăvara este nu numai al trezirii la viață şi al renaşterii ci şi cel al înnoirii! De Sfintele Paşte părinții ne cumpărau hăinuțe şi pantofiori noi. Aşa era tradiția ca de Înviere să mergi la sfânta biserică în straie noi din cap până în picioare.

Apoi venea vacanța mare cu căldura caniculară sau cu după amiezi cu vijelii şi furtuni, cu fulgere şi trăsnete acompaniate de ropotul ploilor torențiale. Pentru noi copiii de la țară vara însemna libertate când mergeam cu animalele la păşune. De dimineața până seara târziu vuiau văile şi vâlcelele de chiotele noastre. O energie nesecată izvora din piepturile noastre. Totul în jurul nostru se împletea într-o armonie perfectă prin freamătul pădurii, foşnetul tufişurilor, susurul izvoarelor, trilul colorat al păsărelelor, răcoarea şi prospețimea la umbra stejarilor bătrâni.

Ca de fiecare dată - 15 septembrie constituia un moment festiv şi emoționant din viața noastră fiindcă păşeam pragul şcolii în uniforme noi nouțe! Răsfoiam cu nerăbdare noile manuale pe care le primeam la fiecare început de nou an şcolar, dar nu ne bucuram prea mult de ele fiindcă vreo două-trei săptămâni întreaga şcoală era mobilizată în campania agricolă de toamnă.. Eram duşi pe clase la cules de porumb, la adunat struguri sau fructe.

După ce am absolvit cele opt clase primare din comună am urmat Liceul Industrial de Construcții din Târgu Jiu (1971-1976). De anii liceului mă leagă multe amintiri... Adesea m-am plimbat pe malul Jiului sau am admirat cu nesaț operele marelui sculptor Constantin Brâncuşi – Poarta sărutului, Masa tăcerii, Coloana fără de sfârşit. Tot în acea perioadă am început romanul **"Fântâna Sângeroasă"** pe care apoi l-am întrerupt şi l-am definitivat după terminarea facultății. Însă primele mele scrieri au început încă din şcoala generală: povestioare, poezii, nuvele. După admiterea la facultate am făcut stagiul militar la termen redus în oraşul Turnu Măgurele (1976-1977) unde m-a prins cutremurul şi unde pentru prima oară am văzut Fluviul Dunărea.

Am absolvit Institutul de Construcții Bucureşti - Facultatea de Hidrotehnică (1977-1982). În anii studenției am fost la teatru, operă, operetă, am colindat parcurile, m-am plimbat cu barca pe lac. Ca un tânăr venit din provincie şi dornic de evadare în spațiul modern al capitalei m-am înscris la Universitatea Cultural Ştiințifică Bucureşti la secțiunile: Ştiințele Terrei, Astronomie, Cultură cinematografică, Cultură muzicală. Din păcate după aproape un an am întrerupt frecventarea acestor cursuri deoarece am fost trimişi la Şantierul Național al Tineretului – Canal Dunăre Marea Neagră. În perioada studenției am colindat cu rucsacul în spate, alături de colegi, munții din Masivele Bucegi, Piatra Mare, Postăvarul, Piatra Craiului, Iezet-Păpuşa, Retezat, Creasta Cocoşului. Am făcut plimbări pe litoralul românesc de la Mamaia la Eforie, de la Costineşti până la salba de stațiuni din Mangalia Nord. Am cutreierat Maramureşul, Bucovina, Țara Moților, etc. Aceste călătorii le-am aşternut pe hârtie ca impresii de călătorie, apoi mult mai târziu, după ce am terminat stagiatura şi m-am căsătorit, impresiile de călătorie din anii studenției de la munte, litoral, tabere studențeşti, excursia de studii le-am transformat într-un roman intitulat

"Cascada tinereții". Din anul studenției datează şi trei piese de teatru care au fost publicate mult mai târziu.

După examenul de diplomă am obținut repartiție ca inginer hidrotehnist la A.C.H. Olt Superior- Rm. Vâlcea, Şantier Gura Lotrului (1982-1986), apoi la Şantier Arpaşu (1986-1988)

M-am căsătorit în 1984 în Brezoi, Vâlcea, cu Vărăticeanu Cristina şi din căsătorie au urmat doi copii, Ioan-Franco şi Lavinia-Georgeta.

Am mai lucrat ca inginer în exploatări forestiere la I.F.E.T Rm. Vâlcea (1988-1996)în cadrul U.F.E.T Jiblea (Călimăneşti) şi U.F.E.T Brezoi, iar apoi la Concord 2 Bucureşti, Filiala Curtea de Argeş (1996-2000). Din 2000 m-am întors la profesia mea de bază ca inginer hidrotehnist la Hidroconstrucția Rm. Vâlcea, Şantier Cornet-Robeşti (2000-2008). În 2007-2008 am fost inginer şef în cadrul şantierului şi am urmat cursurile pentru Manager Proiect. Tot în această perioadă am fost lector pentru formarea profesională a personalului muncitor în meseriile de sondor injector (2004), dulgher (2006), fierar betonist (2008)

Doi foşti colegi de facultate, Valentin Popescu şi Eugen Ştefănescu, iar mai târziu un fost coleg de serviciu Bogdan Văduva, m-au ajutat prin sponsorizări în editarea primelor volume.

Dar cum nimic nu este întâmplător şi este dirijat de undeva de sus, cerurile s-au deschis şi mi-au acordat şansa să pătrund în lumea culturală a Vâlcei! În vara lui 2009 mă aflam cu soția într-un pelerinaj la Sfântul Schit Pahomie în Munții Căpățânii. După sfânta slujbă ne-am întors la maşină parcată lângă cascada din apropiere. În acel moment a apărut un turist care a ieşit din biserică şi făcea fotografii. A intrat în vorbă cu noi şi am aflat că este din Olăneşti şi lucrează ca inginer energetician la uzina Brădişor (pe Valea Lotrului la vreo 10 km în amonte de Brezoi). Acel domn, Puiu Răducan, întocmea o

monografie a mănăstirilor şi schiturilor din Judeţul Vâlcea. Bucuria a fost mare de ambele părţi când am aflat că amândoi scriam, dânsul monografii şi poezii, eu proză şi teatru. Am fost invitat peste câteva săptămâni la Râmnic la o lansare de carte unde a fost prezentă elita culturii vâlcene. După câteva zile m-a prezentat la Forumul Cultural Râmnic. Din acel moment a început ascensiunea mea culturală…

În scurt timp am devenit membru al Forumului Cultural al Râmnicului (2009), membru fondator şi preşedinte al Filialei Forum Cultural Brezoi (2009), membru al Ligii Scriitorilor Români – Filiala Vâlcea (din 2010), membru al Asociaţiei Naţionale „Cultul Eroilor-Regina Maria"- Filiala Vâlcea, Subfiliala Brezoi (2010), membru al Societăţii Culturale „Anton Pann" din Râmnicu Vâlcea (2010), membru fondator al Cafenelei Literare „Info-Cozia" Călimăneşti (2010)

În 2009 cu ocazia zilelor „Târgul Lotrilor" am primit **DIPLOMĂ DE EXCELENŢĂ** şi placheta de înfrăţire a oraşului Brezoi cu La Bouilladisse din Franţa, acordată de Primăria Oraşului Brezoi pentru merite deosebite în promovarea imaginii şi culturii localităţii.

În 2010 mi s-a acordat DIPLOMA DE ONOARE din partea Ligii Scriitorilor, Filiala Vâlcea, pentru activitate publicistică cu ocazia inaugurării Cafenelei Literare Info-Cozia la Călimăneşti, unde am fost unul dintre cei trei organizatori şi la care au participat peste 50 de notorietăţi ale culturii din judeţ.

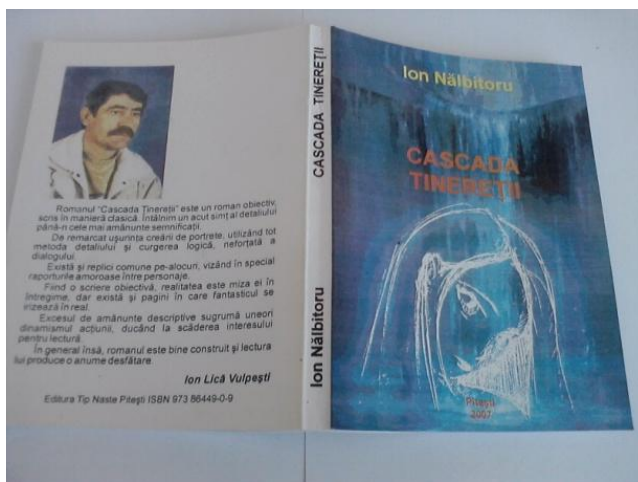
Din 1982 până în prezent sunt domiciliat în oraşul Brezoi. Din pricina condiţiilor austere din ţară am plecat la copii în Italia, în august 2010, în Provincia Caserta în oraşul San Nicola la Strada apoi în San Marco Evangelista. Totuşi, am intenţia să nu-mi părăsesc plaiurile mioritice şi să mă întorc în patrie. Aerul şi clima mediteraneană din Italia, casa pe care am închiriat-o cu camere spaţioase, un balcon imens şi o curte cu măslini, lămâi, portocali, mandarini şi kaki îmi creează un

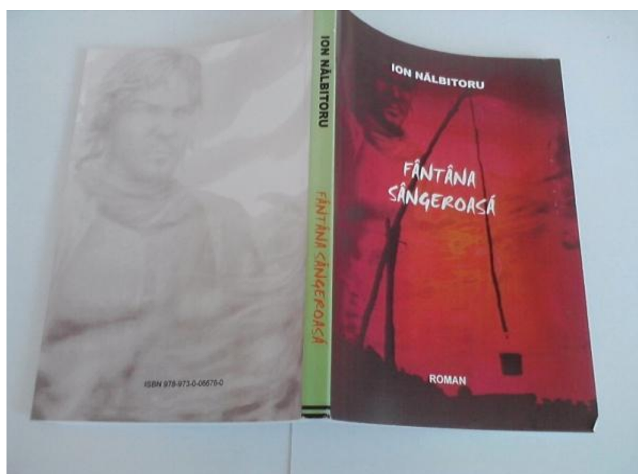
confort care mă inspiră în creațiile mele. Aici orizontul scrierilor mele a căpătat alte dimensiuni. Am început să compun epigrame, fabule, poezii, schițe şi chiar un basm. O compatrioată, doamna Flory căsătorită cu un italian, s-a oferit să-mi traducă romanul **„Fântâna Sângeroasă”** în italiană ca apoi să-l publicăm la o editură de aici. Totodată mi-a recomandat, dacă tot am venit aici, să creez ceva care să-i frapeze pe italieni. Soția mea mi-a dat o idee excelentă: să scriu ceva despre dragostea dintre un vampir şi o fată muritoare. Atunci mi-a venit în minte mitul lui Dracula despre care italienii au cunoştință şi astfel a luat naştere romanul ***Urmaşul lui Dracula*** a cărui acțiune se petrece pe întreg teritoriul României dar şi la Moscova, Budapesta, Viena, Paris, Londra şi nu în ultimul rând am dedicat un capitol special țării în care sosisem intitulat *Sub soarele strălucitor la Italiei*. Tot aici am scris şi două piese de teatru, comedii, şi numeroase articole şi reportaje pe care le-am expediat la reviste din țară.

Din 2009 şi până în prezent am colaborat cu pamflete, epigrame, poezii, parodii, fabule, articole, reportaje, schițe şi fragmente din romanele şi piesele de teatru proprii în mai multe reviste: „Info Cozia” (Călimăneşti), „Mirajul Oltului” (Călimăneşti), „Povestea Vorbei (Rm. Vâlcea), Cultura Vâlceană (Rm. Vâlcea), „Memoria slovelor” (Rm. Vâlcea), „Art- emis” (Rm. Vâlcea), „Scurt Circuit Oltean” (Slatina), „Constelații diamantine” (Craiova), „Agora literară” (Cluj Napoca), „Națiunea”, „Actualitatea românească” (Italia), „Cititor de proză”, etc.

Volume publicate până în prezent: *Cascada Tinereții*, roman, Ed. Tip Naste, Piteşti, 2007 cu o recenzie a domnului Ion Lică Vulpeşti pe ultima copertă; *La poarta destinului*, teatru, vol.I, Ed.Tip Naste, Piteşti, 2007; *Stăpânul soarelui,* teatru, vol.II, Ed.Tip Naste, Piteşti, 2007; *Edenul şi infernul unei lumi,* teatru, vol.III, Bucureşti, 2009; *Fântâna Sângeroasă,* roman, Bucureşti, 2009; *Arhimandritul Mina Stan – un slujitor devotat Domnului,*

Ed. Petrescu, Rm. Vâlcea, 2011, cu o prefață scrisă de regretatul profesor Coastea Marinoiu, *Arhimandritul Mina Stan – omul rugăciunii, omul suferinței,* Ed. Credința Strămoşească, Iaşi, 2012 cu binecuvântarea ÎPS Visarion, episcop de Tulcea.

În 2011 sunt nominalizat pentru premiile Ligii Scriitorilor din 2010, secțiunea Teatru cu volumul "**Edenul şi infernul unei lumi**", iar în 2012 la secțiunea mărturii, monografii, etc. cu volumul "**Arhimandritul Mina Stan – un slujitor devotat Domnului**" pentru anul 2011.

Am publicat în volume colective referințe şi evocări: *Personalități de seamă ale Bisericii Ortodoxe Române. Înaltpreasfințitul Părinte Gherasim Cristea, Arhiepiscop al Râmnicului, la 97 de ani – volum aniversar,* Ed. Petrescu, Rm. Vâlcea, 2011 (volum îngrijit de Eugen Petrescu); *Costea Marinoiu – un dascăl al culturii vâlcene,* în *Volumul omagial. Costea Marinoiu 75 de ani de la naştere,* Ed. Petrescu, Rm. Vâlcea, 2012 (volum îngrijit de Eugen Petrescu) şi în curând voi apare în volumul *Epigramişti, prezentați-vă"* de la Editura Grafit Bacău 2012 sub îngrijirea doamnei profesor Rodica Hanu.

Sunt prezent în două dicționare: *Liga Scriitorilor Români – dicționar biobibliografic,* vol.I, Ed. Dacia XXI, Cluj Napoca, 2011, pp.279-280 (coord. Anda Dejeu); *Enciclopedia Județului Vâlcea,* vol.I, Ed. Fortuna, Rm. Vâlcea, 2010, p. 849 (coord. Prof.dr. Ion Soare).

În acest moment se află la editură pentru publicare: ***„Comoara blestemată"***, roman, Ed. Petrescu, Rm. Vâlcea, 2012, cu o prefață de domnul **Al. Florin Țene – preşedintele Ligii Scriitorilor Români.**

Volume definitivate dar încă nepublicate: *Urmaşul lui Dracula* (roman); *Fântâna Sângeroasă* (roman varianta în limba italiană); *Zâna zorilor* (poezii, parodii, fabule, epigrame); *Dansul norilor* (pamflete şi articole).

De mic mi-a plăcut să citesc tot ce-mi cădea în mână. Dintre scriitorii români mi-au plăcut în mod deosebit Rebreanu, Sadoveanu, Delavrancea, Caragiale, Eminescu, Alecsandri, Coşbuc, Blaga, Bacovia, dar şi Păunescu, Săraru, etc. Din literatura străină am agreat în special scriitorii ruşi, francezi şi englezi. Domeniile pe care le prefer pentru lectură

sunt: poezia, romanele, teatrul, filozofia, religia, dar şi despre viața pictorilor, a compozitorilor, a scriitorilor, etc.

Nu sunt de acord ca scriitorii să se implice în acțiuni politice, chiar dacă sunt simpatizanții unor partide. În zilele noastre cultura acestui popor nu este susținută de guvernanți aşa cum ar merita.

Realitatea ne demonstrează că din publicații nu se poate face o afacere. Dacă transformi talentul într-o sursă de venit, rezultatul muncii tale se transformă în maculatură comerciabilă (cu excepția celor care au ajuns cu adevărat pe scara valorică a literaturii).

Gheorghița DURLAN

Dincolo de cuvânt...

Gura-Şuții, Dâmbovița. Este locul unde am venit pe lume la 1 ianuarie 1960, aproape de Văcăreştii poeților Văcăreşti şi de Târgoviştea atâtor umbre mărețe ale istoriei. Pe malul stâng al Şuței, un pârâu cu maluri abrupte, înalte, săpate adânc în carnea dealurilor, se află o comunitate numeroasă, harnică, având o biserică frumoasă, o primărie modernă, o şcoală mare, cu etaj, cu laboratoare de fizică, informatică, chimie, cu o dotare deosebită încă de pe vremea primilor mei ani de şcoală, o comunitate cu o istorie veche, păstrătoare a unor vechi tradiții şi a unor legende locale cu un parfum aparte al trecutului . De multe ori am străfulgerări de amintiri legate de prima mea zi de şcoală, când, cu ghiozdanul

mirosind a nou, am urcat pe scară, la etajul I, spre prima clasă la stânga, iar soarele bătea prin geamul ferestrei din dreptul scării şi vedeam fuioarele de lumină ce-mi învăluiau ochii umezi de emoție. Au trecut de atunci atâția ani, n-am mai trecut prin şcoală niciodată de când chemările tainice ale vieții m-au atras pe alte cărări… Sentimentul necunoscutului mă copleşise…Acolo, cu nişte crizanteme pe bancă şi cu două cărți- abecedarul şi matematica, ne-a întâmpinat învățătorul *Ionescu Constantin*, cel care, în timp, a îmbrăcat în conştiința mea imaginea învățătorului ideal (ținută corporală impecabilă, decență în cuvânt şi faptă, integritate, sobrietate, umor temperat şi controlat, rigoare şi un strălucit simț al maieuticii). Ce bucurie am simțit când mi-a spus, în momentul strigării catalogului, că fusese coleg de bancă cu tata la şcoala generală…

Eram un copil tăcut, introvertit, pe care învățătorul şi, mai târziu, profesorii mei, au ştiut să mă descopere şi să mă pună în valoare. Profesorul meu de desen, *Mateiaş Alexandru*, absolvent al Institutului de arte plastice „Nicolae Grigorescu”, mi-a facilitat participarea la diferite expoziții de desen la nivel de şcoală şi chiar la Muzeul de istorie al municipiului Bucureşti. Mai târziu acest talent l-am cultivat şi în cadrul Liceului „Grigore Alexandrescu” din Târgovişte, unde am organizat diferite expoziții de pictură cu care am participat şi la „**Cântarea României**”.(M-am înscris şi la Şcoala populară de arte din cadrul Casei de Cultură a Sindicatelor din Tărgovişte- secția pictură). Nu ştiu să spun dacă pictura sau literatura a fost prima mea pasiune. Cert este că eram cea care la orele de limba română monopoliza discuțiile pe teme literare în clasă, iar în anul IV am obținut Premiul al II-lea la Olimpiada de limba şi literatura română, etapa națională.

Am ales în final să urmez cursurile Facultății de Filologie, specialitatea Limba şi literatura română- limba latină la Universitatea din Craiova, iar picturile realizate de-a

lungul timpului le-am dăruit profesorilor mei şi mulților colegi pe care i-am avut.Când preocupările presante ale carierei de dascăl şi de director de şcoală în satul Puranii de Sus, Teleorman mă vor mai descătuşa, voi reveni în forță la ceea ce simt că mă cheamă de atâta timp - pictura.

Ce poezie văd acum în tot ce-a fost în acei ani… Ce secetă e-n noi şi-n lume acum! Atunci mai veneau ploile pentru că noi, copiii, făceam „muma ploii” pe care o dădeam la vale pe Şuța şi-apoi o urmăream în fugă pe maluri până o pierdeam…

Şi gheața din poiana unde se intersectau trei drumuri şi pe care ne dădeam până mai luam şi apă în ghetuțe şi picioruşele ne înghețau de nu le mai simțeam, are acum atâta poezie… Râd când îmi amintesc cum, împreună cu trupa de copii de seama mea din cartier, băgam mânuțele prin apa unor băltoace să prindem mormoloci şi ce râs plenar şi inocent punea stăpânire pe noi , iar mâlul de pe picioare ne făcea să trăim un sentiment de libertate divină chiar dacă era urmat de dojana mamei.Atunci ne-am apropiat atât de mult de natură, am gustat-o... gustând măceşele toamnei, gheorghinele, perele zemoase ale unei vecine bătrâne şi singure care ne chema să ni le dăruiască nouă pentru că ea nu avea copii şi se bucura când ne vedea că ne urcăm în pom şi-i culegem roadele…

Cine a trăit cu adevărat copilăria nu poate să nu transforme în poezie amintirea acelor ani trecuți prin filtrul filozofic al maturității şi experienței vieții. *”Dacă-i cal să tragă, dacă-i popă să citească, iar dacă-i copil să se joace.”*, spunea tatăl formidabilului Creangă. Aşa este. De altfel aceeaşi idee, dar expusă într-un mod filozofic, o întâlnim şi la Blaga („Trei fețe”), jocul, iubirea, înțelepciunea fiind elementele primordiale ale triunghiului existențial copilărie, tinerețe, maturitate, elemente în limitele cărora ne desfăşurăm cu toții firul inițiatic.

Cred că momentul poetic este singura secundă de adevăr răpit de existență curgerii vieții.

Actul poetic – un act de mare curaj, acela de a deschide văzului lumii poarta sufletului tău şi de a scoate la iveală cele mai tainice frământări. Şi când îți pui sufletul în palmă şi-l oferi ca pe-o revelație altora, te poți aştepta şi la o alinare dar şi să-ți fie zdrobit.

Omul de ştiință, prin opera sa, îşi deconspiră mecanismele gândirii, sufletul rămânându-i ascuns dincolo de raționamente. Slujbaşul cuvântului- ca materie a artei, caută în sine, ca un miner- căutător al minereului de aur al propriei conştiințe, opera ce se află acolo în stare latentă.

Este creația prin cuvânt un act al dumnezeirii? Sclipirea ce duce la încărcarea cuvântului cu multiple valențe ideatice şi imagistice este talentul sau geniul artistului chemat să fie un mediator între teluric şi divin, un preot ce oficiază o căsătorie între concret şi imaginar?

*„La început a fost cuvântul…”*După aceea a urmat cuvântul… acum rosteşti cuvântul… urmează cuvântul… ultimul va fi cuvântul divin… Între cele două cuvinte divine, de început şi de sfârşit, ne aflăm noi, cei ce i ne supunem.

Putem considera că noi oamenii suntem făcuți o dată dintr-o ființă de carne şi oase şi altă dată dintr-o ființă de cuvinte, avem o fizionomie auditivo-ideatico - imagistică realizată dintr-un înveliş de cuvinte ce ne îmbracă propriul eu , pe care ni-l expunem mediului social.

*„Ori te poartă cum ți-e vorba, ori vobeşte cum ți-e portul”*este o sclipire de înțelepciune populară românească, ce vine să fixeze nişte jaloane sigure pentru o conduită corectă în ce priveşte raportul dintre valoarea individului şi măsura în care cuvântul folosit de el este sau nu disimulat şi îl defineşte.
Cuvântul… Într-o lume duală, cu pendulări între bine şi rău, adevăr şi minciună, lumină şi întuneric, demonic şi dumnezeiesc, cuvântul are sarcina sacră de purtător al

sensurilor , de liant între oameni , gânduri, sentimente, fapte, atitudini. O parte a considerațiilor mele despre sarcina duală a cuvântului într-o lume duală mi le-am exprimat în poezia „Cuvântul” din primul meu volum de poezii- „CREZ”:

Cuvântul zideşte,
Cuvântul dărâmă,
Odată uneşte,
Odată dezbină.

Instigă la ură,
Atrage iubirea,
Înalț-o făptură,
I-aduce pieirea.

Stârneşte războiul,
Coboară şi pacea,
Opreşte puhoiul,
Urneşte mulțimea.

Mi-e flux al gândirii,
Refluxu-i tăcerea,
Mi-e chipul durerii,
Dar şi mângâierea.

Mă chinuie-n noapte,
Spre ziuă m-adoarme,
Îmi susură-n şoapte,
Îmi tună-n sudalme.

Că-mbracă-adevărul,
Dezbracă minciuna,
În lumea alb-negru
Nu-mi este totuna.

S-a spus că munca l-a creat pe om, în sensul că de la condiția lui de patruped l-a ridicat la aceea de biped prin folosirea mâinii, lucru care a dus la dezvoltarea creierului, a gândirii.

Cred însă că se mai poate spune şi că omul a fost creat de cuvânt. Istoria omenirii este şi o istorie a cuvântului, urmărindu-i evoluția de la grota în care a fost articulat la începuturi şi până la cel on-line, virtual…În „Experiența vieții" am luat ca schelet ideatic adevărul că trebuie să fii atent la gândurile tale pentru că ele vor deveni cuvinte, că trebuie să fii atent la cuvintele tale pentru că ele vor deveni fapte, că trebuie să fii atent la faptele tale pentru că ele vor deveni obiceiuri, că trebuie să fii atent la obiceiurile tale pentru că ele vor deveni caracterul tău, şi că trebuie să fii atent la caracterul tău pentru că el va contura destinul tău…

Experiența vieții ne aduce-aminte
Să fim atenți mereu la gândurile noastre
Că-ntr-o secundă, ştim, pot deveni cuvinte.
Şi-aceste perle-ale gândirii tale-s apte,
Când tu, divin, deții în ființa ta voința,
Ca ele, zilnic, clar, să se transforme-n fapte.

Iar faptele, frecvent, pot deveni temeiuri,
De le repeți mereu, cu voie, fără voie,
Ca într-un an, normal, să fie obiceiuri.

Şi dacă vrei puternic tu s-arăți ca fierul,
Atent să fii, că-n veci, aceste obiceiuri,
Formează-ntr-o etap-a vieții caracterul.

Iar dacă azi doreşti ca să-şi petreci festinul,
Etern de caracterul tău depinde totul,
Căci el, în viața ta, va contura destinul.

Traseul cuvânt- destin aparține hazardului sau este un „fatum”? Laboratorul minții tale produce cuvântul sau el se înscrie într-un parcurs predestinat? Cuvântul este inima şi creierul nostru , prin el ne reflectăm în semenii noştri ca în nişte oglinzi iar propria identitate este o mişcare înselătoare de imagini suprapuse. Poezia mea, „CREZ” exprimă aceste idei , dar şi pe aceea a datoriei de a trimite către ceilalți gândul, ce are ca ultim scop şi consolare a ricoşa în sine:

Oameni-oglinzi convexe şi concave,
În care ne vedem unii într-alții,
Precum secunde sănătoase sau bolnave,
Mărite, micşorate-n melodrama vieții.

Frumosul meu privit în tine e urât,
Urâtul tău privit în altul e frumos,
O lume de imagini suprapuse şi atât,
Că-i greu ca să-ți găseşti identitatea-n haos.

Cuvântul meu trimis spre voi s-o-ntoarce
Ori prea frumos, ori prea urât spre mine,
Căci gândul mi-am simțit dator să-ncerce
De-a ricoşa dintr-ale voastre-oglinzi în sine.

Ce interesează, în cazul bietului poet, existența lui de zi cu zi, ca simplă ființă, care are nevoie de bani pentru a merge la piață, când el de fapt trăieşte prin cuvânt, moneda cu care-şi cumpără lumea este cuvântul. Şirurile şi ierarhiile nu aparțin celor „chemați” cu adevărat în Panteonul firilor poetice autentice. Starea de poezie o ai sau nu o ai, iar dacă o poți revela şi stârneşti în cei de lângă tine un zefir sau un taifun interior, eşti. În poezia „Oameni” mi-am exprimat crezul artistic:

Să nu mă întrebați cine sunt eu
Şi ce cărări în viaț-am străbătut,
Dac-am putut furtuna s-o înfrunt mereu
Şi înapoi privind, dac-am putut să uit.

Nu vreau să mă înscriu în niciun şir,
Număr nu vreau deloc în ierarhie.
Lăsați-mă o floare-ntr-un pământ cu pir,
Bătută de-aspre vânturi pe câmpie.

Nu mă priviți pe mine! Eu vă cer
Din pâinea gândurilor să-mi gustați.
Lăsați-mă pierdută ca pe-un zefir stingher
Şi simfonia simpl-a vieții ascultați!

Căci vouă vă închin aceste rânduri,
Oameni ca flori, de-acum şi de demult,
Care trăiți şi ați trăit în veacuri,
Îngenuncheați mereu de-al vremilor tumult.

Cine ne călăuzeşte paşii spre poezie? Cred că viața însăşi şi ceva din zestrea noastră genetică.Unii încep să scrie la 10, 15, 20 de ani, la 40, 50, 60 de ani sau mai târziu… ce contează când erupe vulcanul? El mocneşte, stă ascuns şi va erupe cândva. Materia incandescentă se va arăta oricum lumii şi nu contează momentul. Cine stă sub tutela stării de poezie, a stat aşa dintotdeauna. Poezia a fost în el mereu.

Premii… aprecieri… sunt însemne ale ecourilor produse în conştiințele pe care le-a atins creația ta. Uneori mai contează şi cum ştie vânzătorul să-şi strige marfa. Cuvântul scris pe-o carte are însă valoarea lui ascunsă, care poate izbucni surprinzător în inima vreunui străin. Atunci iei premiul cel mare. Premiile le mai spală apa timpului, cartea rămâne tăcută în raft şi peste ani un străin o deschide şi se va

regăsi în tine. Altruismul artei şi artistului în asta constă: să dăruiască şi să ia neştiute premii. De unde gustul pentru literatură? Poate din moşi-strămoşi , de la bunicii care , curăţând iarna porumb la păsări şi vite mai citeau, seara, la gura sobei poveştile lui Creangă, sau Păcală, ori poeziile lui Eminescu. Primul comentariu asupra poeziei „La steaua” l-am auzit la tata-Constantin Vintilă, un muncitor la uzină, care cunoştea şi precizia strungului dar şi profunzimile gândirii eminesciene.

Valeria Mahok spunea că *„Poeziile sunt nuduri sufleteşti care defilează pe podiumul criticilor”*. Da , este adevărat. Poezia este un nud sufletesc. De multe ori te gândeşti dacă este cazul să te expui lumii care te va întoarce pe toate feţele şi te va mai şi lovi, dar poezia este altruistă, doreşte să ofere cu orice preţ. Eu îţi dau ca poet, dacă tu nu vrei să primeşti, iartă-mă! Oricum, lumea poeţilor este atât de inofensivă şi face atât de mult bine… Hm! Dar viaţa cetăţii? Poetul mai erupe uneori şi invective la adresa malformaţiilor din conduita civică.Şi ce putere poate avea uneori cuvântul scris în conştiinţele oamenilor! Poate mişca masele, le poate mobiliza spre acţiuni uimitoare ce pot schimba lumea. Imnurile au fost totdeauna poeziile cu suflet mare ce-au mişcat conştiinţele, sau poate poezia în general o poţi lua ca pe-un imn al vieţii.

Un partid al poeţilor? Am putea să ducem o politică a esteticii într-o lume în care estetica bunului simţ absentează. Se spune că în viaţă ne amintim numai ceea ce am trăit cu adevărat. Atunci *„Poezia este tot ceea ce merită să ne amintim în viaţă” (W. Hazlitt)*

„Poezie - sărăcie, geniul - o nefericire”, se tânguia cel care a trăit atât de singur în celula geniului său.

Dispunând de-o luciditate dureroasă, lipsiţi de satisfacţii pecuniare de pe urma poeziei, poeţii dispun însă de starea poetică la fel ca de-o cheie cu care deschid hieroglifele naturii şi ale vieţii, spunea David Hare. Dar, au spus-o atâţia,

viața nu este despre cum supraviețuieşti în furtună ci despre cum dansezi în ploaie.

Şi când singura plăcere ce ne va mai rămâne va fi aceea de a gândi precum în cazul bătrânelului Arghezi, ce poți *„lăsa drept bunuri după moarte, decât un nume adunat pe-o carte"?*

Activitate literară:

-Premiul al II-lea la concursul național de creație literară „Periplu moromețian", secțiunea poezie, 2010, Roşiorii de Vede;

- Volum personal de versuri- „Crez", Ed. Tipoalex, Alexandria, 2010;

- Coautor în volumul de poveşti şi povestiri „Universul poveştilor", Ed. Lidana, Suceava, 2011, coordonator Simina Silvia Şcladan;

- Eseuri literare în revista „Metamorfoze", Piteşti, 2010;

- Coautor în volumul „Artă sfâşiată",Ed. Arhip Art, Sibiu, 2011, coordonator Valentina Becart;

- Premiul al III-lea pentru poezie şi eseu în cadrul concursului internațional „Mihai Eminescu" organizat de Liga Scriitorilor din România, Filiala Timişoara- Banat, ianuarie 2012;

- Articole publicate în volumul „Eminescu- zeul tutelar al tuturor românilor", autori Armand Sperlea şi Constantin Sperlea, Ed. Eubeea, Timişoara, 2012;

- Volum personal de versuri pentru copii şi nu numai…, intitulat „Arca lui Noe", aflat în acest moment sub tipar.

Niculae VRĂSMAŞ

Am absolvit, în 1964, Universitatea din Bucureşti, Facultatea de Geologie-Geografie, secţia geologie şi am lucrat ca geolog în diferite unităţi de profil, îndeplinind mai multe funcţii de conducere şi cercetând aproape întreg teritoriul ţării, până la pensionare, în 1999.

Activitatea mea profesională, ca geolog, a fost oglindită şi în presa vremii, în numeroase articole, emisiuni radiofonice realizate de Ion Vulcan, filme documentare realizate de Horia Vasiloni, la TVR şi în volumul de reportaje „8 aldin de noapte", Editura Eminescu, Bucureşti, 1973, al lui Mihai Caranfil, capitolul „Altfel de călătorii spre centrul pământului", p.110-112.

În întreaga mea activitate de geolog am întocmit, singur sau în colaborare, peste 100 de lucrări de specialitate în domeniul cercetării resurselor naturale, din întreaga ţară.

M-am retras din Bucureşti, în anul 2000, intrând în publicistică şi colaborând la diferite ziare şi reviste locale sau naţionale, în principal la Casa de presă „Răsunetul" Bistriţa, ca redactor al suplimentului „Gazeta de Bârgău", ajuns în anul VIII, la nr. 90, în august 2012.

Sunt membru al societăţilor: U.Z.P.R., S.S.B–N, S.S.B.„Conexiuni", membru fondator al C.C.I. "Boemia", F.C. „Plaiurile Bârgăului" şi „Speranţa Reînviată", preşedinte al F.C.„Valea Bârgăului". Am primit diplome de apreciere şi de excelenţă, „Titlul de Onoare" - în presa culturală în 2009 şi

2010, din partea C.J.C.B-N şi „Titlul de Cetăţean de Onoare” al comunei natale, Prundu Bârgăului, în 2011. Sunt cuprins în „Dicţionarul culturii şi civilizaţiei populare al judeţului B-N” (2009), „Scriitori români la frontiera mileniului III, B-N” (2009), în antologiile: „Solidaritate şi Toleranţă” (2009), „Boemia”, (2010), „Conexiuni” (2010), „Cuvântul în timp” (2011) şi „Antologia prozei scurte transilvane actuale”, vol.3 (2011).

- Unde s-a născut, descrierea meleagurilor.

M-am născut la 3 noiembrie 1939 în comuna Prundu Bârgăului, judeţul Bistriţa – Năsăud, o străveche vatră din partea nord – estică a Transilvaniei, cu urme adânci în istorie. Ţinutul Bârgaielor cuprinde o depresiune naturală ce formează o mică ţară intracarpatică, unde localnicii şi-au apărat limba, pădurea cu izvoarele şi glia strămoşească, fiind plăieşii, străjerii şi grănicerii porţii transilvane spre Bucovina.

- Cum şi când a început să scrie?

Primele mele încercări de a scrie versuri au fost încă din clasa a cincea, încercări cauzate de atracţia poeziilor citite, dar mai ales datorită faptului că îmi plăcea să recit şi eram ales, întotdeauna pentru aceasta, la serbările din şcoală sau de pe scena comunală. Am urmat exemplul fratelui meu mai mare, Teo Vrăsmaş, care a fost un mare animator cultural în judeţ, devenit ulterior un important poet local, dar cea mai puternică influenţă asupra mea a rămas îndemnul profesorului de limba şi literature română, **Radu Petrescu**, la rândul său devenit un mare scriitor.

- Cine i-a călăuzit paşii?

Primii paşi spre literatură i-am făcut din proprie iniţiativă şi pasiune, bazându-mă pe cunoştinţele acumulate de la profesorul Radu Petrescu, dar legătura cu acesta s-a întrerupt, prin despărţirea căilor urmate de către fiecare, eu alegându-mi ca profesie geologia. Îndemnul profesorului meu, de a scrie un jurnal, mi-a rămas înfipt ca un fier roşu, care semnaliza că trebuie mereu să scriu. Au urmat patru decenii

de peregrinări, prin cele mai frumoase locuri, lucrând ca geolog prospector, timp în care am continuat să scriu, în principal jurnal, dar şi poezii, fără a mă gândi că voi publica cândva.

În perioada bucureşteană am activat în cadrul cenaclului *"Simion Mehedinți"*, condus de scriitorul şi poetul Ion Lazu, alături de alți colegi în geologie, participând şi la alte numeroase acțiuni literare organizate de Mircea Ciobanu şi alții. O scurtă prietenie am avut, în ultimii lor ani de viață, cu Mircea Nedelciu, Gheorghe Crăciun şi Mircea Horia Simionescu, în prezent corespondând cu profesoara Adela Petrescu, soția scriitorului.

- Cine l-a sustinut, apreciat?

După anul 2000, când m-am retras la Bistrița, iar uneltele geologului au fost depuse, oficial, în raft, prima mea pasiune a renăscut, întrând în publicistică prin numeroase şi diverse articole, reportaje, eseuri, memorialistică şi istorie literară. La Bistrița am intrat în mai multe grupări literare, devenind membru al cenaclurilor "George Coşbuc", "Saeculum","Conexiuni" şi "Boema", fiind sprijinit de cei cu care colaboram, între care poeți şi scriitori din întreaga țară şi chiar din străinătate.

- Care sunt lecturile favorite, poeții, prozatorii îndrăgiți.

Eminescu, Blaga, Balzag, Dostoievschi, Selma Langerlof, Rebreanu, R. Petrescu, etc

- Cărți publicate, premii, aprecieri ale unor critici (lectori).

Am scris şi publicat numeroase lucrări (studii, eseuri, proză scurtă, poezii şi diverse articole, preponderent pe teme de cronologie, toponimie, etnografie şi folclor, memorialistică, istorie şi critică literară), care au apărut în numeroase publicații culturale: "Vatra", "Revista Ilustrată", "Mişcarea literară", „Eco Terra", „Ferma", Timişoara, "Arhiva Someşană", „Vatra Veche", „Studii etnoculturale", „Dacia

literară”, “Mesagerul literar şi artistic”, “Răsunetul”, „Gazeta de Bârgău” şi altele.

Volume publicate: *Regele brazilor şi folclorul*, Editura “Europres” Bistriţa, 2005, *Prundu Bârgăului, o vatră străveche*, vol.1, Editura “Karuna” Bistriţa, 2007, *Jurnale paralele - Radu Petrescu văzut de un elev al său*, Editura “Eikon”, Cluj-Napoca, 2008 şi *Un brad intrat în legendă–„Regele Brazilor” în literatură şi folclor*, Editura “Eikon”, Cluj - Napoca, 2010.

Am îngrijit o serie de articole postume şi volumul omagial în ediţie bilingvă „Nori dantelaţi–Nuages denteles”, poezii ale poetului bârgăuan Teo Vrăsmaş. Sunt redactorul fondator şi coordonatorul revistei culturale “Anuarul Bârgăuan”, apărută la Editura Eikon, Cluj-Napoca, Anul I, nr.1, sub titlul “Despre Ţara Bârgaielor şi oamenii ei”, 2011 şi Anul II, nr 2, “Bârgaiele în spaţiu şi timp”, în 2012.

Cartea ***„Jurnale paralele - Radu Petrescu văzut de un elev al său”,*** Editura Eikon, 2008, Cluj-Napoca, a fost bine receptată de critica de specialitate din ţară, având cronici pozitive, într-o serie de publicaţii culturale, precum „România literară”, „Altitudini”, „Viaţa Românească”, „Făclia”, „Ziua de Cluj”, „Mişcarea literară”, „Revista ilustrată”, „Mesagerul literar şi artistic”, „Răsunetul”, etc., cartea primind două premii, în anul apariţiei: Premiul pentru debut în volum literar, la Concursul Naţional de Proză a celei de a XXVI-a ediţie a Saloanelor „Liviu Rebreanu”, noiembrie 2008 şi Premiul pentru beletristică–proză, al "Anului Editorial 2008–Carte şi presă clujeană", oferit de Bibl. Jud. "Octavian Goga" din Cluj–Napoca.

Referinţe critice

"Este o întreprindere meritorie, de pionierat, întrucât până la N.V. nimeni nu a adunat într-un singur op tot ceea ce s-a scris despre aceste mari şi reprezentative aşezări ale ţării noastre."

(**Gavril Moldovan,** Revista ilustrată, 2007)

"Aşa a început un jurnal şi Niculae Vrăsmaş, care i-a fost elev. Şi de la o astfel de întâlnire, profesor-elev, începe această nouă carte despre remarcabilul scriitor Radu Petrescu."

(Virgil RAȚIU, Mesagerul, 28.06.2008)

"Elevul stă, fără nicio problemă, pe acelaşi raft al cărților jurnal bine scrise, la fel ca şi discipolul său."

(**Menuț MAXIMINIAN**, Răsunetul 5-6.06.2008)

"Cartea lui Niculae Vrăsmaş este o desfăşurare "paralelă" a însemnărilor, aşa cum se găsesc evenimentele în jurnalul elevului şi cel al scriitorului." (**Victor ŞTIR**, Mesagerul, 5.06. 2008)

"Cartea îşi sporeşte valoarea documentară prin numeroase imagini fotografice care-i conferă şi caracterul de album, precum şi prin pagini inedite de corespondență (cele mai interesante scrisori către Petru Creția sau Mircea Horia Simionescu, colegi şi prieteni-scriitori din aşa-numita Şcoală de la Târgovişte)."

(**Ion BUZAŞl,** România Literară, nr.47, 28 .11.2008)

"La această întrebare a omului profan într-ale literaturii, ne răspunde Niculae Vrăsmaş în volumul său "Jurnale paralele"

(**Virginia BRĂNESCU**, Răsunetul, 05.09.2008)

„Niculae Vrăsmaş a avut norocul de a-l întâlni, ca profesor, pe Radu Petrescu, la Prundu Bârgăului. Din această întîlnire petrecută cu mai bine de 50 de ani în urmă a apărut volumul Jurnale paralele (Radu Petrescu văzut de un elev al său); o carte mozaic - interviuri, relatări, corespondență, fragmente de jurnal, fotografii "

(**Mihai DRAGOLEA,** Altitudini, Nr.32, octombrie 2008)

"Iată-l pe scriitorul Radu Petrescu văzut prin ochii lui Niculiță Vrăsmaş, elevul său din clasa a şaptea..."(**Eugenia ȚARĂLUNGĂ**, Miscellanea, "Viața Românească", nr.1-2, 2009, p.250)

"Pentru proza publicată în 2008 autori de succes au fost sexagenarul Niculae Vrăsmaş cu volumul dedicat profesorului său Radu Petrescu - "Jurnale paralele"- şi debutantul Alex Porc cu opera "Debit de valium". (**Patricia FEDORENCO,** Ziua de Cluj, Nr.1324, (29.04.2009)

"Premiul pentru poezie i-a fost acordat scriitorului Marcel Mureşeanu, pentru antologia "Poeme 1968 -2000", iar premiile

pentru proză au ajuns la Niculae Vrăsmaş, pentru "Jurnale paralele", şi Alex Porc, pentru "Debit de valium".

(**Raluca GRECU**, Cultura, 28.04.2009)

"Niculae Vrăsmaş trece în revistă, cu multă aplicare şi rigoare, legenda şi simbolistica acestui arbore intrat în istoria şi tradiția locurilor, modul în care a fost receptat în literatură şi folclor."

(**Ion MOISE,** Răsunetul, 25.08.2010).

"Este "Anuarul Bârgăuan", îngrijit de scriitorul Niculae Vrăsmaş, o carte valoroasă despre cultura şi viața uneia dintre cele mai frumoase "țări" româneşti."

(Victor ŞTIR, Mesagerul, 18.06.2011).

„Scriitorul Niculae Vrăsmaş merită toată aprecierea pentru munca dăruită în editarea "Anuarului bârgăuan".(...) "O revistă construită profesionist, ce poate sta, la loc de cinste, alături de orice publicație de gen din țară."

(**Menuț MAXIMINIAN,** Răsunetul, 29.06.2011)

"Anuarul Bârgăuan este o lucrare vastă, care a necesitat multe zile de trudă, răbdare, minuțiozitate şi dăruire, ceea ce-i conferă principalului autor din plin dreptul de cetățean de onoare, nu numai al Prundului ci a întregii Văi a Bârgăului."

(**Virginia BRĂNESCU**, Răsunetul, 30.06.2011.)

"Cu deosebită discreție şi fără pretenția de a-şi copleşi interlocutorii, prin numărul articolelor, Nicolae Vrăsmaş intervine în repetate rânduri cu articole interesante ce completează sau fac legătura între conținutul articolelor propuse, intercalațiile sale, realizîndu-se din perspectiva moderatorului decât al redactorului ce-şi doreşte, în primul rând, să evidențieze calitatea contribuțiilor numeroşilor săi colaboratori."

(**Vasile DOBRESCU,** Anuarul Bârgăuan, 2012)

- Poezia, scrierea în general... l-a ajutat să treacă peste obstacole?

Pentru mine poezia este ca un leac, şi atunci când o citesc sau o ascult recitată sau cântată, dar mai ales când o scriu. Poezia, scrierea în general, l-a învățat pe român şi i-a

uşurat şi luminat viaţa grea. Unii au poezia mereu în suflet şi îi ajută să treacă peste grelele şi desele obstacole ale vieţii.

- Există cineva deosebit în viaţa fiecăruia pentru care sentimentele de preţuire sunt durabile?

Evident că avem fiecare fiinţe foarte dragi, în primul rând părinţii, fraţii, copiii, nepoţii, dar nu în ultimul rând soţia, cea cu care împarţi fericirea şi necazurile. O căsnicie bazată pe dragoste este întotdeauna durabilă.

Preţuirea mea, deosebită, s-a îndreptat mereu către soţia mea, Sultana, alături de care iubirea se îmbină cu dragostea amândurora, pentru literatură şi cultură în general.

- Lansarea unor cărţi înseamnă şi beneficii ... sau numai împlinire spirituală?

Cred că în sistemul literar din România lansarea unor cărţi nu poate să aducă beneficii materiale importante, doar în cazul unui număr mic de scriitori consacraţi. Marea majoritate a celor care trudesc scriind şi în ultimii ani numărul lor a crescut simţitor, nu au nici-un beneficiu şi fapt care este mult mai trist, mulţi dintre ei nu au surse de finanţare către edituri.

Marea mulţumire a scriitorilor adevăraţi rămâne împlinirea spirituală.

- Se poate trăi din scris?

Cunosc scriitori români care sunt remuneraţi de anumite instituţii, în baza unor proiecte culturale, dar sumele încasate sunt nesemnificative şi nu se pune problema de a putea trăi prin scris, ei trebuind să îndeplinească şi alte munci. Există totuşi mici excepţii de scriitori români care trăiesc o perioadă din scris.

Trăirea scriitorului român rămâne doar mulţumirea sufletească a realizării unei opere apreciate, nu doar de cititori cât şi de către critici.

- Condiţia poetului în zilele noastre?!

Condiţia poetului în zilele noastre nu se deosebeşte, substanţial, de cea din trecut. Caracteristica actuală, mai

importantă, este libertatea scrisului, deci desfiinţarea oficială a cenzurii, dar locul acesteia este luat de lipsa fondurilor de finanţare.

Toate acestea se subordonează gradului de cultură. Se pare că astăzi sunt mai mulţi scriitori şi mai ales poeţi, decât cititori avizaţi şi pasionaţi. Nici critici prea mulţi nu mai sunt.

- Putem face mai mult pentru a ieşi din anonimat?

Ce este prea mult strică, spune o vorbă populară. Avem librării arhipline de cărţi felurite şi trăim o invazie a poeziilor care depăşesc explicaţiile actuale din dicţionare, ale genului liric, multe dintre ele rămânând în anonimat şi nu cred că vor pătrunde în istoria literară.

Paradoxal însă, multe din poeziile actuale sunt adevărate capodopere ce vor supravieţui, dar vor intra şi ele într-un fel de anonimat din cauza greutăţilor de cunoaştere în exterior, mai ales financiare şi de traducere. Ieşirea din anonimat necesită o reală înflorire a culturii, ceea ce presupune, în primul rând, o serioasă dezvoltare economică.

- Credeţi că scriitorii trebuie să „ignore" politica?

Teoretic, scriitorii ar trebui să ignore politica, dar acest lucru nu se poate realiza cu perfecţiune, fiecare individ având un crez politic propriu ce nu poate fi mascat atunci când scrii. Există cazuri de scriitori care au reuşit să o facă şi exemplul cel mai bun a fost Radu Petrescu.

Oamenii de cultură adevărată nu ar trebui să ignore politica, ci să construiască şi să susţină una cu adevărat democratică.

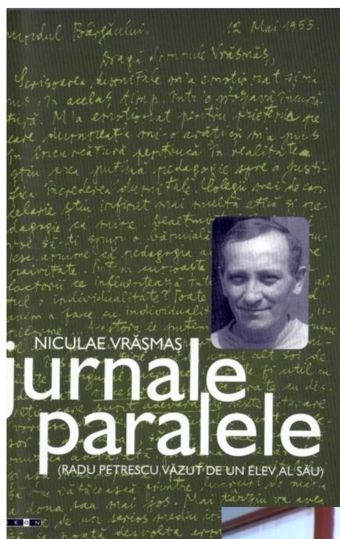
- Este posibilă o grupare a celor care scriu într-un partid al poeţilor?

Dacă admitem că politica este totuşi necesară, cu siguranţă că poeţii şi scriitorii ar trebui să se organizeze mai bine decât permit actualele societăţi şi grupări literare, care nu

au armele necesare şi suficiente de luptă, oferite de un partid, bine organizat, al scriitorilor.

- Este posibil, ca în acest fel, să putem avea acces la anumite fonduri care se împart între „bogătaşi”, definitiv „certați” cu arta, cultura în general?!

Un partid al scriitorilor ar avea susținerea cititorilor, care nu sunt puțini, obținând împreună puterea să propună legi, în favoarea culturii, prin care să realizeze fonduri, îmbogățind literatura şi susținând condiția materială a celor care scriu.

PUNCTE CARDINALE

Mesaj către trecut
Mesaj către trecut trimis de ani lumină
Nedescifrat dar aprig prin mister
Te-ndeamnă să răspunzi doar în surdină
Cu gând arzând spre ceruri voiajer.

Viitorul se repetă
Viitorul se repetă în ciclul spre trecut
Aceleaşi fenomene ce schimbă-n jur apar
Mereu aceleaşi forme se-ntorc spre început
E totul în mişcare iar calmul tot mai rar.

Puncte cardinale
Puncte cardinale ne atrag înspre zenit
Răscruce de direcții alese drept destine
Cu drumuri felurite tinzând spre infinit
Ne cer s-alegem calea spre a fi mai bine.

O dâră-n viață
O dâră-n viață doar să laşi
Ca semn al trecerii prin lume
O hieroglifă doar, nu templu de incaşi
Modestă sau semeață o operă anume.

Mihaela CRISTESCU

DINCOLO DE CUVÂNT – SPIRITUL ADÂNCULUI

Feeling free, / Painting endless;
Facing reality: / Being nothing.
Relationship, Volumul ***Noduri,***
România, 2005

Între validarea scrierii și conceptul de la care se pornește în evaluarea realității, există întotdeauna firescul compoziției – sustragerea din fața istoriei prin intrarea „șamanică" în *inconştientul personal* sau *colectiv.*

Exact ce cale alege arta pentru a se identifica sau cum se definește artistul, în general, și scriitorul, pentru cazul de față, reprezintă o chestiune confuză, se pare divers revelată, în condiții extrem de variate, individual pregătită și recunoscută ca atare.

Cu alte cuvinte, am, în acest moment, credința unei soluții *particulare* care să răspundă la problema creației artistice. Nu cred în statistici preferate de o trecere vremelnică a timpului - mai curând cred în umbre ale realității convenite, în viziuni cu potențial adânc care presară bucuria vindecării.

Între Australia și România, ca prelucrare a miturilor personale, cele *Douăsprezece Hierofanii,* publicate la începutul anului 2012, doresc să exprime o traiectorie, dacă nu completă, cel puțin regăsită, a primilor patruzeci de ani de viață, posibilă

Mihaela CRISTESCU

DOUĂSPREZECE HIEROFANII

Între Australia și România

Mihaela Cristescu's *Hierophanies* is a beautiful and significant new entry in the diary of arrivals from the Northern to the Southern Hemisphere. A philosopher speaking in the voice of a poet, Cristescu searches the mundane and profound events of daily life in her adopted city, Sydney, where Christmas does not mean snow. As each story unfolds, Cristescu draws upon the wisdom of the sciences and the arts, the lessons of history and the heart with a natural, intimate understanding. Each Hierophany has its own story and character (and debate) however the collection creates a work of penetrating and personal luminescence that deserves a first class English translation.

SE Crawford, Editor NEW Writers' Group Inc.

Hierofaniile Mihaelei Cristescu, scrise în încântătoare tușe postmoderniste, trăiesc și se manifestă sub semnul ireductibilului: oricât de variate ar fi, ele dezvăluie în esență sacralitatatea cuvântului *acasă* ce are puterea de a reașeza umanitatea în matca sa originară și de a o face să prindă rădăcini chiar și în cele mai perfide nisipuri mișcătoare.

Daniela Andronache

Editura Sfântul Ierarh Nicolae
ISBN 978-606-577-703-3

recapitulare a celor mai importante momente și întâlniri ale acestei perioade.

Plecând din biblioteca bunicii, trecând prin Cercul de Literatură al Domnulul Profesor Anton Chevorchian și ascultând pe Octavian Paler, Șerban Cioculescu sau Alexandru Paleologu, mi-am imaginat poezia ca filosofie perfectă, cuvântul-cuvântului, simbol și înțeles într-un singur vers. Poate, ceva mai târziu, prin Emil Cioran și Eugen Ionescu am primit relativitatea, un fel de lege a fizicii noi, încununată de *Mitul eternei reîntoarceri* și Mircea Eliade.

Bucuria simplă, văzută prin viața de fiecare zi, trăirile istoriei primejdioase, interzise de *The Waste Land*[1], zâmbetul copiilor înainte de culcare, sau melodiile universale ale

[1] T.S Eliot, *The Waste Land*

Simfoniei Fantastice[2] pe câmpul de bătaie al matematicii contemporane – probabil acestea toate au prelucrat *Hierofaniile* și le-au modelat până la forma finală, lăsând să se înțeleagă că viața merită trăită în toate momentele sale.

... în toate momentele sale, îngăduind mitul, atât de discutat, al eroului - un erou în care mai credem încă.

Nu reușesc să mă despart de acest început, gândind probabil, întruchiparea unui personaj care nu se pierde pe sine în nici un moment, oricât de tranzitorie pare trăirea, nu aparține decât propriilor înlănțuiri, vede și aude societatea ca o forță exterioară pe care o înțelege într-o relație simplă. Și totuși, cât de departe merge ideea curată a eroului și cum se scufundă ea în realitate, depinde de puterea cu care gravitează corpul spiritual, de călătoria pe care trebuie să o străbată, de alegerea individuală pe care o face. Liberul arbitru determină o nouă posibilitate, o nouă voce pe care o aude în adâncul său intim: pentru că nu va reuși să părăsească lupta, va co-exista cu compromisul și își va clădi propria valoare. Probabil aceasta este explicația frumuseții și clarității unui erou care, deși este cunoscut împreună cu finalitatea sa, se desfășoară într-o lumină pe care o zărim uneori în adevărata sa revelație: un spirit erou pe care îl căutăm pentru a ne regăsi, o necesitate și o confruntare autentică.

Eroul, în aceasta concepție, este în centrul atenției – mai puțin socialul – deşi relația și comunicarea definesc funcții constant caracteristice și obligatorii ale scriitorului. El duce o luptă permanentă, dar explicită pe plan spiritual şi nu strict de logică socială. Este activ, dar activitatea sa este determinată de concepte artistice, pe un nivel de înțelegere diferit omului

---

[2] Hector Berlioz, *Symphonie Fantastique*

politic, oricare ar fi tipul său psihologic. Se admiră eroul în contexte diferite, introvertit sau extrovertit, cu stindardul în mână sau cu volumul de poezii în buzunar.

SANCTUARUL TIGRULUI

În ceea ce priveşte sanctuarul în care trăim,
ar fi de preferat să ascundem neliniştea lui şi durerea,
chestiunile acestea fiind
doar o poartă spartă spre eternitate,
o muşcătură de tigru înfometat
în căutarea magazinului de dulciuri.

Sydney, februarie 2012

Colaborarea cu ***New Writers' Group***, Western Sydney Writers, a început în luna februarie 2010, la mai puțin de un an de la emigrarea în Australia. Aceasta întâlnire s-a dovedit cu adevărat importantă, atât prin ședințele bilunare ale grupului, cât și prin posibilitatea oferită de acest grup de publicare anuală a lucrărilor personale: *RELATIONSHIP* (2010), *ELUSIVE DREAM, THE MOVEMENT* (2011), *JOIE DE VIVRE* (2012).

Pentru că toate premiile sunt de factură conjuncturală, pentru mine, premiul al treilea la concursul de poezie şi proză **ZineWest10 (Parramatta, Australia)** a însemnat integrarea în societatea australiană într-o mai mare măsură decât o distincție literară. Momentul a fost neașteptat, dar foarte bine venit: emigrarea înseamnă întotdeauna o pierdere cu efecte imposibil de categorizat. Seria de șapte poezii intitulată *The Sacred* a venit să ofere cititorului australian un punct de vedere românesc, cu influențe de factură latină: *IN ILLO TEMPORE,*

CIPHER, HIEROPHANY, AB INITIO, AXIS MUNDI, CONJUGAL, IMAGO MUNDI.[3]

IMAGO MUNDI

They say I should dig the Earth to
find you
They say my child will die without me.
Oh, dear!
I prefer to live
Without geography.
Sydney, 2010

Trebuie, totuși, să recunosc faptul că, odată ajunsă în fața microfonului (ca metaforă a realizării exterioare), recitând strofele sub privirea unei audiențe interesate de fenomenul literar în vestul Sydney-ului, sentimentul pe care l-am încercat a însemnat mai mult decât o idee re-scrisă în versuri; am practicat atunci spiritul care m-a susținut de-a lungul timpului, m-am simțit pe mine mai prezentă în mine însămi, o confirmare actuală a prezenței unei entități pe care o desconsideram prin uitare. Desigur, nimic neobișnuit, poate doar un gând de proveniență și continuitate la adresa profesorilor, a tuturor întâlnirilor care mi-au redat încrederea: *Din România, cu drag, pentru zâmbetul din Sydney*.

Și nu numai din când în când, la începutul luminos al zilei, mai am încă impresia realității bucureştene, a unei străzi din cartierul copilăriei, a unui miros de iasomie din camera

---

[3]Titlurile poeziilor apațin terminologiei folosite de Mircea Eliade în teoria sa, dezvoltată în jurul conceptului de Homo Religiosus

bunicii. Cum se poate explica trăirea „dublă”, acolo și aici, cu credința (reală) că timpul nu există, este doar un concept uman inventat cu un anumit scop repetat, o dorință şi o aparentă imposibilitate? În coperta unei imagini – singura posibilitate concretă de reprezentare a visului – s-a declanșat o nouă perspectivă:

<Cățărat pe un scaun din lemn, un bătrânel arab picta vitrina magazinului pe care l-am bănuit proprietate personală. Doar că la început nu am înțeles, iar mai apoi am zâmbit cu nedumerire. *„Care să fie motivul pentru care desenați pe Moș Crăciun înconjurat de zăpadă și de îngeri, într-o atmosferă de fulgi care par să aterizeze pe mesele restaurantului, la 40 C, în vestul Sydney-ului?”*, întreb pictorul care coborâse din înălțimile Creştinătății pen-tru a mă invita înăuntru. *„Păi, dragă Doamnă”*, îmi răspunde el cu admirație pentru propriul talent, dar și cu îngăduință pentru mine, *„tradiția ne obligă!”*.>

Câteodată, la Sydney Ninge - A Şasea Hierofanie

Și pentru că artele succesive sunt întărite, în esența lor, printr-o privire simultană[4], am avut șansa deosebită de a primi replica Doamnei Luminița Șerbănescu – pictor și arhitect de origine română, stabilită în Ottawa, Canada - în mai toate lucrările publicate, printr-o înțelegere nevorbită, creatoare și păstrătoare de semnificație. Colaborarea, care durează de mai bine de doi ani, a fost angajată în dublu sens: unele lucrări de pictură au fost realizate în urma lecturii sau, vice versa, strofele au urmat pictura (e.g. expoziția de pictură intitulată *Joie de Vivre*, Ottawa, 2012).

[4] Se face referire la tratatul de estetica a lui G.E. Lessing, *Laocoon sau despre limitele picturii și ale poeziei*

„Acest volum, al Hierofaniilor” , așa cum a fost precizat în cadrul evenimentului de lansare, Sydney, aprilie, 2012, *„are doi autori: scriitorul și pictorul.”*[5]

Luminiţa Şerbănescu, Ottawa, Canada, ***Lady in Blue*** – ilustrația celei de *A Treia Hierofanie – Între Imaginar și Real.*

Difuzate, la început, prin intermediul internetului și al revistelor virtuale, precum *Confluențe Româneşti*, articolele (proză și poezie) au căutat o direcție și o semantică, au redat o atitudine şi, astfel, pas cu pas, au devenit cunoscute, considerând următoarea etapă, aceea a tipăririi[6]. În opinia mea, conceptul de anonimat nu deține un caracter de generalitate. Mai degrabă este o chestiune personală, de înțelegere particulară a producției artistice, oricât ar fi aceasta de apreciată sau nu. În fond, evaluarea depinde de persoana care citește cu înțeles, și care validează contractul critic. *„The rest is silence.”*[7]

Pentru secunda în care știu cum va evolua articolul pe care îl am pe masa de lucru, cu puterea sa de creație

---

[5] Lansarea volumului a avut loc la Consulatul General al României din Sydney, Australia, pe data de 3 aprilie 2012

[6] Se consideră aici , spre exemplu, Antologiile StarPress, 11, 12, 13

[7] William Shakespeare, *Hamlet, Prince of Denmark*, Act V, Scene ii

universală, cuvântului, ca imagine aleasă mitului de început, să îi amintim:

„La început a fost cuvântul, şi cuvântul era cu Dumnezeu, şi cuvântul era Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El, și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El.” Ioan 1 (1:3) Iar mai apoi, fără de timp şi totuşi fără să uităm de prezența sa istorică, ne întoarcem spre noi înşine, pentru că *„Nu putem avea viitor fără a respecta trecutul nostru.”*[8]

Din Sydney,
Mihaela Cristescu
29 Septembrie, 2012

---

[8] Citat din discursul Regelui Mihai Al României în fața Parlamentului, octombrie 2011

Victoria FĂTU NALAȚIU

Domiciliată în municipiul Bistrița.
E-mail:
victoriafatunalatiu@yahoo.com

Născută la 8 august 1941 la Domneşti, Județul Bistrița-Năsăud, absolventă a şcolii postliceale de biblioteconomie din Bucureşti (1973-1775) , Universitatea serală – secția Filozofie (1975-1978), Şcoala Populară de Artă - secția pictură (1980-1983). Şi-a aprofundat cunoştințele mai ales prin studiul individual. Din 1975 până în iunie 2010 a lucrat la Grupul Şcolar "Grigore Moisil"Bistrița (astăzi Colegiu tehnic „Grigore Moisil"), unde a inițiat în domeniul artelor plastice şi literaturii grupuri de elevi, iar pentru cadrele didactice „Ceaiul literar".

Datorită studiului şi muncii susținute, de-a lungul anilor a publicat în cărți şi reviste din țară şi străinătate lucrări de specialitate în biblioteconomie (peste 20), este prezentă în antologii, cărți şi reviste biografice, dicționare şi enciclopedii , a scris prefață la cărțile unor scriitori, a conceput, ilustrat şi coperți la cărți, a obținut nenumărate premii atât în profesia de bibliotecar şcolar cât şi în domeniul picturii şi literaturii, atât cu elevii cât şi individual. A reuşit să organizez peste 25 de expoziții de pictură cu elevii şi tot atâtea personale. În acelaşi timp a publicat două cărți cu elevii şi nouă cărți personale.

Din copilărie a început să citescă şi cu fiecare carte citită dorea, tot mai mult, să devină scriitor, cu scrieri împodobite de culori, asemenea altiței de pe iile la care cosea în zilele

ploioase. Iubea ploile, ele îi creşteau puterea viselor… Numai atunci era liberă, în fața pânzei şi putea aşterne cu puterea pensulei icoana frumuseților din curcubeu! A încercat să transpună aceste gânduri şi într-o carte pentru copii, unde **vedea valea Şieului** (care trece prin satul ei)**, ca pe o „Grădină cerească**", în care puteai să **„Atingi cerul cu mâna"…** iar prin împrejurimi simțeai că,**„ Miroase a pâine coaptă // Văzduhul a înviere",iar „Ploile nopții // Se aprind de plăcere"…**

Când începea să scrie se credea înzestrată cu puteri magice şi credea că are puterea de a deschide poarta dimineții!... Putea conversa în gând şi cu stelele văzute de departe…Pe ele le tot împiedecă timpul viclean să se apropie de ea. Doar din întâmplare una s-a furişat, în vis, şi a coborât la picioarele ei, unde a stat o clipă, apoi s-a ridicat în zbor ,lăsându-i cioburi şi un praf stelar pe tot corpul. A doua zi vede în vitrina unei librării un album de artă. Pe coperta lui era coborâtă o stea. A cumpărat albumul şi de atunci, ori de câte ori îl ține în mâini, are senzația că se umple de praf stelar. Citeşte mult şi scrie:

Închin trudă, / iar străluceşte în vise /
drumul stelelor

Din copilărie iubea poveştile, pe care i le spunea bunica .În casă focul de lemne ardea în sobă , răspândind parfumul răşinii de prun, înmiresmând toată încăperea. Atunci călătorea în țara frumuseții într-o caleaşcă de aur! Roțile văzduhului cântau şi-n somn!.. Cântecul din lacrima focului i se prelingea prin sânge:

Măiestresc vise,/ frumosul îşi ia putere /
din înălțare

Îi plăcea şi îi plac culorile, vrea să le simtă… În ele e instalată liniştea frumosului. Spune mereu: e atât de greu şi de frumos să pictezi!..., ca atunci când citeşti, doar că e mult mai greu… Aripile gândului sunt grele, grele… Mereu trebuie să te lupți cu timpul, pe care încerci să-l îmblânzeşti, şi-l păcăleşti,

urcând... Urcuşul spre frumos deschide ferestrele sufletului şi larg e-n orizont, nu te mai împiedică nimic să-ți iei zborul…

Vulturii înalță / neîntinate aripi ,/
drumul stelelor

De multe ori se scufundă în beția îndoielii, trăieşte în ape tulburi, care vreau să o înece… Când hăul se deschide, mereu apare o lumină puternică din întunericul adânc, care-i limpezeşte sufletul cu lumina lucrurilor finite. Când făptuieşte, dobândeşte crezul că"…*nu există drum.// Drumul se face mergând*"(Antonio Machado)**…** Doreşte întotdeauna să fie înconjurată de cărți. Crezul este că în ele există cheile înțelepciunii. Dar drumul în țara frumuseții îl clădeşte întâi în minte, mai ales noaptea, când merge pe cărarea țintei. Dacă reuşeşte, totul în jur se limpezeşte iar ideile scânteiază ca pietrele în cristale şi vede rezultatele ce vor veni…

Gravez cu dalta / altarele faptelor /
setea se aprinde

A fost bibliotecară, şi-a fost privită de oamenii competenți . „… *O bibliotecară care înnobilează această profesie prin credința nestrămutată în rolul şi valoarea cărții „…"(bibliologul dr. Mircea Regneală). „Am întâlnit un suflet ales, dăruit frumosului şi culturii, propagând valorile artei…am numit-o pe bibliotecara Victoria Nalațiu"(***Laurențiu Profita, 1984,** consemnat pe un Disc dăruit bibliotecii); „…Siguranța găsirii unei uşi deschise spre frumos, spre lectură şi pictură, spre creație literară îndrumă paşii elevilor spre bibliotecă, acolo unde se găseşte nu un funcționar ci un educator, un pedagog, un împătimit de frumos, de creşterea frumoasă a adolescenței. (**Mioara Vergu, *„Scânteia Tineretului" - Dincolo de definiție, 15 mai 1984).***

Dar are şi un alt crez : *„Arta este expresia cea mai aleasă a gândului şi a sufletului. Umanitatea nu ar putea să existe în absența ei"...iar ea este privită şi aici ca : „ O poetesă şi o profesoară, mai ales bibliotecară, care îi învață pe tinerii artişti"…" - adevăruri fundamentale, înnobilându-le ivirea în lumina adevărului şi a*

frumosului..” Se ştie că numai „… cu asemenea oameni se poate aştepta o Renaştere spirituală a țării”, dar ştii că ,”...E o bucurie să constați că eşti contemporan cu viitorul” (**scriitorul George Corbu,** fost Dir. General - Compartimentul Biblioteci Şcolare)**.**

Cărțile-s din ploi „/ iar forma lor o schimbă/
ochii stelelor

Despre preocupările lecturilor spune mereu că o trimit spre a făptui, are părerea că lecturile trebuie trecute prin “**inima mea”, apoi “prin a ta” şi iar prin “a mea” (Nichita Stănescu)**… Țara frumuseții în care se izolează, îi e plină de gândurile multor scriitor pe care i-a citit. Amintesc doar câțiva scriitori, care au avut puterea să o învețe ***„Că nu trebuie să te compari cu ce pot alții mai bine să facă ci cu ceea ce poți tu să faci****”* (O. Paler). De aceea spune:

Deschid o cale „/ doar infrumusețând /
un stol de vise

Apreciată în literatură de înalte personalități: **C.J. Titor,** Mioara Vergu Iordache, Al. Ştefănescu, Viorel Mureşan etc.

În domeniul picturii, de personalitați marcante ale criticii româneşti: Marin Mihalache, Negoiță Lăptoiu, Corneliu Radu Constantinescu, Roxana Păsculescu etc.

Cărți de căpătâi: Dante Alighieri (Divina comedie), Iohann Wolfgang Goethe (Faust, poezie), Rabindranath Tagore (poezi), Odysseus Elytis (poezie), Eminescu (poezie, proză teatru), Lucian Blaga (poezie, teatru şi filosofie),Giuseppe Ungharetti (poezi), Proză rusă (Dovstoievschi, Tolstoi, Gogol etc), proză română (I.D. Sârbu, Gh. Iancovici) proză franceză(Paul Valery, Andre Malraux), Teatru (Horea Lovinescu, Henrik Ibsen, Tenessee Williams etc), Pictură (rusă, engleză, franceză, olandeză), Critică din domeniul picturii (Rene Huygbe - “Dialog cu vizibilul”, Rene Passeron - “Opera picturală”) etc.

Cărţi publicate:

„**Examen de credinţă**” (poezii despre pictori), Editura Aletheia, Bistriţa, tradusă în limba engleză de Gabi Rusu , 2oo7,138 p.;

„**Scrisori de la Ancuţa**” (versuri pentru copii), Editura Aletheia, Bistriţa, 1998,5o p.-„**Dincolo de vis**” (poezie Haiku), Editura Mesagerul, Bistriţa, 2000 72p.

„**Fragmente din izvoarele verzi**” (proză), Editura Aletheia, Bistriţa, 2002, 166p.

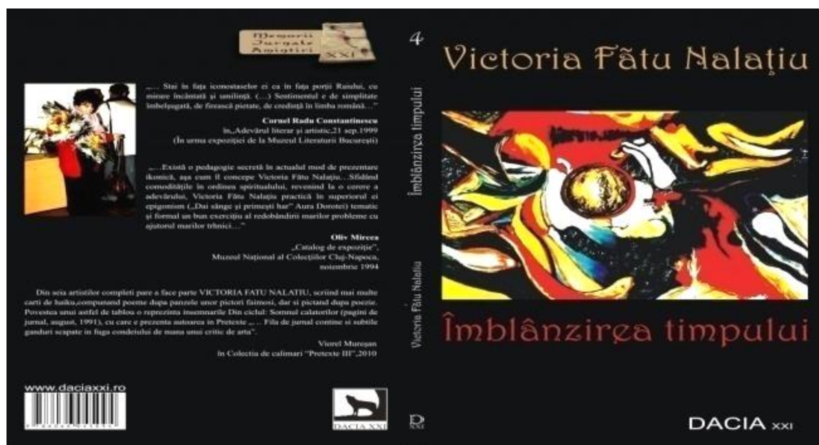
„**Scări de foc**” (poezie Haiku), Editura Aletheia, Bistriţa, tradusă în limba franceză de Mircea Bătrânu, 2004, 8o p.

„**Anotimpurile sufletului**” (exerciţii haiku), Editura Eikon, Cluj-Napoca,2008 ,78p.

„**Somnul călătorilor”(**proză scurtă şi exerciţii de haibun),Editura Eikon ,Cluj-Napoca,2010,208 p.

„**Beţia cu nectar”** (exerciţii de haiku, poeme într-un vers şi senryu), Editura Eikon, Cluj-Napoca, tradusă în engleză de prof. Gabi M Rusu, iar titlurile de capitole în limba japoneză traduse de studenta Iulia Avram, 2011, 1oo p;

„**Îmblânzirea timpului”,** carte biografică apărută la Editura Dacia XI, 182 p.,2012 (editare dăruită de Editura Dacia XXI în urma premierii de la Paris):

Cărți publicate cu cercurile de elevi pe care i-a coordonat:
„Împrietenirea cu frumosul” Victoria Fătu Nalațiu şi Cercul de grafică pictură şi literatură la 3o de ani de activitate în cadrul Grupului Şcolar „Grigore Moisil”, Bistrița, Ed. Nova Didactica, 2007, 24o p.;
„Stropi de rouă” (exerciții de haiga),2009 (lansată în cadrul „Festivalului Internațional de Haiku”la Muzeul de Artă de la Constanța , promovată de Radio Cultural , pe site-ul Calameo, în cărți şi reviste etc.-).

Teatru
1980, „Fata frumoasă” (jucată şi premiată pe plan național);
2011 „Risipă de vise” (2012 trimisă la un concurs internațional, apreciată cu promisinea publicării ei de către Ambasada Austriei);
2012 „Rebela” (trimisă la un concurs de comedie).

Recunoaşterea în literatură a Victoriei Fătu Nalațiu

-1987 - Premiul I şi titlul de Laureat , în cadrul etapei republicane a Festivalului național al educației şi culturii socialiste ”Cântarea României”;
- 1998 - Diploma Academiei Internaționale pentru contribuția eminentă la cercetare eminescologică, literatură, artă şi educație (Biblioteca Națională Pedagogică „C.I.Petrescu”);
- 1999- Diploma de excelență pentru contribuții aduse în peisajul cultural artistic al județului Bistrița-Năsăud (Primăria Municipiului Bistrița şi Federația Ecologistă din România);
- 2001 -Diploma de onoare în semn de recunoştință şi apreciere a aportului adus la promovarea imaginii municipiului Bistrița;
- 2002 -Diploma de onoare în semn de recunoştință şi apreciere a aportului adus la promovarea imaginii municipiului Bistrița .

- 2002 Diplomă de excelență pentru literatură oferită de Pro A.D.O. Bistrița; acordată de Primăria Municipiului Bistrița.
- 2002- „Diploma de onoare” se acorda Doamnei Victoria Nalațiu cu prilejul aniversării a 30 de ani de la înființarea Centrului, pentru munca remarcabilă depusă în promovarea valorilor etnologice şi etnografice din județul Bistrița-Năsăud.
- 2002 - Diplomă de excelență pentru literatură oferită de Pro A.D.O. Bistrița; acordată de Primăria Municipiului Bistrița
- 2005 – 28 septembrie în cadru festiv, la sesiunea de comunicări „Bibliotecile pedagogice în societatea (re)cunoaşterii”, Biblioteca Grupului Şcolar “Grigore Moisil” a primit oficial numele”Victoria Fătu Nalațiu”.Acest titlu a fost aprobat şi de Consiliul Național al Bibliotecilor. În urma evenimentului a fost salutată de domnul ministru al învățământului Mircea Miclea şi de doamna ministru al culturii Mona Muscă. Evenimentul a fost consemnat în Revista „Biblioteca – Educație - Cultură” Vaslui (nr 5/1995, George Anca) şi în „Cronica română” Bibliotecile şcolare în Europa (9 iunie 2005), presa locală etc.)
-2006 – **Diplomă pentru întreaga activitate desfăşurată**, acordată de Asociația PRO Apărarea Drepturilor Omului
- 2006- Diploma **JUBILEU THEODOR AMAN** se acordă profesoarei **VICTORIA FĂTU NALAȚIU** de la Grupul Şcolar „Grigore Moisil” Bistrița pentru participarea la Sesiunea Națională de Eseuri pentru elevi **„INSPIRAȚIE DIN OPERA LUI THEODOR AMAN”-**Craiova - 22 Martie 2006; -2007 – **Diplomă pentru întreaga activitate desfăşurată**, acordată de Asociației PRO Apărarea Drepturilor Omului
- 2008- **Este tradusă pe “Blurb this post “ de ABR (Asociația Bibliotecarilor din România), cu titlul de onoare: TEHNOCRAȚI: Discussion about “Victoria Fătu Nalațiu**
- 2009 **a** primit **Diploma “FEMEIA EUROPEANĂ” Puternică, Credibilă, Înteprinzătoare,** şi recompensată (în luna martie)

cu o **excursie la Bruxelles la Parlamentul Europei,** alături de alte 9 femei din jud. Bistrița-Năsăud;

- 2009, 2010 **„Diplomă de fidelitate**" pentru participare la toate concursurile Românian Kukai;

- 2010 **– „Diplomă de excelență**" pentru prodigioasa activitate desfăşurată în domeniul creației spirituale se acordă de „Liga Scriitorilor", preşedinte Al. Florin Țene**;**

- 2010 **- „Diplomă**" acordată la Simpozionul Național **„Repere ale Spiritualității rurale"** şi susținerea lucrării „**Alfabetul de dincolo de cărții" de către Colegiul Național Andrei Mureşanu şi Inspectoratul Scolar Județean Bistrița-Năsăud.**

- 2011 **– „Diplomă de merit"** acordată de Societatea Română de Haiku şi Revista Haiku la Simpozionul Național pentru publicarea volumul intitulat **"Beția cu nectar**" (exerciții de haiku,senryu şi poeme într-un vers), Editura Eikon,2011;

-2011 -"**Diplomă de excelență**" acordată la Festivalul Național de Haiku ,cu participare internațională(tema abordată **"Haiku în educație**") de la Constanța.

Internaționale:

-2010 **-"Mențiune de onoare"** la concursul**"Klostar Ivanik Haiku contest in English**" din Croația. În urma acestui eveniment este menționată în site-uri şi reviste naționale şi internaționale: **"Mi life Journal" şi "Jombang-an"şi în antologia:** Klostar Ivanic 2010 A4 (Unalnom Katalogu Nacionalne);

- 2011- **Premiată şi publicată in : "WILD GUIDE"- 2011 NEW MEXICO WILDERNESS ALANCE (publicată cu haiku într-un "Ghid turistic" de o înaltă ținută artistică).**

-2011- **Selectată de către** :**Akita Internațional Haiku Network (**din revista românească, online, RO KU - Japonia, Între suferință şi speranță) **pentru revista RO KU Magazine – Japan, between suffering and hope dedicated to the disaster from Fukushima** (cu poemele haiku traduse în engleză şi japoneză);

-2011-„Diplomă de onoare” acordată de L'ASSOCIATION
RENCONTRES EUROPEENNES-EUROPOESIE
Remise des Prix du Concours Europoésie 2011
Unissons-nous pour les enfants !
au profit de

Le lundi 24 octobre 2011 **à 18h30 à**
La Mairie de Paris 1
(Felicitare oficială, în urma evenimentului sus amintit)

<u>- 2011 - **La festivalul internațional de ARTĂ (organizat de Liga Scriitorilor) din Elveția (nu am putut participa) am fost**</u> nominalizată în vederea acordării **„Diplomei de excelenţă”** şi includerea în: **Revista The art to be human (cu pictură şi poezie) precum şi în antologia de poezii a festivalului, care vor fi publicate până la sfârşitul anului 2012.**

-2011-“**Diplomă de excelență**” acordată la Festivalul Național de Haiku ,cu participare internațională(tema abordată **“Haiku în educație**”) de la Constanța.

- 2012 **– Diplomă “Pour l'ensemble de ses poemes” Asociaciațion Recontres Europeennes-Europoesie** (membru titular);

- 2012 - **“Certificate of Participation”** As a recognition of contribuțion to **“The Internațional antology of Danube poets”** book, edited în Timişoara, România, 2012;

- 2012 – **“Festival Internazionale Le voci della Poesia 2o11” (**Capoliveri), **Gemme di Haiku nella Minniera Calamita.**

Premilu al doilea la „Concours Europoésie UNICEF 2012”
THEME : PROTECTION DE L'ENFANCE
Poème court et haïku /2ème Prix
FATU-NALATIU Victoria (Roumanie)

Câteva referințe critice:

„... Dând sens Bibliopolisului în care trăieşte de o viață, această alcătuire omenească respiră cu discreție şi competență în aerul rarefiat al culturii autentice. (…) Este, cred, un joc tainic în care consumatorul de cuvinte transformă totul în imagini şi reprezentări urmând ca, în urma unei alchimii proprii imaginile să se încuvânteze purtând o pecete şi o efigie personală. Imaginarul lumii prin expresiile sale de excelență – de la Andrei Rubliov la Cezanne – devin cuvânt poetic în alcătuirea pe care încearcă să o dea acestei lumi Victoria Fătu-Nalațiu" *(**Mircea Oliv** "Portretul bibliodulului iconodul", Postfața cărții "Examen de credință", Ed. Aletheia, 1997,p.126-128);*

„Poeta scrie versuri sub impresia covârşitoare produsă de lucrările unor artişti străini şi români: Rubliov, Botticeli, El Greco, Da Vinci, Rembrandt, Van Gogh, Palady, Luchian ş.a. Pictura e doar momentul impulsului liric, versul născându-se liber spre a surprinde în acolada gândului o altă lume imaginară:

„ Prietene, /când pictezi / să nu te temi / de încetineală. / Lasă vulcanii / să-şi arunce lava / în afară, / să-ți poți domina / inima... / Mâna / va deveni ascultătoare, / ordonând / planurile răsucite / din care vor răsări / oglinzile cereşti... ."

(**C. J. Titor** „Examen de Credință", în revista „Literatorul" - revista domnului Fănuş Neagu, sep. 1999);

„Din seria artiştilor compleți pare a face parte VICTORIA FATU NALATIU, scriind mai multe cărți de haiku, compunând poeme după pânzele unor pictori faimoşi, dar şi pictând după poezie. Povestea unui astfel de tablou o reprezintă însemnările din ciclul: Somnul călătorilor (pagini de jurnal, august, 1991), cu care e prezentă autoarea în Pretexte. Textul e fotografia unei clipe de grație, aşa cum de altfel este şi haiku-ul. Este redată, cu un mecanism sufletesc care face

cuvintele inefabile, geneza unui tablou: Casa durerii, pictat după o poezie de Dinescu. Însemnarea conține două secvențe: clipa de sincretism când s-a produs naşterea pânzei şi destinul neaşteptat al tabloului într-o pinacotecă din Cluj. Fila de jurnal conține şi subtile gânduri scăpate în fuga condeiului de mâna unui critic de artă. *(Caiete Silvane, Revista Centrul de Cultură şi Arta al Județului Sălaj. Cine suntem? Contact Miercuri, 12 Mai 2010 Pretexte III Viorel MURESAN , Colecția de calimar, Pretexte III)*

„VICTORIA FATU NALATIU. Aveți un mod original de a scrie, realizând frecvent un scurt-circuit între realitate şi reverie. În felul acesta tot ce povestiți, indiferent de subiect, devine interesant: „Mă aşez pe unul dintre fotolii, în fața unei măsuțe joase, pe suportul căreia cântau, într-o vază de marmură neagră, câțiva maci roşii de grădină." Sunteți o autoare talentată. De ce vă plângeți că sunteți în vârstă? Nina Berberova avea 84 de ani când şi-a publicat prima carte". *(Poşta redacției, marți, 5 octombrie 2010. De ce vă plângeți că sunteți în vârstă?)*

Publicat de **Alex Ştefănescu** la

-2012 - Cititor de serviciu: Eminescu, inedit, 14 iulie 2012 , Autor: Alex. Ștefănescu

Editura Casa Radio (care acționează de mai multă vreme discret, dar eficient pentru relansarea interesului pentru literatura bună) a avut ideea inspirată să ataşeze fiecărui volum un CD cu versurile din volum interpretate cu artă de actorul Marcel Iureş.

★★★★ Marta Petreu, O zi din viața mea fără durere (eseuri), Iaşi, Ed. Polirom, 2012.

★★ Sandu Al. Rațiu, Nostalgii, poeme, pref. de Cornel Cotuțiu, Cluj-Napoca, Ed. Eikon, 2011.

★★ Victoria Fătu Nalațiu, Beția cu nectar, exerciții haiku, poeme într-un vers şi senryu, Cluj-Napoca, Ed. Eikon, 2012.

Ambasadorul Austriei și Doamna Rosemaria Schwarzinger
au plăcerea de a invita pe doamna ***Victoria Nalatiu*** *la un cocktail*
luni, 12 martie 2012, orele 18.00 la reşedința Ambasadei Austriei
Dumbrava Roşie 7 , București R.S.V.P.

Cu ocazia organizării concursului dramatic "Talking About Borders" şi drept mulțumire pentru participarea Dumneavoastră, vă rugăm să primiți această invitație la cocktailul din data de 12 martie 2012.

În această seară Ambasadorul Austriei va comunica oficial şi pentru prima dată numele câştigătorului sau câştigătoarei acestui concurs. Vă rugăm R.S.V.P. pâna în data de 07 martie 2012, orele 17.00.

*

Poezia şi pictura m-au ajutat să trec mai uşor peste obstacole. Greu de susținut existența cuiva care prețuieşte şi este implicat în domeniul artei. Există "Singurătatea" care îți bruschează spiritul… Lansarea unei cărți este numai o împlinire spirituală…

Nu se poate trăi din scris. **C**ondiția poetului în zilele noastre este stranie. **I**eşirea din anonimat ar fi posibilă prin reînvățarea respectării tradițiilor, a valorilor, şi prin participarea la concursuri internaționale.

Dacă artiştii ar intra în politică s-ar putea produce schimbări majore în viața unei țări.

Ar fi frumos şi util un partid al poeților pentru a putea trăi din scris. **C**unoscute şi apreciate valorile ar schimba fața României, iar aceia care sunt certați cu arta ar fi obligați la retragere.

Virgil STAN
(Gelu Pescariu)

Virgil Stan – un scriitor al tainicilor iubiri

M-am născut pe 20 martie 1944 în comuna Pecineaga, Județul Constanța, fiu de țăran mijlocaş, colectivizat cu forța, unde am terminat şcoala elementară. Pecineaga este o localitate de pe meleagurile Dobrogei, undeva la vreo opt kilometri de țărmul Mării Negre, comună care adăpostea vreo patru mii de suflete în acea vreme.

Comuna - după documentele existente - ar data de prin 1857, când a sosit prima migrație de țărani din Crimeea. Ei s-au oprit pe o aşezare deja existentă, cu populație româno-tătară, numită Gherengic, *care în limba turcă înseamnă „nu te apropia, mireasă". Legenda spune că pe acel loc s-au întâlnit căruțele a două nunți şi cum nu era voie ca cele două mirese să se vadă, a urmat o luptă între nuntaşi. Pe acel loc a luat ființă, conform legendei, comuna Pecineaga de astăzi.*

A doua migrație a fost în 1884, a plugarilor din zona Sibiului şi a Brăilei, urmată, la puțin timp, de cei din partea Râmnicului Sărat. Ei au format cartierul Vechi şi Băjenari. O ultimă migrație a fost prin anii 1927-1928, a oltenilor şi tulcenilor. Locul unde s-au aşezat, la marginea comunei, s-a numit cartierul

Colonişti *şi se întindea de la moara fraților Popescu, până spre extremitatea comunei, către mare.*

Bunicii mei făceau parte din cea de a doua migrație, mocani ce au venit în transhumanță cu oile din zona Sibiului, înainte de 1900, rămânând definitiv pe câmpiile mănoase din Dobrogea (bunicul) şi cei care au venit special pentru pământ din zona Brăilei şi *a Râmnicului Sărat (bunica), unde au fost împroprietăriți cu pământ de către autoritățile locale din acele vremuri, într-o acțiune de aşa-zisă colonizare, ce urmărea stabilizarea lor pe acele meleaguri.*

Descriindu-mi părinții aş putea spune despre tata că era un om înalt, cu fața roşcovană şi părul aspru, tuns scurt, cu o mustăcioară roşcată, á la Hitler, bine legat, cu multă dăruire pentru familia sa.

Înainte de a fi obligat să intre în G.A.C., atunci când s-a făcut colectivizarea Dobrogei cu forța, a stat ascuns la lotul nostru de vie într-un bordei şi de se ducea acasă numai noaptea, să ia alimente pentru a doua zi de muncă la câmp şi nutreț pentru cai.

Lăsa căruța la părinții mamei, megieşi cu noi şi apoi venea acasă pe furiş, să nu-l prindă milițienii şi să-l aresteze. Eu, fiind în vacanța de vară, păzeam lotul nostru de vie de jumătate de hectar, ca şi pe cel al bunicilor din partea mamei, care aveau un hectar la cincizeci de metri distanță de al nostru, împreună cu bunica Floarea, în vârstă de 103 ani pe atunci.

Dormeam în bordeiul construit din lemne de salcâm şi acoperit cu paie, iar ca pat aveam uşa de la beci, pe care era aşternută o saltea umplută cu paie de grâu şi care se sprijinea pe câțiva chirpici din tizic.

Tata s-a tot ascuns cât a putut cu noi la vie, însă milițianul, primarul şi instructorul de partid, văzând că nu pot raporta la organizațiile raionale şi regionale de partid încheierea colectivizării în comună, până la urmă l-au pândit şi l-au prins când a venit acasă, apoi l-au dus în beciul miliției, unde a fost bătut de milițianul Foca şi activistul de partid de la Raion.

Cum era printre ultimii din comună care nu se înscrisese “de bună voie” în colectiv, nu a avut altă alternativă decât să cedeze după trei zile de beci şi bătaie şi să semneze cererea de intrare.

Ce poate fi mai frumos în viaţa unui om ajuns la deplină maturitate şi care retrospectiv îşi retrăieşte mai ales partea cea mai frumoasă a vieţii decât copilăria? Vreau să relatez în acest material despre experienţa mea de viaţă, frânturi din copilărie şi cum s-a născut dorinţa şi plăcerea pescuitului, încă din fragedă copilărie. Iată câteva rânduri care fac parte din primele pagini ale cărţii de debut **„Iubirile unui pescar “***:*

„... Într-o zi, mai mulţi copii de vârsta mea, până în zece ani, am plecat la lac, hotărâţi să ne scăldăm şi să prindem peşte. Cum la undiţele noastre nu venea niciun peşte, am început noi să-l prindem cu mânuţele. Aceştia erau de fapt mormoloci de broască, pui cărora nu le dăduseră încă picioruşele. Cu un asemenea trofeu m-am prezentat mândru în faţa mamei şi a bunicii, care locuia atunci cu noi.

Când au văzut ce am în mână, cele două femei au început să râdă cu poftă şi mi-au spus că o să mi-i prăjească mie la masa de prânz, ca să-i mănânc. Bunica Floarea, mama tatei, mi-a explicat că sunt pui de broască, nu peşte. Dezamăgit, i-am aruncat în mijlocul curţii, pradă curcilor, care s-au repezit imediat asupra “peştilor” mei, văzând că se mişcă. Mai ales curcanul Samson, fudul nevoie mare, cu coada şi aripile înfoiate, s-a repezit la mogâldeţele ce mişcau în ţărâna bătăturii, luându-le pe rând în plisc şi înghiţindu-le cu plăcere.

Samson era curcanul care ne făcea masaj nouă, copiilor, pe spate. Ne aşezam în mijlocul curţii, cu burta în jos şi el venea, se urca pe noi şi ne bosolea cu picioarele pe tot spatele. Mama şi bunica se distrau văzându-l pe Samson cu câtă sârguinţă îşi îndeplinea misiunea. Cum începea să ne doară spatele de greutatea lui, sau din cauza ghiarelor care pătrundeau prin cămăşile noastre subţiri, încercam să fugim, însă când ne ridicam să scăpăm de el, se repezea cu aripile şi

ne bătea, determinându-ne să ne ferim din calea lui, cât mai repede cu putință.”

Studiile medii le-am făcut în Constanța la liceului MIHAIL EMINESCU *apoi am continuat cu o şcoală tehnică de trei ani cu profil industrial, o postliceală cum s-ar numi în zilele actuale.*

„Ca adolescenți, în afara pescuitului, găseam tot felul de posibilități să ne petrecem timpul liber. Uneori ne alăturam şi noi tinerilor, care făceau sâmbăta seară sau duminica o “talpă” între Poştă şi Piața Ovidiu *(din Constanța* n.a.), sau mergeam în gaşcă - băieți şi fete - la subsolul unei clădiri naționalizate, transformată în bloc de locuințe muncitoreşti, care fusese cândva hotel - actualul hotel Palas.

Cu un magnetofon Tesla, participam la renumitele “ceaiuri” ale acelor ani, sau “reuniuni tovărăşeşti”, cum se vor numi mai târziu. De fapt, acolo locuia unul dintre amicii noştri, care împreună cu mai mulți băieți, amenajase două încăperi de la subsol, acceptabile pentru pretențiile noastre tinereşti. Fetele nu făceau nazuri referitoare la luxul încăperilor, aşa că petreceam sâmbătă seară la dans şi pupături prin cotloanele mai întunecoase ale subsolului. Din puținii bani pe care îi aveam fiecare, cumpăram câte o bere sau o sticlă de Cico pentru fete.

Alteori, mergeam la dans la Clubul Direcției de Navigație Maritimă, însă era riscant acolo, pentru că intrau tot felul de tipi şi persoane dubioase, de prin Piața Chilia, sau docheri, cărora, dacă le plăcea o tânără, indiferent dacă era însoțită sau nu, o abordau direct, iar partenerul putea fi repede luat la bătaie.

Perioada liceului a trecut repede şi, după absolvirea lui, fiecare şi-a urmat cursul propriei vieți. Apoi, grupul nostru de prieteni s-a risipit aşa cum s-a şi format, repede şi fără regrete. Erau prietenii de conjunctură, fiecare era amic cu cineva şi celălalt, la rândul său, cu altcineva, însă o adevărată prietenie nu s-a legat niciodată.

Doar ne simțeam bine între noi, indiferent dacă eram băiat sau fată, pentru că eram tineri cu toții. Niciodată nu ne-am pus problema unor prietenii adevărate şi, de aceea, nici nu au rămas regrete că aceste prietenii nu au dăinuit de-a lungul timpului. Au fost nişte relații pe timpul adolescenței şi atât." (*Text preluat din primul capitol al cărții* ***"Iubirile unui pescar"*)**

Timp de 33 ani am lucrat ca proiectant tehnolog Construcții Navale în Şantierul Naval Constanța şi în Şantierul Naval „2 Mai" Mangalia (ulterior D.M.H.I.), până când în octombrie 2000 am ieşit la pensie şi de atunci mă ocup cu pescuitul sportiv de guvizi pe Marea Neagră la malul căreia am o mică barcă cu motor.

Descoperind plăcerea internetului în anul 2009, la sugestia unei cunoştințe virtuale, profesoara de franceză din Satu Mare, Viorica Cherecheş, am început să scriu povestiri pescăreşti, cu aventuri la malul mării, sau pe mare. Tot la indicația ei am început să le postez pe un site din Arizona şi pe un altul din Bruxelles.

Văzând că plac cititorilor din diaspora românească, mi s-a sugerat să scriu o carte, adunând aceste povestiri în ea, continuând şi cu perioade din viața mea. Aşa s-a născut cartea de autor cu povestiri pescăreşti şi de viată, *IUBIRILE UNUI PESCAR*, care a văzut lumina tiparului în mai 2010 la editura *Digital Data* din Cluj Napoca.

Lansarea cărții s-a făcut în cadrul bibliotecii V.A. Urechia din Galați pe 20 mai 2010, alături de antologia de proză scurtă *PRIMAVARA ESENTELOR* editată de Asociația „Poezia Artelor" din Iaşi, la care am participat cu proza *„SECERĂTORUL"*.

Cartea de debut s-a bucurat de atenția scriitorului Gheorghe Mocanu din Odobeşti, membru al USR, care în prefață scria printre altele:

„Cu eleganță şi destulă stăpânire pe uneltele prozei, Virgil Stan dăruie cititorului prima sa carte, intitulată sugestiv „Iubirile unui pescar - Povestiri pescăreşti şi de viață".

„O carte care – să zicem! – va stârni interesul cititorilor, dar şi al criticii literare, căci, în aceste vremuri înfiorate, când mulți dintre creatorii de literatură îşi drenează osârdiile spre forma versificată, Virgil Stan, un dobrogean prieten cu apele şi peştii, cu țărmurile şi valurile, dar şi cu femeile frumoase, aruncă undița spre noi, încercând să ne prindă cu această carte de proză, scrisă din suflet şi pentru suflet, despre oamenii şi locurile copilăriei sale, despre viața sa amoroasă, despre destinul său.

O face cu generozitate şi rigurozitate, uneori cu detalii de monografist şi de portretist, atent să ne informeze şi să ne descrie, cu date concrete, momente importante din viața sa, prin care doreşte să împărtăşească semenilor săi întâmplări şi amintiri din această parte a țării, plină de farmec şi inedit, cu bune şi rele, dar mai ales, cu dorința de a se dărui pe deplin cititorului.

Cartea este scrisă într-un ritm alert, cu nerv şi vitalitate, dar şi cu lirism, cu multe expuneri scurte, fără înflorituri sau figuri de stil sofisticate, ceea ce va determina cititorul să întoarcă pagina, tot mai interesat de evoluția acțiunii sau conflictului din fiecare capitol al cărții, dar şi al vieții povestitorului.

Am reținut datele interesante despre satul său natal, din apropierea Mangaliei, un sat tipic zonei dobrogene, scena colectivizării forțate, atât de tragică pentru România acelor ani, aventurile prin şcolile timpului, precum şi începuturile sale de pescar amator, care sunt o caracteristică a oamenilor din preajma mării şi care la maturitate devine un al doilea mod de existență pe aceste meleaguri.

Dar cea mai captivantă lectură o avem despre perioada maturității, în paginile de dragoste care ne dezvăluie un suflet zbuciumat şi mereu în căutarea infinitului absolut, precum şi în cele deosebit de documentate şi pline de bucuria relatării impresiilor de la pescuit şi arta lui.

Virgil Stan oferă astfel cititorului savoarea unor clipe veridice din viața sa de pescar amator şi de îndrăgostit incurabil, căci atunci când iubeşti pe cineva şi îl pierzi, îl cauți mereu... El încearcă să ne spună că a privi lumea de pe un țărm înseamnă să percepi, deopotrivă, stabilitatea şi mişcarea, să îmbini, în aceeaşi clipă,

senzația de siguranță pe care ți-o dă un teritoriu limitat, dar ferm, cu ispita perspectivelor vaste, fluide, mereu în schimbare. În acest fel, el a căpătat, de-a lungul anilor, noblețea calmă a unui țărm – țintă şi stavilă în fața repetatei agresiuni a valurilor.

După atâtea întâmplări din viața sa, pe apă şi pe uscat, ne propune un final tulburător, recent şi definitoriu pentru dragostea sa de viață şi de oameni, dar şi pentru păsările care populează țărmul mării, pe care le admiră zilnic. Este vorba de un stol de lebede, care încearcă să spargă gheața cu ciocurile, în gerul şi vântul năprasnic, pentru a salva un puişor de-al lor, căzut pradă apelor ce înghețau instantaneu la malul mării. Salvarea vine de la Molda, o cățeluşă maidaneză, care anunță paznicul din apropiere despre pericolul iminent"...

În timpul redactări primei cărți, am scris într-o lună romanul *CÂT DE MULT TE IUBESC*... pe care l-am editat în iulie 2010 la Editura **AIUS** din Craiova care o prezenta astfel pe site-ul său: *„In această vacanță citiți o foarte pasionantă poveste de viață şi de iubire spusă cu multă dăruire de Virgil Stan, un autor îndrăgostit de textele sale. Doi tineri, Săndica şi Mircea, ajung să cunoască adevărata iubire atunci când se aşteaptă mai puțin, atunci când viața lor ar putea lua un cu totul şi cu totul alt drum. Săndica, o tânără care şi-a provocat destinul în mai mult rânduri, încearcă să dezlege ițele tentațiilor şi himerelor, dar până la împlinirea sa ca femeie, trebuie să-şi răscumpere greşelile. La rândul său, Mircea, un răsfățat al vieții, este pus în situația de a se dedica iubirii sau carierei. Ce fac cele două personaje, ce aleg, cum îşi croiesc viața vor descoperi cititorii acestui extrem de sensibil roman".*

Acest roman s-a bucurat şi de atenția directorului revistei de cultură şi atitudine „SINGUR" din Târgovişte în care au apărut mai multe capitole, iar domnul Ştefan Doru Dăncuş, scria:

„Deşi scris în manieră modernă, romanul ***„Cât de mult te iubesc... "*** *al lui* ***Virgil Stan*** *(*Ed. Sim Art, Craiova, 2010*) te aruncă de la primele pagini în intrigile rurale ale lui Liviu*

Rebreanu. Este vorba despre Săndica *(personajul principal), o fată care, aflată la vârsta la care hormonii o iau razna, dezvoltă cu inconştienţă o dublă relaţie, într-un sat "*undeva prin Dobrogea*". Plasat ca timp în perioada comunistă, când avântul de tip stahanovist era la mare preţ, romanul pune accent şi pe umorul celui exersat de Ioan Groşan ;….*

… Instabilitatea sentimentală (a Săndicăi - n.a.) îşi face efectul spre finalul cărţii, când este violată de inginerul agronom Viorel Axinte*, provocat sexual de către fată în primele pagini. Se încheie astfel un fel de ciclicitate evenimenţială de felul romanului "Ion" (Liviu Rebreanu), cu excepţia faptului că eroina nu moare (precum Nadine din "Răscoala"), ci porneşte pe un drum separat al vieţii. Una peste alta, cartea e uşor de citit şi merită aplauzele publicului fie şi numai pentru că ne aduce aminte de "progresul" revoluţionar al vremilor de tristă amintire."*

Cum în finalul romanului situaţia de viaţă a eroinei mele nu era bine definitivat, am scris până la sfârşitul anului 2010 continuarea acestuia, unde în partea a doua m-am ocupat mai mult de următoarea generaţie, copii eroilor din primul roman, studenţi la Galaţi şi cu tot ce implică viaţa tinerilor, de data aceasta de după revoluţie.

Romanul este editat în februarie 2011 tot la Cluj Napoca însă de Editura **"Grinta"** şi prefaţat de talentata poetă Emilia Dabu din Mangalia, membru al USR.

Atât despre acest roman, cât şi despre autor, poeta scria:

„Deşi este un scriitor al tainelor şi misterelor lumilor pe care le străbate, Virgil Stan îmblânzeşte duritatea vieţii de zi cu zi prin puterea sufletului şi gândului frumos şi mai ales a cuvântului inspirat.

Privind lumea de la înălţimea ochilor săi buni şi luminoşi, Virgil Stan, prozatorul iubirilor şi al puterii adevărului, a debutat relativ târziu în lumina literelor. Dar încă de la prima carte, **„Iubirile unui pescar",** descoperim că

scriitorul era acolo dintotdeauna, era nevoie doar de un impuls, un sprijin moral în a îndrăzni şi a scrie tot ce cu atâta magie şi har povestea.

Astfel în 2010 autorul se bucură de apariţia a două cărţi foarte bine primite de critica de specialitate. **„Cât de mult te iubesc...”,** roman, şi povestirile pescăreşti şi de viaţă **„Iubirile unui pescar”**, cărţi ce ne pun în faţa unui spirit cultivat, cunoscător şi iubitor de cultură, a unui prozator adevărat. Şi Virgil Stan prin cărţile scrise a dat semenilor mai mult decât se aşteptau, căci el s-a bucurat anticipat de bucuria celorlalţi şi a crezut în cei care i-au fost alături în singurătatea nobiliară ce îl ocrotea deseori şi mă refer la Octavian Paler, Nicolae Iorga, Constantin Brâncuşi, Jacques Benigue Bossnet, F.M. Dostoievski, William Blake. A transformat în pagini de literatură adevărată întâmplările care i-au marcat viaţa. Destinul, Mangalia, marea, nemărginirea, prietenia, suferinţa, despărţirile, epocile prin care a trecut.

A reuşit să îşi formeze propriul stil definitoriu în evoluţia unui scriitor. Mangalia devenind un fel de *fata morgana*, de *rara avis* a sufletului autorului. Iubirile furtunoase, dureroase, calme, tandre, ori disperate au devenit capitole de inspiraţie şi har care l-au întors mereu la Ithaca sa vindecătoare, întocmai ca pe Ulisse, căci Virgil Stan este un Ulisse al sufletelor care i-au ieşit în drum în tainica sa călătorie a vieţii.

Impresionează puritatea sufletului păstrată în orice împrejurare şi mai ales armonia pe care reuşeşte să o păstreze în toate scrierile sale, în propria existenţă Ne aflăm în faţa noului roman **„Destine paralele”** în care prozatorul Virgil Stan ne readuce în dar o lume în care fiecare este însărcinat cu propria fericire. Un roman care străbate vremurile, viaţa şi ţara, dându-i timpului timp şi întrebărilor răspunsurile pe care le aşteaptă. Prozatorul, încărcat de toată cunoaşterea ce-o simte că îi este călăuză, ne trezeşte cu o deosebită inteligenţă şi

iscusință interesul, amintindu-ne că libertatea o poți trăi cu nesaț doar după ce ai cunoscut încătuşarea, lumina o iubeşti cu adevărat abia după ce ai străbătut întunericul.

Deşi acțiunea porneşte de undeva din târziul vremurilor româneşti, autorul profund implicat ne ajută să străbatem mii de lumi într-o lume şi, lăsându-ne iluzia a ceva deja cunoscut, reuşeşte să ne capteze toată atenția. Cucereşte, incită şi captează. Stan Virgil ne reînvață rând pe rând cât de fascinant poate fi un răsărit ori un asfințit, un cer senin ori un pustiu al iubirii, abisul durerii, ne reînvață citind să zâmbim zilei de mâine şi universului care ne mângâie sufletul cu inocențe tainice.

Este foarte bogat spiritual scriitorul. Personajele sunt generoase, bine şi puternic conturate, vizuale, fie în tuşe sobre, dure, în forță, fie calde, calme, catifelate, mângâietoare. Familiile Viorel şi Ramona Axinte, Săndica şi Mircea Trăistaru, Cristian şi Andrada - copii acestora. Studenție, iubire, puritate, suferință.

Ingineri, profesori, țărani, oameni culți, oameni simpli, turism, frumusețe, tristețe, gelozii. Dorințe, pasiuni, împliniri, neîmpliniri, dau timpului timp. Nou roman **„Destine paralele”** se citeşte cu sufletul la gură căci acțiunea te cuprinde în brațele ei imaginare şi totuşi atât de reale, atât de ale tuturor. Oameni buni, eroi, oameni reci, sadici, dragostea față de toate frumusețile lumii.

Noul roman **„Destine paralele”** impresionează prin frumusețea cu care este adusă înapoi oamenilor speranța şi credința în lumina adevărului din noi. Şi iubirea care mai presus de soare şi stele învinge. Conceput ca o urmare peste ani a frumosului şi durerosului prim roman **„Cât de mult te iubesc...”,** acest al doilea volum, abordând cu dezinvoltură noile valori lingvistice, întăreşte, dacă mai era nevoie, convingerea că ne aflăm în fața unui prozator care va avea

multe romane de adus în dar cititorilor şi iubitorilor de literatură.”…

Cum aventura scrierii de proze scurte, nuvele, eseuri, sau de romane nu s-a terminat, ci abia era la început, am început să trimit diverselor reviste tipărite ori doar publicate pe internet, tot ce scriam. Aşa au apărut în revistele **”Moldova Literară”** din Iaşi, în nr. 1 (7) din ianuarie 2011 un CV şi povestirea „Ceața”, în nr. 2,3 (8,9) din iulie 2011 cu proza „ Secerişul”, în nr.4 (10) din dec. 2011 eseul „Bunica Floarea”. Tot începând cu acest număr apar ca membru permanent al colegiului de redacție al revistei. În nr. 1-2 (11-12 din sept. 2012 al aceleaşi reviste îmi apare proza „Plânsul puiului de lebădă”, o poveste emoționantă a unui pui de lebădă prins de gheţurile lacului din Mangalia într-o iarnă aspră de pe litoral.

O altă colaborare o am cu revista „Caiete Silvane” din Zalău, unde în nr. 11 (70) din 2010 apar cu un interviu neconvențional luat de scriitorul Ştefan Doru Dăncuş iar în nr. 3 (74) din martie 2011 mi se publică povestea „Furtuna”.

Tot în martie 2011 revista „Cuib literar” din Călan îmi publică proza „Secerişul”.

Aceste scrieri apar doar în revistele tipărite. Mai colaborez şi cu alte reviste electronice, mai ales cu cea din Craiova, „Constelații Diamantine” aparținând Ligii Scriitorilor din România. În nr. 4 (8) din apr. 2011 apare povestirea „Furtuna”, în nr. 6 (10) din iunie 2011 apare „Plânsul puiului de lebădă”, în nr. 12 (16) din dec. 2011 apare „Învingerea stihiilor”, în nr. 2 (18) din feb. 2012 apare „Rătăciți pe mare”, în nr. 3 (19) martie 2012 apare proza „Călători clandestini”.

Altă revistă care îmi publică prozele este şi **„Armonii Culturale”** din Adjud.

Mai apar cu o cronică literară a scriitorului Mocanu Gheorghe în revista „Oglinda Literară” din Focşani, la cartea „Iubirile unui pescar” şi cu o prezentare a profilului de scriitor în ziarul „Adevărul de seară” din august 2010.

În publicațiile românești de peste hotare, mi se prezintă în revista **„Pagini românești din Noua Zeelandă"** proza „Învingerea stihiilor". De asemenea, revista româno – canadiano - americană „STARPRESS" îmi acordă la concursul de proză și poezie pe 2012, *„Premiul pentru autenticitate"* într-un concurs la care au participat 8497 concurenți din întreaga lume.

Aventura mea scriitoricească a continuat cu apariții în antologii de proză și poezie astfel:

Antologia Asociației „Poezia Artelor" din Iași „Primăvara esențelor" cu proza „Secerătorul", antologia revistei „Singur" cu proza „Învingerea stihiilor" , proză care se publică și în antologia „Confluențe lirice" din Iași, iar ca poet apar în antologia „Expresia Ideei" din Onești, cu poeziile „Călătorind spre Calea Lactee" și „Te aștept", scrise sub pseudonimul de Gelu Pescaru.

Colaborez cu diverse site-uri ce promovează cultura unde îmi public atât prozele, cât și romanele înainte de editarea lor. Cel mai mult am publicat în „Confluențe românești", unde se pot regăsi peste 120 de postări ale mele.

Ultimul roman publicat este ***ANA, FIICA MUNȚILOR*** tipărit la Onești de către editura **Karta.Ro** în septembrie 2011 despre care scriitoarea **Dora Alina Romanescu**, membru al U.S.R. scria în prefață:

„…Virgil Stan crează personaje, destine, vieți, ne întristează și ne bucură, prezentându-ne romanele „Iubirile unui pescar", „Cât de mult te iubesc…" , „Destine Paralele" existente în librăriile din Mangalia, iar acum ne aduce în atenție ultimul său roman, **„Ana, fiica munților"**, o adevărată poveste de viață a unei tinere născută pe Valea Doftanei. Citind romanul, plecăm cu gândul să colindăm dealurile, văile și munții ca și când ne-am afla în concediu, dar pătrundem adânc și în labirintul unor destine de oameni ai zilelor noastre.

Discret, sentimental, meditativ, Virgil Stan, se remarcă, prin profunzimea, dar şi prin bucuria de viață ce erup din scrierile sale, prin autenticitatea, originalitatea, limpezimea ideilor, dar şi a textului. Fraze calde, simple, coerente, asimilabile, purtătoare ale unor mesaje constructive, „sunt armele” ce îl conduc pe drumul literaturii.

Virgil Stan ne dovedeşte că niciodată nu e prea târziu să-ți împlineşti un vis, că lumea poate fi mai bună dacă noi oamenii, ieşim din inerția îngenuncherii şi îndrăznim să evadăm în lumea miraculoasă a creației.

În luna aprilie 2011 am fost primit în **Liga Scriitorilor din România**, filiala Iaşi.

Pe 8 mai 2011 am lansat la Centrul Militar Mangalia primele trei cărți scrise, cu sprijinul **Clubului Artelor „Solteris” din Mangalia,** condus de poeta Emilia Dabu, membru al U.S.R. Mai scriu proză scurtă şi colaborez cu diferite reviste ale Ligii Scriitorilor din România şi posturi de radio. Am în lucru două noi romane cu titlurile provizorii: ALMA în colaborare cu o tânără din Ploieşti şi aproape am gata de redactare romanul „ZBOR SPRE STELE”.

În interviul neconvențional din revista „Caiete Silvane” al scriitorului Ş.D. Dăncuş, unde am fost întrebat dacă se poate trăi din scris, răspunsul meu a fost că atâta timp cât eşti singurul care investeşti nu numai spiritual prin scoaterea la iveală a unor idei transformate în poeme, proză scurtă, nuvele, eseuri sau romane, cât şi în transformarea acestor idei în cărți, nu se poate trăi din scris decât spiritual. Banii investiți odată scoşi, nu se vor mai întoarce niciodată în buzunarul tău. Îți vor rămâne doar satisfacția editării lor şi cărțile tipărite ca să le faci cadou cu diferite ocazii la prieteni sau cunoştințe, sau expuse prin rafturile librăriilor, oricât de valoroase pot fi ele. În ziua de astăzi nu se mai citeşte o carte, atâta timp cât internetul cu toate facilitățile sale are prioritate în activitatea majorității celor

ce au înclinații şi atracție pentru lectură. Pare paradoxal, dar acesta este adevărul şi condiția de a fi scriitor al zilelor noastre.

În loc de predoslovie
Romanul „ZBORUL SPRE STELE”

Iubirea – constanta vibrantă a umanului – o descriptivă şi sinergică actualizare în romanul lui Virgil Stan

“Romancier, prin excelență, Virgil Stan ştie să deruleze cu flexibilitate, stil şi vervă scriitoricească, un fir epic limpede, fără rupturi de ritm, să „picteze” personaje vii, pline de surprize, desprinse - cu certitudine - din cotidian. În romanul său de dragoste, erosul - construit cu delicatețe şi o deosebită atenție la detalii - este pur, lipsit de orice urmă de indecență ori trivialitate. Un om cu o experiență remarcabilă de viață are abilitatea de a crea stări de exaltare incredibile: picură peste secvențele „fierbinți” nevoia de tandrețe şi romantism sau construieşte declarații de dragoste desprinse parcă din nemuritoarea poveste a sultanei Hafsa şi a lui Yavuz Sultân Selim Khan (conducător al imperiului otoman, dar şi un erudit creator de poezie arabo-persană din secolul al XVI-lea): *„…acum sunt ca o adiere a brizei care-ți şopteşte, suspinând de dor, numele în noapte, când nisipul umed mi se împleteşte în părul răsfirat peste umerii goi, dezmierdați de răcoarea mării. Sunt marea care-ți sărută buzele înfierbântate de arşița iubirii încă nenăscute sau cerul înstelat care te îmbrățişează în tăcere, aşa cum pot fi şi luceafărul ce străluceşte aninat la zenit în revărsatul zorilor. Îți port în gând suspinul şi mă îmbăt din tăria sentimentului de împlinire...”*.

Se spune că un roman fără o poveste este o scriere fără esență şi vibrație şi, de ce nu, lipsită de valoare. La Virgil Stan există o poveste, în acest caz o furtunoasă idilă dintre

„Cupidon” şi „Afrodita”, ce se petrece sub privirile insidioase ale „Herei”. În roman, Ştefan, un burlac boem - arătos şi bogat, le atrage în mreje, ducându-le în „alcovul” său pe cele două femei (mamă - Gloria şi fiică vitregă - Dalia), construind două fulgerătoare poveşti de dragoste paralele. În acest triunghi al dragostei, la bază sunt dorințele raționale, premeditate, ale celor doi protagonişti maturi, iar spre vârf este dorința sinceră, căutarea febrilă de rost şi împlinire a protagonistului mai tânăr. Apar astfel diferențele clare de abordare, datorate experiențelor proprii şi viziunii diferite asupra vieții – ca perpetuu spectacol. Romancierul se pricepe de minune să „deseneze” - în câmpul vizual al cititorului - florilegii, care să sublinieze feminitatea, să laude muza, fapt întreprins cu precizia unui ceasornicar elvețian care, cu o deosebită răbdare şi atenție la detalii, îmbină rotiță cu rotiță pentru a-şi perfecta mecanismul.”

Gheorghe A. Stroia / *Adjud – brumar*

Delia STĂNILOIU

sufletul este ca o carte…

Nehotărârea mea de a mă naşte avea să fie ca un fel de presimțire că sosesc într-o lume în care cu greu mă voi adapta… şi niciodată pe deplin. Conştiința de sine am avut-o pentru prima dată când eram în leagăn. Lătratul câinilor mă făcea să-mi fie frică, urât şi să mă simt singură. Atunci începeam să plîng. Nu plângeam mult, deoarece brațele protectoare ale bunicii mă cuprindeau şi simțeam că nimic rău nu mai poate să se întâmple. Apoi, firul s-a rupt până pe la vreo trei ani când nu am mai ştiut nimic. Primele amintiri din acea perioadă sunt mâinile puternice ale lui Pavel, cumnatul mamei, un bănățean mare cât dosul Glăvii, - dealul abrupt din spatele casei noastre. Pavel mă iubea mult şi, ori de câte ori venea la noi, mă lua în brațe şi mă ridica deasupra capului, de unde aveam impresia că voi atinge cerul, dacă întind mâna. Pavel îmi cânta mereu cântecul *“Io mi-s Pavăl din Banat”*. Era bun ca pâinea caldă şi avea o voce gravă, puternică, cu un timbru tare plăcut. Apoi, mi-amintesc de rochițele cu volănaşe brodate pe care mama mi le făcea la o croitoreasă din vecini, de pieptănătura cu rulou, în creştetul capului, de mierea cu bucățele de fagure de la nea Ghiță, - vărul bunicului - , care avea stupi, de casa noastră cu etaj şi cu

foişor, de tigaia de făcut ochiuri, din bucătăria bunicii, de mirosuri şi de toate trăirile generate de locuri, anotimpuri, vegetație, oameni… Atunci am descoperit pentru prima oară că anotimpurile au mirosuri. Aveam să le duc dorul ani de-a rândul, după ce m-am mutat la oraş.

Cam pe la patru ani şi ceva, ne-am mutat din raiul unde locuiam, într-un loc retras şi sălbatic, dintr-o margine de sat, de unde începea muntele. Primise bunicul un lot de pământ, - cadou de la stat, fiindcă luptase în primul război mondial şi fusese decorat. Hotărâse împreună cu bunica să se mute mai departe de familia lui mare, - şi asta pentru liniştea lor. Mama, despărțită de tatăl meu natural, când aveam patru luni, făcea negoț cu covoare naționale, pentru a-şi putea face o casă alături de bunici. Fusese o perioadă grea pentru ei toți. Lăsase o casă mare cu etaj, iar acum locuiau în două odăițe ridicate la repezeală, care nu aveau nici măcar duşumea. Mama pleca deseori cu covoare în zona Dobrogei şi venea acasă cam la două săptămâni, bunicul la serviciu, astfel că singurul meu tovarăş era bunica şi animalele din casă şi curte. Am crescut cu animale în preajmă, astfel că, şi atunci când ne-am mutat la oraş, eu nu am putut concepe viața fără ele. Bunica lucra pământul în perioada primăvară, vară, toamnă, iar iarna țesea, torcea, tricota, broda. Eu am învățat să citesc pe la cinci ani şi tot atunci, am învățat să tricotez pe…cuie. În vecinătate, aveam o familie săracă, singurii vecini, iar el, Nea Petrică Panțuru, era potcovar. Avea cam vârsta bunicului şi eu, fiind singurul copil, mă bucuram de răsfăț, ori de câte ori îi făceam câte o vizită. De la el am primit prima dată caielele, cuiele cu profil pătrat, cu care se potcovesc caii, şi pe acestea am învățat să tricotez. Am făcut şcoala primară la lampă cu petrol, dar nu-mi aduc aminte să mă fi plictisit vreodată. Aveam patru km. de mers până la şcoală, dus, şi tot atâția întors. Nu aveam copii în vecinătate decât vara. Pe timpul iernii, în zilele de sâmbătă şi duminică, era o linişte, că te

dureau urechile. Iarna, mă ducea bunica până unde începea satul, cu felinarul aprins şi cu un ciomag în mână pentru că lupii stăteau alăturea de drum. Nu mi-a fost frică niciodată de ei, în perioada aceea. Odată, mi-a intrat ursul pe prispă, într-o noapte, iar uşa la casă era descuiată. Eu dormeam, dar bunicii au tras o spaimă grozavă. Dacă ursul ar fi apăsat clanța, intra în casă. Norocul nostru a fost că n-a ştiut să o facă. La şcoală am avut parte de învățători deosebiți, care au contribuit la formarea mea de mai târziu.

Mă gândesc cu respect la învățătoarea mea din clasele I-IV, - doamna **Irina Bănescu,** o femeie frumoasă ca o zeiță şi blândă ca o boare de vânt, care trăieşte încă şi pe care am avut bucuria să o revăd recent, la o întâlnire de aproape jumătate de veac, cu colegii de şcoală elementară, prima de altfel. A fost atâta emoție, că nu se poate descrie în cuvinte. E o doamnă în vârstă de peste optzeci de ani, dar frumusețea i-a rămas ca şi blândețea. Apoi, mă gândesc la profesoara mea de limba română, o femeie ale cărei ore mă fascinau, era atât de dăruită acestei materii, că eu uitam aproape să respir, ascultând-o. Avea să-mi fie îndrumător, singura persoană care ştia că scriu, cu care corespondam şi-i trimiteam poeziile mele. Din păcate, nu mai este demult printre noi, iar eu îi simt şi acum lipsa. De la ea am căpătat dragostea pentru literatură; e adevărat, în singurătatea în care locuiam, am citit mult, foarte mult, fără ca cineva să facă o triere a ceea ce citeam. Aveam norocul că mama iubea lectura la fel ca şi mine (sau invers, eu o iubeam ca şi ea) şi aveam multe cărți acasă, dar nevoia mea de a citi, depăşise cărțile din biblioteca noastră, astfel că luam cărți de la biblioteca şcolii, a comunei, a prietenilor şi rudelor.

Când eram în clasa a doua, mama s-a recăsătorit, plecând de lângă noi. Deşi eram foarte ataşată de bunica, atât de ataşată încât bunicii îi spuneam “mamă”, iar mamei, - pe nume; plecarea ei la Bucureşti a fost, realmente, un şoc pentru mine. Am plâns mult, un plâns prelungit, astfel, rezultatul a

fost o depresie şi multe crize de spasmofilie, lucru care mă speria îngrozitor, şi pe mine, şi pe bunici. După nişte luni bune, lucrurile s-au mai liniştit şi am putut să-mi văd de şcoală. Căsătoria mamei mi-a adus două surori vitrege de care m-am bucurat mult pentru că mi-am dorit mereu să am fraţi. E adevărat, mai aveam trei fraţi vitregi (doi fraţi şi o soră), din partea tatălui meu natural, dar din nefericire nu ne-am putut bucura unii de alţii, pentru că ne-am văzut mult prea rar de-a lungul vieţii. Când am terminat şcoala elementară, mama şi tatăl meu vitreg au hotărât să mă ia la Bucureşti pentru a urma liceul. Hotărârea i-a întristat pe bunici, dar au acceptat pentru că era spre binele meu.

Contactul cu capitala a fost, deopotrivă, fascinant şi dur. Fetiţa care trăise, practic, în pădure, care era însoţită de lupi în drum spre şcoală, care vorbea cu animalele şi care comunica perfect cu natura, era uimită să descopere o lume neîncăpătoare în imaginaţia ei, o lume nouă şi bogată, o lume în care nu se regăsea prin nimic. Un oraş imens, unde te pierdeai, cu lume multă, prea multă, cu oameni necunoscuţi, peisaje necunoscute, tramvaie, maşini, astfel că la început se simţise puţin pierdută. Intrasem într-o familie nouă, cu obiceiuri noi, eram însă bucuroasă pentru întâlnirea cu noile surori. Relaţia dintre mine şi ele a fost una frumoasă şi s-a păstrat aşa până în prezent, dar relaţia cu tatăl vitreg, cu toate încercările mele, a rămas o rană sângerândă. Orice aş fi făcut nu puteam să-i intru în voie. Diferenţele între felul în care se purta cu mine şi fetele lui erau atât de făţişe şi evidente, încât mulţi ani la rând m-am simţit mică, neînsemnată, nevolnică. Îmi doream mult să pot să-i fiu pe plac şi nu înţelegeam unde greşesc, de nu reuşeam niciodată. Târziu, am înţeles că singura mea greşeală ireparabilă era aceea că eram fata altui bărbat. Dar viaţa are umorul ei; spre sfârşitul vieţii lui, lucrurile au luat o întorsătură neaşteptată, dar asta e altă poveste.

Am intrat la liceu cu un an întârziere, datorită faptului că nu aveam buletin de Bucureşti. Am făcut doi ani de liceu la zi, apoi a trebuit să mă transfer la seral, pentru că a trebuit să muncesc. A fost greu, dar mi-a folosit mai târziu. *(Nu e aşa că şi greul are „farmecul" lui? Nu e aşa că şi greul foloseşte la ceva, şi-atunci, „de ce să ne mai plângem că ne este greu?" Tu, filozofule de lângă mine şi de pretutindeni, nu te apucă pandalia de a filozofa o dată-n plus despre „negarea negației", iar filozofia ta să şi folosească la ceva, cuiva, şi de ce nu şi mie, când astă lume mă vitregeşte, mă frustrează de dorințele şi împlinirile mele, modeste? De trecător grăbit printr-o secvență temporală, ireversibilă, dar mai ales ostilă pentru că cineva m-a adus pe lume fără să mă întrebe dacă vreau ori nu vreau să intru în jocul perpetuu de-a viața şi cu moartea???)* Am schimbat cîteva servicii până am reuşit să intru la un institut de proiectări. Aici am făcut o şcoală tehnică de profil şi am rămas până la sfârşit. Am avut o adolescență tristă, mă simțeam singură şi neadaptată la oraş, mereu mă refugiam mental la Moroieni - leagănul copilăriei mele. Am început să scriu versuri ca o refulare la tristețile mele încă din adolescență, dar acestea erau doar pentru mine şi pentru un cerc restrâns de prieteni foarte buni. Versurile nu au cunoscut niciodată lumina tiparului. Am fost mereu o persoană timidă şi-mi era teamă să le arăt, ca nu cumva lumea să-şi facă o anume impresie despre mine. Doream să trec cât mai neobservată, orice atenție mă făcea să nu mă simt în apele mele. Dacă locul unde m-am născut, primii profesori, bunicii, mama, au făcut ca puiul de om care eram să aibă o anume persoanlitate, să-şi descopere înclinațiile, pot spune că institutul la care am lucrat m-a definitivat ca om. Am avut norocul să cunosc oameni de mare calitate - şi profesională, dar şi umană. Cu toții ne-am simțit cumva încarcerați de regimul communist, dar se crease atunci un fel de rezistență prin cultură, umor, care ne ajuta să suportăm şi să mergem mai departe. Pentru mine s-au creat atunci nişte legături

umane; între mine şi colegii de acolo pe care, cred că numai trecerea în nefiinţă le poate rupe. Am scris mai mult în perioada aceea când relaţiile între oameni erau frumoase. Regret că nu am scris proză, deoarece dialogurile care aveau loc între noi erau superbe. N-a fost să fie. Eram mai mulţi care scriam… mai bine sau mai rău. La un momentdat, un coleg arhitect, care scria şi el versuri, m-a dus la un cenaclu al aviatorilor. Se numea **„Pasărea Măiastră”** şi era condus de poetul **Ion Lotreanu.** Am fost destul de bine primită, dar nu m-am dus un timp prea îndelungat. Am renunţat pur şi simplu. O dată am trimis o poezie la un ziar al vremii, care avea o rubrică de poezie la care răspundea poetul **Geo Dumitrescu**. Acesta mi-a comentat favorabil poezia. Mi-aduc aminte că am cumpărat ziarul de la un chioşcul de ziare, şi când am citit răspunsul, îmi tremurau mâinile şi mi se împăienjeniseră ochii de emoţie.

Deşi nevoia de a scrie era evidentă, nu m-am gândit niciodată să fac lucrul acesta la modul serios, nu m-am gândit că aş putea publica vreodată ceva. Am considerat-o o pasiune şi atât. Apoi a existat o perioadă în viaţa mea, când necazurile au venit ca o avalanşă, copleşindu-mă, şi nu am mai scris nimic. Avusesem o decepţie sentimentală care mă pusese pe tuşă pentru o lungă perioadă de timp. Fusesem disponibilizată de la serviciu, părinţii mei au fost la un pas să rămână fără locuinţă - în situaţia când tatăl meu vitreg făcuse un accident cerebral şi paralizase, iar mama se înbolnăvise de cancer la colon. După eforturi uriaşe, ne-am strâns cu toţii într-o casă: eu, mama, tatăl vitreg. Necazurile nu se terminau aici, aveau să vină şi altele… Mă gândeam adesea că atât cât mai am de trăit, am datoria să nu-i las pe părinţi în voia sorţii, şi nu i-am lăsat. Joaca mea din copilărie cu tricotatul a devenit o pasiune care m-a ajutat să câştig bani şi să nu trăiesc din pensiile mici ale părinţilor. Mai târziu, mi-am făcut o firmă (o sifonărie) unde am muncit cam zece ani. Seara cădeam secerată,

dormeam butuc , nu mai existau nopți cu insomnii, dar mai ales, munca mă ajuta să nu mă gîndesc la boală şi la situația noastră. În astfel de condiții, ani la rând, nici nu m-am mai gândit la scris.

Dar Dumnezeu se pare că avea planurile lui…

Revenirea la scris a fost pură întîmplare. În anul 2007, sora mea mai mica mi-a dăruit un calculator pentru a putea comunica mai uşor (ea locuieşte de foarte mulți ani în Italia, unde-şi are familia). Mă gândeam, când a cumpărat calculatorul, că e o investiție inutilă pentru că eu nu voi fi în stare să-i pătrund tainele. Nu a fost să fie aşa; m-a cucerit imediat şi a fost o perioadă când am suferit că nu ştiam să-l folosesc. Am învățat aproape singură, dar cred că acum am căpătat o oarecare dependență. Sigur că nu m-am limitat la conversație cu sora mea, căci odată ce am înțeles ce poate face dorința mea de a-l putea folosi la o capacitate cât mai mare, a crescut în progresie aritmetică. Aşa am ajuns în 2009 să intru pe site-uri literare, iar primul site unde am avut curajul să postez poezie, a fost ESENȚE, care va rămâne şi site-ul meu de suflet. O perioadă am fost doar consumator de poezie pentru că-mi era teamă să le postez ca nu cumva să fie considerate atât de slabe, încât să primesc reproşuri. Nu a fost deloc aşa. Când am făcut-o, am fost bine primită de colegi şi administratorii site-ului. Apoi, totul a început să vină ca bulgărele de zăpadă; am fost invitată în alte site-uri, în diverse antologii şi tot aşa. La prima carte virtuală a site-ului, am plâns de emoție când mi-am văzut poza şi poeziile, acolo. A urmat o perioadă de un an, în care tot am postat pe internet. O cunoscusem pe doamna **Elisabeta Iosif**, - **preşedinta Ligii Scriitorilor pentru Bucureşti,** la nişte evenimente literare, căreia îi datorez apariția primului volum de autor; ea m-a împins efectiv de la spate, să public. Dar pentru primul meu volum de autor trebuie să fiu recunoscătoare *site-ului Cleopatra* şi unei anume persoane din site, care a avut generozitatea să-

mi sponsorizeze editarea lui şi care a dorit să-şi păstreze anonimatul, apoi în mod deosebit **Mioarei Băluță,** un om de mare calitate sufletească şi dăruire, care a muncit la tehnoredactarea volumului şi s-a ocupat efectiv de editarea lui, **Andradei Matei**, Doamnei **Valentina Becart** care mi-a făcut prefața la carte, domnului **Ion Buciuman,** pastorul ce conduce cenaclul *Fractali,* a cărui membră sunt şi eu. Domnia sa a avut amabilitatea să mă invite la o emisiune televizată (**Speranța TV**) pentru a vorbi despre carte; tot domnia s-a ne-a găzduit lansarea volumului meu şi a altor două cărți din cenaclul Cleopatra. Mulțumesc (pe această cale) tuturor oamenilor care au venit de foarte departe, şi din Bucureşti, să participle la acest emoționant şi unic, pentru mine, eveniment. Anul următor a urmat apariția celui de al 2-lea volum de autor tot cu poezie. Dacă primul volum conținea poezie clasică, cel de al doilea avea să fie cu poezie în vers liber. Şi de această dată, editarea lui mi-a fost sponsorizată mie şi altor şapte autori de către *site-ul Cronopedia*, căruia trebuie să-i mulțumesc pe această cale. Acum, fişa mea de scriitor arată aşa:

Apariții literare:

- Antologie de poezie (55 poeți contemporani) coordonator Valentina Becart, edit. Arhip Art Sibiu 2010;

- Lira în patru puncte cardinale, coordonator Cristina Ştefan, edit. Rovimed Publishers, 2010;

- Antologie de versuri “Esențe de primăvară”, coordonator Stancu Nicolae, ed. Panfilius, 2011;

- Însemne, - poezii, coordonator site-ul Cleopatra, edit. Docucenter, 2011;

- Volumul de autor AMA RETRO, coordonator site-ul Cleoptara, edit. Docucenter, 2011;

- Poetic@ versuri Lira 21, coord.Cristina Ştefan, edit. Art Book, 2011;

- Vis şi pasiune - antologie de versuri, coordonator Stancu Nicolae, edit. Panfilius, 2011;

- Amprente temporale - antologie de versuri, coordonator site-ul Cronopedia, edit. Docucenter, 2011;

- Artă sfâşiată, - antologie de poezie (73 poeți contemporani), coordonator Valentina Becart, 2011;

- A…B…RARE în paletă rogvaiv de culoare, volum de autor, Editura Docucenter, 2012;

- Vade Mecum, - antologie 6 poeți contemporani, editura PIM, Iaşi, 2012.

- Apariții în revista „Climate”, de la Târgovişte, în cursul anului 2011-2012.

Am prefațat şase volume de poezie, un roman , o antologie, 2012.

Am în lucru un roman autobiografic şi o carte de nuvele cu zece povestiri insolite, iar din luna semtembrie a.c., sunt membră a Ligii Scriitorilor din România. Sper din toată inima să nu mă opresc aici.

Pentru mine, poezia în special (proză am început să scriu recent), a fost ca o supapă la toate greutățile vieții. Atunci când mă simțeam singură, părăsită, neînțeleasă, trădată, simțeam nevoia să scriu. Apoi, după ce scriam o poezie, mă linişteam şi puteam merge mai departe. Deşi viața mea a fost destul de grea, nu mă consider defavorizată de soartă, dimpotrivă, am avut norocul să cunosc oameni de mare calitate, care mi-au marcat viața la modul pozitiv. Dacă acasă nu am avut parte de o anumită educație, mi-am făcut-o singură, cunoscând aceşti oamenii şi luându-i ca exemplu. Totuşi, trebuie să fiu (şi sunt) recunoscătoare şi tatălui meu vitreg care m-a ținut în casa lui, deşi nu mă suporta şi care mi-a dat sfaturi bune despre viață şi familie. Acestea m-au ajutat să ies din multe încurcături şi greutăți. Am fost adesea întrebată de persoane cunoscute, care au aflat că public, dacă am beneficii materiale. Nu, nu am avut beneficii materiale şi nici nu cred că voi avea.

Din nefericire, trăim într-o perioadă în care cartea e pentru un anumit segment de populație, din ce în ce mai puțină ca număr, nu se mai citeşte, iar editarea unei cărți costă foarte mult, de multe ori, depăşind posibilitățile materiale ale autorului. În atare situație, eşti nevoit să editezi un număr restrîns de exemplare. Eu nu am câştigat nimic pentru că, odată ce am primit aceste cărți gratis, mi s-a părut normal să le ofer, la rândul meu, fără să pretind bani. Dar satisfacția sufletească de a scrie o carte care să vadă lumina tiparului, de a ține această carte în mână, de a vedea poza ta, pusă pe copertă, şi mai cu seamă, de a primi mulțumiri de la oamenii care nu te cunosc pentru ceea ce ai scris, este IMENSĂ şi nu poate fi compensată financiar. Cel puțin pentru mine, cred că azi nu se mai poate trăi din scris, dacă s-a putut trăi cândva, din asta, dar dacă mă gândesc la marii nostri poeți care au trăit şi creat în sărăcie… şi care au murit la fel de săraci… dar scrisul aduce alte avantaje, dacă le pot numi aşa. În primul rând, îți măreşte orizontul, cunoşti lume care are aceleaşi pasiuni ca ale tale, iar legăturile care se nasc de aici sunt absolut speciale. Eşti invitat la evenimente de profil şi nu numai, legi prietenii trainice, cunoşti persoane publice, mergi în alte oraşe, asta-ți schimbă viața şi te scoate din rutina de zi cu zi. Există un paradox aici, dacă ne gândim la condiția poetului, - dacă material este, de cele mai multe ori, pe linia de plutire, spiritual, este mereu pe culmi. Asta-ți dă forță să mergi mai departe, să doreşti să creezi şi să o faci bine, să dai tot ce ai mai bun. Aşa a fost la mine, eu am început ca o joacă, apoi a devenit ceva cât se poate de serios. Când eşti invitat să scrii prefața la o carte, îți dai seama că omul care te solicită are încredere în tine, iar tu eşti obligat să nu-l dezamăgeşti. Anul trecut, colegul Viorel Gongu (după opinia mea, cel mai talentat poet de glossă, în viață) m-a solicitat să-i prefațez un roman, primul pe care-l scrisese. Ideea m-a speriat, dar am considerat ca o provocare şi am încercat. Lansarea a fost la Curtea de Argeş.

Am mers acolo, şi când am văzut ce persoane importante pentru literatura şi cultura românească erau prezente, am crezut că până acolo mi-a fost. Îmi venea, realmente, să fug. Nu am putut să o fac, aşa că am rămas. Totul a decurs bine, deşi tremuram ca o frunză; am reuşit să vorbesc, şi mai ales să…nu leşin.

La eveniment au fost invitați şi actorii **Cristina Deleanu şi Eugen Cristea.** Spre sfârşitul programului, s-a citit poezie de către aceştia, şi cum şi volumul meu cu poezie clasică a fost prezent, Eugen Cristea a citit şi din poeziile mele. Sentimentul a fost unic. Am fost rugată să ofer câteva cărți de poezie, am oferit câte am avut, şi cea mai mare bucurie a fost când un domn din Mioveni m-a sunat, să-mi recite la telefon din volumul meu de poezie. Acesta este marele câştig. Te simți util, te simți înfrățit cu cititorul care rezonează la trăirile tale, te simți OM. Pe mine, scrisul m-a scos din anonimat (nu că mi-aş fi dorit-o, dar trebuie să recunosc faptul că, deşi timidă, sentimentul este mult mai mult decât reconfortant). Sigur , devii cunoscut în sens mai… restrâns, dacă mă pot exprima aşa, pentru că atâta vreme cât nu ai posibilitatea să duci cartea în librării şi să fie cumpărată de publicul larg…dar nici aici nu mă pot plânge, cărțile mele au ajuns în America, Canada, Europa şi chiar recent, am primit o cerere de câteva exemplare, din Germania, unde am trimis cele două volume de autor, surorii mele dinspre tată, care le-a dat spre citire prietenilor români de acolo. Pot să spun cu mâna pe inimă că mă simt un om împlinit şi că singurele lucruri pe care mi le mai doresc în viață sunt sănătate şi să pot scrie tot ce mi-am propus. Recent, m-a întrebat cineva dacă acum, în postura de poet, mă simt diferit, dacă simt că sunt alt om. Nu , nu mă simt altfel, sunt aceeaşi persoană, doar că, mai încrezătoare în forțele mele şi mai motivată în dorința de a continua ce am început. Apoi, consider că, dacă Dumnezeu, şi aşa, mi-a dat un dar, şi eu am obligația morală să-l împărtăşesc oamenilor, pentru a se

bucura de el. Sper din tot sufletul să pot face asta cât voi mai trăi. Am să închei această confesiune cu una din ultimele mele poezii:

Rugă

Şi de-o fi să ningă ne-ntrerupt
Peste noi, ca într-o feerie,
Dă-ne, Doamne, nouă pe vecie,
Zbor în vers, tot mai înalt, abrupt.

Să ne înălţăm a nemurire
Îngeri din icoane adunaţi;
Şi în primăvară cantonaţi,
Întru slava ta, cu umilire.

Să ne fie versul hrană, haină,
Când în el trăi-vom ancoraţi;
Cu iubirea, toleranţa, - fraţi!
Vers-poet, doar o imensă taină.

Delia Stăniloiu

Gheorghe RĂDUCAN

M-am născut în loc. **Țepeşti**, Com. **Tetoiu**, Jud. **Vâlcea**, la data de 28 iulie 1951.

Şcoala generală am făcut-o în satul natal (8 clase), perioada 1958-1966, după care am urmat cursurile **Şcolii Profesionale** de trei ani în **Craiova**, la **Grupul Şcolar Energetic**, pe care am absolvit-o în anul 1969.

A fost repartizat la **I.R.E. Craiova**, **Centrul de Înaltă Tensiune Turnu Severin**. Aici am lucrat la o stație de 220Kv la camera de comandă.

Am stat în **Turnu Severin** 6 ani la acest loc de muncă (până în 1975), perioadă în care mi-am satisfăcut şi stagiul militar la unitatea militară 01210 Ghencea, Bucureşti.

De la data de 01 august 1975, m-am transferat la I. E. (**Întreprinderea Electrocentrale) Rm. Vâlcea**, la hidrocentrala **Rm. Vâlcea,** în pregătire pentru **Hidrocentrala Dăeşti**, în cadrul serviciului exploatare.

Menționez că atât la **Turnu Severin**, cât şi în **Rm. Vâlcea** mi-am desfăşurat activitatea profesională în cadrul aceluiaşi minister, **Ministerul Energiei Electrice. (**Actualmente o parte a acestuia **Hidroelectrica)**

Aici, la Rm. Vâlcea, am participat la terminarea punerii în funcțiune a primei hidrocentrale de pe **Râul Olt**,

hidrocentrala **Rm. Vâlcea**, iar din 1976 până în 1981am fost la **hidrocentrala Dăeşti** (de la punerea ei în funcțiune).

Tot aici în Rm. Vâlcea m-am căsătorit (02 11 1976 până în 09 10 2008)

Paralel cu activitatea profesională la **Tr. Severin şi Rm. Vâlcea**, am urmat şi cursurile serale ale **liceului teoretic Traian – Drobeta Tr. Severin** (doi ani) şi trei ani la liceul teoretic **Vasile Roaită, Rm. Vâlcea**.

În perioada când am lucrat la **hidrocentrala Dăeşti**, am participat la punerea în funcțiune la **hidrocentralei Strejeşti, jud. Olt**.

În 16 februarie 1981 am fost promovat din muncitor în funcția de **maistru, (fără şcoală)** la **hidrocentrala Brădişor**, unde lucrez şi în prezent.

Şcoala de maiştrii de 2 ani am făcut-o în perioada 1983-1985 în cadrul **liceului Energetic din Rm. Vâlcea**.

Ulterior am absolvit **Facultatea de Mecanică şi Tehnologie** din cadrul **Universității de Stat Piteşti şi Modulul Pedagogic** post-universitar în cadrul aceleiaşi universități, unde am obtinut **Certificatul de Absolvire** pentru încadrarea în învățământ.

Fost căsătorit, doi copii medici.

42 de ani vechime (**2011**, **14 iulie),** domeniul de producere a energiei electrice.

Printre „apucăturile" extraserviciu menționez:

Sunt membru al **Forumului Cultural al Râmnicului**, al **A.G.I.R.** (**Asociația Generală** a **Inginerilor** din **Romania**), filiala **Râmnicu Vâlcea**, al **Asociației Scriitorilor Danubieni,** al **Asociației Culturale Anton Pann,** al **Academiei Olimpice Române**, filiala Vâlcea, membru al **Asociației Cultural Artistice Tibiscus** din **Uzdin – Voivodina – Serbia, membru al Uniunii Sriitorilor din Republica Moldova**.

Pe „tărâm" cultural menționez că am publicat 19 cărți (13 volume de poezie):

- Vorbe la ... Necaz, editura Daria, Craiova, - 2005,
- Vă Rog, Intrați Nu bateți, editura Daria, Craiova, - 2006,
-„Fabule şi Pamflete cu zgârieturi Mioritice”, editura Conphys, Rm. Vâlcea, – 2009,
- Poemele Furtunii, editura Lumina Drobeta Turnu Severin, 2009. tradus in engleză şi franceză
- Păzitorul de Vise, editura Lumina Drobeta Turnu Severin, 2009.
- Păianjenul Roşu, editura Lumina Drobeta Turnu Severin, 2010.
- **Apocalipsa După Gheorghe**, editura TIBISCUS – Voivodina - Serbia, 2010.
- BALADE PAMFLETISTICE MODERNE, Editura GENS LATINA şi revista GÂND ROMÂNESC, ALBA IULIA, 2010,
- DE-ALE LUI GHEORGHE, editura Lumina Drobeta Turnu Severin, 2010.”
- ORPHEUS, 59 de poeme traduse in limba sârbă, franceză şi engleză, editura TIBISCUS – Voivodina - Serbia, 2011.
- UN ORPHEUS CU CARTEA-N MÂNĂ, editura Silviana, Rm. Vâlcea, 2011.
- Un Orpheu la Poarta Cetății, editura Gens Latina, şi revista Gând Românesc, Alba Iulia, 2011.
- Pasărea de Vânt, editura Transilvania, Baia Mare, 2011.
- 61. Editura Fortuna, Rm. Vâlcea 2012.
- 101 poeme, Editura Ideal, Chişinău, 2012. (selectie de 101 poeme publicate)
- Ispita Cuvântului, Editura Transilvania, Baia Mare, 2012, selectie din cele 21 de carți publicate.
şi şase lucrări de proză:
- Un alt mod de a ne cunoaşte, editura Conphys, Rm. Vâlcea, 2008
- Vorbe înțelepte, editura Conphys, Rm. Vâlcea, – 2008,
- „Trâmbița Îngerilor”, editura Conphys, Rm. Vâlcea, – 2009,

- **FEMEIA DIAVOLULUI**, editura Dacia XXI, Cluj Napoca 2011
- **IMPERIUL NEGRU**, editura Dacia XXI, Cluj Napoca 2011
- 6.0, editura Fortuna, Rm. Vâlcea, 2011.

În curs de apariție sunt lucrările:

- „Odaia Păcatelor „– poeme.

- **„Istorie şi Credință",** o scurtă istorie a două episcopii, 18 cetăți, 16 catedrale, 88 mănăstiri, 17 schituri, 116 biserici, 2 Mitropolii, 2 capele - din Eparhia Râmnicului, din Eparhii româneşti şi din afara granițelor româneşti (toată biserica românească din **Serbia**, mare parte din biserica românească din Basarabia), precum şi viața a 19 sfinți.

Această carte însumează peste 1000 pagini în format A4, cu prefețe de Î.P.S. **Gherasim,** arhiepiscopul Râmnicului; Profesor doctor în istorie **Veronica Tamaş**; Academicienii **Mihai Cimpoi** şi **Gheorghe Păun;** Arhimandrit **Vartolomeu Androni,** exarh al locaşurilor de cult din Eparhia Râmnicului – părintele stareț al Sf. Mănăstiri Cozia.

- **„Antologie Poetică Vâlceană",** lucrare cu şi despre poeți vâlceni – peste 600 pag. în format A4
- **„Lumini pe pânza timpului",** lucrare de cca 600 pag. în format B5 despre personalități vâlcene, româneşti şi din afara granițelor.
- **Salcâmii din Țepeşti,** poeme, 300 pagini.
- **62,** poeme, tradusă într-o limbă străină, va fi lansată la ziua de naştere, 28 iulie**.**

Am în perspectiva imediat următoare încă trei lucrări:

- **„Perelin în Țara Beduinilor" – proză**
- **„Pe Valea Şasei" - proză**
- **Perle la Gâtul Carpaților - proză**

Publicații în diferite ziare şi reviste ca:

„Curierul de Vâlcea"; **„Gând Românesc"** – Transilvania; **„Tibiscus"** – Voivodina-Serbia; **„Rațiunea"** – Craiova; **„Luceafărul"** – Bucureşti; **Glasul Maramureşului,** Baia Mare,

„Coziainfo”, Vâlcea; **„Scrisul Românesc”**, Craiova; **„Românii”** – Serbia, **Oglinda Literară** – Moldova, **Curtea de la Argeş** – Curtea de Argeş, **Pietrele Doamnei** – Curtea de Argeş, **Candela de Montreal**, Canada, **Gândacul de Colorado**, U.S.A. **Constelații Diamantine** – Craiova, **Climate Literare** – Targoviste, **Nord Literar**, Baia Mare, **Scurt Circuit Oltean** – Slatina, **Pagini Româneşti în Noua Zeenlanda, Revista Banat-Lugoj, Forum Revista –** Mehedinți, Revista **Forum V**. – Rm. Vâlcea

Nenumărate apariții înregistrate şi în direct la televiziunile din Rm. Vâlcea, Craiova, Drobeta Turnu Severin, Novi Sad, Iaşi şi Chişinău.

Numeroase luări de cuvânt la multiplele întâlniri culturale la care am participat: Rm. Vâlcea, Drobeta Tr. Severin, Curtea de Argeş, Alba Iulia, Baia Mare, Craiova, Bucureşti, Ținutul Voivodinei-Serbia, Valea Timocului şi Moravei-Serbia, Chişinău, Iaşi.

PREMII PRIMITE:

- Premiul Mihail Eminescu în cadrul Festivalului Internațional de Poezie Mehedinți ediția XIX-a, ianuarie 2010. (**Medalia** cu chipul poetului nepereche – M. Eminescu)
- **Medalia** cu chipul domnitorului Neagoe Basarab primită la curtea de Argeş, martie 2010, cu ocazia lansării cărții Păianjenul Roşu.
- **Medalia** cu chipul domnitorului Mihai Viteazul primită la Alba Iulia cu ocazia lansării cărții Balade Pamfletistice Moderne.
- **Medalia** cu chipul lui Ionel Cristescu – Muşateşti, Curtea de Argeş, decembrie, 2010.
- - Premiul Mihail Eminescu în cadrul Festivalului Internațional de Poezie Mehedinți ediția XX-a, ianuarie 2011. (**Medalia** cu chipul poetului nepereche – M. Eminescu)
- **Medalia** şi premiul Orpheu – Mehedinți, 2011.

- **Medalia** Cenaclului Literar Gând Românesc, Alba Iulia 2011.
- **STAMPĂ ROTAREXIM 2009 ATESTATUM** pentru participarea la salonul cărţii şi al autorilor de carte – Rm. Vâlcea.
- **Hrisov aniversar** al Comitetului Olimpic Român – Academia Olimpică Română – Filiala Vâlcea, Societatea Culturală Argedava – Piteşti şi Universitatea Spiru Haret cu ocazia împliniri vârstei de 60 de ani.
- Premiul Mihail Eminescu în cadrul Festivalului Internaţional de Poezie Mehedinţi ediţia XXI-a, ianuarie 2012. (**Medalia** cu chipul poetului nepereche – M. Eminescu).

Lucrări Ştiinţifice:

- Combustibili Ecologici – în cadrul Universităţii Spiru Haret.
- Eminescu, om de ştiinţă – în cadrul Academiei de Ştiinţe a Republicii Moldova
- Eminescu versus Einstein, în cadrul Academiei de Ştiinţe a Republicii Moldova.
- Eminescu la Viena şi Berlin, Vorba Noastră – Serbia.

Diplome din partea:

- Forumului Cultural al Râmnicului
- Academiei Olimpice Române, filiala Vâlcea
- Asociaţiei Generale a Inginerilor din România filiala Vâlcea
- Asociaţiei Culturale Anton Pann
- Universităţii Spiru Haret
- Asociaţiei Seniorilor din Educaţie Ştiinţă şi Cultură Vâlcea
- Universităţii de Stat din Piteşti.

- Diplomă de onoare din partea Asociaţiei Culturale Gând Românesc, Gând European, Editura Gens Latina, revista de cultură, Gând Românesc, cenaclul Gând românesc.

- Diplomă din partea Consiliului Județean Mehedinți şi a Bibliotecii Județene I.G. Bibescu – Mehedinți.
- Diplomă din partea Agenției Naționale pentru Sport.
- Diplomă – Însemn de Prețuire, din partea Asociației Cultural Artistice din Uzdin – Voivodina –Serbia.
- Diplomă de Participare – Asociația Națională Veteranmond şi Universitatea Spiru Haret.
- Diplomă de excelență din partea Forumului Cultural al Râmnicului, Academiei Olimpice Române – filiala Vâlcea, Asociația Seniorilor din Educație, Ştiință şi Cultură – Vâlcea.
- Diplomă şi premiul Excelsior din partea primăriei loc. Tetoiu.
- Diplomă din partea Forumului Cultural al Râmnicului şi Asociației Generale a Inginerilor din România – filiala Vâlcea.
- Diplomă de Participare de Înaltă Ținută, din partea Asociatiei Cultural Artistice din Uzdin – Voivodina –Serbia
- Diplomă pentru premiul Mihail Eminescu în cadrul Festivalului Internațional de Poezie Mehedinți ediția XIX-a, ianuarie 2010.
- Diplomă de Excelență din partea Societății culturale Anton Pan, Academiei Olimpice Române – filiala Vâlcea şi Forumului Cultural al Râmnicului
- Diplomă din partea Asociatiei Cultural Artistice din Uzdin – Voivodina –Serbia
- Premiul pentru poezie „Mihai Eminescu 1994” – ediția VII-a din partea Asociatiei Cultural Artistice din Uzdin – Voivodina –Serbia.
- Diploma Pro Fidelitas din partea Asociației Cultural Artistice din Uzdin – Voivodina –Serbia, 16092010.

- Diplomă de excelență din partea Forumului Cultural al Râmnicului, Academiei Olimpice Române – filiala Vâlcea, Societatea Culturală Anton Pann – Vâlcea.
- Diplomă din partea Comitetului Olimpic şi Sportiv Român.
- Diploma Olimpic Day
- Diplomă la festivalul de Poezie Drumuri de Spice din cadrul Asociatiei Cultural Artistice Tibiscus din Uzdin – Voivodina –Serbia,
- Certificat de Apreciere din partea Universității New Mexico – Gallup Branch – America.
- Diploma de Membru de Onoare al Asociației Cultural Artistice Tibiscus din Uzdin – Voivodina –Serbia,
- Diploma Internațional Asociation of Paradoxism Avanguard Movment In Arts And Science – U.S.A. - Universitatea New Mexico.
- Diplomă pentru premiul Mihail Eminescu în cadrul Festivalului Internațional de Poezie Mehedinți ediția XX-a, ianuarie 2011.
- Diplomă de excelență din partea S.L.A. Tibiscus – Voivodina Serbia 2011.
- Diplomă de Excelență din partea Fundației Culturale Lumina Drobeta Turnu Severin 2011.
- Diplomă de Excelență din partea Academiei Olimpice Române, a Societății Culturale Anton Pann şi a Societății Literare „Dor” – Dragoş Vrânceanu. 2011-02-20
- Diplomă de Onoare din partea Asociației Naționale Cultul Eroilor, Asociația Veteran Mont, a Academiei Olimpice Române şi a Societății Culturale Anton Pann. 2011-02-20.
- Diploma de Onoare din partea Clubului Umoriştilor vâlceni. 2011

- Diplomă de Onoare din partea Academiei Olimpice Române, cu ocazia înfiinţării la Ţepeşti o filială a acesteia, 2011.
- Diploma Senatului Universităţii Piteşti pentru merite în promovarea proiectelor culturale cu Universitatea din Piteşti - 2011.
- Diploma de excelenţă a Fundaţiei **DOR-DRAGOŞ VRÂNCEANU** pentru promovarea relaţiilor interculturale România – Serbia, 2011.
- Diploma Societăţii Scriitorilor Danubieni pentru activitatea Culturală şi Literară, 2011.
- Diploma de Excelenţă a Asociaţiei Culturale Gând Românesc, Gând European şi Editura Gens Latina, revista de cultură Gând Românesc Alba Iulia, pentru întreaga activitate pusă în slujba culturii româneşti cu ocazia împlinirii vârstei de 60 de ani.
- Diplomă pentru premiul Mihail Eminescu în cadrul Festivalului Internaţional de Poezie Mehedinţi ediţia XIX-a, ianuarie 2012.

Câteva versuri „dăltuite” în *„dezordinea odăii” unde „încearcă să nască / un poet, nu... / un pictor.”*

La poarta

La poarta
întunericului flămând
de frumuseţe,
durerile se strigă,
misterele se aleargă,
fostele iubite
îşi descântă în sâni,
acum,
când vârsta tăcerii

îşi înnoadă puterile,
iar dăltuitorul,
şi cel ce trage
clopotul de limbă,
se întreabă:
Ce facem cu el?

Rătăcit, caut

Caut
flacăra ochilor,
care să-mi lumineze
drumul când
zăpezile cresc
mirosul florii de tei
s-a dus,
vântul bate a nelinişte,
roua dimineții
rugineşte în zâmbete
ce s-au rătăcit
printre ierburi,
iar copilăria
m-a părăsit demult.

Cărțile

Aşezate-n frumoasă
dezordine
şi neorânduială
pe masa din odaia de lucru,
cărțile,
caietele de notițe,

ochelarii
de diferite dioptrii,
creioanele
de diferite culori,

şi florile,
se oglindesc în luciul mesei,
dar şi al interiorului meu
obosit.
Mă fac să zâmbesc totuşi,
deranjul
n-a devenit natură moartă,
dezordinea
odăii
încearcă să nască

un poet,nu...
un pictor.

Lumina ascunsă
Lumina stă ascunsă-n geană,
apoi se răstoarnă
în torente
peste zâmbete heruvime.
Pe drumurile din palma stângă
te caut, te caut,
şi mă zidesc în texte.
Când privighetoarea
salută dimineața,
aştept să plouă cu raze de iubire,
pe creştet să-mi picure lumină,
să pot ajunge
la margine de manuscris,
unde iubirea

rămasă singură-n crângul mării,
precum cerul vara,
să-mi spună să vin la tine, Doamne,
dar nu de tot.

Flori de salcâm

Atâta am lăudat
salcâmii
din Sudos-ul
copilăriei mele,
încât în locul rădăcinilor
le-au crescut poeme,
iar mirosul

florilor primăvăratece,
pline de miere şi sulfură,
de crini albi,
doineşte
în paginile
ce se nasc în teascurile
tiparniţelor pline
şi ele de acum
cu flori de salcâm.

Sirena deşertului

Bună dimineaţa,
Mare albastră!
Dă-mi voie
să-mi clătesc
gândurile despletite,
să-mi răcoresc

şansa ... cuceririi!
Bună ziua,
val de mare!
Limpezeşte-mi
gândurile-ncruntate
şi sufletul
de păcatele acide!
Bună seara, sirenă
a deşertului marin!
Ascultă cântul
albatroşilor galbeni,
al pescăruşilor trişti,
clăteşte-ți sufletul
în saramura mării
şi pleacă-n bolta
curcubeului cu aripa frântă,
spre a picura
cu lacrimile norilor
dezlânați pe cetina bradului.

Visul albastru

În visul albastru,
invadat
de buburuze
roşii,
ți-am dăruit
un poem de iubire.

Urcând priporul
de la Crucea Popii
şi privind
insula portocalie
a cerului,

nu doream să ne lovească
buzduganul păpădiei,
iar acolo
să ne fie
adăpostul
unde cuvintele
să nu se
rătăcească
umblând aiurea,
de la unul
la altul.

Aprecieri critice

"Poetul Gheorghe Puiu Răducan s-a născut în Ţepeştii Vâlcii, acolo unde cerul, (am constatat în scurtul popas făcut într-o primăvară târzie), ascunde cuvinte înaripate. Rar mi-a fost dat să întâlnesc un om mai încrâncenat decât el, cel ce, pulsând la orice sentiment zugrăveşte tablouri ale sufletului său continuu aplecat spre melancolie.

Regăsesc în poemele adunate din cioburi de clepsidră în această carte, predestinată să-i marcheze o anumită vârstă, o panoramă a creației sale poetice, poetul fiind mereu preocupat de temele omniprezente, şi ele culese, din istoriile clipei pe care o trăim şi ale lucrurilor înconjurătoare, împovărătoare.

Modernitatea şi uşurința cu care accentuează reflexele (deşi ar trebui uneori să şi le controleze), confirmă, dacă mai era nevoie, avatarurile unui poet calofil, receptiv, mai ales, la rănile provocate de realități lirice repetabile.

Faptul că este de o sensibilitate rar întâlnită, îmi dovedeşte un lucru: în inima lui de poet încap, alături de răutățile nemeritate ale lumii , adevăruri supreme, fascinante, neînțelese de câțiva din oamenii din imediata lui apropiere.

Evident, nimeni pe pământ nu-i poate contesta lui Gheorghe Puiu Răducan naşterea poetică şi nici sacrificiu făcut pe drumul Golgotei care îl urcă, indiscutabil, spre glorie."

Profesor univ. dr ***Florian Copcea***

„Puiu Răducan lasă impresia că face parte din rândul acelor condeieri pentru care prezența în lumea scrisului – *a fi mereu, cât mai des şi mai vizibil, acolo!* – constituie o preocupare quasi obsesivă. Faptul devine vădit din obstinația, frecvența şi ritmurile aferente în care îşi instrumentează aparițiile editoriale.

Fără îndoială, autorul suferă de un complex al *timpului trecut* a cărui aură a devenit, pentru sufletul său, un veritabil *misterium fascinans*."

Profesor univ. dr. ***Mihaela Albu***
Redactor şef revista ***Lumina Lină,***
revista spiritualității româneşti din New York.

"Versul lui Puiu Răducan este gâlgâitor ca un veritabil izvor care-şi trage firul din inima munților-năvalnici, fără de poprire, cu limpezimi de cristal, dar şi cu răcori când împrospătătoare, când dure ca ghiața.

În fine, vorba lui Viorel Dinescu de la Galați, precum că un poet, dacă nu e pasăre cântătoare atunci nu e… Puiu Răducan pare a fi şi el din stolul păsărilor cântătoare. Cu experiența a unei duzini de cărți în spate poetul Puiu Răducan ne poate convinge că pentru viitor este un alergător de cursă lungă în Poezie!"

Anatol Ciocanu, *or. Chişinău, poet, publicist,*
membru al U.S. din R. Moldova, membru al U.S.R.

"… Ne permitem să adăugăm, din cartea *Păzitorul de vise*, Editura „Lumina", 2009, a autorului prezentat, un fragment din prefața semnată de academicianul Mihai Cimpoi:

„În multe cazuri poetul Puiu Gheorghe Răducan a dovedit că are har şi un filon poetic care necesită exploatat. Îl descoperim pe poet când romantic, când îndurerat, când protestatar, când însingurat. Evident, toate aceste măşti fac parte din recuzita unui poet care, aici, îşi joacă la ruletă destinul”. Este, în fapt, în joc, vorba despre destinul fiecărui creator în parte. Doamne ajută...»

Felix Sima
Scriitor, publicist, membru U.S.R.
Revista Ramuri – Craiova.

Despre mine

Am avut o familie frumoasă, mari realizări în viață, profesional, copiii, amândoi studenți la medicină la o facultate particulară. Soției nu i-am reproşat niciodată nimic. Zilele curgeau silențios (cu bune şi cu rele). Toate păreau că şi-au găsit un „făgaş”... până când au terminat copiii facultatea. Nu mă gândisem niciodată că destinul îmi va arăta o altă față: întunecată, tristă, nedreaptă. După terminarea facultății, fiicele împreună cu soția m-au părăsit fără urmă de regret. A fost ca o lovitură de fulger. Mai mult decât atât, m-au lăsat cu multe datorii în bancă pentru casa pe care le-am oferit-o. Situația devenise critică. Sufletul meu se păbuşise şi nu mai spera la apariția „luminiței de la capătul tunelului”. Eram foarte abătut şi aveam tendința să vorbesc singur pe stradă, să-mi strig durerea şi trădarea... Cunoştințele (de la care împrumutase soția bani) m-au dat în judecată. Fără voia mea am ajuns un client al sălilor de tribunal. Toate acestea (calvarul situației, zbuciumul nesfârşit al sufletului) sunt cuprinse în romanul **„Femeia Diavolului”.**

Mai aud şi azi paşii răsunând pe sălile reci şi neprietenoase ale tribunalului. A fost nevoie de un timp pentru a mă reface. A fost nevoie de voință şi speranță! Dar cel ce veghează asupra noastră nu m-a lăsat singur. *Mi-a trimis în „dar” Cuvântul... acest miracol care poate vindeca răni...*

Scrisul, începuturile scrisului, a venit cu siguranță de la Dumnezeu.

Scrisul poate a fost salvarea mea. În scris mi-am gasit o anumita linişte, şi dacă pe cărțile mele şi-au pus semnătura mari oameni de valoare, chiar academicieni, poate că am reuşit să scriu ceva. Scrisul a devenit parte a vieții mele, ceva indispensabil. Am intrat deci în lumea culturală, în lumea unde credeam că este cuminţenie, curăţenie, sfinţenie chiar. Nu cunoscusem oameni ai acestui domeniu în care am pătruns cu sfiiciune.

Ca peste tot la români însă, există şi mizerie, multă, multă mizerie. Am întâlnit în această lume culturală unde am intrat, nişte jigodii (trebuia să scriu acest cuvânt cu litere de tipar) ce nu le găseşti prin alte părți.

Am constatat că lumea se împarte aici în critici şi *criticoi*, bineînțeles că numărul criticilor este destul de mic. S-au aciuiat pe lângă ... fenomenul cultural fel de fel de „*Hoaşte*" comuniste care nu fac nimic, vor ca totul să treacă pe la ei, ei să fie ... prima-ntâi, munca ta şi tot ce faci tu să fie al lor. Am întâlnit în aceast categorie a hoaştelor comuniste un individ dubios cu 7 (**ŞAPTE**) clase şi, cred eu, şi ceva liceu la baza-i şubredă, care a devenit mare istoric şi critic literar, ba să se urce chiar în vârful unei organizații culturale cu nume ... sonor. Prin fel de fel de proceduri postdecembriste şi-au scris pe „coroană" fel de fel de titluri pompoase (directori, doctori ... fel de fel), chiar academici, dar fără academie şi şcoală, fără să scrie vreo carte.

Eu, fire prietenoasă, am crezut în ... „masca lor", dar ... m-au mâncat.

Cum un leu nu este laş şi nu are comportament de pisică râioasă, am stat drept în fața furtunii . Sfătuit de câţiva oameni minunați, am lăsat deoparte aceşti *criticoi* bolnavi de jigodie şi mi-am văzut de-ale mele, de scris. Ce am scris, cât

am scris, cum am scris, o va spune ... cei ce vin şi adevărata critică.

Nu aş putea afirma că mi-a călăuzit cineva paşii, că mi-a îndrumat cineva paşii, cineva special, totuşi, pot enumera doi oameni care prin părerile lor despre scrierile mele m-au făcut să mă uit cu mare responsabilitate la ceea ce scriu. Aceştia sunt **prof. univ. dr. Alexandru Popescu Mihăeşti** şi regretatul **Costea Marinoiu.** Prin cuvinte puține, cu eleganță, diplomație, respect, m-au făcut să cred în mine şi să îmi urce pe trepte superioare ceea ce scriam.

Nu sunt omul să fiu dus de mână, ori să merg pe unde îmi spune oricine, dar pe aceşti doi oameni a trebuit să-i ascult. Ei sunt modele, adevărate modele pentru mine. Ei m-au sfătuit să nu bag în seamă oamenii care nu au valoare, „nimicii”.

Cei care m-au ”apreciat” într-un anume mod, în față ceva, în spate cu totul altceva mai, mai să mă ducă-n râpă. Am avut totuşi şi oameni adevărați care au crezut în ceea ce scriu.

Pot să spun că am citit foarte mult, nu poți scrie fără câteva tone de cărți citite.

Din poezie mi-a plăcut foarte mult Macedonscki, nu numai prin ce a scris, dar şi cum a fost ca om. Partea de proză este şi ea frumoasă, dar eu nu am putut citi decât ceva ce tratează o acțiune ce seamană cu realitatea, altceva nu.

Am publicat până acum 22 de cărți la diferite edituri din țară şi străinătate.

Aşa cum am spus mai înainte, scrisul, atât poezia cât şi proza au fost salvarea mea, recuperarea din căderea groaznică în care eram.

Cred că în jurul fiecărui poet se află o muză. Şi eu, în ciuda greutăților, am avut muza mea.

Privind lansarea cărților şi a beneficiilor de pe urma lor este o altă poveste… Pot spune că am avut puțini sponsori, mulți dintre cei care promiteau având caracterul criticoilor şi al hoaştelor comuniste aciuiate pe lângă fenomenul cultural,

adică promiteau, îi puneai pe carte la capitolul sponsori, ei se lăudau cu cartea şi ... „gestul” lor, dar bani nu dădeau. Către unii din această categorie, pe baza promisiunii lor... „solemne” am ajuns să fac „potecă”, dar în zadar.

Mulți dintre aceşti ... mizerabili, fiind chiar persoane politice, au profitat din plin de faptul că erau trecuți pe carte, ca sponsori.

Într-o societate bolnavă unde minciuna a fost ridicată la rang de cult... nu cred că sunt şanse ca națiunea românească să vină către un normal.

Îi admir pe frumoşii nebuni care pe banii lor, pe timpul lor liber, pe sănătatea lor se ocupă de fenomenul cultural.

Ar trebui ca scriitorii să ignore politicul, dar nenorocitul ăsta de „politic” a pătruns peste tot. Acest politic este buba neagră a societății româneşti. Acest politic nu are nimic în comun cu fenomenul cultural, de fapt cu multe domenii ale economiei naționale româneşti.

Aş crede într-o organizație sănătoasă a scriitorilor unde să fie adevărate valori, nu ce este acum. O societate a scriitorilor fără filtre scârboase, fără interese meschine unde valoarea să nu aibă oprelişti, unde nulitatea să nu aibă comportament de filtru.

Referitor la fonduri, poate că ar trebui ca în conducerea culturii să fie oameni ce cunosc fenomenul, sunt şi au fost implicați în acest fenomen.

Astăzi când bibliotecile sunt pline de cărți, când librăriile sunt pline de cărți, dar sărăcia este pe creste, cine să le cumpere? Lumea nu are bani de pâine şi cumpără cărți?? Ar fi o minune.

Nu mai vorbesc de citit. Cartea nu se mai citeşte. Nici în şcoli unde ar trebui să fie obligatoriu învățământul. Politicul a adus în ruine sistemul de învățământ, care este sectorul național cel mai afectat de politicienii postdecembrişti.

Deci speranțe zero pentru „nebunii ce scriu”...

Anastasia GÂRNEAȚĂ

Anastasia Gîrneață scrie o poezie picturală, unde talentul, inspirația și arta sunt coordonatele definitorii ale poeziei sale.

Volumul *„Laudă poeziei"* este o carte frumoasă, interesantă, bine scrisă și ancorată în limbajul tradițional al unui univers plin de farmec și încântare.

În volumul de față, pictorița și poeta Anastasia Gîrneață ne prezintă o nouă formă de exprimare a poeziei printr-o viziune a artei, a culorilor și a muzicii.

Corina Matei Gherman
Membră a Uniunii Scriitorilor, Filiala Iași

„A vorbi despre limba în care gîndești, a gîndi - gîndire nu se poate face decît numai într-o limbă - în cazul nostru a vorbi despre limba română este ca o duminică. Frumusețea lucrurilor concrete nu poate fi decît exprimată în limba română. Pentru mine iarba se se numește iarbă, pentru mine arborele se numește arbore, malul se numește mal, iar norul se numește nor. Ce nuanță aparte, îmi dau această relevație am avut-o abia atunci cînd am învățat o altă limbă.

Nu spun că alte limbi, alte vorbiri nu ar fi minunate și frumoase. Dar atît de proprie, atît de familiară, atît de intimă îmi este

limba în care m-am născut, încît nu o pot considera altfel decît iarbă. Noi, de fapt, avem două părți coincidente, odată este patrie de pămînt și de piatră și încă odată este numele patriei de pămînt și de piatră. Numele patriei este tot patrie. O patrie fără de nume nu este o patrie. Limba română este patria mea. De aceea, pentru mine, muntele munte se zice, de aceea, pentru mine iarba iarbă se spune, de aceea, pentru mine izvorul izvorăște, de aceea, pentru mine viața se trăiește."

(Nichita Stănescu)

Sursa:http://ro.wikipedia.org/wiki/Pagina_principal%C4%83

Mă numesc Anstasia Gârneață şi din 1996 locuiesc în Iaşi. M-am născut în oraşul Bârlad. Am absolvit Facultatea de Artă plastice din Iaşi în 1967, după care am intrat în învățământ ca profesor de desen. Pasiunea pentru pictură a început de timpuriu şi mă "urmăreşte" şi astăzi. Am debutat cu o expoziție de pictură la Cugir în anul 1972. De pictat, pictam mai mult în vacanțe… atunci puteam să "beneficiez" de acel timp liber pentru a mă dedica actului artistic.

Am două fete minunate, care sunt arhitecte talentate şi pe care le iubesc foarte mult. În anul 1972 m-am transferat la Vaslui, fiind numită titular la Şcoala de surzi şi Şcoala nr.6. În aceste şcoli am avut expoziții permanente de desen ale copiilor şi expoziții de sfârşit de an. Ca profesor de desen m-am dedicat activității de inițiere a elevilor cu limbajul plastic al formelor şi al culorilor, şi noțiuni de istoria artelor. Încă din timpul liceului am început să scriu poezii pe care le-am adunat în numeroase caiete. Cu materialul adunat am reuşit să editez 6 volume de poezii. De asemenea, am editat un album de pictură cuprinzând şi 21 de poezii având ca temă "arta", creația…

Pasiunea pentru poezie se reflectă în cele 7 volume apărute:

1."**Anotimpuri"** – ed.Vasiliana'98, Iaşi, 2004.

2**. „Cutremur" –** poezii, ed. Timpul – Iaşi, 2006.

3. „**Sufletul pământului**" – poezi, ed. Timpul – Iaşi, 2006.
4.**"Pictând în timp"** – album cu picturi însoțit de 21 de poezii, ed. Cred Art – Iaşi, 2011.
5."**Laudă poeziei"** – poezii, ed. Cred Art – Iaşi, 2011.
6. „**Scena lumii"** – poezii, ed. Cred Art – Iaşi, 2011.
7. „**În grădina zoologică"** – poezii, ed. Cred Art – Iaşi, 2012.

Lucrând ca profesor la o şcoală de surzi şi hipoacuzici, am strâns materiale şi am publicat o programă şcolară. Sunt autoarea unei programe şcolare de desen pentru hipoacuzici, clasele V –VIII. Programa a apărut într-un volum cu „programe" la paginile: 522 – 526, editată de Ministerul Învățământului, Bucureşti, 1993. Această programă a fost folosită pentru predarea în cadrul şcolilor de hipoacuzici din țară. (1993- 1994).

În anul 2004 am devenit membră a Asociației Artiştilor Plastici ieşeni, participând regulat la expozițiile organizate la Casa Cărții , la „Salonul de primăvară" şi „Salonul de toamnă" organizat de A.A.P. După pensionare, având mult timp liber, m-am dedicat în totalitate picturii şi poeziei.

Sunt prezentă în volumul „**Fragmente pentru suflet",** avându-l ca şi coordonator pe domnul Gheorghe Bălăceanu. (dumnealui fiind şi preşedintele A.A.P. –Iaşi).

La Vaslui, mai ales în primii ani, am particiat la inaugurarea mai multor expoziți de pictură, expoziții organizate la muzeu. În 2003 am participat la o expoziție de grup la Casa Cărții – Iaşi, cu 93 de icoane pe sticlă. Din când în când cochetez cu arta naivă, care redă realitatea în esența ei pură... văzută parcă prin ochii unui copil care nu ştie nimic de perspectivă, de raportul mărimilor, de relațiile între părți. În septembrie 2012 s-a organizat o expoziție a Artiştilor Plastici Naivi, la Ateneul-Iaşi. Lucrările au apărut într-un volum editat prin grija domnului Costel Iftinchi, album cuprinzând pictură, sculptură, tapiserie, în care sunt reprezentată cu 3 picturi.

La Vaslui am executat o lucrare mare de 8/6 metri, intitulată **„Eminesciana”,** în cadrul festivalului **„Cântarea României”,** ca fundal pentru programul artistic al şcolii, şi drept urmare – Şcoala nr.6 Vaslui a luat locul 1 pe ţară.

Acum această „cortină” se află la teatru din **Chişinău.**

Am făcut grafică de carte şi în 1993 am fost solicitată ca şi colaborator – executând coperta şi grafica interioară a cărţii în limba franceză (carte pentru elevi); **„TEXTES SHOISIS POUR LES ACTIVITES PERISCOLAIRES”,** având ca şi coordonator: profesor **Angela Spiru**.

De asemenea, îmi aparţin coperta şi desenele executate pentru cartea **„Moş Nicuţă în Deltă”,** editura Tehnopress, Iaşi, 2005, autor fiind poeta **Corina Matei Gherman** (membră a Uniunii Scriitorilor).

În anul 2012 mi-a apărut ultima carte de poezii – de data aceasta cuprinzând poezii pentru copii, **„În grădina zoologică”.** În cuprinsul volumului am adăugat desene reprezentând diferite animăluţe (desenele, aparţinându-mi).

Publicaţii.

Am publicat poezii în revista **„Poezia”, Iaşi** (care apare sub egida Uniunii Scriitorilor – filiala Iaşi).

1. – vara 2007, pg.45 -47.
2. – iarna 2007, pg. 68.
3. – vara 2008, pg. 40 -41.

Din anul 2009 am devenit membră a **„Ligii Sriitorilor din România” – filiala Iaşi.** Sunt prezentă cu scrieri:

- în dicţionarul „Scriitori şi publicişti ieşeni contemporani” (1945 – 2008), coordonator de proiect fiind: domnul Nicolae Busuioc şi Florin Busuioc, ed. Vasiliana’98 – Iaşi, 2009 (pag. 313).
- în dicţionarul „bibliografic” aparţinând Ligii Scriitorilor Români, coordonator Anda Dejeu, ed. Dacia XXI, Cluj 2011, la pagina 173.

- în revista Moldova Literară (revista Ligii scriitorilor – filiala Iaşi)

Mărturisesc că am fost şi sunt fascinată de natură. Natura este locul unde sufletul se deschide şi devine „părtaş" la toate minunile ce-l înconjoară.

Mi-au plăcut întotdeauna florile, aceste minuni delicate şi armonios colorate, şi cu drag le-am redat pe pânză, fie ca natură statică, fie făcând parte componentă importantă într-un peisaj sau compoziție. Peisajele mi-au încântat ochii prin varietatea lor, încercând să „prind" pe pânză frumusețea furată din natură, dar neegalând niciodată natura – care este un pictor minunat şi neîntrecut de nimeni în măiestrie. Pictorii, în compoziție sau în portrete de sine stătătoare, redau varietatea chipului omenesc cu diverse stări sufleteşti. Dacă nu eşti impresionat de natură, de culori, nu poți picta flori, peisaje, compoziții, nu poți scrie poezii care să încânte sufletul, să-i „smulgă" o anumită tresărire...

Pictura, poezia sunt de esență umanistă. Atât pictura cât şi poezia sunt o vocație cu care te adresezi oamenilor. Sunt foarte personale, redau impresiile, trăirile tale, atât pe pânză cât şi în scris. Opera este transmisă prin sufletul artistului, poetului. Totul este executat punând suflet, gândire, talent şi multă muncă. Arta este un limbaj universal, înțeles de orice om, indiferent pe ce parte a globului se află. Pictura, poezia, muzica, baletul sunt expresii ale stărilor omeneşti, ale stărilor sufleteşti. Sursa de inspirație o constituie – în cea mai mare parte – natura înconjurătoare cu frumusețile ei de nedescris, oameni, evenimente mai importante. Atât în pictură cât şi în poezie imaginarul joacă un rol important. Cu cât imaginația este mai liberă şi mai debordantă cu atât vor rezulta opere de artă de mare valoare. De asemenea, realitatea este o sursă veritabilă de inspirație. Nu realitatea copiată, ci acea realitate care trece prin filtrul atent al observației şi care selecționează anumite evenimente şi le reduce la esență.

În cartea de debut **„Anotimpuri"** – trec de la un anotimp la altul, iar pe coperta IV am scris o poezioară făcând o paralelă cu anotimpurile vieții: *„Toamna cea mândră /Şi cochetă /E foarte indiscretă /Mi-a intrat în casă/ Şi curioasă/ A început să-mi numere /Firele de păr alb/ Din al meu cap dalb."*

În volumul **„Sufletul pământului"** un motto avertizează că: *„Pe o poezie/ nu te poți supăra/Cel mult poți să faci/ Abstracție de ea."*

Poeziile sunt o suită de subiecte cotidiene reprezentând poetizarea lucrurilor simple; *„Mulțumim din inimă /Mamei Terra/ Că ne dă/ Din sufletul ei mare/ Pentru ca noi, oamenii,/ Suflete simțitoare,/ Să ne bucurăm/ De fiecare rază de soare/ De florile parfumate /Şi divers colorate /Şi să avem mare grijă /De sufletul ei/ Ca de sufletul nostru/Că natura plânge cu lacrimi de sânge".*

„Pictând în timp" reprezintă un album de pictură în ulei cu lucrări realizate de-a lungul timpului: compoziții, peisaje, portrete, flori, album presărat cu poezii despre artă.

„Lauda poeziei" reprezintă un periplu al artelor unite prin cuvânt, impresii personale despre ceea ce înseamnă arta în multiplele ei forme sub care o percepem. În poezii ca: „Acropole", „Venus de Millo", „ Gioconda", „Muzeul-focar de cultură", etc. - descriu frumusețea în fața căreia te închini cu pioşenie. Din toate artele am preferat pictura, care este de fapt, regina artelor. Pastelurile sunt infiltrate de picturalitate: „Lacul blând" , „Calm şi adormit", „Răsăritul se drapează cu purpură," „Zorii trandafirii apar la orizont într-o clipită", „Pe întinsul mării"/ Cea albastră şi neliniştită". În acest volum de poezii am accentuat ideea că pictura se împleteşte cu poezia, iar în motto apare: *„Cuvintele pot fi transformate în imagini şi imaginile în cuvinte".*

Poeta Corina Matei Gherman, membră a Uniunii Scriitorilor din România, în prefață spune: *„Poezia este o artă... o chintesență a trăirilor umane care ies la suprafață prin versuri ce se*

aştern pe oceanul alb al hârtiei”... „În acest torent al creației se înscrie volumul de versuri intitulat academic „Scena lumii” de către autoarea Anastasia Gârneață”.

Câteva aprecieri

„Scrie Anastasia Gârneață în versuri, adevărate panegirice la adresa unor celebri anonimi, sau cunoscuți autori de opere literare, plastice şi muzicale.Ne readuce aminte şi elogiază monumente sau aşezări protoistorice, cu o candoare cu totul şi cu totul de aur. Trăirile subiective şi gândurile despre spații romantice sau prozaice, rustice sau citadine sunt amintiri trecute, prezente sau viitoare, pulverizate uneori cu un fel de amuzament sarcastic, pare-se la adresa destinului. Nu scapă din vedere autoarea volumului, în versurile ei, nici măcar timpul şi spațiul. Celestul şi teluricul, despre care se întreabă ce şi cum. Meditează, le admiră sau le condamnă, propunând retuşuri şi chiar exact portretul Anastasiei Gârneață, autoarea unui volum publicat „Anotimpuri”, anume acestei specii literare, pastelul.”

Pr. Gheorghe Popescu
(prefață la vol. „Laudă poeziei”)

Unitatea şi diversitatea artei

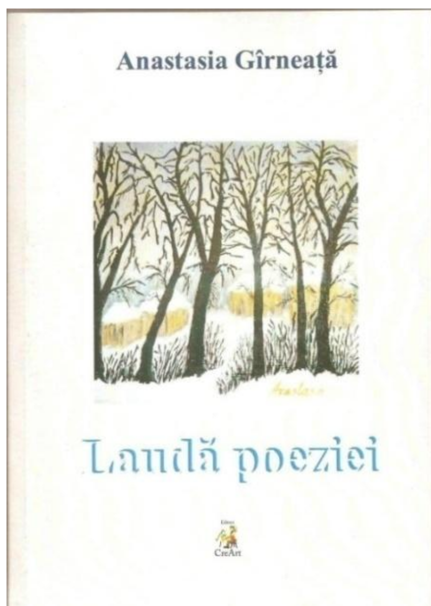
„Într-un fel sau altul a cerceta, ceea ce a ajuns să fie desemnat printr-o formulă deja consacrată, tema unității şi diversității artei, este ceva ce se impune în mod obligatoriu, atât în cuprinsul teoretizărilor particulare(ştiințele artei, istoriile diverselor arte sau ale literaturii) cât şi în cele ce năzuiesc spre generalizări şi abstractizări „ultime". Prin urmare, meditații şi analize referitoare la problematica unității în multiplicitate a fenomenului artistic pot fi găsite şi în teoretizările cu bază empirică marcată şi-n viziunile şi teoriile preocupate să explice şi interpreteze frumosul şi arta într-un cadru conceptual şi categorial mult mai larg şi mai adânc, non-empiric. Aceasta şi explică faptul că, tema ca atare, poate fi identificată atât în studii aparținând primului cât şi celui de al doilea

domeniu, adică atât „teoriilor artelor" cât şi esteticii filosofice propriu-zise.

În fapt, s-a conturat, în timp, un domeniu teoretic destul de clar delimitat şi limitat numit morfologia artei care tocmai aceasta are drept obiect: să cerceteze arta ca un sistem de forme, clase, familii, varietăţi, ramuri, genuri şi specii. Oricum, trecând rapid în revistă chipul în care, de la Platon şi Aristotel şi până la ultimele teorii estetice s-au conturat clasificări ale artelor , vom constata că, în cele mai multe cazuri, ceea ce a contat în primul rând, a fost criteriul propus. Or, criteriile, grosier vorbind, au variat de la cele strict psihologico-antropologice la cele ontologice, estetice, altfel spus, de la cele ce au luat în seamă analizatorii senzoriali implicaţi în fiecare artă, la cele ce au considerat că, fundamental pentru orice artă este modul ei de existenţă, adică, cadrul preeminent spaţial sau temporal în care aceasta sau acestea fiinţează. În orice caz, Lessing, cel din Laocoon - sau despre limitele picturii şi ale poeziei este considerat a fi „părintele" de necontestat al ideii clasificării ontologico-estetice artelor, adică a clasificării dihotomice a artelor plecând de la criteriul mijloacelor fundamentale de realizare ale acestora în: a) arte fluente sau succesive (poezia, muzica) şi b) arte stabile sau simultane (arhitectura, desenul, pictura, sculptura). A rămas celebră definirea artelor ca fiind spaţiale (simultane) sau temporale (succesive) prin următoarea precizare: „obiectele care, integral sau parţial coexistă în spaţiu se numesc corpuri; obiectele care, integral sau parţial se succed în timp se numesc acţiuni; prin urmare, acţiunile sunt obiecte specifice ale poeziei". Adoptând un criteriu ontologic în clasificare Lessing n-a ierarhizat din punct de vedere axiologic cele două clase de arte. De asemenea, se pare că el a fost destul de atent şi asupra necesarei înţelegeri a existenţei unei zone de interferenţă între spaţialitate şi temporalitate, între simultaneitate şi succesiune. Astfel, după cum a observat cu deosebită acuitate M. Kagan în Morfologia artei, chiar Lessing, demonstrând că artele plastice creează corpuri, iar poezia acţiuni, a dat dovadă de suficientă subtilitate pentru a vedea şi zona de întrepătrundere, pentru că, remarca el, în ultimă instanţă, pictura şi sculptura întruchipează în

mod nemijlocit corpuri, iar în mod indirect - acțiuni, tot aşa după cum poezia, dând naştere în mod nemijlocit la acțiuni, înfățişează ochilor noştri în mod indirect şi corpuri. "

Vasile Morar

"Conştiință pură!//
Asta aş vrea să fiu! //
Într-un loc plin de lume //
Nu un loc pustiu."
(Conştiință pură,
vol. „Laudă poeziei")

Elena PĂDURARU

Rădăcinile cuvântului

Dincolo de cuvântul scris sunt rădăcinile sale, rădăcini ascunse de ochii cititorului. Uneori, câte-o rădăcină curioasă, neatentă sau cu bună ştiinţă îşi etalează părţi ale sale trecătorului privitor spre cuvântul oferit de rădăcină. Alte adevăruri rămân în sfera presupunerilor, dând libertatea cititorului de cuvânt să vadă prin ochii săi presupusul adevăr.

Unii dintre cititori se mulţumesc doar cu scrierea oferită construindu-şi propriul film dat de traducerea cuvintelor. Alţii doresc mai mult, vor să ştie cine este autorul, care este ţinutul său natal, câte ceva sau chiar mai mult despre viaţa privată a celui ce oferă cuvântul, de ce scrie, care sunt trăirile autorului „ascunse” în spatele cuvintelor, de când şi prin ce împrejurare a început să scrie, cine l-a ajutat, cine i-a îndrumat paşii pe aleea scrisului, care sunt preferinţele din lumea scrisului, autori îndrăgiţi, etc., etc.

Iar unii vor mai mult, păreri ale autorului despre efectele scrisului pe care l-a abordat asupra propriei vieţi şi chiar asupra vieţii celor din jur, sau a celor ce-l citesc. Şi nu în ultimul rând, apar întrebări de genul: **se poate trăi din scris?** Cum este privit (primit) de societate poetul de astăzi? Care este locul poetului în societate etc. etc.?

Încerc în felul meu să pun în lumină o parte din rădăcinile care au dat naştere cuvântului meu, aşternut pe filele unor publicații colective sau de autor.

Cum este şi firesc, primul popas îl fac la locul de obârşie, la nordul punctului de confluiență a râurilor Siret şi Trotuş. Acolo se află o aşezare de moldoveni veniți din adâncurile timpului, aşezare preocupată de comerț şi pomenită pentru prima dată de Ilieş Voievod în 1433. Răsfoind enciclopedia Wikipedia şi site-ul primăriei Adjud, mai aflu că târgul Ajud (denumire veche) există din anul 1838, iar în 1948 este transformat în oraş, numărând la acea vreme 1585 de locuitori. Până-n 1911 vatra oraşului şi imaşul au aparținut moşiei E. Lahovari. De-a lungul timpului, localitatea a fost punct de întâlnire a drumurilor comerciale ce veneau şi plecau spre Moldova, Transilvania şi Țara Românească. Azi, localitatea cu aproximativ 17 585 de locuitori, este municipiu, un important nod feroviar şi comercial.

Pe aceste meleaguri, spun bătrânii, în timpul domniei lui Alexandru Ioan Cuza (1859- 1866), pe imaşul oraşului s-ar fi întâlnit *Domnitorul cu Moş Ioan Roată.* Din copilărie, de prin şcoala primară, sosesc amintiri ce-mi povestesc despre o mare sărbătorire a acestui eveniment. Pe acest imaş s-a turnat un film documentar la care erau invitați adjudeni, cu mic cu mare, îmbrăcați național, să facă parte din decorul filmului. Tot amintirile văd pe-o copilă prinsă într-o mare horă, **„Hora Unirii”** pe muzica lui Alexandru Flechtenmacher şi versurile lui Vasile Alecsandri. Multă zarvă a mai fost pe străzile oraşului datorită acestui eveniment, iar amintirea lui dăinuie şi-n anii pensionării copilei din amintiri.

La un an de la naşterea oraşului, adică la 1949 într-o frumoasă zi de „Florii”, se naşte un nagâț de fată într-o familie de meseriaşi, tatăl tâmplar şi mama croitoreasă. Primul copil pentru părinți tineri e o mare bucurie, nu că cei ce-au urmat nu au fost iubiți, dar primul copil este privit ca ceva inedit, ca o

minune. Şi astfel crescut, creața cu ochi de tăciune, cu mersul nesigur, neştiind unde este mai bine: la mirosul de cozonac şi a altor minunății de bucate sau la mirosul prospăt de lemn şi „jucării" descoperite în talajul de sub tejgheaua pe care se năştea mobila căutată în acele vremi. Şi aşa au trecut anii, copila a crescut, pe lângă ea apărând şi doi frățiori.

Copilărie regăsită în şiruri de cuvinte aşternute în versuri sau proză. Dar şi mulțumirea şi omagiul adus părinților ce s-au străduit să ofere dragoste şi copilărie fericită, aşa cum arată şi versurile:

"Tăcerile petrec aleea dintre morminte...

Adierea trecutului
învăluie un singur mormânt,
pe clipele lui
ochii se odihnesc...

Două lacrimi curg,
se adâncesc în mormânt…
Una se-opreşte la tata
şi-i sărută obrajii ridați,
alta o mângâie pe mama,
îi sărută mâna,
mulțumindu-i pentru laptele dat.

Aud clinchet de vesel copil,
cu paşi mici măsurând drumul
dintre mirosul cozonacului,
abia scos din cuptor
şi mirosul lemnului proaspăt lucrat.

Neobservat un oftat, ba două,
sărută lutul-mormânt…

Două lumânări pâlpâie timid
în îmbrățişarea brizei …

Ploaia atinge obraz,
purifică trup…
Părinții-mi zâmbesc:
Hai, du-te copile, cărarea ți-e lungă,
noi suntem bine, din nou împreună...

Tăcerile plâng pe aleea dintre morminte..."
("Tăcerile plâng…", din vol. personal "Univers de gând")

Oameni simpli, dar pentru copii au dorit şcoli înalte. Pentru aceasta au vegheat ca educarea lor, şcolirea lor, să fie de calitate. Şi nu le-a fost în zadar munca, toți trei copii au ajuns oameni şcoliți.

Prin şcoala generală aveam obiceiul ca înainte de culcare să-mi repet în gând toate lecțiile ce le aveam de pregătit pentru a doua zi. Nu de multe ori, neavând somn, reciteam versuri din poeți români despre care învățam în perioada respectivă. Într-una din seri am recitit toate strofele din „Luceafărul" lui Eminescu. La final, fiind încântată (a nu ştiu câta oară) îmi spun în gând: *„ Doamne, ce dar frumos i-ai dat lui Eminescu ca să creeze o asemenea frumusețe (mă refeream la poezia Luceafărul care declaşase un film superb pe ecranul minții mele). Mi-aş dori şi eu să creez aşa frumos!"* Dar gândul acesta a rămas undeva printre stele, pe lângă luceafăr. Poate este cea mai adâncă rădăcină a dorinței de a plăsmui versuri. Comparația neinspirată cu harul lui Eminescu a stopat dorința mea de a scrie. Am opus neputința de a crea a micuței eleve cu poemul şi harul de neegalat al lui Eminescu. Iată că, scrierile lui Eminescu au fost cele care au avut marea influență asupra dorinței mele de a scrie, dar şi asupra stopării acestei dorințe.

Ea va reveni peste aproape cinzeci de ani, când copila, ajunsă la o anumită vărstă, trece în categoria pensionarilor.

În acest interval de timp, copila a crescut fizic şi intelectual. Cu studii de specialitate, finalizate la **Universitatea „Al. Ioan Cuza” din Iaşi,** facultatea de Matematică, secția I.P., am predat matematica la clasele de şcoală generală, în diverse şcoli din jud. Vrancea, statornicindu-mă în ultimii 15 ani la Şcoala nr. 4 din Adjud. Tot în acest interval de timp căsătoria îmi dăruie trei copii (un băiat şi două fete). O dată cu ieşirea la pensie se încheie o parte din viață foarte agitată şi încărcată cu lupte interne şi externe greu de câştigat. Dar anii au dovedit că Domnul nu-i dă omului nimic din ceea ce nu ar putea duce. Pensionarea debutează cu un cutremur psihic, oferindu-mi pentru început o privelişte de singurătate tristă în toată măreția ei. La acest tablou au contribuit evenimentele din ultimii ani de activitate. Plecarea firească a copiilor spre continuarea studiilor şi sfârşitul trist al soțului în urma unei neiertătoare boli au colorat cu prea mult cenuşiu începutul pensionării. Iar lipsa prezenței elevilor, respectiv a clipelor petrecute alături de colegi în cancelarie şi-n afara ei, şi-a adus aportul lor la umbrirea pensionării.

Nu credeam că o să mă afecteze atât de mult. Trările din această perioadă sunt regăsite în unele poezii.

În 2007 la Sărbătorile de iarnă, copiii mi-l aduc pe „Moş Crăciun”. Din trei cât au plecat de-acasă s-au întors şase, purtând în brațe nişte cutii mari. Au adus cu ei şi marea schimbare din viața mea. Nu ştiam atunci, dar o realizez acum privind la tot ce s-a petrecut în timpul ce s-a scurs după acel Crăciun.

În două săptămâni am învățat să deschid şi să închid calculatorul şi alte câteva lucruri. Apoi, de la distanță, copiii m-au învățat să-l mânuiesc mai bine. Cred că prin februarie am început să navighez pe internet.

După mai multe încercări am ajuns pe Netlog, un site de socializare, unde am întâlnit persoane de vârsta mea, care ca şi mine, doreau să alunge singurătatea şi tristețea pensionării. Prin comentarii sub formă de catrene, frecvente pe site, încet, încet, fără să-mi dau seama, am ajuns în lumea creației de poezie. Exact ce-mi doream în copilărie. De pe acest site ne-am mutat pe alt site „Esențe”, un site al celor ce iubesc poezia. Spun „ne-am mutat” pentru că erau mai mulți în situația mea. Am luat această activitate ca pe o joacă, ca pe ceva ce-mi colorează clipele pensionării. Nu inteționam să scriu poezii pentru a publica, pur şi simplu mă jucam, şi-mi plăcea jocul foarte mult. Dar poetul şi inițiatorul site-ului **Stancu Nicolae,** nu se mulțumeşte cu atât şi propune o întâlnire reală. Acest lucru s-a realizat în perioada 14-24 mai 2009 la băile Felix. A fost minunat şi datorită inimoasei organizatoare, poeta **Georgeta Resteman**. Am avut ocazia să întâlnesc oameni ai scrisului deja consacrați cum ar fi: poeta Viorela Codreanu Tiron, scriitorul Daniel Drăgan, dar şi membrii ai site-ului viitori oameni ai scrisului. Astfel, am ocazia să-i cunosc pe Stancu Nicolae, Georgeta Resteman, Marian Malciu, Mărioara Vişan, Violeta Andrei. Printre altele, particip prima dată la o lansare de carte, care a avut un efect pozitiv asupra spiritului meu.

Urmează şi o a doua tabără la Muncel, jud. Iaşi, unde am ocazia să iau contact cu membri ai Asociației Universul Prieteniei şi cu alți poeți, printre care Violetta Petre şi Cristina Ştefan. **Rodica Rodean, preşedinta Asociației Universul Prieteniei,** îmi propune să particip la un volum de versuri intitulat „**Iarna**”, al patrulea volum din ciclul **„Anotimpurile”,** prima serie de volume scoase sub coordonarea acestei organizații non-profit. Încântată, accept această colaborare, ba mai mult, la îndemnul inimoaselor doamne din această asociație, public primul volum personal de poezie, ***„Prin fire de dor”***. Lansarea a avut loc la **Iaşi în 2010 la Casa Memorială**

„Mihail Sadoveanu”. Doi poeți ieşeni îşi pun amprenta pe volumul meu de poezie, poetul **Liviu Apetroaie şi poetul Emilian Marcu.**

Au urmat activități pe diferite site-uri de cultură, unde am cunoscut poeți, prozatori, pictori etc., care au avut influiență pozitivă asupra tehnicii mele creative în ale scrisului. Astfel îmi perfecționez tehnica în diverse ramuri ale scrisului, cum ar fi poezia clasică, poeme moderne, poezii pentru copii, ghicitori şi proză scurtă pentru copii, poeme haiku, proză scurtă. Tematici diverse fac parte din sfera cuvintelor aşternute-n versuri, predominând „iubirea”, „credința”, „anotimpurile vieții”, „copilăria”, „natura şi ființa umană” şi alte teme întâlnite în universul gândului meu.

Multe din scrieri sunt cuprinse în volume colective, iar o parte din ele adunate în cele două volume personale de versuri **„Prin fire de dor”** şi **„Univers de gând”**, editat de inimosul adjudean **George Stroia** la **editura „Armonii Culturale”din Adjud.** Nu pot să nu amintesc şi volumele la care am colaborat şi respectiv pe coordonatorii lor, care de altfel, sunt oamenii care mi-au influiențat scrisul la un moment dat:

În 2009, “**Iarna**”, colecția “Universul Prieteniei”, Editura AS'S, Iaşi:

În 2010: “**55 de poeți contemporani**”-Antologie-coordonator poeta Valentina Becart, Editura ARHIP ART, Sibiu.

În 2010: “**Lira în 4 puncte cardinale**”-Antologie-coordonator poeta Cristina Ştefan, Bacău.

În 2010: „**Culegere de poezii religioase**”-coordonator poetul Dănuț Deşliu, Drob. Turnu Severin.

În 2010: „**Declin**”- Antologie de proză-coordonator poeta Valentina Becart.

În 2010: „**Prin fire de dor**”-volum de autor-Ed. PIM, Iaşi

În 2011: „**Țipăt de cocor**”- vol. de haiku al grupului Romanian Haiku, coordonator Corneliu Traian Atanasiu.

În 2011: „**Cărticica mea de Crăciun**”-Antologie-poezii pentru copii - coordonatori Mariana Dobrin, Valeria Tamaş, Patricia Lidia.

În 2011: „**Artă sfâşiată**” - Antologie de poezie (73 poeți contemporani) - coordonator poeta Valentina Becart.

În 2011: „ **Bucuriile Iernii**”-Antologie a site-uli Negru pe Alb-care îşi aşteaptă un editor dornic s-o publice (cartea este foarte frumoasă).

În 2012: „ **Cărticica de ghicitori**”-carte de colorat-autori, membrii ai site-ului Negru pe Alb- Editura Armonii Culturale, Adjud.

În 2012: „**Am zidit iubirea**”- semnat de un grup de poete având ca şi coordonatori: Patricia Lidia şi Cristina Gruescu (poete), Editura „Maria Cristina”, Câmpulung, Argeş.

În 2012: „**Univers de gând**”-volum personal de versuri, Editura Armonii Culturale, Adjud.

*

După cum am spus, tematica abordată este diversă, la fel cum şi căutările gândurilor mele prin **„Univers de gând”** sunt diverse. Scrisul a pătruns în acest univers de gând:

„Pe o toamnă-n timp târzie,
dup-o lungă amnezie,
la gura sobei poposesc,
încet, încet să scormonesc
al vremii bătrân jăratic,
sfera omului tomnatic.

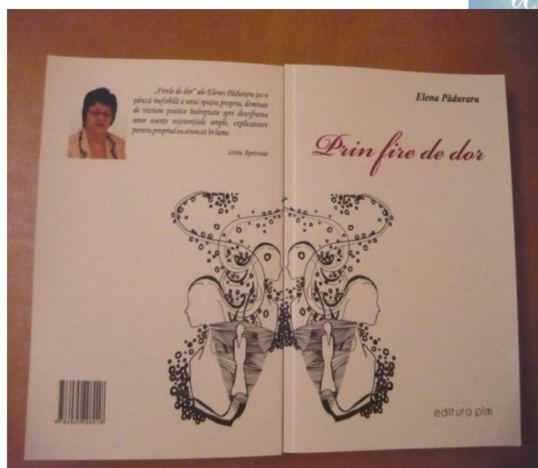
Cu a mea umilă pană,
adun gândurile-n strană,
ele-n murmur de idilă
curg pe-o-ngălbenită filă."

(„Pe o toamnă-n timp târzie", din vol. „Univers de gând")

Da, pe o toamnă-n timp târzie condeiul poeziei s-a oprit printre degetele îngălbenite de timp şi-mpreună au aşternut gânduri fără vârstă pe filele poeziei. O dată cu ele au curs şi picături dintr-un suflet ce se descoperă răsfoindu-şi şoaptele chemării spre visare.

Şi gândurile poposesc în diverse momente ale vieții, ale trăirilor umane, îşi pun întrebări, încercând să întrezărească şi răspunsuri. Sunt frământări umane, întâlnite la mine sau la cei din jurul meu. Asemeni unui pui de gorun încerc să mă înalț prin versurile mele alături de frații mei mai mari, aşa cum am cuprins în versurile:

„O viață micuță în bob din pământ,
răsare în plantă cu verde veşmânt,
scutură în grabă un rece troian,
în juru-i se-ntinde sol dalmațian.

Priveşte uimită, un cer albastru,
şi caută zi de zi, galben pe-un astru...
o rază de soare zâmbeşte discret,
remarcă în taină, un nou tineret.

Apoi se supără când nouri s-adun
lovind în rafale lăstar de gorun,
se unesc grăbite bucăți de soare,
azurul aşează pe cer culoare.

Cu mult verde pe ram puiul se-mbracă,
un frate mai mare, el vrând să-ntreacă...
învinge ploi, ninsori şi vântul pribeag,
nălțându-se falnic pe antic meleag."

(„Pui de gorun", vol. „Univers de gând")

Şi iată, că o activitate de creație literară mai mult sau mai puțin calitativă, a dat un sens vieții în clipele de singurătate nepoftită chiar din primele momente ale pensionării. Un sens nobil care mi-a arătat că se poate... ceea ce, cu anii în urmă se părea a fi imposibil de realizat. Scriu pentru împlinirea mea spirituală, pentru colorarea luminoasă a universului meu de gând. Nici o clipă nu m-am gândit la un profit material de pe urma scrisului, sau să scriu cu un anumit scop material sau social. Am scris, scriu şi voi scrie pentru încântarea sufletului, a spiritului meu şi a celor ce mă citesc.

Nu pot să nu amintesc de influiența în ale scrisului şi prietenia virtuală a poetului Leonid Iacob din Comăneşti.

Versul său elevat mi-a condus condeiul pe tărâmul poeziei scrise cu sufletul.

Privind această activitate de creație literară, apărută neaşteptat în viața mea, dar la un moment în care aveam nevoie de ceva care să dea sens şi culoare vieții de pensionar, îmi pun întrebarea de ce tocmai o astfel de activitate şi-a făcut loc în viața mea, eu fiind un om al cifrelor timp de 35-40 de ani? Ca să conturez un răspuns trebuie ca pe lângă interiorul meu pregătit pentru aşa ceva (fără ca eu să ştiu), pe lângă sfera imediat apropiată mie care mi-a pregătit terenul pentru o astfel de viață şi gândire, trebuie să țin seama şi de sfera societății române în care eu şi gândirea mea viețuim. Nu putem neglija libertatea de gândire dezvoltată în societatea democratică construită în timpul de după revoluție, dar şi de evoluția tehnologiei informației, în speță, internetul. Toate acestea s-au împletit mai mult sau mai puțin armonios şi au contribuit la formarea poetului din mine. Dacă se navighează pe internet se observă că nu sunt singurul caz. Pot spune fără a intra în prea multe explicații, că sunt rezultatul unui fenomen social născut în actuala societate românească. Mii de poeți consacrați şi mai puțin cunoscuți îşi deschid sufletul, sfera gândirii şi imaginației pentru a încânta semenii ce-şi caută clipe de linişte în grădina cuvintelor plantate în diverse forme ale poeziei şi prozei.

Mulțumesc tuturor pentru ajutorul dat de-a lungul timpului, la perfecționarea mea în ale finisării cuvântului scris în creațiile mele literare!

Lucreția IONESCU

Cine sunt?

Sunt depărtarea ce a împrumutat culoarea cerului pentru ochii ei, dându-i, în schimb, lacrimi ce au înflorit în drum spre mâine. Deschid larg fereastra şi arunc stele, stele care nu mor, stele care nu dor şi ciorchini de vise pentru lacrima nopții, a iubirii.

Toamna, cu miros de crizanteme şi de struguri copți, a coborât cu alaiul de Frunze spre Dealul Copoului. O rază de soare zâmbeşte celei care strânge în pumni petale de flori ce oftau la atingere.

Situat în NE țării, Iaşul se intinde pe şapte coline domoale, asemenea oraşului Roma. La Iaşi "*fiecare piatră vorbeşte de trecut*" datorită numărului mare de mănăstiri, muzee, case memoriale.

Pe aici au păşit Alexandru cel Bun, Ştefan cel Mare, Mihai Viteazul, Alexandru Lăpuşneanul, Vasile Lupu şi alți voievozi ai Moldovei. Iaşul este şi oraşul marilor idei, al Marii Uniri, al celei mai vechi universități, al primului spectacol de teatru în limba română, al primului muzeu literar memorial (Bojdeuca din Ticău). Biserica Trei Ierarhi, este mărturie a gusturilor estetice ale unor domnitori de-ai noştri, Catedrala Mitropolitană, Casa Dosoftei, Palatul Culturii, Casa Pogor cu "Masa Umbrelor", aleile Copoului cu mireasma de tei şi cu ecouri de vers eminescian (Teiul lui Eminescu şi Muzeul

"Mihai Eminescu"), Casele memoriale "Mihail Sadoveanu", "George Topârceanu", "Mihail Codreanu", "Otilia Cazimir"…

Când m-am născut, ploua mărunt, mărunt… Octombrie, o toamnă întârziată, când ultimele flori se scuturau în vânt. Octombrie mi-a dăruit o gutuie ce avea gustul copilăriei, a jocului, a drumului spre casa bunicii pe care alergam cu emoție. Şi tot octombrie mi-a trimis o poză cu fetița blondă, ce avea părul făcut inele, cu ochiii nespus de albaştrii. Am privit-o mult timp, parcă o mai văzusem şi în alte vremuri, îi citeam misterul ochilor înlăcrimați, acoperiți cu vălul înserării. I-am mângâiat fața şi, din întâmplare, i-am atins inima, dar a femeii care mai are putința să zâmbească soarelui de Octombrie.

Primii paşi spre a cunoaşte frumusețea scrisului i-am făcut sub îndrumarea mamei ce pentru mine are valoare de mit şi mitul nu poate exista în afara gutuilor coapte şi a strugurilor brumați. Şi în noaptea albastră, pe cerul încărcat cu stele, mama pare o pictură abstractă pe care un om talentat şi-a vărsat tot focul din privire şi din suflet pentru a-i da viață. Mama era capabilă să facă din nefericire, fericire, învățându-mă cu migală taina scrisului.

Debutul literar l-am făcut in clasa a III-a, alături de *fratele geamăn, Dan*, cu emoție, dar şi cu mulțumirea de a citi în ochii mamei, împlinire.

Peste ani, am scris o poezie pentru fratele meu, căruia ii datorez toate împlinirile şi pentru care inima bate în acelaşi sens.

Plante gemene

Fratelui meu geamăn, doctor Dan Buiciuc

În grădină au răsărit două plante ce aveau culoarea albastră,
cu frunzele buclate ca părul copiilor mici,
care aleargă, împiedicându-se, se ridică fără a mai privi în urmă,

şi râd când se lovesc la umărul pe care se vor aşeza aşteptările.
O plantă se căţăra, grăbită, pe zidul neted ca-n palmă, ca să privească tristeţea de sus,
ca să arunce spre cealaltă plantă bucăţi de busuioc şi mir.
A crescut planta prin propria-i putere,
a întins crengile dătătoare de bine spre pământul nerecunoscător
unde leneveau florile de crin şi de lavandă într-o simfonie
de culori sfidătoare.
Cealaltă plantă îşi îndrepta privirea admirativă spre cea de sus,
încercând să atingă cu frunzele de cerneală crengile dătătoare de bine,
însă a uitat să citească Biblia, să ierte când n-a fost iertată,
să spere când a fost dezamăgită, să creadă că e sătulă când a fost flămândă...
Pe tulpină au apărut literele mari şi mici,
frunzele au devenit foi de hârtie ce se înnegreau înainte de vreme,
şi n-avea putere să se agaţe, zidul prea lunecos o ţinea pe loc,
ploaia ce nu se mai opera îi putrezise o parte din suflet.
Zidul începuse să se crape pe alocuri,
planta agăţătoare obosiseră de atâtea răutăţi, din crăpături ieşeau năpârci
ce se furişau, la miez de noapte, spre livada plină cu flori de crin şi de lavandă…
A întins braţele spre Dumnezeu, cerându-i iertare,
dar NU!, a fost prea târziu sau, poate, n-a aruncat destul busuioc şi mir…
Încet, încet, a coborât de pe zidul sfărâmicios, a întins, smerit, braţele spre cealaltă plantă
şi lacrima Domnului a unit două destine

Începând cu clasa a V a, am făcut parte din cenaclul literar **"Junimea"**, sub îndrumarea prestigiosului scriitor şi critic literar, **Virgil Cuţitaru.** Sub ochiul critic al maestrului, înţelegeam importanţa imaginilor artistice şi-a emoţiei estetice.

Debutul literar – publicarea de poezii în revistele: Cronica, Convorbiri literare, Urzica, Contemporanul.

Spre orizont, cerul căpătătaseră culorile curcubeului semănând cu un tablou pe care pictorul, din grabă, a întins cu lama cuțitului prea mult roşu şi violet. Norii mergeau agale pe cerul făgăduinței şi doar câte o adiere de vânt foşnea melodios crenguțele de copac. Şi o altă melodie îi lua locul, Universul devenind simfonia biruinței în acel început de toamnă.

Anii au trecut cu bune, cu rele, şi m-am trezit adolescenta ce credea că are pământul la picioare, că nimeni nu-i va destrăma noțiunile de "frumos", "bine", "imaginație", "talent", "poezie".

Dar viața nu iartă!

Sunt poet ce notează pe fața lunii descântecele auzite în iarna de mai, când timpul m-a lăsat în Valea Plângerii, printre stele şi doruri ce au împietrit orele în ani plângăcioşi ca şi cerul Toamnei spre care îmi este teamă să-mi îndrept privirea.

DESTINUL ne poartă în corabia vieții ca pe o coajă de nucă aruncată în valurile tumultoase ale mărilor, la discreția vânturilor sau uraganelor, a vârtejelor din adâncuri...

DESTINUL este mai degrabă ales de Cel de Sus care picură un gram din puterea lui nemărginită în trupul nostru de lut. Ne dă puteri de fiară hăituită, frumusețe de sirenă, înțelepciune de sihastru uitat de timpuri.

Aveam în jur de 20 de ani când mi-a apărut primul roman **„La porțile amintirii".** Duceam sub braț un dosar legat cu o pamblică albă. Îl țineam strâns cu amândouă mâinele ca pe o comoară de preț. Aveam între paginile dosarului primul meu roman pe care mă grăbeam să-l încredințez editurii. Muncisem mult la carte. Ceva din sufletul, din trecutul meu, fuseseră transpuse în paginile acelei lucrări.

Mă simțeam ca o şcolăriță ruşinoasă de ce am scris şi că am scris, dar am simțit o mare uşurare. Am avut simțământul

unic, divin, ca în fața unui duhovnic când vii cu smerenie ca să-ți spui păsurile şi ceri prin EL, Dumnezeu, alinare....

Domnul ***Virgil Cuțitaru*** îmi spune că a citit paragrafe din al meu manuscris şi, crede, că am reuşit să exprim simplu, fapte reale trăite şi retrăite de mine. Ineditul, prospețimea, lectura acestor pagini emană tocmai adevărul faptelor. A inclus cartea în lista editurii pe anul următor. Aveam timp să aduc corecturi, să şterg amintiri care dor.

A urmat maturizarea artistică, nopți nedormite, notări fugare la orele de curs şi mulțumirea de a avea aprecieri din partea criticilor.

Pe vremuri, cea mai emoționantă clipă era momentul când intram în tipografie şi simțeam mirosul tuşului ce acoperea cartea pe care scria numele meu. Mângâiam foile umede cu migală, în timp ce inima era gata să-mi sară din piept. Credeam că am învins... că mi-am găsit un loc onorabil în societatea nostră de parveniți. Vedeam cum dintr-un castan o frunză smulsă de vânt pluteşte fără rost şi cade obosită la picioarele mele. Fără să ştiu încotro merg şi de ce merg, mi-am depănat paşii spre munca sisifică a scrisului. Cu *„Eşarfa dezamăgirii”* mi-am învăluit anii, asemeni unei învingătoare.

Am primit cadou o eşarfă
prin care zăream ochiii lunii deveniți cocori şi norii ce se întunecau
asemeni gândurilor înainte de lăsarea ploii,
o eşarfă de culoare verde ce-a îngălbenit florile de octombrie
în cântec şi descântec,
pe cer, cârduri de păsări țeseau amintiri de culoarea smaraldului.
Eşarfa se destrăma la cea mai mică batere de aripi,
firele de borangic învăluiau trecutul şi viitorul,
inima ta şi inima mea,
câte o stea lumina prezentul aproape de noapte...
înspăimântată, am închis ochiii lunii scăldați de ploile friguroase.
Am mângâiat clipa gata să cadă departe de mine, nu m-am întristat,
i-am vorbit nespus de prietenos despre ce a fost

şi nu trebuia să fie,
o poveste simplă de iubire țesută din borangic într-o zi ploioasă,
cârduri de păsări poartă eşarfa din toamnă în toamnă,
plouă fără cuvinte,
doar cu doruri albite de ani pe zilele negre
încărcate cu frunze şi cu lacrimi de stele.

Oare de ce nu există şi meseria de scriitor, aşa cum este cea de cizmar, croitor, geamgiu?

Ce durere!
Cuvintele vor să iasă la pensie,
dar legea pentru ele nu există, n-au valoare….
Nu se vede lacrima nopții ce-alunecă pe foaie…,

***

Şi mingea aleargă pe teren, ea se vede..,
doar legea-i făcută de-un înțelept
ce-a votat sponsorizare…
fotbalistu-i om "mare",
are "valoare"….

***

Ce durere!
Cuvintele devin mai mici pe foaia înnegrită de vise
valoarea stă într-un meci,
nu într-un volum de rime

Nu se poate trăi, fizic vorbind, din munca scriitoricească. Eu cel puțin mă hrănesc cu iluzii, cu imagini frumoase pe care le aştern, clipă de clipă, fără a mă întreba de ce, de ce...

„Pierde timpul...!", spun alții,
"Cine mai citeşte în ziua de astăzi?"

O viață searbădă de copil singuratic, pasionat de scris... Doamne, ce grea e singurătatea! Îți lasă pentru toată viața înscrise, ca într-un cod genetic, stigmate de care nu poți să te desprinzi... Un liceu absolvit cu rezultate bune la învățătură,

disciplinată, ordonată, prea ordonată şi disciplinată... La ce bun munca, disciplina, reuşita... când , scrisul ca o rugină, macină sufletul făcându-te infirm pentru totdeauna?

Ai greşit ecuația,
îmi spune o prietenă, era atât de simplu
să aduci la numitor comun, întâi scăderea, apoi adunarea
şi rezultatul trebuia să fie plus unu.
Scăderea?
Ce-ar fi trebuit să scad din potopul de frunze lăsat spre apus,
din grămada de stele ce mi-au colorat degetele şi sufletul
în cenuşiu-amar?
Prietena mă priveşte îngăduitoare:
scazi tot ce este inutil: vise, speranțe, doruri,
rezultatul îl aduni cu lacrimi, dezamăgiri, tristețe,
Ai grijă!
Ridică la pătrat sufletul şi să scoți rădăcina iubirii din inimă,
nu poți trişa! Viața este un calcul matematic.
Reiau ecuația, formulele lunecau, anevoie, pe timp,
adunam şi scădeam, ridicam la pătrătat, dar rezultatul era mereu zero.
Lacrimile, dezamăgirile, tristețea deveniseră un tot
pe care nu-l puteam aduna cu speranțele împrăştiate pe foia
pătată a vieții,
se furişau printre numere, se acopereau cu doruri bolnave,
păcălindu-mi aşteptările ce ajunseseră aproape de rădăcina inimii.
Unde-am greşit? Unde-am greşit?
N-am putut extrage rădăcina iubirii,
prea adâncă, prea mare
pentru o viață de om,
şi sufletul devenise imens, copia lui se tupilase la marginea orei
acoperită şi ea de duiumul de stele din noaptea de azi.

Ochii blânzi ai mamei îmi apar în ceață, până şi icoana sfântă a mamei păleşte. Doar emoția începutului rămâne

trează. Îmi amintesc de un coleg de liceu care m-a întrebat odată: ***„Ce vrei să te faci?". „Scriitoare, ca să am bani mulți, mulți bani!"***

Anii au trecut cu greutăți, durereri şi bucurii puține. Realizări am avut destule. Dar pasiunea scrisului, pătrunsă în oase, în conştiință, dă toată viața o stare de infirmitate psihică, de îndârjire, ce te face să nărui munți, să pavezi oceane cu planete astrale, să învingi.

O existență mediocră, o facultate absolvită, iubiri trecătoare, clipe sublime alternând tot mai des cu mizeria vieții cotidiene.

Ce e poezia?
Întreabă Nebunul ce are hectare,
şi fabirici, şi curci, şi salam de vânzare,
întreabă golanul din Piața Unirii care înjură sub formă de rime,
şi pe țiganul ce vinde semințe,
scuipând din când în când sinonime
Nu plânge, POEZIE!,
lasă nebunii să se creadă poeți
pe pământul făgăduinței nu mai e loc de blestem.

POEZIA e clipa risipită la lăsarea nopții, POEZIE de iarnă, grăbită trecere spre alte timpuri, mi-ai făcut tristețea albă în amăgirea înserării.

Îmi place creația lui Nichita Stănescu, are capacitatea de a crea noi raporturi între cuvinte; cuvintele şi necuvintele poeziei sale dobândesc însuşiri umane, au comportament şi trăiri, se iubesc şi se urăsc, se apropie şi se resping pentru că ele însele nu exprimă sentimentele, ci sunt chiar sentimentul lui. În poezie se împleteşte nostalgia cu iubirea şi admirația persoanei iubite într-o manieră neomodernistă. Lirismul abstract este transpus în poezie într-un mod foarte fin conturat. "*Mă înec in lumine*" este o metaforă ce simbolizează

atmosfera tandră şi plină de farmecul iubirii şi al clipei ce este învăluită în lumină. Lumina semnifică dragostea, puritatea sentimentelor.

Stănescu însuşi afirma: *"poezia nu este numai artă, este însăşi viaţa, însuşi sufletul vieţii"*. De-a lungul întregii sale creaţii se disting încercări de a defini concepţia sa despre cunoaştere prin artă, despre echilibrul dintre conţinutul şi forma poeziei, despre relaţia poetului cu cuvântul. Poezii pe această temă: "Ars poetica", "Arta poeziei", "**Arta poetică**", "Arta scrisului", "Autoportret", "Poezia".

"Tot ce nu-i uitare ne uzează substanţa; remuşcarea este la antipodul uitării. De aceea se ridică e ameninţătoare ca un monstru străvechi ce te răpune din privire sau îţi umple clipele cu senzaţii de plumb topit în sânge", afirma **Emil Cioran în "Amurgul gândurilor".**

Îmi place în mod deosebit *Emil Cioran* prin temele pe care le abordează: singurătatea, melancolia, deznădejdea, dar şi iubirea, în ideea în care erosul ar putea reprezenta o formă de apărare de vidul existenţei. Filozoful dovedeşte o imaginaţie inepuizabilă prin felul în care îşi construieşte un anume scenariu al suferinţei, îndoindu-se de puterea filozofiei de a înţelege lumea şi de a salva omul de o incurabilă condamnare la ratare. Trăind într-o mistică logodnă cu singurătatea, se consideră "*un Iov fără prieteni, fără Dumnezeu şi fără lepră*". Experienţa morţii devine crucială, din moment ce doar în percepţia inexistenţei apare adevărata ordine a lumii în care ţi-a fost hărăzit să-ţi trăieşti viaţa, moartea dovedindu-se a fi începutul şi sfârşitul. Se identifică în această dramă a spiritului necredincios o formă de înfrângere şi de disperare, iar fragmentele care surprind condamnarea la moarte a omului şi mediocritatea filozofică în faţa acestei inevitabile drame reprezintă în "*Amurgul gândurilor*" o veritabilă mitologie a eşecului.

Doresc să enumăr şi un poet care nu-mi place, să-mi fie iertat, este *Mircea Dinescu*. Spre exemplu: *„Biet amor de barză chioară / Pentr-un stâlp de telegraf /…Mațul tău mă înfioară /Damful tău mă face praf."* (BALADA PREAFRUMOASEI CONSTIPATE ŞI-A ÎNAMORATULUI CUFURIT). Este de acceptat ca asemenea versuri, lipsite de bun simț, să ia premiu pentru literatură..., dar asta e poezia de astăzi..., probabil.
Am publicat romanele de dragoste **„La porțile amintirii**", „**Dragoste de țigancă",** după care se va turna un film, „ , romanul polițist „**Oglinda cu două fețe**"; studiile etnografice „**Descântece pentru ursită**", „**Magia descântecilor**", volumul de poezii „**Oglinzile timpului**" .

Am participat la alcătuirea antologiilor de poezie *„Muguri iertați", „Cărticica mea de Crăciun", „Cărticica mea de iarnă", „Arta sfâşiată", „Cuvântul ca o pradă", „Amintiri temporale din faptul serii". „10 poeți ai Iaşului", „Zâmbetul primăverii"; „*

Am contribuit la apariția antologiei pentru copii *„Biblioteca Maia Martin"* şi a antologiei *„Dispare dragostea?".*

Am luat Premiul de Excelență la Concursul național de poveşti *„Universul poveştilor"*, 2011 .

I-am dat materiei ochii, gândurile şi dezamăgirile
pe care le-a îngropat în punctul din care s-a născut Universul,
legea relativității s-a anulat, explozii solare
au format găuri negre,
dar eu m-am ascuns după o creangă de măr.
Ochii au desenat Luceferi, cu grijă ca să nu supere Luna
care pe jumătate se afundase, gânditoare, în ziua de ieri,
Îmi păzeau Luceferii amintirile, îmi împleteau cu sterlici de miere dorurile,
apunând departe tristețele ca un ecou,
Doamne, cât de catifelată e inima lui!
Gândurile au dat viață stelelor,
duium de lumini au început să curgă pe apa timpului,

înconjurându-mi ființa asemeni ielelor,
mă luau cu forța în hora destinului, mă îndemnau să mă grăbesc
Doamne, cât de greu am învățat paşii!
Dezamăgirile au invadat cerul,
noaptea au pus stăpânire pe ochi, pe gânduri,
punctul devenise o verticală pe care-mi era frică să urc.
Universul s-a împărțit în trei, pământul nu mai conta pentru mine,
ochii, gândurile, dezamăgirile îşi aveau partea întreagă,
doar inima se zbătea neputincioasă între hotare,
între umbre de lumini
ale prăpăstiei în care am să alunec fără să vreau,
Doamne, ce grele sunt amintirile înnegrite de timp!

Vreau să-mi fac un fel de calcul, un bilanț al şirului de ani în care am fost numai eu. Trebuie să adun, să scad mult, pentru a ieşi victorioasă la *"Roata norocului"*.

Dar viața nu e o ecuație cu două necunoscute…
Dacă nu trişez, voi fi învinsă.

Tănase CARAŞCA

S-a născut la 9 februarie 1950 în localitatea Teliţa din judeţul Tulcea.

În perioada studiilor, a frecventat cu regularitate şedinţele Cenaclului *„Flacăra”* din Bucureşti condus de regretatul poet ***Adrian Păunescu***, venind în contact şi cunoscând multe personalităţi ale vremii. În anul 1975 se desparte definitiv de acesta manifestare care devine un spectacol artistic(de succes, dar nu cenaclu!) pe stadioanele ţării.

Scrie încă din perioada liceului, dar nu publică decât sporadic în ziarul local „Delta” Tulcea, colaborarea fiind întreruptă în anul 1977 fiind transferat la Combinatul Metalurgic Tulcea unde ocupă pe rând, funcţiile de Adj. Şef Serviciu, Şef Serviciu, iar din anul 1991 până în februarie 2011, Director de Resurse Umane. În prezent este pensionar şi trăieşte în oraşul Tulcea.

Este membru al colectivului de redacţie al revistei literare „**Steua Dobrogei**” din Tulcea, colaborator permanent al revistei literare „**Boema**” din Galaţi, colaborări la revistele

„Moldova Literară” din Iaşi *„Daima”* din Tulcea, ziarul *„Delta”* din Tulcea, reviste şcolare şi de cultură din Tulcea.

Este membru al Asociației Scriitorilor „Aegyssus” Tulcea din anul 2009.

Cărți publicate:

- **Altfel Spuse – Fabule şi Fabulații** – poezie umoristică / satirică, ed. Harvia-2003
- **Parodii Alternative** – poezie umoristică / satirică, ed. Harvia, 2007
- **Desculț prin urzici** – proză umoristică, ed. Karograf, 2010
- **Reflecții**-*Poezii de suflet*- ed. Karograf-2011

Colaborări:

- **Noaptea curcubeielor lungi** – (22 pagini) - volum colectiv de proză, eseu, umor, ed. Inforapart, 2010 coordonat de ASPRA Galați - Petre Rău
- **Artă Sfâşiată** - volum colectiv de poezie contemporană-ed. Arhip Art, Sibiu, 2011 coordonat de Valentina Becart
- **Clipa** – volum de versuri (In memoriam) aparținând poetului Ştefan Romeo Ghioc, ed. Karograf 2012, apărut sub îngrijirea lui Mihai Marinache (prefață) şi Tănase Caraşca(postfață)

Despre autor:

Olimpiu Vladimirov, Mihai Marinache, Petre Rău, Constantin Bejenaru.

Scrisoare către prieteni

Exact acum 57 de ani, în dimineața zilei de 09.02.1950, în jurul orei 4,00 dimineață, o țărancă dintr-un sat nord-dobrogean, înconjurat din trei părți de un codru multisecular, dominat de stejari şi tei falnici, cu seninătatea omului de rând, a adus pe lume într-o căsuță sărăcăcioasă din paiantă şi

chirpici, ridicată la o aruncătură de băț de buza pădurii, pe un frig năprasnic, cu ajutorul unei moaşe empirice, un băiețoi de 5,5 kg, năzdrăvan, dolofan, agitat şi normal, grăsunel ca un pepene. Era al doilea produs al părinților mei şi spunând asta cred că nu vă este greu să înțelegeți că este vorba despre apariția mea pe această lume.

Am trăit o copilărie acoperită de lipsuri şi nevoi, dar plină de bucuriile libertății şi multiplelor posibilități de etalare a jocurilor, şotiilor şi ghiduşiilor copilăreşti într-un areal plin de farmec, fără bariere sau limite impuse de legi, reguli sau persoane. Pădurea era a noastră, iar noi ne revărsam asupra ei întreaga dragoste, dar şi autoritate specifică vârstei, astfel încât simbioza ce se crea dispunea de toate elementele care să ne facă să ne simțim fericiți şi stăpâni pe existența noastră. Sigur că în asemenea situații şi cu posibilități multiple de afirmare a talentelor, unele entități se mai deformau, mai sufereau transformări, iar noi, autorii de drept sau morali, eram pedepsiți de părinți, pentru că educația era principala lor preocupare lăsată pe un plan secundar din motive lesne de înțeles. Aproape că nu era zi lăsată de Dumnezeu în care mama, de altfel o femeie extraordinară, autoritară, dar destul de permisivă, să nu primească reproşuri, reclamații sau amenințări în urma matrapazlâcurilor făcute de noi în timpul zilei, motiv pentru care eram ciufuliți, urechiați, cureliți şi tot ce poate să însemne o pedeapsă aplicată de mama, care ştia unde şi cum să dea, ca durerea să nu fie prea intensă, dar să aibă efecte şi să ne provoace poftă de somn.

Aiurea, a doua zi o luam de la capăt şi tot aşa până când...

...Am crescut mare, am învățat multe în şcoală, dar mai ales de la viață, şi iată azi am ajuns un „domn inginer”, cu studii altfel decât inginereşti, dar care într-o fabrică de mari proporții, unde aproape toți cei investiți cu o funcție, hai să-i zic mai acătării, sunt considerați ingineri, am acceptat şi eu

acest apelativ şi chiar m-am obişnuit cu el de-a lungul anilor. Deci, după o viaţă petrecută pe principala platformă industrială a oraşului meu, cu bune şi rele, cu realizări şi eşecuri, iată-mă ajuns să ating vârsta de 57 de ani azi, 09.02.2007.

Când eram copil şi începusem să percep realităţile în felul meu şi în spiritul educaţiei religioase din familie, gândeam cu mare dezamăgire că în anul 2000, când era „programat” sfârşitul lumii, o să am „frageda” vârstă a semicentenarului, dar iată că am trecut şi acest prag, am înaintat, convins fiind că sfârşitul acela anunţat o să vină el o dată şi odată, dar nu prin dezlegarea unei necunoscute dintr-o ecuaţie simplă.

Este aniversarea zilei mele de naştere şi mi-a venit un dor nebun de voi. Prin cele câteva rânduri ce vi le-am scris, simt că am stat de vorbă cu oameni dragi mie şi apropiaţi sufletului meu.

Cine sunt eu?

Aşa cum e normal, ca orice om de bun simţ, când se apucă de o treabă serioasă cum fac eu acum, trebuie să se prezinte în faţa cititorului, pentru a-l cunoaşte şi a şti cu cine s-a încurcat, aşa că iată cine sunt: al doilea copil născut, de sex masculin al părinţilor mei pripăşiţi în satul Teliţa, o localitate aşezată între dealurile împădurite din nordul Dobrogei, la o distanţă de 25 de kilometri de Tulcea, cu bunici ţărani de viţă veche, viticultori pricepuţi pe linia tatei şi universali pe linia mamei dar cu descendenţă un pic mai pretenţioasă, ea fiind fiică de dascăl bisericesc, am fost eu copilul dezmierdat mai târziu Nică. La început, imediat după război, părinţii mei au încercat o viaţă străină lor, aceea de orăşeni, plecând la Constanţa unde tata s-a angajat ca docher în port iar mama casnică şi cocoană în devenire. Nu au rezistat prea mult, au

stat atâta timp cât să-l facă pe fratele meu Nelu, iar după vreo doi ani, s-au întors în Sarica, unde locuiau bunicii dinspre tată, considerați prin partea locului oameni bogați, aşa numiții chiaburi şi unde aveau şi ei o bucată de vie nobilă şi vreo câteva hectare de pământ sterp, care nu dădea roade pe măsura muncii depuse, din cauza posibilităților primitive de lucru. În casa bunicului, cu trei odăi şi o prispă lată cu pretenții de verandă, domnea o "bogăție" sub o formă de sărăcie cruntă, nu că nu ar fi avut cu ce, ci pentru simplul motiv că erau învățați să ceară foarte puțin de la viață, şi singurele pretenții erau să mănânce şi să bea pe săturate, aceasta fiind starea de bine pe care o percepeau, în toată splendoarea ei. Paturi din scânduri pe capre din lemn, cu rogojini din papură iar deasupra un preş țesut în casă, o masă şi câțiva tabureți, o icoană şi o candelă ce ardea aproape tot timpul erau mobila din casă. Pe pereți, într-o ordine absolut inexistentă erau înşirate hainele bune de duminică atârnate în cuie de mărimi diferite bătute în pământul argilos, lângă şiraguri de ciuşcă uscată, mănunchiuri de busuioc, mentă, sunătoare şi alte ierburi, funii de usturoi, şi nelipsitele crenguțe de nuc uscate ce erau înlocuite în fiecare an la rusalii. Pe jos pământ bine bătucit pe care iarna se punea un strat gros de paie din grâu pentru a nu călca cu piciorul gol direct pe pământul rece. În acest strat de paie, erau găzduiți iarna noii născuți din lumea animalelor: purceii, vițeii, mânjii, mieii şi iezii pentru a fi feriți de efectele frigului de afară. La începutul căsniciei, mama şi-a adus drept zestre de la părinți o plapumă şi o saltea din puf pe care să doarmă. Bunica, după ce a studiat cele două obiecte ca fiind nişte curiozități, l-a chemat pe tata şi i-a spus cu un ton zeflemitor, ca un fel de condamnare:

- Băiete, tu cu fata asta n-o să faci avere. Îi place să doarmă pe moale.

După o conviețuire de câteva luni, la începutul iernii ce bătea la uşă, tata s-a certat zdravăn cu bunicul care îl tot ducea

cu vorba şi nu îi dădea pământul pe care îl promisese, ca să abandoneze serviciul de la Constanța şi să redevină ceea ce era cel mai potrivit, adică țăran, aşa cum au fost toți, din tată-n fiu de când se ştiau şi pentru care îi lăsase Dumnezeu să trăiască pe acest pământ. Chiar dacă nu mai era în toate puterile, bunicul nemaifiind tânăr, călcându-şi cuvântul dat, l-a împroprietărit pe tata cu pământul cel mai slab productiv, lângă care au mai intervenit şi zâzaniile bunicii căreia nora nu-i era pe plac datorită apucăturilor “domneşti,, pe care le adusese de la Niculițel şi în plin sezon rece, şi-au luat băiatul, au urcat puținele bagaje într-o căruță şi au plecat în cel mai apropiat sat, Telița, unde în aceeaşi zi au găsit o gazdă la baba Pena într-o căsuță chiar sub poalele pădurii, unde în iarna ce a urmat, m-am născut eu. În anul următor şi-au încropit o casă din ceamur învelită la început cu paie, apoi cu stuf aşa cum erau majoritatea caselor din zonă şi au devenit cetățeni români, proprietari ai unei locuințe într-un sat în care trăia o comunitate compactă de ucraineni. Casa construită într-o mică mahala ce a devenit în scurt timp românească, era o locuință modestă şi sărăcăcioasă, dar le dădeau părinților mei siguranța libertății proprietarului stăpân pe acareturile sale şi hai să spunem, pe soarta sa.

Plecarea tatei din Sarica, locul ce i-a rămas totuşi în suflet până la sfârşitul zilelor, îl pun doar pe seama orgoliului celor din familia mea, cu atât mai mult al lor, când cuvântul dat în ceea ce priveşte împroprietărirea cu pământ, a fost încălcat grosolan chiar dacă bunicul avea 28 de hectare de pământ din care patru erau cu vie nobilă şi unul cu livadă, două perechi de cai zdraveni, patru vaci, şi un măgar bine întreținut pentru sacaua cu care aduceau apa de la cişmeaua aflată cam la un kilometru distanță, singura sursă de apă din zonă. Cu atât mai mult, din poziția mea de acum, nu înțeleg reacția bunicului, de altfel un om generos deoarece, din cei patru copii pe care i-a avut, doar tata, cel mai mare, revenise

plin de speranțe şi elan în locurile acelea care mai târziu au devenit vestite pentru vinurile sale. Ceilalți trei, Vasile a fost dat dispărut pe frontul de est, tanti Tudorița a plecat în Bulgaria la Silistra în 1940 când a fost cedat Cadrilaterul, împreună cu soțul ei care era bulgar şi unchiul Ionel, care rămăsese la Constanța şi nu a mai revenit niciodată de acolo, devenind orăşean sadea.

Aşadar, la patru ani după Nelu, în acea iarnă geroasă, în căsuța sărăcăcioasă a babei Pena, de sub poalele pădurii din Telița, am venit pe lume eu, după cum am spus, al doilea copil al familiei.

Deci, m-am născut într-o noapte friguroasă de februarie, în anul de mijloc al secolului XX, asistat de o moaşe de țară pe nume Onilă, care nu ştiu cum, a reuşit miracolul de a o ajuta pe mama să mă aducă pe lume pe cale naturală în condițiile în care am avut nici mai mult, nici mai puțin de cinci kilograme şi jumătate gol-goluț, cu buricul tăiat, că s-a minunat coana moaşă de minunea apărută, iar când a vrut să mă ridice, era să mă scape de două ori din pelincile în care mă înfăşase. Acum eu mă gândesc, că de n-ar fi ştiut mama să nască la domiciliu, nu aveam nici o şansă de supraviețuire pentru că pe timpurile despre care povestesc, nu prea se auzise de telefon, salvare, maternitate, cezariene sau alte minuni fără de care în zilele noastre, nici nu ar avea curajul vreo femeie să rămână gravidă. Îmi vine să râd, dacă mă gândesc şi la metodele contraceptive despre care nu se ştia nimic pe atunci, nu că ele nu ar fi existat, dar erau în contradicție totală cu politica demografică a regimului comunist ce venise ca un tăvălug peste noi şi a perceptelor religioase care ca şi acum condamnă contracepția, ca să nu mai vorbim despre avort. Mama mi-a povestit că la naştere aveam pe față un strat de grăsime de parcă aş fi fost tăvălit prin făină albă şi aveam o voce răguşită de bariton când plângeam, asemănătoare cu

grohăitul unui purcel. Purtatul în brațe era o corvoadă greu de îndeplinit pentru oricine avea curajul să mă ridice, dar laudele nu conteneau:
că sunt un copil frumos, cuminte, deştept, că voi fi norocos, cinstit şi corect, băftos, bun, etc, etc, ca să nu mai pomenesc despre dragoste, iubire, care la vremea respectivă nu prea erau priorități pentru mine.

După cum vedeți, m-am născut într-un vărsător plin de calități, aşa cum se spune despre această zodie, cum că ar fi aşa şi pe dincolo (numai de bine), dar pe care eu n-aş da prea multe parale, nu pentru că aş fi zgârcit, că doar m-am prezentat mai sus ca fiind un om bun şi generos, ci pentru că vorba ceea, "trecutul mi-l ştiu, prezentul îl trăiesc şi este vai de mama lui, iar viitorul este previzibil, având în vedere pe ce călcăm acum".

Pentru că doi băieți erau absolut insuficienți la casa părinților mei,(oare de comun acord?) au mai pus de unul şi la distanță de doi ani de mine, s-a născut sora mea Tudora, dezmierdată şi ea la rândul ei Dorina, nume predestinat pentru ceea ce urma să devină viața ei, pentru că a fost în tinerețe o frumusețe autentică (pe bune) fiind adorată de mulți bărbați şi nu aş băga mâna în foc nici acum când este la o vârstă respectabilă şi când este la fel de uşor de remarcat precum o magnolie între păducei.

Atât numele meu cât şi al soră-mi ni se trag normal, de la naşul nostru comun Tudose Țugui, un om de vază în sat pentru că era şeful depozitului de lemne, funcție importantă dar fără prea mari responsabilități, deoarece satul fiind înconjurat din trei părți de pădure, nimeni nu cumpăra lemne de la depozit, deci titularul postului nu avea duşmani ci numai prieteni în rândul consătenilor. Lemnele erau cumpărate doar de orăşeni, pentru că ei aveau bani şi numai ei aveau obligația să le cumpere. Țăranii din Telița nu cumpărau lemne, ar fi fost o mare ruşine pentru cel ce ar fi făcut-o, ei considerau că

pădurea era şi a lor şi în consecinţă era normal să beneficieze de dreptul moral şi material de coproprietari. Pădurarii cunoşteau acest mod de a privi lucrurile şi vrând-nevrând, trebuiau să accepte situaţia pentru că altă soluţie nu aveau şi fiind localnici sau de prin împrejurimi, evitau astfel conflictele care nu s-ar fi terminat şi ar fi generat multe necazuri ambelor părţi. Tatăl meu nu a cumpărat niciodată lemne pentru necesităţile gospodăriei, pur şi simplu se ducea în pădure şi recolta atât cât considera că îi trebuiesc, cu voia sau fără voia pădurarilor. Este adevărat că atunci când pădurarul îl anunţa că are cutare lucru de făcut în pădure, tata era primul care răspundea la solicitări şi aşa procedau toţi, pentru că aveau nevoie unii de alţii.

Revenind la numele pe care le purtăm eu şi soră-mea, dacă stau bine şi mă gândesc, la ea găsesc o legătură, chiar destul de justificată, dar la mine? Am încercat de multe ori să aflu care a fost logica de care s-au agăţat atunci când mi-au trecut numele în certificatul de naştere, dar mama a ţinut-o una şi bună că altă variantă mai frumoasă decât cea aleasă de nanul Tudose, nu s-a găsit, aşa că mă mulţumesc şi eu cu numele ce cu onoare îl port.

În ceea ce priveşte evoluţia demografică a populaţiei din mahalaua mea de români infiltraţi cine ştie cum şi de ce, printre populaţia de ucraineni absolut majoritară şi autoritară ce reprezenta cam 95% din ceea ce trăia în Teliţa în acel mijloc al anilor cincizeci, eu am o teorie proprie. Într-o comunitate de slavi, de altfel oameni deosebit de conservatori ca orice minoritate într-un areal întâmplător, dar buni şi omenoşi la nevoie, noi românii pripăşiţi din varii motive, eram o enclavă un pic rustică, ce încerca să se integreze într-un angrenaj ostil şi greoi cu sorţi de izbândă ce rareori aveau şanse de reuşită. De aceea, toţi cei din mahalaua românească, la rândul lor constituiau o comunitate minusculă ce nu se lăsa asimilată de majoritatea satului, toţi trăind şi ajutându-se între ei ca nişte

rude apropiate, chiar dacă, nu o să vă vină să credeţi, nici o familie nu se înrudea cu alta decât cu o întâmplătoare legătură artificială de cumătru, fin sau naşă. Printre familiile de români, s-a pripăşit şi una de ţigani lingurari, nea Nicu, capul familiei(nu ştiu de ce i se spunea nea Nicu pentru că pe el îl chema de fapt, Ion Ion), ca şi soţia lui, ţaţa Miţa, fiind consăteni cu mama, din Niculiţel, sat în care şi acum trăiesc o comunitate destul de numeroasă de ţigani românizaţi complet şi integraţi aproape perfect în mulţimea de localnici.

Nea Nicu era fierarul satului, din acest motiv familia lui fiind ceva mai înstărită iar eu adeseori eram invitat la masă dacă întâmplător şi nu ştiu de ce asta se întâmpla mai mereu, mă aflam prin curtea lor fără gard, să poată intra căruţele şi caii care veneau la dres. Potcovitul cailor era o mare atracţie pentru mine, mirosul de copită arsă mă atrăgea din motive pe care nici acum nu mi le explic şi de multe ori îmi forţam imaginaţia şi mă visam fierar potcovind caii sătenilor cu măiestria lui nea Nicu.

În acea curte, mi-am petrecut multe din jocurile copilăriei împreună cu băiatul cel mic al familiei, Ilie, care era cam de vârsta mea, pentru că fierătaniile care se găseau peste tot, erau o atracţie irezistibilă pentru noi copiii. Nea Nicu era un om tare de treabă şi ne tolera prezenţa gălăgioasă şi neastâmpărată şi uneori ne mai punea să tragem la foi, dar o împuţeam repede, pentru că efortul era destul de mare pentru noi nişte slăbănogi cu ochii doar după joacă.

În faţa casei noastre vechi, care azi nu mai există, duminica se ţinea hora satului, în şoseaua pietruită şi bătucită de atâtea jocuri populare care româneşti, care ucrainene tradiţionale, care inventate sau aduse de tinerii mai răsăriţi ai satului, toate jucate drăceşte după o armoşcă rusească mânuită cu măiestrie de nea Nelu armonistul sau nea Forca, fără nici o oprelişte din partea prafului ce se ridica atunci când flăcăii satului nu se îngrijeau din timp să ude din belşug locul cu apă

cărată cu găleţile de la cele nouă fântâni din apropiere de la care se alimenta tot satul. Maşini nu prea treceau prin sat ca sa poată cineva spune că acestea ar produce vreun deranj, în condiţiile în care pe vremea aceea, când trecea o maşină, era un eveniment de o importanţă deosebită, comentat îndelung şi despre care trebuia să afle neaparat tot satul. Căruţele treceau neobservate, nereprezentând un pericol de luat în seamă de cei încinşi în hora atât de mult aşteptată pentru că atât căruţaşii, cât şi caii erau învăţaţi şi ocoleau hărmălaia luând-o pe un drumeag lateral. În aceste condiţii, duminica, la portiţa noastră, pe preşurile întinse pe jos, cu buzunarele pline cu seminţe de floarea-soarelui sau dovleac, cu năut prăjit, sau fructe (dintr-ăstea mai rar că prin mahalaua noastră nu prea creşteau pomi, fiind o zonă pietroasă în care greu se prindea câte o plantă, ca să nu mai vorbim de pomi), se aşezau care cum veneau, priveau la horă, vorbeau despre toţi vrute şi nevrute, miroseau primii o eventuală legătură şi lansau zvonuri de nuntă, mâncau seminţe sau ce mai aduceau, bârfeau periodic, iar spre sfârşitul horei, înainte să spargă gaşca, uneori mai hotărau: “*Hai măi fraţi români, să mai facem câte un copil*,,. Asta o presupun eu, că prea ne-am născut pe serii, în perioade care mă absolvă de eventuale acuzaţii cum că mi-aş fi băgat eu nasul în chestiunile intime ale celor în drept, dar faptul că la fiecare familie apărea câte un copil cam în acelaşi timp, cu abateri neglijabile şi asta nu numai o dată, mie îmi spune ceva, şi nu pot să cred că nu exista un aranjament în acest sens. Că mamele erau sau nu de acord, asta nu prea aş putea să spun, dar presupun că părerea lor conta în aşa măsură încât rămâneau gravide cam în acelaşi timp şi vrând-nevrând, năşteau cam tot în acelaşi timp, că rar se mai întâmpla să se moşească una pe alta. De fapt mamele noastre fiind ţărănci autentice, aveau şi un avantaj din toată povestea asta pentru că atunci când plecau la câmp, se rânduiau care să rămână acasă să ne alăpteze pe toţi, sau mă rog pe cei care

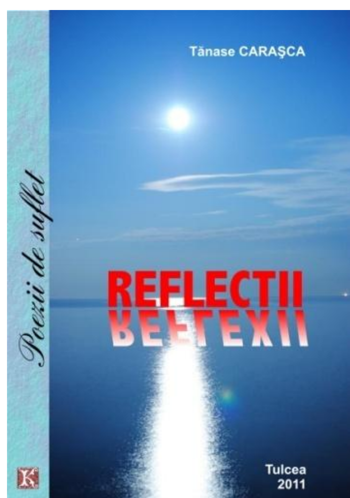
serveam țâță, că oricum altceva nu aveam ce mânca şi vrând-nevrând sugeam ca elefanții până pe la doi ani, doi ani şi jumătate de le secătuiam pe sărmanele noastre mame de vlagă, încât preferau câmpul decât rândul la alăptat. Pentru că laptele nu mai ajungea, unii dintre noi luam câte un codru de pâine în mână, muşcam din el, apoi ne duceam la sânul mamei de rond şi trăgeam câte o duşcă de lapte, după care mestecam şi înghițeam, până ne făceam plinul.
În acest context, pot să spun că sora mea Dorina a supt până pe la trei ani că se luase mama de gânduri şi cu toate astea, tot leşinată şi slabă a fost până a crescut mai măricică şi a putut pleca de acasă, dar să nu anticipez şi să vorbim despre asta la timpul şi locul potrivit.

Aşadar, mahalaua românească, odată cu trecerea anilor, a devenit vestită datorită nouă copiilor pe care îi avea şi pentru năzdrăvăniile pe care le făceam în grup, sau individual, dar pentru care ne luam rația zilnică de ciomăgeală în mod curent de la mame, că ele dădeau mai cu milă, că vorba ceea *"unde dă mama,creşte"*, asta doar ca să nu nimerim pe mâna taților care băteau cu mai mare simț de răspundere. Cel puțin în ceea ce îi priveşte pe cei din familia mea, mama avea grijă ca atunci când făceam boacăne, să nu ajungem pe mâna tatei care avea o mână grea şi lovea uneori necontrolat şi de aceea prefera să ne găbjească ea cu mâna ei uşoară, care rezolva problemele rapid şi eficient. Din această cauză, eu care eram un mare neastâmpărat, am încăput pe mâna tatei doar de trei ori şi mă fericesc că am scăpat întreg din toate cele trei conflagrații, care aşa cum spuneam, au devenit şi ele amintiri care au farmecul lor, deci nici vorbă de resentimente, reproşuri sau simțăminte aiurea. Eu fac parte din categoria celor care cred că bătăile copilăriei îşi au rostul lor şi au avut un rolul important în educarea şi formarea celor necopți. În ciuda acestei păreri, pe care ştiu sigur că mulți nu o agrează şi o consideră de modă veche, eu nu mi-am bătut copii niciodată,

chiar dacă de multe ori am fost tentat să o fac. Îi sfătuiesc şi pe alții să procedeze la fel.

La zece ani după Nelu, şase după mine şi patru după Dorina, în toamna lui '56, într-o noapte de noiembrie, a apărut ultimul dintre frații mei, Mihai, devenit mai târziu Mişu, personaj ce va ocupa un spațiu destul de consistent în prezenta povestire, datorită gradului mare de dificultate al timpurilor pe care le-a străbătut până la maturitatea deplină dar mult amânată şi poziției de mezin al familiei de care a ştiut să profite din plin.

Deci, dragul meu cititor, acum ştii că mă trag dintr-o familie săracă de țărani care şi-au dat silința şi au făcut patru copii, care mai de care mai năzdrăvan, neîntrecuți în năzbâtii şi jocuri ale copilăriei, ca majoritatea celor crescuți la țară şi trecuți prin prafurile pământului, apa râurilor, frunzişul copacilor şi cântecul sublim al păsărilor.

Telițene!

Dacă te vei regăsi în carte ca personaj pozitiv, negativ sau neutru, fii sigur că am scris despre tine cu drag, pentru că ai făcut parte din viața mea şi de aceea te rog să mă ierți dacă pomenesc într-un loc sau altul despre cei dragi ție trecuți în neființă. Toți vom trece dincolo mai devreme sau mai târziu, dar e bine ca numele noastre să nu rămână înscrise doar pe o piatră, chiar dacă noi niciodată nu avem timp să ne gândim la asta.

(fragmente din vol. „***Desculț prin urzici***)

„De dor de voi, am şters cu dosul palmei
Dintr-o mişcare, praful ce se strânse...
Am căutat iar prin cotloane ascunse
Iubite amintiri în pragul toamnei."
*(Revedere – din volumul de poezie „**Reflecții"**)*

Gânduri de seară

Bună seara iubito,
gândul la tine mă înfioară
şi-mi dă puterea să păşesc
peste tot ceea ce mă înconjoară
stânci, nisip, prundiş şi tină

şi-i omenesc
să dau la o parte pietre de moară,
ca să ies la lumină.

Bună seara, iubito,
închid ochii şi te zăresc
stând pe malul mării şi privind
la apa limpede vălurind,
unduind,
iar chipul tău legănat
de apă pe nisipul fin şi mat
visând horoscop omenesc.

Bună seara iubito,
privesc în gol,
dar simt că într-un bol
cât un căuş
e inima-mi de pluş
ce-o aduc

să ți-o dau ție
de dragoste să-ți fie.
Iubito,
decât cândva
inima ta
să-ți spună altceva,
mai bine, pe cea din căuş
arunc-o în valuri
să se zdrobeasca de maluri,
Acuş!

Vasile POPOVICI

Născut la 20 decembrie 1938, în localitatea Corni, Botoşani.
Studii: Facultatea de limba şi literatura română. **Profesor.**
Activitate literară : ***- Phöenix -*** revistă şcolară, - fondată în 1970; ***- Paradoxuri -*** vol. I (Poezii) – Edit. Princeps, Iaşi, 2007; ***- Joc perpetuum*** - vol. II (Poezii) - Edit. Princeps, Iaşi, 2007; ***- Demonul angelic*** - vol. III (Poezii) - Edit. Princeps, Iaşi, 2008; ***- Cântece şi taine*** - vol. IV (Poezii) - Edit. Princeps, Iaşi, 2008; (volum inclus în cartea „Demonul angelic"); ***- Întoarcerea în Nimic*** - vol. V (Poezii) - Edit. Princeps, Iaşi, 2008; ***- Pleacă cocorii -*** vol. VI - (poeme alese) Edit. Stef, Iaşi, 2011; ***- Arc de curcubeu –*** vol. VII – (Poezii) Edit. Stef, Iaşi, 2012; ***- Meteor –*** vol. VIII – (poeme alese) Edit. Stef., Iaşi, 2012.
Volume pregătite pentru tipar: Carusel; Pământul ca o punte; Materia respiră; Solstițiu hiperborean;
În lucru: Obsesia nonsensului – Poezii; Exilat pe pământ – roman în 2 volume; Păcatul iubirii – roman; Remember – reflecțiile unui neoplaz; Exegeze-eseu; „Vatră srăbună" – culegere de folclor şi etnografie din zona Corni – Vorona – Tudora.
Apariții în publicații: *Țara de SUS, Moldova Literară, Dor de Basarabia, Absolut, Falezele de piatră, Sămănătorul, Singur, Ecouri Literare, Constelații diamantine, Revista Familiei, Familia, Zeit, Boema, Nomen Artis.*
Premiul Astra – obținut la Festivalul național de poezie „Nicolae Drăgan"- Galda de Jos – Alba, 2010;

Premiul special - la Festivalul Internațional de Creație Literară „Titel Constantinescu” ediția a IV –a, 2011, organizat de Editura Rafet din Râmnicu Sărat, județul Buzău;
Mențiune la Concursul internațional de Poezie pentru românii din întreaga lume „Starpress” 2012 ;
Mențiune specială la Concursul internațional de Proză pentru românii din întreaga lume „Starpress” 2012;
Premiul I la Concursul național de poezie, proză…*„Pe aripi de dor domnesc”*, Domneşti – Argeş, ediția a V-a, 2012;
Mențiune la Concursul internațional de creație literară „Visul”, Ediția a VII-a, 2012, secțiunea volume publicate.
Prezent în:
Antologia **„Între râmnice”**/ Editura Rafet, 2011/ Antolog – Constantin Marafet – Râmnicu Sărat;
Antologia de poezie **„Artă sfâşiată”** / Edit. Arhip Art, Sibiu, 2011, antolog – Valentina Becart;
Antologie de poezie şi proză **Confluențe lirice** / Edit. PIM, Iaşi, 2012;
Antologia **Căutări prin vara arsă de cuvinte** – antolog Stancu Nicolae, 2012;
Antologia **„Romeo şi Julieta la Mizil”** - 2012;
Antologia universală a poeziei româneşti contemporane **„Meridiane lirice”** – Armonii culturale 2012.
Referințe critice: Valentina Becart, Maria Cozma-Crocy, Violetta Petre, Maria Vasiliu, Maria-Cornelia Postescu, Ştefan Doru Dăncuş.
Membru al Ligii Scriitorilor din România – Filiala Iaşi.

Am scris...

Poezia mea e frustrată de optimismul şi patriarhalul ce domină poezia coşbuciană, nu are prea multe afinităţi cu tânguirea şi jalea buciumului lui Eminescu, puţin din plânsetul lui Goga, puţină linişte şi lumină din liniştea şi lumina lui Blaga, departe de ermetismul lui Barbu, nu are vigoarea şi binedispoziţia versului lui Topârceanu, nici peisajul lui Esenin, nici...

Poate accidental, cu *Fleurs du Mal* ale lui Charles Baudelaire.

Florile răului au odrăslit, ce-i drept, mereu, mereu în jurul meu, precum Phoenix renăştea din propria-i cenuşă. Poezia mea este strigătul de corlă printre hăţişurile misterului universal, semne de întrebare asupra cognoscibilităţii îndoielnice şi negăsirii vreunui răspuns asupra originii vieţii şi începutul începutului şi începutul sfârşitului.

Dacă aş fi întrebat dacă poezia mea are un drum, un început temporal, aş răspunde că ea porneşte din atemporalitate, din haos, din nimicul de dinainte de zero absolut, de dinainte de Big Bang, de Fiat lux!

Am scris, nu invocând muza ori talentul; am scris pentru că nu m-am putut obişnui cu gândul că lumea asta-i prost făcută şi că suntem rezultanta unei greşeli divine; am scris pentru că toate câte sunt şi ne înconjoară nu sunt decât nişte paradoxuri guvernate de Legile lui Murphy:

Am scris pentru a conchide, parcă, resemnat că:

Toate câte sunt pe lume, toate zboară./Toate au doar un sosit şi un plecat. (Zboară cocorii)

Dar şi pentru că: *Un Cel de sus ce este veşnic,* ori : *Întregul univers e-un paradox / Şi un nonsens./*
Sens are numai veşnicia,/Dumnezeirea,/Nemurirea. (Epitaf)

Dumnezeirea stăpâneşte, ordonează şi aplică legile care sunt şi rămân imuabile:

Sunt legile ce stăpânesc/Şi cerul şi pământul./Sunt legile ce nu le schimbă nimeni,/Nici Cel ce ar putea, de-ar vrea,/Dar nu le schimbă c-au fost date,/În veci să nu fie schimbate. (Toate au fost ieri)

Scrisul meu a izvorât din durerea mea care a început să se prelingă şi-apoi să curgă năvalnic, pe neaşteptate şi de nedorit. Boala. Cancerul. Mai ales.

Scrisul meu a început să curgă, de fapt, din anii mei tineri, din preadolescență, având o cu totul altă abordare, altă tematică, o haină tinerească, jovialitate, viață, multă viață, enorm de multă viață. De efemeră. Adică, cum ți-ai trăi ultima clipă. Ar fi fost, - primul volum.

Păcat că nu-l voi definitiva niciodată. Ori mai târziu, poate; nu pot şti dacă va mai fi şi un târziu. Nu mai am timp. Nu am avut niciodată timp să-mi ajungă, pentru tot şi pentru toate. Dar mai cu seamă pentru scris. Lucrurile mărunte, nesemnificative, banale, fără nici o noimă m-au banalizat. Acum, când funia s-a strâns la par, am început să mă grăbesc.

Am început. A scrie. Vreo doi-trei m-au încurajat. Pentru că le-a plăcut. Scrierea mea. Se potrivea scrisul meu, poate, şi cu starea lor, cu psihicul lor, cu trăirile lor, cu sentimentele, cu intrinsecul lor. Poate ne-a apropiat durerea.

Cred că asta a fost. Numai ea, durerea, are puterea inefabilă de a apropia oameni. Afacerile, fericirea, ura, bogăția, cocoțatul pe treapta cea de sus, toate, dezbină suflete şi destine. Toate sunt nocive. Şi… tot trecătoare. Poezia mea nu e lacrimogenă cum pare a fi, ca o cădere în capcană. Este, mai degrabă, un panaceu pentru viață şi o grimasă pentru moartea pe care o detest.

Aş fi ridicol dacă aş îngenunchea în fața ei, implorând-o pentru o prelungire a verdictului dat de ursitoare ori de Oricine care este responsabil de existența asta banală. Dar dacă este iresponsabil?

Existență fără nici o noimă, fără nici o relevanță care să se poată raporta la veşnicie şi la sens.

Poezia mea îşi poate găsi consumatori de toate vârstele, dar mai ales şi în primul rând printre acei care au o gândire mai completă, mai sensibili şi aplecați spre cunoaştere, printre acei care se revoltă până la obstinație şi obsesie de nonsensurile din univers, conştientizând că trăim într-un univers al paradoxurilor, că viitorul îndepărtat, incomensurabil, va prelua starea materiei de dinainte de Big Bang: *Expansiunea universului încremeneşte/Şi-apoi începe să se contracteze pân-ajunge/O gămălie./ De ac. /Ca înainte de Big Bang. (Răul universal)*

Când Providența va regândi creația, din nou primordială, printr-o creație mai evoluată, şi de ce nu, acceptabilă şi pentru muritori, nu vom mai fi: *Obiecte de muzeu suntem, simboluri şi rebuturi/A tot ce-i rău, urât, şi-a tot ce-i bine şi frumos./Suntem infime părticele dintr-un Tot din univers,/Clasificate şi-aşezate-n rafturi. (Suntem obiecte de muzeu)*

Dacă creația regândită va porni la drum, perpetuând conform noilor legi universale care vor fi slobozite dintr-o cunoaştere fără echivoc, nu din tenebrele infinitului şi acționând asupra materiei, poate netrecânde, nemurinde, cred că cercurile concentrice nu vor avea aceeaşi menire şi substanță ca cea de acum: *Stau ferecate eternitățile în cercuri concentrice,/Sacralizate după un ritual al Codului Divin./Eternități mai mici în altele mai mari zăcând/Cum zace zăcământul în pământ:/Nativ. Latent. Perpetuând. (Cercuri concentrice)*

Mai cred în mai puține paradoxuri, iar omul, sau cum se va numi, se va plimba în voie printre constelații şi Galaxii nu de-a-n boulea şi de haihui, ci ca unul care stăpâneşte rigorile unor reguli bine stabilite, neechivoce şi date pentru încă o veşnicie, până la o altă Judecată de Apoi şi…, tot aşa…, până la Capătul fără Capăt.

Iar, dacă Big Bang-urile ar fi o luare de la capăt ca o stereotipie a organizării jocului divin, a jocului perpetuum, aş crede în viețile anterioare şi în altele care trebuie să vină, aş

crede că îmi voi termina volumul de poezii început în tinerețe, prin a aduna de pe undeva foi pierdute, foi regăsite, să dau colbul de pe ele, făcându-le un loc predilect între coperți, printre care aş vrea şi eu să mă plimb în voie alături de tine.

De tine, cititorule, cu pofta ta de-a te plimba, când poftă-ți e, printre cuvinte, printre file.

Existența noastră este o condamnare la viață, este o sentință fără drept de recurs, de apel, definitivă şi irevocabilă. Nu există condamnare la moarte. Ea, moartea, este o consecință a naşterii. Naşterea este cauza morții şi cauza tuturor bunelor şi relelor. Nu este moarte, dacă nu este viață, este efectul naşterii. Ea, moartea. Murim de la primul scâncet. Ciclicitate, iar pentru fiecare ciclu se dă o sentință: *Viața asta-i o sentință dată/De Providență, fără drept de-apel./Ea ne este dată doar o dată/Fără împotriviri de orice fel. (Sentința)*

Din sentința aceea, universală, mă năuceşte şi sentința dată mie cu dărnicie de misogin, ca pe un bilet de liberă trecere, Dincolo: *Am cancer./ Am şi sentința. /În mână./Din clipă-n clipă,- Execuția.*

(Cu sentința în mână)

Există în poezia mea şi o speranță, dar hăt spre Judecata de apoi, după care, Prea 'Naltul va regândi Creația, iar noua Făcătură va fi, cu siguranță, mai bună, mai umană, va avea, poate, şi un sens, un țel: *Prea 'Naltul îşi va coborî privirea,/Va înțelege, poate, că pe undeva,/Câte-o greşeală s-o fi strecurând,/Şi, poate, nişte treburi va schimba /Şi pe pământ.*

(Zi-i lăutare)

Dacă sunt rezultatul unei glume proaste: *De-a încercat să facă Providența/O glumă proastă şi cu mine, /A reuşit. E - O. K. (Femeia în alb),* de ce să nu fiu parte şi dintr-un joc: *Când ,,bolovanul eu" nu va avea suflare,/O ploaie-l va preface în mocirla de pe drum./Vor trece mocirloşi, călcându-mă-n picioare,/Iar eu… ,eu, care eu? Acelaşi joc perpetuum.*

(Joc perpetuum)

Sau un decor: *Printre atâtea toate câte sunt/Făcute zdravăn, să țină-o veşnicie,/Pe sus, în ceruri, dar şi pe pământ,/Decor în propia-i împărăție.*

(Decor)

Poezia mea nu e apocaliptică, aşa cum am afirmat undeva. Lumea este. Aşa o percep eu. Aşa o văd, aşa se manifestă, de parcă ar fi un început al sfârşitului: *Te-apucă pandalia şi ce nu te apucă//Când vezi că lumea asta e pe ducă. (N-am putut)*

Când lumea este arhaică şi demodată, dintr-o croială-fiasco a unui început derutant şi la nimereală a creației în tiparele unui experiment dintr-o curiozitate divină, nu te mai miră de ce şi pentru ce rădăcinile ți-s smulse aşa , de dragul unui exercițiu, amuzament, plictiseli ori facere de bine : *Când viața-ți este precum este în poveste Feea/Şi toate-ți merg din plin precum scrie la carte,/Vine o zi, mai vin şi atle zile după ziua-aceea/Când toate rădăcinile ți-s smulse şi-aruncate. (Rădăcini…)*

Şi-atunci, agățatul de viață ca țiganul la mal, de un pai, este ridicol şi lipsit de rațiune. Prin minte îți mai trece înc-odată ideea, - care-i scopu', care-i rostu': *Cum fără rădăcini trăirea-ți iese din sublim,/Viața e searbădă şi nu-i găseşti un țel./Speranța din Cutie te ignoră, nu ne mai iubim,/Din tot ce-a fost mai ieri, nimic nu e la fel. (Rădăcini smulse)*

Îți vine un gând, iar pe limbă o zicere imperativă: *Părinților!/Nu vă mai ucideți fiii/Aducându-i pe lume. /Lăsați-i acolo în nelume,/Să nu vă mai infatuați/Că aveți fii/Care să vă imortalizeze.*

(Nu vă ucideți fiii)

Am vrea să privim înapoi şi s-o luăm de la început?: *Nu vreau să dau timpu-napoi,/De teamă să nu-mi joace soarta/Aceleaşi farse. (Să-mbătrânim frumos)*

Dar, cum nu suntem consecvenți cu convingerile noastre, uneori nici nu ştim ce vrem, dar tot am vrea măcar, de dragul

ochilor ei: *În ei e tot albastrul cel nai pur,/Ori valul zbuciumat al mării./E vraja-n care ochii mei /Se scaldă. (În ochii ei)*

Fata aceea, din vremurile acelea de demult, care-mi era viață și simțire, pentru care mi-aş fi dat viața pentru clipa aceea de amor, şi nu prea cred că a preferat chiar să mor, dar de clipă tot n-am avut parte: *Eşti…(pentru mine zic) –/Tot ce-i mai scump şi sfânt/Pe-acest pământ./Eşti raza caldă-a soarelui/Ce-mi primeneşte sufletul şi viața,/Ce mă-ncălzeşte/Şi din ea renasc. (Eşti…)*

Şi a rămas: *Iubirea mea dintâi şi de pe urmă,/Cu ochi scânteietori, de raze plini,/*

Şi care: *Ai pus în ei sclipirea stelelor/Şi roua trandafirilor în floare.*

(Ochii tăi)

Aşa, purtatul crucii ți se pare mai uşor şi-ți este lege, scop, poruncă : *De-ajuns în vârf e lege, scop, poruncă./Ce mai contează că nu-mi place/Nici scopul nici porunca?/Eu trebuie să urc, atât, fără crâcnire./Altfel, Prea 'Naltul ar putea să creadă/Că sunt un răzvrătit,/Porunca I-o încalc/Şi ar putea să facă dealul/Mai înalt… (Mea crucis)*

Încă o dată ne mai legăm speranțele de viața aceea următoare, invocând-o pentru că nu ne-am terminat treburile pe pământ, numai că: *Numai că viață următore e-un nonsens/Şi virtuală, dacă poți pricepe./Este indicatorul cu un singur sens/Ori o himeră nepereche. (În viața următoare…)*

Poate dezgustat , dar mai ales că ne cheamă Cineva cu o treabă serioasă până-n ceruri, ne disociem de tot şi de toate, dar mai ales de: *O lume fugărită, hăituită, apare-n capul meu,/Cu vânătoru-n spate, cu puşca-i fumegândă, /O lume despletită, curgând mereu, mereu,/Ori alergând cu disperare, ca trenul să-l mai prindă. (Poetule)*

După atâta alergat: *Am obosit de când fug/Să prind/Nici eu nu ştiu anume/Ce-aş vrea să-mi doresc /Să mai prind. (Am obosit)*

În rest: *Ți-aştepți din clipă-n clipă prăbuşirea./Trimis de hău,/Ecoul îți va da de ştire/Că ai ajuns la fund/Şi că acolo e-ntuneric,/E frig şi pute rău,/ în rest, E risipire. (Hăul)*

Mai avem timp pentru a ne mai întreba încă o dată de ce trebuie să fie aşa, de ce n-am reuşit să ne redescoperim, de ce trebuie să orbecăim prin labirintul din care nu se poate ieşi, ca o capcană a intrării în joc şi de-a „crede şi nu cerceta": *Îndemnul nebiblic(?) pare-a fi o inepție,/Chiar şi hilar,*
Lipsit de fundamentul cognoscibil /Şi, totuşi… n-avem încotro./ Enigma este tot atât de inefabilă / Ca infinitul pe care-l acceptăm paradoxal, /Că mintea noastră nu poate mai mult pricepe / Şi nici imagina. (Crez nebiblic)

Cu toată croiala proastă, cu tot Făcutul prost, din scenariu mai fac parte: bunicii, părinții, frații şi surorile, casa părintească, păsări, plante şi flori, într-un cuvânt, micro şi macrocosmosul. Nimeni nu ştie ce este şi cum este Dincolo, dacă am accepta, dar mai ales, dacă ar fi un acel Dincolo, unde se spune că nu există nici durere nici întristare nici suspin. Să fie!

Şi, dacă dincolo e veşnicia, nu ne-ar agasa, nu ne-ar sufoca această veşnicie? Nu ne-am dori să ne doară suspinul şi întristarea? Măcar din când în când. Dorul de Aici nu va fi cumplit? De multe altele, dar mai ales de fata dragă: *Dacă m-o apuca un dor/De fata dragă ce-o ador,/Mi-o da o scară să cobor,/Vreun sfânt, vreun înger păzitor? (Dacă…)*

Şi de setea de albastru, atât cât să-mi regăsesc privirile rătăcite, bolnave şi întrebătoare?:
Mi-e dor de geana pădurii/Şi de frunzele care plâng/(acolo)./Şi ele de dor de senin de albastru.

(Sete de albastru)

Şi dorul de casa aceea: *De casa cu cerdac unde dormeam,/Iar când ploua ne retrăgeam în tindă,/De cuiul din odaie de care atârnam/O lampă chioară, fumegândă. (Casa aceea)*

Cât încă mai poposesc pe pământ pentru o vreme, ridicându-mi spre cer privirile că încă ne mai poate veni de acolo revocarea sentinței, văd nu un semn ceresc, ci un semn făcut de tata, cu mâna:

Văd mâna tatei înspre mine-ntinsă,/Să mă ajute să trec hopul şi părăul./Îndemnul lui persuasiv mă-ndeamnă:/Hai, la tata! Hai, băiete! (Persusiune)

Ştiu că îi este dor de mine. Şi el ştie că îmi este dor de el. Numai că, îmi mai trebuie timp pentru o rugăciune:/*Mai lasă-mă, Doamne, să fac/Şi lucruri bune/Pe Pământ./Mai lasă-mă, Doamne,/Atâta cât crezi/Că este de-ajuns să mai fac/Câte ceva/Spre spălarea păcatelor/Mele.*
(Rugăciune)

Şi încă o rugăciune pe care nici Dumnezeu nu mi-o poate îndeplini pentru că s-ar încălca ordinea universală şi legile imuabile:/*Nu vreau, Doamne, Dincolo unde/Nu este nici întristare, nici durere,/nici suspin./Lasă-mă, Doamne, Aici,/Să-mi fie durerea păcatul plăcerii,/Iar întristarea suspin de-mplinire./Nu-ți cer să mă faci uitat pe aici,/Asta chiar că nu poate să fie./ Nu vreau veşnicie,/ Dar, dacă îți cer un nod să mai faci/ La cel capăt cu încă un capăt,/ M-ai face ferice-nc-o dată.*

(Rugămintea din urmă)

De la plus la minus infinit: *Nu are sens în Univers/Nimic decât ce-i Veşnic./Doar Veşnicia are sens/Şi Dumnezeu ce-I unic.* (Epitaf)

Prin trimiterea obsesivă la textul biblic, am intenționat eliminarea echivocului, întrebarea retorică ori imperativă, concluzionând cu text biblic incertitudini care ne macină spiritualiceşte despre acel adevăr care ar trebui să fie absolut, amăgindu-ne că am trecut pe lângă el şi că chiar ar exista. Pe lângă multe altele, ne mai întrebăm încă o dată care-i scopu', care-i rostu' ori ce suntem:

Suntem zgomot de fond./Altfel, ar fi atâta linişte/şi pe pământ şi-n univers/ce L-ar nelinişti

pe însuşi Dumnezeu. (Zgomot de fond)

Numai că textul biblic este fără echivoc. În Epistola sobornicească a lui Iacov-1:18-din Noul Testament, se menționează:,,El, de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim un fel de pârgă a făpturilor Lui".(Biblia,/ediția 1928, pag.1187) Parafrazez: */De-ar fi ca-n scripturi/Foc din cer să curgă,/Pentru-a Lui făpturi/Vom ajunge-o pârgă/* (Caniculă)

Dacă din punctul meu de vedere, toate câte-s date în univers, nu au nici un sens, iată că Biblia îmi întoarce pe dos toată filozofia, dar când mă gândesc cam cum mi-ar sta ca o pârgă pentru a Lui făpturi, mă cam ia cu frisoane. Fie pre Voia Domnului!

Nu, cu siguranță nu, nu aş vrea să fie ca-n Biblie. Prea seamănă a verdict mai groaznic decât groaza morții.

Cu toate nonsensurile, dacă şi aşa ne-a fost dat, ca să ne bucurăm, chipurile, de viață, tot mai bine e să ne bucurăm, aşadar: *Trecând pe lângă-o şatră de țigani,/O țigăncuşă frumuşică foc,/Îmi cere pentru salbă câțiva bani/De-argint. Schimbul ei, să-mi caute-n ghioc.//Îi spun pirandei că-i frumoasă; ea roşi./Şi îi mai spun că mi-am pierdut norocul./Ghiocu-şi pune la ureche şi-mi şopti:*
,,O fată te va îndrăgi, aşa zice ghiocul". (Ghiocul)

Şi, dacă ghiocul zice că fata aceea va veni şi te va îndrăgi, pentru măcar o clipă, ai vrea să crezi că nu toate pe lume, în univers, sunt numai paradoxuri. Fata aceea, dacă este pe undeva, ai vrea să aibă din fiecare Evă câte ceva pentru a recompune întregul, vrutul, doritul, altfel, nu ți-o mai doreşti: *Ştiam că eşti pe undeva şi peste tot/Dar nu-ți ştiam de urmă printre-atâta risipire/Şi-a trebuit din fiecare Evă să te scot,/Să te adun şi să te recompun în tine./ Avea câte ceva din tine-orice femeie/Dar nu orice femeie erai tu./Te-am căutat şi prin Câmpiile-elizee,/ Întregul tău abia acum se refăcu*. (Ți-am adunat risipirea)

Ca în cele din urmă, tot căutând negăsirea, să se destrame urzitul ursitoarelor, iar imaginea dăltuită prin timp să nu mai fie o himeră: *Sub geana verde a pădurii s-a oprit/Umblatul meu în căutarea negăsirii./S-a destrămat ce ursitoarele-au urzit,/Iar peste mine aşterne-se zefirii./Aşa cum mintea mea te-a dăltuit/ În chip de neasemănare în albastru-ngemănării,/Aşa mi-ai apărut în marginea de crâng,/Cum te-am purtat în veşniciile visării.* (În căutarea negăsirii)

Când dorul de dor mă doare: *Dor de dorul meu mi-e dor,/De-amintiri care nu dor./Dor de dor grăbit de sară,/Pus pe foc să ardă pară.* (Dor) - ni-l dorim ca pe un panaceu: *Aşa cum nevăzute ape subterane curg/Din vechi izvor s-ajungă-n pumnul meu izvorul,/Aşa prin tine dorurile tale-ajung/În curgeri tumultoase să-mi potoale dorul.* (Dor de dor)

Când doru-i surd ori o face pe-a surdului, privesc spre cer: *Privesc spre cer cu sete de albastru/Să se pogoare din senin Fortuna,/Să fim doar noi sub cer, să fim totuna*. (Privesc spre cer)

Iar, dacă zădărnicia telurică este inexorabilă, tot cerul ar putea să ne fie alinare şi nedurere:

Vreau să înțep cerul/să curgă peste mine o picătură de albastru./…Nu cumva, cerul a împrumutat/albastrul ochilor tăi? (O picătură de albastru)

Iar, dacă chemarea mea este refuzată: *Mă cheamă dorul înapoi în timp/Că a rămas acolo să nu îmbătrânească./Mi-a refuzat dorința să mă însoțească*. (Chemare) - e ca o pedeapsă pentru inima de piatră de altădată, de demult, de mult de tot : *La malul mării am lăsat odată/Doi ochi înlăcrimați, vărsându-şi lacrimile-n mare./Şi-au plâns ochii aceia că apa s-a făcut sărată/Şi-a plâns apoi şi marea cât este ea de mare.* (La malul mării)

Ca până la urmă, să rămân doar cu o himeră:

Desprinsă parcă dintr-un film,/secvența-aceea/
când luna ne făcea cu mâna/un semn ce numai noi îl pricepeam,/când ne zâmbea senină/părtaşă la iubirea noastră,/când doar în zori se

ascundea-n lumină ;/de/secvența-aceea-mi este dor, şi-o chem/să vină. (Secvența aceea)

Ca palatul construit pe nisipurile mişcătoare să se prăbuşească ireversibil: *Nu mă mai cheamă glasu-acela de demult/Tremurător şi cristalin ca apa de izvor/Şi nu mă mai îndeamnă să-i ascult/Bătăile din piept, cu dragoste şi dor./În locul numai de noi doi ştiut,/În loc de fata cu cosițe, ce-i ziceam codana,/Mă-ntâmpină, nu fata aceea, de demult,/Ci pentru totdeauna, de acum ,- fata morgana.* (Fata morgana)

Şi-atunci, îmi amintesc: *Am fost şi eu copil, odată,/de demult./Ce bine că am fost copil/în ceasu-acela, din ziua-aceea/din anu-acela/de demult.* (Am fost copil şi eu)

Şi pentru că greşelile s-au tot cam adunat şi contrabalansează pe talerul celor bune, celor rele, cerem îndurare, tot de la Providență, de parcă ea, Providența, ar fi panaceul (universal):

Părinte, te implor, prea tare nu ne pedepsi /Pe lumea asta pentru tot ce vom greşi. /Mai uită-te / în altă parte cât vom trăi /Şi pedepseşte-ne după,/ după ce n-om mai fi. (Catren)

Îmi mai rămâne să fac un pact şi cu demonul şi cu îngerul, îngemănându-i într-o entitate demon-înger pe plan oniric: *Visez iar visul meu e parc'-aevea /Şi-acelaşi demon-înger mi s-arată./El este cum e în poveste Feea /Şi seamănă c-un drăcuşor de fată.* (Demonul angelic)

Pentru a curge peste mine, din nou, fluid universal: *Curge fluid universal /Peste oboseala şi risipirea mea /Numai că Pasărea Phoenix /Nu-şi mai găseşte cenuşa /Din care să renască.* (Din nou)

Poate purtată de vânt, poate luată de valuri. Ea, cenuşa, din care nu mai poate să renască Pasărea. Phoenix: *Trec valuri, valuri,-valurile./Se izbesc de maluri şi se-ntorc în valuri /Spre alte-ndepărtate maluri./Că se întorc şi pleacă-n valuri ,/e-o lege-a veşniciei,/că nu sunt maluri fără ape/şi ape fără maluri,/că nu sunt ape fără valuri,/şi valuri fără ape.* (Valurile)

Pe pământ, curgerea îşi va continua pornirea: *Trecut-au ani, trecut-au vieți,/ Izvorul curge ne-ncetat./ El curge ca şi-n altă dăți /Dar nu mai beau cei ce-au plecat.* (Izvorul)

De Dincolo, cu compasiune ori nu, nostalgic ori nu, îmi voi coborî privirea poate instinctual ori nu, dar, cu siguranță: *Vor trece ani, vor trece mii./Când mi-o fi sete, mi-o fi dor,/ Eu voi veni din veşnicii/ Să sorb răcoare de izvor.* (Izvorul)

Nu cred în vieți anterioare ori ulterioare, dar le aduc în planul fanteziei de dragul, chiar de dragul, poeziei: /*...de vom avea răbdare-n noi,/ ne-om întâlni în altă viață următoare/de după viața-aceea următoare./ În viața 'ceea, poate, / iarăşi poate,/ cu-aceleaşi pământene porniri instinctuale,/ dar cu alte ursitoare,/vom relua, nu de la capăt,/ ci de la jumătate,/ drumul./ Drumul care merge mai departe,/ mai departe...* (Şi te-am rugat). Şi, cum toate au un sfârşit, un capăt,: *Alese, culese cântece smulse/ În curgeri domoale-n mănunchi de fior,/ Din ramuri cu frunze şi flori neascunse/Cu mine-n adâncuri de taină cobor.* (Cântece şi taine)

Şi ca să întregesc fatalitatea şi nonsensul: *O viață-ntreagă ceasul mi-a sunat/ Să mă trezească ca s-o iau la goană./ Şi-am tot gonit, dar nu c-aş fi avut vreo toană./ La ce mi-a folosit dacă m-a deşteptat!?* (Ceasul)

În Noul Testament, capitolul - Evrei, - 11.3, se spune:
„Prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, aşa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri cari se văd". Parafrazez:/*Nu-i făcut tot ce se vede /Numai din ce poți vedea./ Chiar de când pe lume –i lumea/ Multe lucruri nu poți crede.* Glosă(I)

Ca apoi, drumul pornit din Nimic şi Fiat lux să parcurgă lungimea cercului ca să ajungă în cele din urmă tot în Nimic, dar în Nimicul noapte, din haos. Şi, cum toate câte-s aruncate-n univers, universul în infinitatea lui respectă legea ciclicității: *Totul e ciclicitate / Din armindeni în armindeni./ Toate câte-s date, toate / Se repetă pretutindeni.* (Armindeni)

Cât de obtuz ar fi omul, trebuie măcar să accepte că este un început şi un capăt, la nivel planetar, la nivel universal, cosmic; şi mai trebuie să accepte măcar ideea că nimic nu este întâmplător. Credem în hazard şi coincidență, în soartă şi-n destin, în dragoste şi ură, în cuvinte şi în ce spun cuvintele. Decât să nu credem în nimic, mai bine e să credem în ceva.

Iar dacă acel ceva este Cuvântul, e bine, mult mai bine. Chiar dacă nu înțelegem ori înțelegem mai puțin, textul biblic: „La început a fost Cuvântul" ar trebui să ne fie crez şi condiția sine qua non a întregii noastre trăiri, existențe.

Şi, dacă tot am amintit de ciclicitate şi luatul de la capăt, când toate au ajuns de unde au purces, Cuvântul zguduie temeliile haosului pentru o nouă facere care ar trebui să fie, oricum, alta, nu oricum diabolică, oricum dumnezeiască : *Se făcu lumină pe când Domnul zise:/,,Fiat lux! Domnu-atunci văzuse /că lumina-i bună".* (Fiat lux)

Mai cred în mai puține paradoxuri, iar omul, sau cum se va numi, se va plimba în voie printre constelații şi Galaxii nu de-a-n boulea şi de haihui, ci ca unul care stăpâneşte rigorile unor reguli bine stabilite, neechivoce şi date pentru încă o veşnicie, până la o altă Judecată de Apoi şi…, tot aşa…, până la Capătul fără Capăt.

Poezia mea este o circumsciere ontologică: haos – ontic – haos.

Iar, dacă Big Bang-urile ar fi o luare de la capăt ca o stereotipie a organizării jocului divin, a jocului perpetuum, aş crede în viețile anterioare şi în altele care trebuie să vină, aş crede că îmi voi termina volumul de poezii început în tinerețe, prin a aduna de pe undeva foi pierdute, foi regăsite, să dau colbul de pe ele, făcându-le un loc predilect între coperți, printre care aş vrea şi eu să mă plimb în voie alături de tine.

De tine, cititorule, cu pofta ta de-a te plimba când poftă-ți e, printre cuvinte, printre file.

De ce am scris? *Am scris cu lacrimi şi durere surdă./Am pus în vers un geamăt pentru cine vrea s-audă./Am pus simțiri, nu ca să fiu patetic/Şi rugăciuni pentru Atotputernic.* (Am scris)

Am scris la un îndemn intrinsec, dintr-o pornire lăuntrică. Poate dintr-un anume sentiment. Poate. Din care se naşte poezia. Uneori. Ea, poezia, este o stare. De beatitudine ori macabră. Între ele nu există reciprocități. Simți o nevoie famelică, insațiabilă, de a-ți trăi starea de beatitudine care este ca roua care se evaporă pe măsură ce soarele se înalță.

Starea macabră îți răscoleşte resentimente care se adună în strigăte de durere, de deznădejde, dezamăgire, implorare ori revoltă, de renunțare, de a-ți ridica mâinile ca atunci când ieşi din şanțurile liniei întâi şi te predai duşmanului, strigăte care iau apoi forma cuvintelor.

Cuvintelor le dai un ritm, o rimă şi o măsură. O măsură a versurilor şi o măsură a durerii pentru venitul pe lume ca o pedeapsă pentru tot ce ai făcut ori nu ai făcut în nişte vieți anterioare în care nu cred. Cred în osmoza inimă-rațiune.

M-am străduit să-mi opresc căderea în intelectualizare şi suprasenzorialitate, fascinându-mă lucrurile simple, dar nebanale şi-n necădere în desuetudine.

Un loc predilect l-am acordat poeziei cu formă fixă, printre care: monostihul, distihul, terțina, catrenul, cvinaria, sextina, rubaiatul, sonetul, glosa, rondelul şi gazelul.

Nu pomenesc despre figuri de stil şi cugetare, măsură, ritm, rimă…

Pomenesc despre viața asta care, dacă şi aşa ne-a fost dată fără ca cineva să ne întrebe dacă vrem să intrăm în joc, trebuie să-i găsim un rost, ca o negare a negației, ca principiu filozofic, chiar dacă ne amăgim, ca să găsim şi un pretext pentru a rosti chiar patetic:

Ce frumoasă e viața!

În loc de nimic

Să te vezi alergând desculț prin iarba înrourată a luncii în diminețile de vară, iar spre amiază să te-arunci în valurile zbuciumate ale Siretului, să-ți etalezi scăldatul, să te vezi crescând, iubind, trăind, îți mai vine să te vezi; dar vine o vreme, vine şi vremea aceea când nu vrei să vină vremea aceea, când nu mai vrei să te vezi murind.

Şi-atunci, din ce a fost odată, nimic nu ți se pare că ar fi fost şi că ți-ar fi înseninat viața într-un anume timp şi loc.

Ori ți se pare un vis, dar un vis urât, ori crezi că ai febră şi aiurezi. Dar, nici nu mai contează Poate îți apare o grimasă şi o repulsie pentru Făcutul prost făcut, ori nici nu ți se mai oferă clipa pentru grimasa şi repulsia aceea.

Se mai întâmplă rar, dar se întâmplă, când Cel de Sus îşi calcă pe inimă şi te mai lasă peste vremea aceea atât cât să-ți faci nişte socoteli, o cruce şi o rugăciune.

În ce mă priveşte, socoteli nu prea am de făcut. Am fost exilat pe Pământ. Dintr-un raționament demiurgic la care nu are nimeni acces. Mă întreb pueril, inepțial, hilar, lamentabil, retoric şi oricum:joacă, glumă, experiment, greşeală ori toate la un loc şi încă ceva pe deasupra, sunt, de iure şi de facto.

Tu, filozofule de lângă mine, pământean şi muritor şi tu, ce-mi spui?

Am fost exilat pe Pământ, şi să mă descurc. Dacă voi vrea. Dacă voi putea.

Cât despre crucea şi rugămintea aceea, ce pot să zic? Mă rog să mă pot ruga şi să pot purta crucea aceea amăgindu-mă că nu este aşa de grea. Şi mă mai rog să-mi fie prelungit purtatul atât cât să-mi aştern ca pentru adormire patul, să-mi aştern în paginile dintr-o carte gândurile mele. Dacă nu toate, măcar o parte.

Mă grăbesc fără să ştiu că graba mea se va termina, poate, mâine. De fapt nu eu mă grăbesc, ci cancerul din mine mă grăbeşte. Mă grăbesc cum m-am grăbit o viață întreagă.

M-am grăbit mai întâi să cresc pentru a nu arăta ca o jivină care se târăşte în patru labe; să am şi eu verticalitatea mea. Am reuşit. Să mă târăsc. În două. Picioare.

M-am grăbit din nou să pricep buchea cărții; să-mi scriu numele nu chiar pe garduri şi să pot face socoteala aceea.

M-am grăbit încă o dată să cresc pentru a arăta mai bărbat, ca să nu mi-o ia altcineva înainte şi să-mi fure iubita. Şi asta mi-a ieşit, mi-a mers.

Apoi m-am grăbit să văd cum este până la capăt. Iară graba asta mi-a reuşit cel mai bine; al dracului de bine!

Şi culmea! Mă grăbesc spre ultima grăbire. Să-mi aştern gândurile pe filele unei cărți, cu buchea aceea dintr-o altă grăbire, aşa cum ți-ai aşterne culcuşul pentru ultima adormire.

După care, Neantul. Dacă aş fi budist, Nirvana.

Oricum, tot nimic, Că tot de acolo, din nimic, am purces, - spre lumină. Şi că, tot acolo, în nimic ne e ajunsul, - spre întuneric.

Exilul meu pe pământ e pe sfârşite.

Mai e o speranță. În Cartea Cărților scrie că Dumnezeu a făcut Edenul pe pământ, nu în altă parte. Este neîndoielnic localizat.

Nu scrie nicăieri însă, că Scaraoschi şi-ar fi făcut un Iad al lui, drept alternativă.

Aşa că…, cine ştie?

Dacă aş şti cum e pe o altă planetă din altă Galaxie, aş putea spune dacă am avut noroc ori ghinion. Cu exilul meu, de pe pământ.

Dar, dacă după…, urmează alt exil? Şi, Unde? Şi când mă gândesc că m-am obişnuit cu exilul ăsta, de aici, de pe Pământ...

Alexa Gavril BÂLE

MEMORII APROXIMATIVE

Venirea mea în lume s-a întâmplat în 2 septembrie 1963, în satul Cetățele. Pe acele vremuri aparținea de comuna Făurești, care îmi apare și acum în buletin, ca fiind loc al nașterii. Satul meu natal, Cetățele și comuna din cartea de identitate erau arondate la plasa Copalnic Mănăștur, raionul Lăpuș, din regiunea Maramureș. Actualmente satul nașterii mele și unde și vețuiesc, cu mici întreruperi de aproape o jumătate de secol, aparține de comuna Șișești , județul Maramureș.

În acte, dată fiind distanța de câțiva kilometri, până la sfatul popular, şi datorită faptului că era în toi campania agricolă de toamnă, nu am fost trecut decât în data de 4 septembrie, cu doua zile întârzerie.

Din punct de vedere etnografic, satul meu se află la interferința Țării Chioarului cu Țara Maramureșului, din al cărei renume istoric nu a mai rămas aproape nimic. Multă vreme, acum trei, patru sute de ani, Cetățelele aparținea, alături de alte patruzeci de sate de fiscul de la Baia-Mare, zona purtând numele de Fișculaș, zonă individualizată și din perspectivă folclorică.

Zona este una de deal, fiind mărginită de munți, pe trei părți. Dealurile sunt domoale , casele răsfirate printre livezi bătrâne de meri, nuci, cireși, și câțiva peri din roduri străvechi și rare.

De pe orizont, înspre răsărit, în fiecare dimineață mă salută Creasta Cocoşului, vârful cel mai înalt al munților Gutâi și saluturile continuă, dinspre nord cu Mogoșa, apoi Ignișul, și în zare spre nord- vest, Munții Oașului, dinspre Muntele Șatra, apoi Prelucile, iar spre Apus deschiderea către Câmpia Someșului oferă, în serile senine, priveliștea razelor roșiatice de soare înțepând, ca pe o spinare de șarpe undele albăstrui ale Someșului.

Bunicul meu dinspre tată, Gavril , era un instruit, prin anii douăzeci, treizeci ai secolului trecut făcuse șapte clase și avea o mică bibliotecă, alcătuită din vechi manuale școlare, câteva cărți de istorie ,din care-mi amintesc una mai groasă, despre viața și războaiele lui Napoleon, apoi mai erau calendare bisericești tipătite la Mânăstirea greco-catolică de la Bixad, poezii de Goga , Sf.O.Iosif , Radu Gyr și firește Eminescu. Cărțile de poezie nu aveau coperți. Îmi mai amintesc și de câteva cărțulii apărute în prioada interbelică, în colecția “Biblioteca pentru toți” , din care câteva le am în blibioteca personală.

Vara mă refugiam în podul casei și scotoceam prin cele două cufere din lemn în care erau depozitate cărțile , citeam până oboseam. Cele mai interesante mi se păreau calendarele bisericești, cu sfaturi pentru economi (cum li se spuneau țăranilor în paginile lor), cu predici, și poezii, bucăți de proză și note de călătorie.

Pe marginile filelor erau diverse însemnări, făcute cu creionul chimic, ori cu cerneală neagră, despre starea vremii despre cum s-au făcut bucatele, ori poamele în cutare și cutare loc. Mai erau notate, cu oarecare talent literar întâmplări mai deosebite din viața satului, fenomene meteorologice

(vânturi puternice, ploi, grindină, secete mari, geruri și zăpezi prelungite).

Consemnările erau făcute cu un scris îngrijit, după cum am mai spus, cu creion chimic, ori, mai rar cu cerneală neagră, exprimarea și cuvintele vechi fascinându-mă. Alături de acele texte, care mi se păreau interesante, am început să scriu și eu, cu pixul, mersul vremii (dacă a fost cer senin, sau dacă a plouat, când au venit , și când au plecat rândunelele, în ce vreme au înflorit cireșii, ori dacă au fost înghețuri târzii).

Eram cam prin clasa doua, ori a treia, în vacanța de vară, pe la șfârșitul lui august, când cu bunicul meu, ne-am dus, pe o ploaie mare, pe pășune, pe Vîrful Igălăului. Acolo, o iapă roșie, pe care învățasem să călăresc, bătrână fiind acum, căzuse, urmând să moară de bătrânețe. Bunicul avea pe umăr o straiță cu ovăz şi o cergă din lână cu care, învelind-o voia s-o scutească de ploaie. Iapa am aflat-o culcată, lângă o baltă, iar pe spinare i se plimba un corb, care simțându-ne a zburat, așezându-se, ceva mai departe, lângă alți cîțiva, care, indiferenți la ploaie, așteptau nerăbdători să înceapă ospățul. Am cules de pe jos câțiva bulgări de noroi cu care i-am alungat. Croncănind s-au înălțat și au început să se rotească pe deasupra noastră, deși aproape era o pădure bătrână de fag.

Cu un șomoiog mare de ferigă bunicul a şters animalul, l-a învelit cu cerga și i-a pus ovăzul înainte, sperând că o să-şi revină.

În ăst timp eu mă uitam la cerul cenușiu și învolburat de norii ce plângeau amarnic, urmând cercurile largi și croncănitoare ale corbilor. Liniște de început de lume, tulburată doar de susurul ploii. Deodată, un vuiet prelung, un huruit metalic s-a năpustit spre noi, dinspre colțul pădurii. Zece, cinsprezece matahale întunecate se apropiau urnindu-se , greoaie prin bălțile noroioase. Erau tancuri. Un regiment se afla în aplicație de luptă.

Trecând pe lângă noi m-am uitat mirat la țevile tunurilor ce se legănau la hopuri. N-am văzut nici un chip de om și asta le sporea misterul. Soldații, aveam să aflu eu mai târziu, când am făcut armata la tancuri, stăteau ascunși în turele, feriți de udeală.

Ploua în continuare cu stropi mari, pe cer norii și corbii nu aveau odihnă. Tancurile au trecut foarte aproape de noi, nările mă usturau de mirosul fumului ce îl lăsau eșapamentele ovale. Când ultimul tanc a dispărut, coborând coasta unui deal, m-am întors spre iapă. Zăcea întinsă, picurii de ploaie îi cădeau pe ochi. Murise cu ei deschiși. L-am ajutat pe bunicul să împăture cerga.Traista mi-a dat-o mie. Am pornit către casă. În spatele nostru corbii , pe cer, strângeau cercurile deasupra leșului proaspăt ce-şi găsise odihna în ploaie.

Pe drum, călcând pe urmele adânci de șenile, m-am gândit că toate acestea ar trebui scrise. M-am uitat la bunicul. Pe fața udă i se cuibărise supărarea. Iapa,Rogii o chema, pentru că era roșie la culoare, îl slujise mai mult de douăzeci de ani . M-am întristat și eu, și nu am zis nimic.Îmi ștergeam doar fața de apă. Așa m-am hotărât să devin scriitor. Pe o vreme ploioasă. Mult mi-au folosit și cărțile pe care de fiecare dată când venea pe acasă mi le dăruia unchiul meu Teodor Bâlea inginer în prelucrarea lemnului, director la o fabrică de mobilă din Satu Mare. Unchiul, în liceu cochetase cu scrisul, apoi a renunțat, devenind un renumit profesionist. Avea o bibliotecă imensă, era un cititor la curent cu viața literară și, simțeam eu - regreta că nu a continuat să scrie. Dânsul m-a încurajat foarte mult și mă încurajează să continui să scriu. Îi datorez multe, şi mai ales, faptul că am ajuns să public cărți.

Scrisul e o povară grea. Îți dezorganizează viața. E ca un viciu, înfipt adânc în sufletul tău și care nu te lasă să fii om normal. Când începi să scrii visezi la glorie.Toți ne-o dorim. Faceam din literatură viața noastră. Și cu cât gloria se departă, ceea ce ar trebui să fie o viață normală... se destramă. Mai

târziu am ajuns să mă conving că scrisul e mult mai important pentru suflet, pentru liniștea ta interioară decît pentru glorie, mai ales acum ,când valoarea nu prea mai contează pentru a fi apreciat și considerat celebru.

Vrei să scrii, să scrii mult, să scrii profund, să relatezi, să sondezi și de obicei nu reușești. Nu reușești să-ți așterni pe coală trăirile. Până la o vreme te gândești că și mâine e o zi, că ai tot timpul înainte, dar timpul trece și trece și mâine nu e altfel.

Din păcate generațiile noastre trăiesc într-o epocă în care literatura, scriitorul nu mai sunt importante pentru societate, pentru oameni în general. Lumea nu mai este interesată de literatură așa că scriitorii nu mai au statutul de odinioară. Și cel mai rău este că nu prea mai au nici cititori. Așa că se pune întrebarea firească pentru cine, pentru ce mai scriem?

Eu cel puțin scriu pentru echilibru, pentru echilibru interior, pentru delectarea intelectuală, pentru a mă vindeca de spaime, pentru a scăpa de dileme. Și mai ales pentru a învinge stresul și angoasele vremurilor atipice pe care le trăim.

De fapt, ce este literatura? Este memoria colectivă a unui popor, un tezaur spiritual care păstrează, mai ales limba acelui popor. Indiferent dacă o carte este rea sau mai bună, ea este asemeni unei casete în care se păstrează cuvintele, dă informații despre ideile, moda, modul de viață, de a se exprima și gândi, în epoca respectivă. Face conexiuni între mentalitățile din diferite epoci,comparații între perioadele din istoria unei comunități. Așa cum credința creștină s-a consolidat prin sângele martirilor și literatura unui popor se clădește pe truda și speranțele, pe eşecurile şi gloria fiecărui scriitor. Pentru că el se sacrifică, se autoflagelează scriind, dezvăluindu-şi sufletul, îşi pune sufletul în palmă.

Parafrazându-l pe Blaga, prin scris îmi înving teama, stresul, angoasele. Cu fiecare carte înving o boală, o boală a

acestui interesant început de mileniu.Şi bolile sunt multe şi grave!

Din scris nu se poate trăi astăzi, nici la noi, nici aiurea, nicăieri în lume. Scriitorul, marea majoritate a scriitorilor sunt, după cum au mai spus nişte martiri, se sacrifică, scriu suferă, prin şi pentru scris, sunt nebăgați în seamă, poate chiar dispreţuiţi pentru aceasta şi, la noi cel puţin, mulţi, pe cheltuiala lor, îşi tipăresc cărţile contribuind astfel la îmbogăţirea memoriei colective, la păstrarea focului viu al limbii române, atât de greu încercate acum.

Acum , când la modă este să fii antinaţional, să-ţi batjocoreşti patria, naţiunea din care faci parte, limba, istoria, eroii, cultura, părinţii şi bătrânii, pentru scriitor este cumplit de dificil, nu numai economic dar şi spiritual.

Scriitorului îi este dat de la Dumnezeu să fie un fel de "înger al locului" , să fie tezaurizatorul valorilor morale, a tradiţiilor şi a spiritualităţii. Este o misiune pentru el, o misiune grea şi văzându-le toate terfelite, nu poate decât să sufere. Şi suferă şi mai mult când vede cum unii confraţi îşi tratează menirea, punându-şi talentul în slujba celor ce vor să pervertească, să distrugă toate aceste valori, promovând imoralitatea, dispreţul şi batjocura faţă de patrie.

Limba română este vie, se păstrează şi se va transmite urmaşilor prin truda fiecărui dintre noi cei care ne-am asumat, s-au ne-a fost dată această trudă. Scriitorii, de multe ori publicându-şi cărţile pe banii lor fac servicii, pe cât de valoroase, pe atât de neapreciate, atît prezentului cât şi viitorului, acestui popor.

Am debutat în februarie 1982, la rubrica "poşta redacţiei" din revista ***Flacăra***, girată de poetul *Geo Dumitrescu*, semnând cu pseudonimul *Gavril Gyr*. Numărul în care am debutat a apărut într-o vineri seara, pe la miljocul lui februarie 1983 şi, total întâmplător sâmbătă seara, pe la ora 21.00, pe Radio Cluj, era o emisiune de poezie, nu mai ţin minte cum îi

zicea, şi am citit şi eu două poezii, dintre care una fusese publicată şi în Flacăra.

Am ascultat acea emisiune, la un radio cu baterii, la Căminul Cultural din Cetăţele unde aveam repetiţii, cu cenaclul local „Luceafărul Ardealului", cenaclu în care se cânta muzică folk, se citea poezie, şi se dădeau spectacole prin satele din jur. Ţin minte că am participat la trei spectacole reuşite, în satele: Cetăţele, Dăneşti şi Bontăieni.

La Radio Cluj făcusem înregistrările, undeva prin decembrie 1982 , cu cenaclul literar – muzical "Cristal„ al Casei de Cultură din Cavnic, cenaclul organizat de cantautorul Nicolae Doboş. Pe vremea aceea eram angajat la Exploatarea minieră Cavnic, ca lăcătuş mecanic de subteran şi mă pregăteam intens pentru admiterea la facultate.

Tot cu cenaclul "Cristal„ al mineriilor din Cavnic am participat la un spectacol din cadrul"Cântării României„ , spectacol ţinut pe scena Teatrului Dramatic în Baia-Mare, prin luna martie 1983, unde am recitat două poezii, calificându-mă pentru etapa următoare, unde nu mai ţin minte dacă am participat sau nu.

În vara lui 1983, în sesiunea din iulie am fost admis la Facultatea de Zootehnie şi medicină veterinară, din cadrul Institutului Agronomic" *Dr. Petru Groza„* din Cluj Napoca , la secţia de medicină-veterinară. În septembrie am plecat la Cluj, rupându-mă de activitatea literară locală.

La Cluj am plecat hotărât să mă fac scriitor.Pe vremea aceea a fi scriitor însemna ceva, iar debutul se făcea greu, fără compromisuri ideologice. La Cluj am cochetat cu revistele studenţeşti: *Napoca Universitară şi Echinox* , unde am colaborat sporadic, în măsura în care-mi permitea orarul şcolar, facultatea de medicină- veterinară din Cluj- Napoca, fiind recunoscută ca fiind una dintre cele mai grele din ţară.

Pe lângă aceasta, am activat în cenaclul *"Octavian Goga„ al Clubului Agronomia,* cenaclul fiind frecventat de studenţii de

la Instututul Agronomic . Sub egida acestuia am organizat întâlniri literare cu scriitori consacraţi ai Clujului (prozatorul Tudor Vlad , poeţii Teobar Mihadaş şi Adrian Popescu), iar creaţia membrilor activi a fost publicată în revista *" Orizonturi„* scoasă la şapirograf, precum şi în două antologii de creaţie literară, tipărite în acelaşi mod. Au fost vremuri frumoase cu bucurii mărunte şi speranţe mari, doar parţial împlinite.

În Cluj am frecventat redacţiile revistelor *„Tribuna" şi „Steaua"*, am citit în cenaclul de la Tribuna, poeziile fiindu-mi publicate în revistă cu o scurtă prezentare a discretului critic, regretatului Victor Felea. La vreo două zile după apariţia grupajului m-am întâlnit cu Victor Felea pe stradă, în faţa restaurantului *„Conti"*. M-a întrebat dacă am văzut *„Tribuna"*.O cumpărasem şi dânsul a scos portofelul şi mi-a întins, una sută lei, un ***„Bălcescu"***, cum îi spunea la sută atunci. La privirea mea mirată mi-a răspuns că sunt drepturile mele de autor pentru cele trei poezii publicate. Pe acele vremuri poezia se plătea. Şi încă bine. Fireşte, am intrat la *„Conti"*, la o bere. Mă simţeam poet.

Şi încă unul pornit pe lucruri mari, pe fapte măreţe.

Prin redacţiile amintite, pe la editura *" Dacia„* care atunci era o editură puternică, renumită, din păcate azi, dispărută, din motive de politică culturală şi economie de piaţă, deci pe culoarele şi în birourile instituţiilor amintite i-am văzut, cunoscut şi am vorbit cu: Doina Cetea, Nicolae Prelipceanu, Aurel Rău, Adrian Popescu, Negoiţă Irimie, Vasile Igna, Alexandru Caprăriu, Vasile Rebreanu, Aurel Şorobete, Dan Damaschin, Ion Cristofor , Augustin Buzura, Constantin Zărnescu, Teohar Mihadaş, Tudor Vlad, Mircea Petean, Vasile Sav, Marcel Constantin Runcanu, Aurel Ghurghianu, Vasile Gogea.

Undeva în prima jumătate a anilor optzeci, Clujul era cunoscut şi prin boema extrem de prezentată în peisajul cultural. Cafenelele *"Croco„" Arizona„*restaurantul "

*Pescarul„*de pe la ora 11.oo, mai cu seamă sâmbăta , se umpleau de artişti, pictori, poeţi, sculptori, prozatori, filozofi. Îmi revin în minte bărbile impunătoare ale prozatorului Alexandru Vlad şi ale poetului Ion Mureşan. Prezent, întodeauna era filozoful şi criticul de artă Ioan Viorel Bădică care a dus boema până la extermă. Poetul Horia Muntenuş şi cu mine mai fugeam de la câte o oră, două, pentru a putea participa la discuţiile boemei, înecate în fumul de Carpaţi fără... filtru, fireşte, care era ţigara boemei şi a clasei muncitoare.

Pe parcursul studenţiei am participat la foarte multe concursuri literare, pe considerentul că mi se motivau absenţele de la şcoală, cunoşteam lumea literară şi nu în ultimul rând, pentru banii care se dădeau . Drumul, cazarea se decontau separat. Vremuri frumoase pentru începătorii într-ale literaturii.

Prin anul 1985, era toamnă în octombrie am fost invitat să citesc la o sedinţă a cenaclului *" Arta„* din Baia-Mare , cenaclu foarte serios, cu sedinţe de lucru minuţios organizat. La Casa Corpului Didactic, în jurul unei mese rotunde, cu mine printre ei am luat loc: Vasile Bologa, Augustin Cozmuşa, Mihai Olos ,Dumitru Rusu, Gheorghe Pârja. După lectură am fost încurajat şi invitat să public în ziarul local *" Pentru Socialism„*.Am publicat mai multe materiale.

Două sunt regretele mele literare, că nu am reuşit a-i cunoaşte personal pe poeţii , pe care-i admir şi citesc continuu: Nichita Stănescu şi Geo Dumitrescu. Sunt poeţii care m-au influenţat mult.

Speram că după Revoluţia din decembrie 1989 statutul scriitorului să se schimbe în bine, că va dispărea cenzura directă că se va restabili criteriul valorii, în aprecierile critice. Nu a fost să fie aşa.

A apărut altfel de cenzură , mult mai perversă, cenzura indirectă. Dacă nu te încadrezi într-un anumit trend, la modă,

nu ai şansa nici să fii publicat, nici să ai cititori şi nici să fii luat în seamă de critica literară. Din păcate valorile la modă sunt antivalori. Dacă, cel puțin în proză, dar şi în poezie nu ridici în slăvi noua morală, în care drepturi au doar minoritățile etnice şi sexuale, dacă nu-ți batjocoreşti în scris țara, istoria, trecutul , eroii neamului, nu a-i şansă să ajungi scriitor la modă. Apoi trebuie să te dovedeşti, dacă nu ateu, atunci un anticreştin, să te iei de piept, în scris, cu Dumnezeu, cu tradiția creştină, cu tot ceea ce înseamnă valori morale normale. Noua ordinea mondială, prin slujitorii ei zeloşi, din politică, artă, cultură trebuie să dărâme tot, de la granițe între state, la valori morale şi la credința în Dumnezeu.

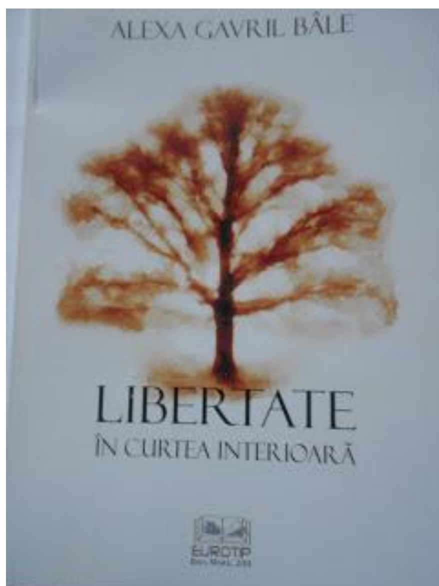
Şi har Domnului înfăptuitori se găsesc destui, copleşindu-i , sufocându-i pe cei care ar vrea să rămână cantonați, dacă nu în sublim, atunci măcar în normalitate.

În 1989 scriitorul român şi-a câştigat libertatea, dar şi-a pierdut cititorii, care s-au împrăştiat , „ca şi puii de potârniche”, căutând alte modalități de a se delecta, în televiziune, pe internet etc.

Ce regret eu, ca şi scriitor?

Că nu am mai mult timp pentru literatură, pentru scris. Îmi visez noaptea cărțile pe care trebuie să le scriu, eroii literari şi personajele cărora trebuie să le dau viață şi ele mă ceartă, mă mustră că prea mult, prin lenea mea literară, le țin în neființă.

În rest sper de la Dumnezeu să-mi dea sănătate să pot înfăptui tot ceea ce mi-am propus în plan literar şi să-mi dea şi tărie de a nu renunța, în numele unei glorii efemere, la principiile asumate încă din copilărie şi adolescență.

Poezii extrase din volumul „Libertate în curtea interioară, Editura „Eurotip" Baia Mare, 2011

Puterea cuvântului

Nimic nu putea fi spus
decât prin cuvânt
un fir de iarbă nu răsărea
fără să şopteşti două cuvinte
iar pentru naşterea unui copac
trebuia spus un şir lung de cuvinte

fânețele şuvoaie
iar pădurile potop tremurat de rostiri
printre ele drumul
şi un singuratec pelerin bolborosind

viețile noastre şi însăşi moartea
cuprinse sunt într-un cuvânt vinovat

Eliberarea de sine

Animalul se apropie
de malul apei
răcoarea îi mângâie umbra
saltul peste susurul duios
privindu-l ca pe o
eliberare de sine
pe chipul încrâncenat
o oarecare teamă
şi cuta
ca o cotitură a sorții

Cumplita afecţiune

În zori undele întunericului
uitându-şi o mierlă
în mărul cu mere coapte
cu o cumplită afecțiune
îmi creez opera
mestecând între dinți
un pai de ovăscior
din frunte-mi creşte
un pisc încovoiat

de duhurile sălcii
stărui şi plâng
Te strig Doamne
da Tu-mi şopteşti
din copacul cu spini
„din ochiul tău
va răsări un soare”

Cristian HARNĂU

„CINE ESTE CRISTIAN HARNĂU ?"

A răspunde la întrebarea *,,Cine eşti?"* este grea pentru oricine este capabil să fie onest cu sine însuşi şi cu semenii săi ! Dar pentru un Poet, deci şi pentru Mine, a răspunde la întrebarea *,,Cine eşti Tu, ca Poet ?"* este o întrebare cu mult mai grea ! Pentru o multitudine de cauze, obiective şi subiective, pe care nu doresc să le dezvolt,aici şi acum ! Şi totuşi, orice poet sau scriitor prin extensie, trebuie, mai devreme sau mai târziu, să-şi pună această întrebare şi, mai ales, să răspundă la ea ! Nu prin răspunsuri directe, cum cred mulți, ci prin faptele sale, prin *urmele* lăsate în *Literatura*, *Cultura* şi *Conştiința Poporului* din care a răsărit !

Prezenta *Antologie*, pe lângă alte merite, are şi meritul de *a fixa*, de *a muta atenția*, *sfera de interes* a unor scriitori sau poeți asupra acestei întrebări necesare, dar şi asupra răspunsului ei fundamental. Pentru ca noi, cei care făurim *Frumusețe*, *Arme*, *Lumi* şi *Temple ale Spiritului* din *Cuvinte*, *să ne întoarcem* şi spre o analiză interioară proprie, absolut necesară periodic.

Pentru a fi foarte clar, voi răspunde nu poetic, ci matematic : *Sunt un poet care crede 200% în realitatea, concretețea şi împlinirea următoarelor adevăruri reale, şi nu poetice :*

** Forța Poeziei poate influența pozitiv acțiunile oamenilor.Această Forță a demonstrat prin cazuri clare că a putut schimba lumea şi*

cursul unor evenimente în Trecut şi Prezent, şi le va schimba şi în Viitor ;
** Dacă nu este disipată, ci concentrată, Poezia, cu tot ceea ce implică ea, inclusiv Poeții, ideile poetice şi construcțiile ideatice poetice, poate interveni în procesele Lumii Materiale, producând schimbări în cadrul acestor procese ;*
** În caz de nevoie, Poezia este o armă, de atac sau apărare, la fel de reală ca orice armă din Lumea Materială, dar cu mult mai eficientă ;*
** Forțele Negative, care vor înrobirea Ființei Umane în slujba Lor, prăbuşirea Ființei Umane în Întunericul Veşnic şi rămânerea Ei definitivă acolo, au cunoscut pe pielea Lor Forța Poeziei, respectă şi țin cont de această Forță ;*
** În ceea ce priveşte Poporul Român şi Civilizația ancestrală a Românilor pe aceste meleaguri, Poezia a dovedit că poate, dacă nu este folosită de Noi, Românii, doar în mod declarativ şi declamativ, poate deci trezi Poporul Român şi îl poate conduce spre victorie şi eliberare ;*
** Poezia nu este apanajul unor Elite culturale şi intelectuale, dacă aceste Elite reprezintă valori reale de talent sau cultură, sau doar snobism şi ifose intelectuale, şi nici nu reprezintă un semn distinctiv a Lor, ci Ea este rezultatul unei acumulări milenare de tip sedimentar a Geniului unui Popor întreg ;*
** Dacă la o manifestare publică în care Forța Poeziei se manifestă, cum ar fi lansarea unei cărți de poeme, participă foarte puțini Oameni, asta nu înseamnă în nici un caz că acea Forță nu există, ci acest lucru demonstrează doar că marea majoritate a Oamenilor nu cunosc nimic despre Puterea şi Efectele Forței Poeziei, că acei Oameni absenți nu ştiu să aplice în viața reală Principiile şi Legile care stau la baza acestei Forțe.*

Acestea ar fi doar câteva din axiomele matematice despre *Poezie* în care cred Eu ! Ca Poet al *Românilor* ! Dar şi al *Iaşiului*, pentru că sunt legat prin orice *fibră* de acest oraş unic al *României* şi al *Lumii* ! Încă înainte de 1929, Bunicul meu dinspre tată, *Gheorghe Harnău*, a venit şi s-a stabilit în acest

oraş, lăsându-i moştenire 10 copii, printre care şi Tatăl meu. Şi a rămas credincios acestui oraş, nu l-a părăsit niciodată, păzindu-l şi astăzi (2012) de la *Cimitirul Eternitatea*.

Este foarte greu în acest spaţiu limitat să fac o descriere a locurilor din *Oraşul Iaşi* care mi-au marcat viaţa, aşa cum au fost ele *văzute* de *Ochii Sufletului meu*.O voi face cu siguranţă altădată, într-o altă lucrare ! Ce pot spune acum este doar că, fiecare palmă din *Oraşul Iaşi* face parte din mine şi deşi paşii m-au purtat adeseori în lumea largă, nu am putut rămâne prea mult timp departe de *Iaşi*, din cauză că nu puteam respira un alt aer !

Prin 1972, când eram un elev sfios în Clasa a VI-a de Gimnaziu la *Şcoala ,,Ion Neculce"* din *Iaşi*, începusem *să respir* însă şi un alt aer, nu numai aerul *Iaşiului* ! Am început să respir *Aerul Poeziei* ! Cum ? Mi-am dat seama că *pot* respira acel *Aer*, că posed *Organe de simţ*

pentru a respira acel *Aer* ! Apoi, pe măsură ce timpul a trecut, pe măsură ce *Organele* mele *de simţ... ale Poeziei* au devenit tot mai specializate, datorită muncii pe manuscris, am înţeles că *Aerul Poeziei* poate fi şi expirat, nu numai inspirat !

Păstrez o amintire de veşnică recunoştinţă primei mele profesoare de Limba şi Literatura Română, *Doamna Andreescu*, *Şcoala ,,Ion Neculce"* din *Iaşi*), cea care a înţeles imediat predispoziţia mea afectivă şi înzestrările mele native pentru *Poezie*, cea care m-a încurajat şi mi-a călăuzit paşii pe *Drumul Poeziei*.

La fel, recunoştinţă veşnică şi cinstire eternă memoriei tuturor Profesoarelor de *Limba şi Literatura Română* care mi-au marcat, la un anumit moment dat, drumul în *Educaţie*, *Şcoală*, *Viaţă*, *Literatură* şi *Poezie*: *Doamna Capşa* (*Colegiul ,,Costache Negruzzi"Iaşi*), *Doamna Arvinte* (*Colegiul ,,Mihai Eminescu"Iaşi*), *Doamna Roşca* (*Colegiul ,,Mihai Eminescu",Iaşi*)!

De asemenea, mulţumesc, acum public pentru prima oară, deşi atâţia ani s-au scurs, colegilor mei, de clasă sau nu,

de la Colegiile „Costache Negruzzi" şi „Mihai Eminescu" din Iaşi, dar şi colegilor de la Facultatea de Instalaţii în Construcţii Iaşi, Promoţia 1986, pentru aprecierea lor la adresa umilei mele persoane şi a Cuvintelor mele ! Chiar dacă foarte mulţi dintre ei nu şi-au exprimat niciodată prin cuvinte această apreciere, Eu am simţit-o şi ştiu că a existat şi există !

Şi în sfârşit, dar în primul rând, sfinţii mei Părinţi au fost suportul meu moral, permanent şi fundamental !

Am avut marea şansă :

* să am o *Mamă*, care se ascundea de *Tata*, făcea economie *la sânge* şi cumpăra prin *relaţii* şi cu plata la salariu cele mai bune cărţi ;

*să am o *Bibliotecă* a familiei impresionantă ;

* să-mi placă să citesc, datorită setei de cunoaştere nestăvilite, pe care o am şi astăzi (2012) ;

* să pot chiuli de la ore, atunci când eram în Clasa a XII-a la *Colegiul „Mihai Eminescu"* din *Iaşi*, ca să pot citi, ascuns în una din sălile *Bibliotecii Centrale Universitare „Mihai Eminescu"* din *Iaşi*, marile opere ale *Clasicilor Greci şi Latini*, precum şi ai *Clasicilor Literaturii Române*;

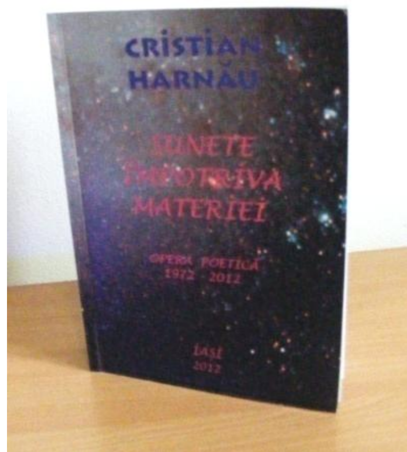
* să fac bani, care mi-au permis să-mi cumpăr numeroase şi extraordinare cărţi, cărţi care ar putea schimba *Lumi* întregi din temelii, dacă învăţăturile din ele ar fi aplicate de *Oameni*.

Îmi amintesc cu nostalgie de imensul evantai de unice sentimente pe care le simţeam după lectura marilor titluri ale Copilăriei şi Adolescenţei, titluri care, astăzi (2012), sunt indexate, nedrept şi implacabil, drept Bibliografie Şcolară.De asemenea, permanent, lecturez cu creionul în mână cărţi din Biblioteca de Poezie pe care o posed, cărţi de poezie a căror analiză este necesară pentru orice poet care doreşte să devină cu adevărat mare. Şi nu pot uita să nu remarc apetenţa mea recentă pentru a citi cărţi care spun Adevărul despre realităţi din Lumea Faptelor Oamenilor, dar nu Adevărul prefabricat

în Fabricile Celor care trag Sforile acestei Lumi, ci celălalt Adevăr, cel real şi ascuns !

După 52 de ani de *Trecere*, 40 de ani de *Şlefuire neîntreruptă a Cuvintelor*, zeci de ani de *Privaţiuni şi Lipsuri Majore* sau de *Peregrinări Triste* în Lumea Largă, ani de *Adevărate Lupte* pentru *România* şi *Poporul Român*, sute de *Lovituri* primite de la aceiaşi *Români, Refuzul* de zeci de ani al acestei Ţări şi al oamenilor Ei *de a-mi publica poemele (înainte de 1989) sau de a-mi acorda drepturi fundamentale (după 1989),* cum ar fi de exemplu *Dreptul de a munci în Ţara mea conform pregătirii mele profesionale, România* nu mi-a publicat, încă (2012), nici o carte ! Singura mea carte publicată a fost cea publicată cu banii proprii !Iar toate cele 100 de exemplare le-am dăruit *Românilor* Mei, pe care-i iubesc nespus !Astfel încât, lansarea acestei cărţi a adus, în cazul meu, doar beneficii spirituale !

Pe 24 Martie 2012, la *Iaşi*, a văzut lumina tiparului şi a lansării oficiale *Ediţia Princeps* a volumului *„**Sunete împotriva Materiei. Opera Poetică 1972–2012**"*, volum care cuprinde 700 de pagini A5 şi 14 *Cicluri de Poeme*.

Am vrut şi am publicat această carte nu pentru că meritam acest lucru, nu pentru a-mi face publicitate şi nu pentru a demonstra altor confraţi că, poate, sunt un mare Poet ! Am vrut să public această carte dintr-un singur motiv ! Acest motiv se află extrem de clar expus în ultimul paragraf al *Cuvântului Înainte* la volumul de mai sus şi de

aceea îl voi citi în cele ce urmează :

,,Am scris această carte pentru a-ți preda în mână Ție, Cititorule, toate armele mele, pentru a le folosi în bătălia care ne aşteaptă pe toți! Sper din toată inima că Vei folosi aceste cuvinte, aceste arme, această carte, pentru a Te salva în lupta cu Răul din Tine şi din afară, care deja a început!".

Nu am nici un premiu, la nici un *Festival* sau *Concurs de Poezie*, pentru simplul motiv că nu am participat niciodată la nici o astfel de manifestare. Acest lucru s-a întâmplat , pe de o parte, datorită lipsei atroce de timp de care am suferit toată viața, iar pe de altă parte, datorită faptului că, analizând dintr-un punct de vedere obiectiv, şi nu din punctul meu de vedere subiectiv, numărul, felul şi importanța premiilor luate la astfel de manifestări nu dau, în nici un caz, măsura valorii unui *Poet*. Reacția *Criticii Literare Ieşene* la volumul *,,Sunete împotriva Materiei. Opera Poetică 1972 – 2012", Tipografia ,,Zoom Copy and Print", Iaşi*, 2012, a fost sublimă, … dar a lipsit cu desăvârşire !

Cu excepția *Prezentării* critice a cărții realizate de *Criticul şi Istoricul Literar Prof. Univ. Nicolae Crețu*, făcute la lansarea oficială a volumului, precum şi de o cronică publicată de *Liviu Apetroaie* în cotidianul local *Ziarul de Iaşi*, critica ieşeană a rămas tăcută, deşi unii din membrii ei au primit volumul şi au afirmat public că vor scrie despre el… Cu totul alte reacții am primit de la prietenii, cunoştințele sau oamenii necunoscuți, cărora le-am dăruit cartea : absolut toți m-au felicitat pentru *Forța*, *Profunzimile* şi *Adevărurile* pe care le-au găsit în această carte ! Şi acest lucru a fost ca o alinare pentru mine !

În afara acestei alinări, *Dumnezeu* mi-a mai mai oferit una în viața mea, aspră şi nemiloasă, de până acum ! În anul 2010, participând la numeroase evenimente culturale locale, am cunoscut la *Iaşi* pe membrii *Asociației,,Universul Prieteniei"*şi pe *Fondatoarea* acestei Asociații, *Doamna Rodica Rodean*. La început, nu le-am dat prea mare importanță, dar

după un timp am înțeles că aceşti oameni nu sunt oameni, ci mari *Inimi Călătoare*, în care bate pulsul *Iubirii*, *Frumuseții* şi a *Prieteniei* !Acum (2012) ei sunt *Prietenii* mei, singurii mei *Prieteni*, deocamdată ! Viața mea personală fără *Ei* ar fi ca o *Zi de Toamnă* mohorâtă ! Îi mulțumesc lui *Dumnezeu* şi *Lor* că au venit în viața mea !

Oare *Poezia*, cea căreia i-am depus ca ofrandă pe *Altarul Ei*, cei mai tineri şi mai frumoşi ani ai vieții mele, m-a ajutat să depăşesc obstacolele *Vieții* ? Nu ! Nu m-a ajutat să trec peste obstacole ! M-a ajutat, în schimb, să zbor peste ele !

Se poate trăi din scris ? Da ! Cu condiția să poți respira doar *Aerul Lumilor* pe care le creezi Tu, în cărțile Tale !Şi nu aerul acestei lumi materiale imunde, în care se mişcă corpul nostru fizic, dar şi numeroase *Animale de Pradă,* care se cred *Ființe Umane*! Sau cu condiția *să faci concesii*, aşa cum au făcut nenumărați scriitori, unii uriaşi, alții minori, de-a lungul timpului !

Nu ştiu dacă trebuie să dezbatem prea mult *Condiția Poetului din zilele noastre (2012)* !*Ea* este clar o *Condiție Primordială*, de *Rang Zero*, ca să fiu mai explicit, şi nu o *Condiție Marginală,* cum cred fals mulți dintre Noi, *Românii*, ba chiar mulți dintre *Poeții* şi *Scriitorii Români* contemporani ! Chiar nu ştiu dacă putem face mai mult, ca Poeți, pentru a ieşi din anonimat ! Poate doar să muncim zi şi noapte, până la epuizare totală, pentru a ne şlefui valoarea, cuvintele şi cercul lăsat în copacul Neamului ! Căci vom fi şi vom rămâne cu atât mai anonimi, cu cât urmele de mai sus vor fi mai puțin vizibile ! Nici măcar nu ştiu dacă mai trebuie să repet, căci am repetat de nenumărate ori până acum, că *Scriitorii* şi *Poeții* nu trebuie să repete la nesfârşit greşeala de a ignora, a nu se implica sau a nu se înregimenta în Politică !Politica este, deocamdată, calea actuală de preluare a *Conducerii Societății* ! Şi nu trebuie să fii Poet ca să-ți imaginezi, ci doar un om normal care gândeşte logic, unde s-ar fi situat *România* în acest

moment, dacă timp de 20 de ani, Țara noastră ar fi fost condusă nu de nişte hoți puşi pe furat, cum a fost până acum (2012), ci de *Intelectuali* cu *Spirite Luminate*! Sincer, nu ştiu dacă este posibilă gruparea, organizarea celor care scriu într-un *Partid al Poeților* ! Poate doar atunci când fiecare *Poet* va învăța şi va respecta adevărul că *,,Poetul este un simplu Soldat, şi nu un General, cum se crede orice Poet !"*. Merită *România* ca orice *Poet* să lase orgoliile deoparte şi să facă ceva bun pentru Țara lui ? Noi credem că *România* merită mai presus de orice discuție să aibă un *Guvern* de *Români,* care să posede o înaltă valoare spirituală şi morală! În sfârşit, nu ştiu dacă, în cazul în care Noi, *Oamenii de Litere*, vom reuşi să fondăm un *Partid al Poeților*, vom putea accesa *Fondurile F.I.P.R.(**F**onduri **I**nterzise **P**oeților de **R**ând)*, *Fonduri* care, de 2 Secole, *sunt consumate* în *România*, nu de cei cărora le sunt destinate, ci de cei care le administrează !

Toate cele de mai sus, vă spun onest că nu ştiu când şi cum se vor întâmpla în *Viitor* ! Căci Eu nu pot vedea în *Viitor Lucrurile care sunt posibile să apară* ! Am moştenit de la *Mama* Mea, care şi *Ea* a moştenit de la *Mama Ei*, doar *Darul de a vedea Lucrurile care se vor întâmpla negreşit* în *Viitor*! Şi doar un singur lucru pot să vă spun, cu toată tăria, că se va întâmpla, negreşit şi sigur, în acest *Viitor*:

– Vai de Cei ce vor râde, vor ignora condescendent, vor marginaliza voit sau vor judeca drept nebuni astăzi (2012) sau în Viitor Poeții sau Oamenii de Spirit care se află în mijlocul semenilor ! Țineți bine minte cuvintele Mele de-acum ! Va veni vremea în care, aşa cum a mai fost în Trecutul extrem de îndepărtat al Omenirii, Oamenii vor săruta urmele paşilor pe care le vor lăsa aceste Spirite, când vor păşi în mijlocul semenilor Lor ! Căci cei ce vor săruta atunci aceste urme, vor primi, în mod real şi fizic, toată Fericirea Lumii !

26 Octombrie 2012, Iaşi, România, Uniunea Europeană

SCRISOARE PENTRU POPORUL ROMÂN

,,— Cât timp, Popor Român, vei mai răbda
Ca toți străinii (1) *să te scuipe-n casă,*
Iar Tu să-ți ştergi scuipatul de pe-obraz
Şi să repeți că «România e miloasă !» ?

,,— Cât timp, Popor Român, vei mai privi
Cum toți duşmanii tăi joacă pe masă,
Iar Tu să ştergi mizeria în urma lor
Şi să repeți că «România e frumoasă !» ?

,,— Cât timp, Popor Român, vei tolera
Ca mulți Români să te trădeze pe nepusă masă (2),
Iar Tu să suferi de veninul lor
Şi să repeți că «România este generoasă !» ?

Chișinău – Iași ,
26 Iunie 1991 – 30 Iunie 1991 – 15 Ianuarie 2012

---

(1) – Folosirea cuvântului *,,străini"* a fost făcută de Poet doar cu referire strictă la sensul de *,,duşmani pe față sau ascunşi ai Poporului Român, care complotează neîncetat contra intereselor Poporului Român, trăitori înarealul tuturor fostelor teritorii care aparțin de drept Românilor"*. (Nota Autorului)

(2) – *,,…pe nepusă masă"*, adică *,,cu viclenie, fără a se demasca deloc, dând dovadă de o prefăcătorie desăvârşită"*. (Nota Autorului)

Cuvinte pentru poporul Român
La 153 de ani de la Marea Unire a Românilor din 1859…

— Români, dacă vom şti care sunt greşelile noastre
Şi le vom corecta,
Atunci vom putea să ne recâştigăm locul
Hărăzit de astre a-l merita !

— Români, dacă vom lupta cu răbdare şi-organizare
Contra celor ce vor a ne întuneca,
Atunci ei nu vor putea decât să privească
Steaua noastră strălucitoare ce se va ridica !

— Români, dacă vom fi uniți în fapte, nu vorbe
Şi pentru binele Țării uniți vom acționa,
Atunci nici o forță din Universul cel mare,
Nici măcar Timpul,
Niciodată nu ne va spulbera !

Iaşi,
24 Ianuarie 2012

Valentina BECART

50 de primăveri (câteva gânduri...)

„Am devenit poet, descoperind forța magică a cuvântului”.

(Nichita Stănescu).

Nu ştiu cum trăiesc alții… dar eu am trăit mereu pe *“muchia instabilă dintre existență şi neant”*…

Şi nu ştiu cum, aşa deodată… am realizat că voi împlini 50 de ani! Mult sau puțin… nu e timp pentru comentarii…

Când eram mai tânără îmi spuneam că nu voi avea niciodată 50 de ani… o vârstă când intri într-un „con de umbră” şi toate nebuniile tinereții pălesc… Da! Acesta este adevărul!

Devii anonima lipsită de interes…. Dar… nu voi cădea chiar astăzi în neagră melancolie.

Astăzi sărbătorim! M-am gândit o vreme la cadoul ce mi l-aş fi putut dărui în această zi!

Şi citez din prefața scrisă de distinsa jurnalistă, poetă şi prozatoare - **Mariana Cristescu din Târgu–Mureş** – căreia îi mulțumesc nespus!!!

„La aniversară, poeta şi-a dăruit... această carte, intitulată „Pe muchia instabilă dintre existentă şi neant" (poeme alese), sub egida Editurii „Ştef", Iaşi, 2011. Există, oare, vreun dar mai prețios decât o carte?"

Pentru mine acest „dar" este neprețuit deoarece este dedicat frumoasei mele nepoate, **Michele-Diana**, născută şi crescută în Marea Britanie (spre marele ei noroc…) şi, de asemenea, fiului meu, **Valentin-Marian.**

De fapt, Marele meu vis a fost acela de a-i lăsa „ceva"… măcar „ceva" - ca şi moştenire - fiului meu. Şi n-am putut mai mult… decât aceste cărți, aceste poezii. Sper să mă ierte pentru faptul că aceste scrieri nu pot înlocui dările către stat… nu-i pot face viața mai uşoară şi nici nu-i oferă siguranța zilei de mâine. Regret! Dar sper să-i aducă puțină mângâiere şi încântare.

Aşa, într-un amurg, când soarele coboară după linia orizontului, rămâi cu privirile pierdute în zare şi tresari la gândul că nu eşti decât un simplu muritor, un prizonier într-o existență finită. Şi începi să-ți pui întrebări şi să cauți răspunsuri care nu vor veni vreodată… Dar tu, sfâşiat de un zbucium interior, cauți cu încăpățânare… refuzând să rămâi suspendat în nemilosul şi tragicul destin. Dorința de a ieşi din "anonimat", de a-mi striga zădărnicia, sfâşierea interioară – m-a apropiat de litera scrisă. "*Tot ce n-a fost scris n-a existat niciodată*" afirma un scriitor consacrat. Şi ce adevăr dureros! Talentul primit în dar la naştere trebuie multiplicat.

"O viață fără artă e ca un drum lung fără hanuri."

(George Nechita)

Şi cât de frumos şi adevărat o spune? Viața fără cultură este ca o zi fără soare… mohorâtă, searbădă. Este ca o fântână fără un strop de apă lângă care te prăbuşeşti. Din fragedă copilărie am fost fascinată de cărți: de basme, de poezie, de proză. Sufletu-mi sensibil vibra cu fiecare pagină întoarsă.

Cuvântul m-a vrăjit. Fiorul liric exista dintodeauna în adâcurile trăirilor mele. Aştepta doar clipa favorabilă pentru a-şi lua zborul… Şi ce fascinant, ameţitor şi tulburător zbor! Poezia este pentru mine cântecul de sirenă ce m-a urmărit şi mă urmăreşte… zorii – scăldându-se ca pruncii – în lacrimi de fericire. Poezia este cea care mă ajută să evadez din "sclavia" voinţei, iar spiritu-mi poate hoinări liber pe nesfârşirile albastre, căutându-şi drumul spre adevăratele origini, spre o lume neştiută încă – lepădându-şi pe "ţărmul vieţii" trupu-i cu iz nociv de lut. Marele Creator mi-a dăruit un "talant "… şi multă vreme n-am ştiut cum să-l fac să "strălucească în plină lumină ".

Cuvântul m-a chemat.

O adevărată amforă din care am băut mereu, mereu, mai însetată de noi înţelesuri. Dintotdeauna poetul a râvnit la comuniunea cu absolutul. Dorinţa de a evada din spaţiul cotidian, profan, limitat – în spaţiu imaginar, metafizic – a fost şi este acerbă. Aici eşti mai "acasă" ca oriunde…. Cuvântul – acest miracol – a făcut posibilă aducerea la lumină a trăirilor, sentimentelor şi a făcut posibilă comunicarea lor.

Cum a fost drumul până aici?

Drumul n-a fost uşor. Plin de obstacole şi capcane, dar Muza nu m-a lăsat singură. A adus în calea-mi zbuciumată un "OM" de o valoare fără seamăn: **Mişu Borşer**, regretatul şi nepreţuitul prieten căruia i-am dedicat cel de-al treilea volum de poeme, "**Două lacrimi de cer".** Mi-a purtat paşii prin "hăţişul cuvântului" cu grijă, cu răbdare, dăruire şi iubire.

- Ai citit: «Cum am devenit scriitor» de Panait Istrati?»
  Dar sublima operă a lui Holderlin – «Hyperion»?
- Sincer, nu.
- Să nu-mi spui că nu te-ai delectat cu scrierile lui Anton Dumitriu, «Cartea întâlnirilor admirabile» sau ale lui Baudelaire, Esenin, Andrei Pleşu – «Minima Moralia»,

Octavian Paler – «Scrisori Imaginare», Jack London – «Martin Eden», Constantin Noica – «Cuvânt împreună despre rostirea românească »?

- Nu, încă – răspund abia şoptit.

- După ce vei citi… vom face analize, vom căuta înțelesuri şi abia pe urmă vom vorbi despre stil, tehnică şi alte taine ale poeziei pe care singură le vei descoperi. Şi mi-a promis că va fi alături de mine până la capătul drumului… Drumul s-a dovedit atât de minunat, mereu înseninat de spiritu-i înălțător, dar atât de repede şi fără milă curmat. Am rămas din nou în fața unei răscruci, strângând în pumni țărâna şi neînțelegând de ce… de ce? Cu sufletul plini de răni, am pornit mai departe şi iată cum “*Două lacrimi de cer*” se rostogolesc din ochii-mi îndurerați întru amintire! Dintr-un suflet prea plin s-a născut poezia pe care “Lumii o dăruiesc”… şi veacurile vor trece, aşternând cenuşa uitărilor peste inimi care, odată, au bătut înflăcărate. Şi totuşi, Cuvântul va dăinui! Scriitorul se aşează la masa de scris cu gândul că ceva rămâne în urma sa, măcar un semn al trecerii prin această existență. Sper că va veni un timp când omenirea va pune mai mult preț pe latura spirituală, sper…

Susțin instituțiile de cultură scriitorii?

Oh! O întrebare ce răsuceşte un cuțit în rană… Părerea mea este că deziteresul pentru cei ce trudesc pe altarul cuvântului nu cunoaşte limite. De ajutor bănesc, nici nu poate fi vorba. Dar pot adăuga… din toate timpurile s-au format cercuri, grupuri, grupulețe care-şi promovează “talentele” din interior. Greu sau imposibil de trecut “sârma ghimpată”. Cei aflați în vârful piramidei au ajuns la un grad de “saturație” şi nu mai privesc în jos la întregul lanț trofic! Dacă o verigă dispare, totul se prăbuşeşte. Dar până să se “întâmple” acest lucru, trăiesc în ignoranță şi desfătare (atenție! nu desfătare

spirituală, ci materială). Mare păcat! Să strigăm!? Către cine? Haosul este nesfârşit…

Cuvintele sunt o adevărată bucurie a sufletului. “*Rostul Piramidelor nu era să ocrotească liniştea faraonilor, ci să conteste deşertul, să demonstreze că nu totul se reîntoarce în nisip ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat*” (Octavian Paler). În “mărturisirea de credință literară” (îngrijită de regretatul Artur Silvestri), făceam următoarea afirmație: “*scriu… gândindu-mă la Rostul Piramidelor şi, desigur, la rostul meu pe acest pământ*.”

Susțin ideea înființării unei „Cetăți a Poeților”. Sper că cineva, cândva, va avea curajul şi “elanul” necesar pentru o schimbare radicală în acest sistem numit “cultură”. Sunt dispusă să aşez prima “piatră” la acest edificiu al rafinamentului.

Câteva referințe critice…

„Din conținutul volumului am desprins şi idee leit-motiv al singurătății poetei în acest deşert, în umbra căreia se nasc angoase, temeri, se trezesc frustrări, se deapănă amintiri, cele mai multe invocând momente de o tristețe funciară (tragismul existențialist). „În aşteptările mele… ar trebui să fie primăvară/ şi iarna asta nemiloasă s-a întins ca o ciumă în fiecare/colț de suflet/atârnă întrebările unele de altele ca o nelinişte timpurie „.

Singurătatea omului în înfruntarea destinului şi singularitatea poetului în incantarea dramei umane. « la un singur pas – de gândul “născut” /dintr-o spaimă –/se deschide abisul/starea de veghe te va purta pe fâşia îngustă/a non-sensului/mereu va exista o fântână/ la jumătatea drumului/tu vei bea însetat/şi vei coborî – treaptă cu treaptă –/ spre infernul nedumeririlor…

nedumeririlor…. »

Uneori se pare că singurătatea amplifică angoasele. Nimic de zis – sunt utilizate metafore, comparații, interogații şi alte figuri de stil potrivite stării de spirit, frumoase ca stil de gândire, născute din trăirile unei vieți paradoxale care sunt eclerate mai optimist pe axa cognitivului. De exemplu, printre primele poeme se afirmă: *caut lumina la umbra ruinelor*, paradox în contextul logic, oximoron din punct de vedere literar, de o rară frumusețe ş.a.m.d.

Deşi o fire fragilă, plăpândă uneori, în poezie se răzvrăteşte cu cele mai crunte arme împotriva destinului format din forțe şi oameni potrivnici trăirilor sale, de altfel înălțătoare; amplifică revolta, dându-i proporții incomensurabile, dar izbutite din punct de vedere artistic. Deşi conştientă de limitele omului, totuşi, poeta luptă cu optimism împotriva aneantizării cu mijloacele poeziei, amintind omului apropierea limitei şi destinul sisific al acestuia de a continua existența făcând ceva pentru a nu fi uitat şi asimilat existenței ca frunza şi iarba, de a nu se pierde în deşert, adică neantizat.Gândurile şi limbajul poetei de factură elegiacă, cred că nici nu ar putea fi altfel exprimate. Infierează răul sub diversele sale forme, dar de fapt este o fire optimistă, crede în forțele binelui, îl visează, îl doreşte, îl configurează cu instrumentele unei filosofii mai curând sceptice decât pesimiste, mai ales când organismul său nu-i dă starea de confort aşteptată, iar unele boli îi încearcă răbdarea, însă într-un final colorează imaginea cu un lirism feminin robust. „nu există sfârşit... ci doar o continuă transformare.../fiecare zi va „naşte" o noapte a haosului din care/se vor ivi aceleaşi brațe incitante şi mincinoase.../
mereu aceleaşi..."

Finețea şi grația sufletească de femeie cultivată sunt organic împletite cu momentele de tristețe. Cine nu ştie să le vadă ca două contrarii inseparabile, *coincidentia opossitorum,* nu o poate înțelege pe poetă. Poeta ne atrage doar atenția, ca un

motiv muzical de factură beethoveniană care revine ca o cadenţă, că deşertul este o capcană în care sfârşesc oamenii sfârşiţi, dar este şi un poligon de încercare al spiritelor temerare şi cutezătoare. Ni se propune, indirect, alegerea, definirea personalităţii noastre şi angajarea cu responsabilitate în trăirea destinului.

Pe ansamblu volumul e frumos realizat, e consistent din punct de vedere filosofic, are ţinută poetică de nivel înalt şi o grafică corespondentă cu semnificaţiile volumului, semnată de *Mihai Cătruna".*

Prof.Dr. Mihai Păstrăguş

***

„Este sugestiv moto-ul volumului, din *Scrisori imaginare* de Octavian Paler. În deşertul obsesiv ce-i inundă poetei teritoriile lirice, întâlnim contururi – "piramide" – care duc la reflecţia "că trebuie să facem totul în favoarea speranţei." De aceea, poemele-eseu din **Obsesia deşertului**, pe cât de dureroase pe atât de tandre, sunt proiecţii ale clipei trecătoare, ale contingentului devastator, dar şi ale unui timp asimilat dăinuirii prin creaţia poetică. Semnul speranţei revine, de la început, într-un al doilea moto al cărţii, poeta mărturisindu-şi "*speranţa că ceva… o să dăinuiască dincolo de această realitate înşelătoare…"*

Volumul se deschide prin poemul ***Din jurnalul unei zile (scriu cu fire de praf)*** în tonurile metaforice ale fragilităţii umane, ale neputinţei, dar şi ale arderii , ca încercare a eului de a se salva din realitatea "primejdioasă" în care " se mai rotesc vulturii din când în când…" şi " privirile se lovesc de lumina aspră, / apăsătoare…" Deşi cuprins în *deşertul* de gânduri, într-un peisaj auster, potrivnic, al recluziunii, eul poetic, mărturisindu-se, nu îşi pierde vitalitatea şi candoarea din demnitatea mesajului: *"cu sângele ce mi-a rămas / voi semna*

scrisoarea / ce ți-o trimit…" Timpul se măsoară în răsturnări haotice, cu apăsătoare trimiteri "într-o inimă cuprinsă de spaimă", în acelaşi timp, "ceasul" putând fi şi "darnic şi plin de promisiuni". Domină imaginile hiperbolice ale nopții ce ia locul zilei, *hienele* amenință timpul şi acumulările afective ale eului liric (*"poveştile ce le-am purtat în suflet")* care atinge un apogeu al suferinței (*" prea multă sfâşiere / într-un singur trup"*), numai că hăul, ruinele, singurătatea, amăgirea, cenuşa, întunericul, malurile surpate, soarele schilodit, aripile de ceară, "pământul temniță", "somnul nerodirii", "brațele absurdului" nu pot opri *cântarea* vindecătoare, dorința renaşterii, precum a Pasării Phonix, într-un alt "trup", auzind " scâncetul materiei înmugurind" şi " sevă în cuvinte". Un poem poartă, sugestiv, numele: ***Din jurnalul unei zile (Să-mi cresc un trup…)***

Încercările de evadare din constrângerile spaimelor, " atât de sălbatice şi-nfometate toate", din "agonia timpului irosit", se întrepătrund cu sentimentul poetului condamnat de propria operă, când aceasta a *"târât gândurile / în unghere tenebroase / lipsite de armonia iubirii…",* dar şi al poetului apărat de propria operă, când poemul îi va aduce "laude" , bunăoară, unei *neprețuite* toamne. Versul, în aceste ipostaze, se naşte din sensibilitatea imensă şi conştiința vie cu care Valentina Bercart îşi scrie opera."

Valentin Marica, membru U.S.R., filiala Cluj-Napoca
(Poet, prozator, critic literar)

19 octombrie, 2012. Dublă lansare de carte la Iaşi
(Casa de Cultură Mihai Ursachi)
În imagine: ***Valentina Becart, Emilian Marcu, Paraschiva N.***

„În ce mă priveşte, în mai multe rânduri, am îndrăznit a numi omul exact aşa: fiinţa care şi-a ratat şansa. Atunci, demult, la începutul începutului, Adam a fost aruncat în istorie şi, spre a se orienta în labirintul ei, în dedalul exterior şi lăuntric, urmaşilor săi li s-a dat, drept unic şi infailibil ghid, Legea. Nu le rămâne decât s-o asculte. De notat că autoarea are conştiinţa acestei "aruncări" ("aruncat am fost în lume"), asociind-o, însă, cu beatitudinea Haosului şi cu nostalgia după "repaosul" increatului (cf. Din nou să fiu repaos, 18; vezi infra). Aşadar, arhitema acestei poezii fiind absenţa (în înţelesul pomenit), vom asista, pe de o parte, la eflorescenţa unei suite de teme şi motive, ce decurg din această instanţă tutelară (reminiscenţa – imposibilitatea de a uita pierduta stare de graţie, nostalgia, dorul, tânjirea nedefinită şi continuă, ca o maladie nevindecabilă (32, 47, 59), deruta gnoseologică, agnosticismul ezitant, dispersia, entropia universală ("frunze",

“ploaie”, “lacrimi”, “ninsoare”, “nisip”), căreia, timid, pare a i se opune, când şi când, “cuvântul”, ca singură, poate, forță antientropică (“Din jocul vieții / mă voi desprinde / cuvânt împlinit furişat în liniştea secundei”), “labirintul singurătății” (35), întâlnirea, repetată, cu “abisul”, cu “adâncul” şi, drept corolar, cu “neantul”, termen dominant etc.), iar pe de alta, la o manieră compozițional-stilistică armonios şi necesar pliată pe un asemenea mesaj: textul meandric, vag rimat (rima cade, deseori, acolo unde cade şi accentul semantic), fluctuația ritmului, potrivit cu denivelările simțământului (întotdeauna disforic), construcția liberă de constrângeri, specifică lamentoului, elegiei, cu delimitarea secvențelor – fapt original – nu atât prin titluri, cum se obişnuieşte, ci prin procedeul, foarte interesant, şi, în cazul dat, foarte productiv, al repetării versului final (repetare ce prelungeşte nedefinit ecoul şi marchează resemnarea, împăcarea, acceptarea deciziei divine): … nu plânge …/ fiu al depărtărilor! / mă vei găsi – pe un țărm pustiu –/ flacără stinsă / şi tu … îndurerat / mult prea târziu,/ mult prea târziu … Acestea mi se par a fi, în linii mari, temelia şi structura de rezistență ale textului. Tensiunea şi dinamica lui sunt determinate de drama pe care o trăieşte eul contemplativ şi meditativ, la cel de al doilea palier gnoseologic – acel palier guvernat de intuiție, străjuit de teroarea neantului şi însoțit de angoasă.

Dacă, sub raport tematic, sâmburele acestei poezii este absența de sine a ființei, sub raportul spectacolului liric avem a face cu lupta dintre trup (soma) şi suflet (psihe) – nu cu cea dintre carne (sarks) şi duh (pneuma), de care vorbeşte magistral Apostolul Pavel. Otrăvit de efluviile angoasei, crezându-se pe marginea neantului, sufletul (sediul afectelor) este sfâşiat permanent de incertitudini, de tristeți imposibil de numit, de dor, ba chiar de o nedisimulată thanatofilie: De ce m-ai smuls/ din Haos/ - vitregindu-mă -/ de splendoarea "nefăcutului" / şi m-ai redat "vederii"/ modelându-mă .../ cu

mii de ochi/ privindu-mă/ adulmecându-mă .../ gândindu-mă/ că aruncat am fost/ în lume / să port povara / - născutului fără vină - / cu mii de ochi / rugător ... te caut / şi te implor –Stăpâne/ ascunde-mă/ - de mine -/ ascunde-mă.../ … sunt pradă vrerii tale / îndură-te - / şi redă-mă / liniştii din Haos .../ din nou / să fiu - repaos - / repaos ... Uneori, rareori, de fapt, imanenţa, trupul (contactul nemijlocit cu ambianţa) pare a prelua iniţiativa, propunând aparenţa drept esenţă şi ceea ce este trecător – veşnicie : Nu vă lăsaţi înşelaţi/ de dogme/ ce vă promit o „lume viitoare”…/ chiar dacă adevărul doare/ numai aici, pe Pământ/ veţi fi aproape de Soare/ de bucuria dimineţilor/ când/ … Dar această farsă ontologică nu poate înşela eul, fiinţa. Sufletul reintră în chinul lui, în iadul lui, în purgatoriul lui, urmându-şi, prin « labirintul singurătăţii » (35), calea spre « ţărmul promis » (59), în care crede şi nu crede: Şi iată-l/ vâslind spre miazănoapte…/ cu greu/ scăpând de pânda adâncului/ şi cu ochi dureros… cătând în depărtare/ ţărmul promis –/ şi lumina adevărului/ ce l-a osândit / la zadarnica trudă a „întoarcerii” –/ în care/ ca un biet muritor/ a crezut … O singură dată (din câte mi-am dat seama), fiinţa întrezăreşte cel de al treilea palier gnoseologic, cel al revelaţiei, unde sălăşluieşte iluminarea (şi, eventual, extazul). Dar străfulgerarea, intensă şi impresionantă, este de scurtă durată: Din retina timpului / mă voi smulge/ punct luminos/ liber să fiu –/ în singurătatea tăcerii divine/ tăcerii divine … Elanul este ameninţat permanent de cădere, după cum prăbuşirea este mereu atenuată de năzuinţa spre zbor. Spaţiul poeziei Valentinei Becart este, deci, intervalul dintre neant şi paradis, iar substanţa ei umană – intervalul dintre intuiţie şi revelaţie”.

Eugen DORCESCU (membru al U.S.R. – filiala Timişoara)

***

Valentina Bisog
Valentina BECART (pseudonim literar)

Născută pe 12 aprilie 1961, loc. Hălăuceşti, jud. Iaşi.

După absolvirea facultății (I.A.N.B. Bucureşti, 1989), primeşte repartiție la Tulcea.Un oraş turistic, cochet, ce îşi deschide larg brațele pentru a o primi cum se cuvine. Ca într-un joc de "puzzle" – prăbuşirea vechiului sistem – atrage după sine ruinarea a tot ce s-a "clădit" pe o temelie şubredă… Revenind pe meleagurile natale, dă glas şi "formă" pasiunii - strecurată de către ursitoare în aşternutul primilor zori – poezia. Poezia, asemenea cântecului de sirenă, ademeneşte în adâncuri… spre a căuta "perla" închisă în cuvinte ce nu-şi dezvăluie cu uşurință strălucirea!

Activitate literară
- promotor literar pe situ-rile www.poezii.biz , www.europeea. www.visul.florema.ro, www.versuri.com; Atheneum; Rețeaua Literară; Timpul; Caiete Silvane; Cititor de Proză (Republica artelor); www.certitudinea.ro; Timpul; ACUM.TV; Monitor Cultural.ro;

Apariții în publicații
Revista "**Poezia**" apărută sub egida U.S.R, Iaşi; revista Columnele vieții (revistă de cultură şi creație pentru învățământul preuniversitar) a Liceului Bogdan Vodă Hălăuceşti; Tânărul scriitor; Ecoul; Viața literară; revista Agero Stuttgard; revista de cultură, civilizație şi atitudine morală *Singur*, Târgovişte (Doru Dăncuş) ; revista Moldova Literară - editată de Liga Scriitorilor – filiala Iaşi (Mihai Păstrăguş) ; revista Contrasens – Târgovişte (Mihai Ristea) ; revista Vatra Veche – Târgu-Mureş (Nicolae Băciuț) ; revista Familiei, Israel (I. Aurescu) ; revista Nou Horizont – Valencia, Spania

(Adriana Vidroiu Stanca) ; Antologia « Lira în patru puncte cardinale » - selecție și concept (Cristina Ștefan) ; revista Epoca ; revista Phoenix Mission Magazine Romanian-American Publication from Phoenix, Arizona; Răsunetul (cotidianul bistrițenilor de oriunde) (Menuț Maximinian – scriitor și jurnalist); revista Cetatea lui Bucur; revista Boema (revistă de literatură și artă - Galați); revista Curierul de Vâlcea; revista Cervantes.

Apariții TV

- București (**poezia speranței**, moderator, poetul Ion Buciuman); Iași (TVR Iași); Spania (Valencia); înregistrări preluate și difuzate de televiziunea culturală ICPtv Nou Horizont.(realizator Adriana Vidroiu Stanca, președinta Asociației Culturale Românești – jurnalist, poet).

Alte apariții: volumul "Trandafirii deșertului", autor Mariana Cristescu (poet, prozator, jurnalist, Tg. Mureș); volumul "Pomul cu litere", autor Menuț Maximinian (scriitor, jurnalist).

Volume personale

Fata Sihastră *, poeme, Editura Timpul, Iași, 2005;* ***Clipe arse*** *, poeme, Editura Timpul, Iași, 2006;* ***Două lacrimi de cer*** *, poeme , Editura Alfa, Iași, 2007;"****undeva, un poet...",*** *Editura Arhip Art, Sibiu, 2010; volumul de poeme „****Pe muchia instabilă dintre existență și neant****", Editura STEF, Iași, 2010; „****Obsesia deșertului",*** *poeme-eseu, Editura STEF, Iași, 2011.*

În curs de apariție:

„Sub semnul timpului" (poezii); **„Trepte"**(cronici, exegeze, note de lector), autor Valentina Becart.

Antologii *: coordonator, Valentina Becart.*

Antologie de poezie și comentarii – care cuprinde : poeme, poeți contemporani, comentarii becartiene (36 poeți), Editura Paneurope, Iași, 2009; Antologie de poezie (55 poeți contemporani)(pagini alese), Editura Arhip Art, Sibiu, 2010; Antologie de proză « ***Declin*** *», Editura Arhip Art, Sibiu, 2010 ; Antologie de poezie*

« Artă sfâşiată » (73 de poeți contemporani), Editura ArhipArt, Sibiu, 2011; „Dincolo de cuvânt" (confesiunea poetului, prozatorului), Editura Arhip Art, Sibiu, 2012.

Referințe critice:

Mişu Borşer, Mitriță Crețu (Mitridate), Cassian Maria Spiridon, Aurel Oancea, Eugen Dorcescu (USR, filiala Timişoara), Petru Blaj (Dinvale), Mihai Păstrăguş, Cella Negoiescu, Menuț Maximinian, Mariana Cristescu, Emilian Marcu (USR, Iaşi), Bianca Marcovici (USR, Iaşi- Israel), Valentin Marica (memru U.S.R., filiala Cluj-Napoca), conf.dr. Neculai Şorea – Iaşi.

Premiul special obținut la Festivalul Național de poezie, Costache Conachi –ediția XVI (oferit de Episcopia Dunării de Jos, Protoieria Tecuci).

Premiul III la secțiunea "Poezie religioasă", din cadrul concursului: Doruri La Răsărit.

Diploma de Excelență obținută la **Gala Premiilor de Excelență -** 23 ianuarie 2011, Iaşi. Secțiunea: personalitatea culturală a anului.

Mențiune la Festivalul **„Pe aripi de dor domnesc",** ediția a V-a - secțiunea "proză scurtă", organizat în localitatea Domneşti, județul Argeş, 2011. din cadrul concursului „Pe aripi de dor domnesc", Domneşti.

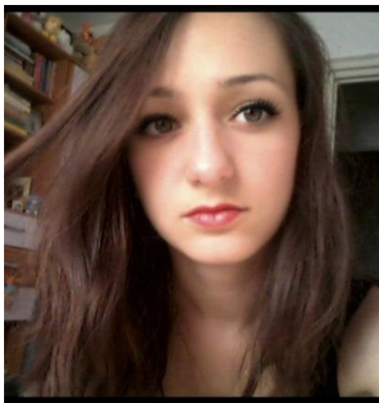
JAPAN 2012. Premiul special obținut la sectiunea : coordonator antologii.

Secretar şi membru fondator al Ligii scriitorilor din România – filiala Iaşi (2009).

Redactor : *revista Moldova Literară.*

Redactor : *revista Cervantes* * Revista internațională de cultură.

Mădălina DONOS

Mă numesc Mădălina, frumos nume, nu?

O fată aparent puternică, dar cu o fire sensibilă care se intristează când cerul incepe să plângă, când floarea îşi scutură petalele la prima adiere de vânt. Lacrimile se revarsă in Marea Speranței de pe Dealul Adolescenței şi eu culeg, bob cu bob, bucuriile visului dintâi.

Dumnezeu mi-a dat un har, o putere interioară pe care abia acum învăț s-o folosesc. Am considerat toți aceşti ani o şcoală a vieții în care am să mă pregătesc pentru viitor, viitorul oare va fi blând cu mine? Îmi imaginam viața ca pe un joc şi orice persoană participantă avea rol secundar sau principal, pozitiv sau negativ, în funcție de felul cum contribuiau la formarea mea. Jocul ăsta ciudat, dar corect, era jocul copilăriei mele ce deveniseră hazardul care putea să-mi surâdă, dar, în egală măsură, să mă afunde şi mai mult în întunericul din care m-am ridicat triumfătoare.

Când cerul e trist şi lacrima mea devine durere , mama îmi alintă sufletul şi mângâierea ei este talismanul ce-mi dă încredere şi aripi să mă pot înălța pe cea mai înaltă treaptă a vieții. Mama mi-a călăuzit paşii, m-a incurajat să mă aplec cu multă seriozitate asupra scrisului, să perseverez.

Primele nouă clase le-am făcut la liceul "Vasile Alecsandri", din Iaşi, locul lacrimilor, bucuriilor ce mi-a lăsat un gust amar. Munceam mult, mai ales la română, obiectul preferat, deoarece înțelegeam că doar taina cititului îmi va

deschide orizontul cunoaşterii. Istovită, îmi notam trăirile la ore târzii, visurile de adolescentă alergau pe foia imaculată, încurajându-mă pentru momentul când voi da piept cu latura mai puțin plăcută a vieții.

La şcoală, profesoara de română mereu era nemulțumită de mine. Când încercam să-mi spun părerea în legătură cu o imagine artistică mă făcea “incapabilă”, că mi-aş da “ifose” de scriitor, că toți scriitori au fost corigenți la acest obiect… Plângeam, plângeam mult…, nu voiam să cred că lumea scrisului se opreşte aici, cu orele de română care ridicau un zid în fața mea, zid de care nu puteam trece.

Întrebările profesorului

Lovesc prezentul cu aripa sidefie a îndoielii
nu mai am timp, nici loc în acest vacuum al şcolii
din care lipseşte ora pregătitoare pentru viață.
- Cum stai cu matematica ?,mă întreabă profesorul.
- Prost, încerc să rezolv ecuația vieții
cu mai multe necunoscute,
să aplic Teorema lui Pitagora în noianul de litere
ce au umplut pagina albă a caietului
şi să trişez geometria în spațiu
dând o altă orientare planetei.
Legea Gravitației nu-mi permite, domnule profesor,
să arunc bucăți de stele şi de lună
spre pământul acoperit cu pânza de păianjen a nopții.
Şi vă întreb, domnule profesor, dacă ați stat de vorbă cu zefirul
când pământul se cutremură de îndoieli.
– Ştii să colorezi harta sufletului? mă întreabă profesorul.
I-am răspuns că fiecare clipă
aş înlocui-o cu câte o frunză
căreia i-aş da diferite nuanțe
în funcție de propriile trăiri.

O prietenă de familie, scriitoare şi ea, care mă învăța ce înseamnă "meseria de scriitor", Lucreția Ionescu Buiciuc, mă încuraja, mă obliga într-un fel să-mi continui munca sisfică, să nu dau atenție unui om pentru care plăcerea scrisului este doar o iluzie, o banalitate. Îmi corecta poeziile, mă învăța cum să-mi aşez gândurile pentru ca acea imagine artistică să emoționeze.

Doamne, sunt fericită! M-am mutat la liceul "Mihai Eminescu" unde, spre surprinderea mea, sunt apreciată, deşi uneori sunt cam "zăpăcită, mi se recunoaşte talentul. Scriu cu plăcere, am curajul să-mi spun opinia, să nu roşesc atunci când mai greşesc. D-l profesor Constantin Bostan a devenit pentru mine un deschizător de drumuri care, cu migală, mă ceartă şi mă împacă şi căruia îi mulțumesc mult.

Citesc de o bună perioadă de timp poezii ce aparțin clasicilor, acolo găsesc imagini, trăiri, sensibilitate şi, poate, o părticică din sufletul meu. Nu prea înțeleg modernismul…, poeziile lui Mircea Dinescu m-au dezamăgit. Prefer pe Eminescu, Nichita Stănescu, Blaga – poeți ce-mi încântă viața.

Dintre prozatori apreciez în mod deosebit scrierile lui Liviu Rebreanu, ale lui Camil Petrescu, dar citesc şi romane polițiste, ştiințifico-fantastice.

"Dumnezeu ne-a dat două mâini, două picioare, doi ochi, două urechi, astfel încât dacă una pățeşte ceva, să ne slujim de cealaltă. Dar dacă pierdem sufletul, de unde mai găsim altul?" *(Brandon Hofe*).

Pentru a găsi cealaltă jumătate, mergem desculț pe zăpada timpului, când visele dor. Iubirea nu se poate calcula, este prea simplu să spun că iubirea este asemeni răsăritului de soare ce colorează cerul în nuanțele curcubeului, fiecare dintre ele reprezentând câte o trăire.

Iubirea poate fi definită prin intermediul unei flori, ce se va usca cândva în sertarul inimii, dar întreaga frumusețe o percepem acum, cu uimire.

Îmi face plăcere să citesc şi să recitesc poeziile ale lui Mihai Eminescu, cum ar fi "Vorbeşte-ncet" unde evocă amintirea iubirii văzută ca o împlinire absolută. "Floare-albastră" este o retrăire, ''o icoana de lumină", aşa cum afirma şi în poezia "Singurătatea", un simbol al femei ideale.

Mitul androgin apare în poezia de dragoste a lui Eminescu, spre exemplu în poezia "Lacul", unde momentul întâlnirii se desfăşoară conform unui ritual cunoscut.

Ritualul de androgenizare este prezent şi în tablourile cosmogonice, care explică lumea, pornind de la Geneză. În poemul "Luceafărul", Geneza este prezentată sub forma unei ''văi adânci" înconjurată de ''mări de întuneric" din care ies "lumine" ceea ce sugerează că procesul Creației continuă şi astăzi.

Eminescu, asemeni lui Platon, care foloseşte mitul androgin în lucrarea "Banchetul" prin intermediul personajului Aristofan, explică modul în care a apărut iubirea şi a cărei puteri nebănuite echivalează moartea.

Ion Barbu în poezia "Oul dogmatic" analizează mitul androgin văzut prin prisma creației fundamentale. Este un poet singular în literatura română, creator al unui univers liric şi stilistic inedit, profund şi tulburător, un poet al esențelor exprimate într-un limbaj criptic, care exprimă atât de mult în cuvinte puține şi la care concizia este virtutea capitală a stilului său.

Androginia este reactualizată prin ritualuri ce au valoare de mit/ sacră.

Mitul iubirii nu poate fi definit ca un "tot" deoarece are trăsături distincte în funcție de ființa percepută: iubirea de mamă, iubirea de frate, iubirea de soră, iubirea de meserie, iubirea de Dumnezeu. Fiecare din aceste felii de iubire au anumite trăsături mai mult sau mai puțin intense în funcție de cum ne raportăm.

Iubirea în cuplu poate fi privită ca o cristalizare deoarece este posibilă reciprocitatea sentimentului, şi unul fără altul nu mai formează unitatea primordială.

Am acoperit fața lunii c-un şirag de amintiri
culese de pe Dealul unde florii de cireş nu se scutură,
în grădina vieții, jumătățile de măr îşi ştirbise forma,
culoarea, miezul era mâncat de-un vierme
ce se strecuraseră între azi şi mâine, între Eu şi EL,
între iubire şi dezamăgire,
doar soarele, perfect rotund, alinta durerea
ce căpătase culoarea apusului de octombrie.

***

Mi-e dor de şoaptele spuse cu sfială
la margini de lac şi de timp,
nuferi, mai albi ca speranța,
îşi închid pleoapele spre iubirea de mâine,
am rămas doi străini – orgoliu la dreapta şi la stânga....
Eu, mai grăbită ca ieri, caut în prezent
trecutul uitat sub clar de lună,
când picăturile calde de toamnă au devenit reci şi pustii.

***

Nu mă-ntreba de ce-am plecat,
rostul vieții se deşiră singur,
mă las troienită de frunze ca de un vis amar,
ce-mi dă răgazul s-accept despărțirea
cu brațele pline de flori ale clipei ce plânge.
De ce am plecat?
De ce-ai venit?

Începutul şi sfârşitul, a iubi sau a suferi...
în această toamnă când visele mor şi tare mai dor.

Stendhal defineşte cristalizarea ca fiind acea operație a spiritului care descoperă din tot ce i se înfățişează faptul că obiectul iubit are noi calități. Potrivit acestei teorii a te îmbogăți înseamnă a-i atribui unei femei calităti pe care nu le are.

''Romeo şi Julietta" de William Shakespeare, sublimă poveste de dragoste şi tragedie cutremuratoare este una din marile scrieri ale literaturii universale. Protagoniştii, acceptând sacrificiu iubirii trăiesc într-o lume iluzorie, plină de romantism şi declarații încărcate afectiv. Sentimentele ce îi unesc îi fac să uite complet de rivalitățiile dintre familiile lor. Cei doi sunt preocupați să se distanțeze de profan şi să se situeze într-un plan superior.

Iubirea ne dă aripi şi puterea de a pava timpul cu stelele fericirii când amurgul se revarsă ca o speranță spre sufletul nostru.

Debutul literar în anul 2010 – publicarea de poezii în revistele „Femeia", „Dezvățătorul", revistele on-line - *www.codrosu.ro, www.femeiastie.ro, lanoapte.ro, www.docstoc.com*

Debutul editorial a fost în anul 2011 cu publicarea în antologia „Universul Poveştilor"

Am participat la alcătuirea antologiilor de poezie: „Cărticica mea de Crăciun", „Cărticica mea de iarnă", „Cărticica mea pentru mama", „Cărticică de primăvară", „Surâsul primăverii"

Am luat Premiul I la CONCURSUL INTERNAȚIONAL DE POVEȘTI "UNIVERSUL POVEŞTILOR" din partea Ligii Scriitorilor din România (2011) şi Diploma de Merit pentru întreaga mea activitate creativă (2012)

Magia cifrei doi

A înflorit liliacul roz, mov, alb şi culorile lui au vopsit cerul primăverii ce s-a aşternut înainte de vreme. Fetița, cu ochii de smarald, număra pietricelele adunate cu grijă pe un colț de bancă. Din când în când se opreşte, împarte grămăjoara în două, apoi în trei cu aceeaşi seriozitate de om matur. Îi urmăresc mişcările şi pentru prima oară am simțit nevoia să-i mângâi fața... devenind din acel moment, prietena mea.

- N-ai numărat bine? o dojenesc uşor, într-o grămăjoară ai cu două mai puțin…

- Ce ştii tu?!

O linişte adâncă, prevestitoare de ploaie, se aşternu între mine şi fetiță. Mai înlătura câte o pietricică din grămăjoară, fără să înțeleg rostul.

- Să te ajut? întreb nerebdătoare pentru a pricepe misterul pietricelelor ce căpătau viață în mâna ei de copil.

- Aceste două pietricele reprezintă anii de când mama s-a înălțat la cer. Întotdeauna le pun lângă inima mea, simt cum căldura lor îmi mângâie nopțile de singuratate…

O lacrimă se prelinge pe fața arsă de soare şi, am înțeles că pietrele, devenite amintiri, erau bunul de preț al fetei. Nu am avut puterea să o încurajez, poate nici nu avea nevoie, şi nici să-i spun că pietricica poate deveni stâncă……

- Mama, tata sunt cuvinte formate din două silabe, am rămas singură de doi ani, m-am născut pe doi februarie. Oare de ce cifra doi apare mereu în viața mea?

- Înțeleg, îi spun în şoaptă, că ai nevoie de o prietenă. Tu şi eu, împreună facem cifra ''doi'', deci iți poate aduce un gram de fericire.

- Unu… doi…, numără fata întinzându-şi degetele spre mine cu neîncredere.

Nu mă gândeam la ce o să-mi spună mama acasă, când o voi aduce pe această fetița ce are ochii de culoarea

smaraldului, şi nici nu voiam să văd supărarea frățiorului, care va fi nevoit să-şi împartă cu ea jucăriile. Adâncită în gânduri, nici nu am observat când fetița şi-a adunat pietricelele într-o singură grămăjoară. M-a luat de mână şi cu un zâmbet ivit pe neaşteptate îmi spune prietenos:

- Să mergem!

Grăbită a uitat pietricelele în colțul băncii, şi mă gândeam că, poate, un alt copil bătut de soartă va număra pietricelele într-un apus de soare primăvăratic.

Călătorie imaginară

Mă îndrept spre pădure şi, nu îmi dau seama dacă visez sau e în realitate, drumul devine nespus de alunecos, îndreptându-mă spre cealaltă parte a paralelei.

Păsări cu ciocul de fier, şi cu ochii fosforescenți, îmi atingeau visele ce oftau în drum spre mâine. Un sunet de bucium şi de baldă se auzea din ce în ce mai tare, şi doar luna, nespus de tristă, îmi lumina calea întortocheată. Câteva sălcii pletoase la margine de lac împietrite de timp îşi tânguiau destinul.

Mirosea a mere coapte, a busuioc şi lămâiță, iar pasărea cu ochii de rubin mă urmărea ca o umbră. A întins aripile pe care erau notate câteva litere din abecedarul vieții. N-am vrut să le dau sens deoarece viața era pentru mine o carte albă pe care voi nota câteva gânduri amare.

Cuprinsă de vrajba începutului am mai facut un pas spre lumea țesută cu fire de borangic ale adolescenței. Clapele pianului, ruginite de atâtea aşteptări, căpătase culoarea grâului copt în amurgul ce se lasă ca o cortină pe scena vieții. Am înțeles că devenisem actor în piesa de teatru pe care încă nu am scris-o, dar mi-o imaginam de zeci de ori.

Actorii nu-şi cunosc bine rolul, sunt străini sufletului meu şi zadarnic le spun că orice replică trebuie rostită cu sufletul. Mă privesc miraţi...., nu mă contrazic, deşi zâmbesc ironic, cu subînţeles.

Realitatea fără a o îmbrăca cu mantia vaporoasă a iubirii, fără a-i pune la urechi cireşe de dor şi fără a o încălţa cu acei pantofiori ai prieteniei, rămâne împietrită la o margine de drum.

Aud pitpalacul când ceasul trece spre seară, şi grăbită, mă îndrept spre scorbura despre care îmi spusese Pasărea Cerului. Înaintând spre sculptura înconjurată cu flori, pătrund în mintea adolescentului ce luase chipul unui vultur.

Pe masa vieţii erau aşezate crenguţe de flori, fiecare reprezentând un sentiment. Floarea de iasomie trona în mijlocul mesei şi pe fiecare petală era notat „sinceritate". Alături erau flori de mac roşii ca apusul soarelui, îmi sugerau focul iubirii. Lăcrămioarele adunate la fiecare colţ de masă plângeau ca şi sufletul omului datorită neîmplinirilor.

Încerc să împletesc scrisul cu învăţătura cât mai bine deoarece, după părerea mea, nu se poate trăi din scris. Munca scriitoricească rămâne doar la nivel de valoare spirituală.

Doresc să devin un bun medic, iar peste ani, când voi răsfoi "*Confesiunile unui poet*" să-mi amintesc cu drag de cei care m-au ajutat să înţeleg ce înseamnă să fii om şi scriitor.

MĂDĂLINA DONOS / Clasa a X-a D
Colegiul Naţional Mihai Eminescu, IAŞI

CUPRINS